

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the entire cover is a photograph of a small, empty boat with a green hull and white interior, beached on a dark, pebbly shore. The boat is positioned in the lower center of the frame. In the background, white-capped waves are crashing against the shore, creating a stark contrast with the dark water and pebbles. The overall mood is one of isolation and entrapment.

SARAH GOODWIN

STRANDED

YOU'LL WANT
TO **STAY**.

UNTIL YOU
CAN'T **LEAVE**.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAĞLI

Sarah Goodwin

avon.

OceanofPDF.com

Kopyalama hakkı

AVON tarafından yayınlandı
A Division of *HarperCollinsPublishers* Ltd 1
London Bridge Street
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak Büyük Britanya'da *HarperCollinsPublishers* 2021

tarafından yayımlanmıştır Telif Hakkı © Sarah Goodwin 2021

Kapak tasarımı© *HarperCollinsPublishers* Ltd 2021

Sarah Goodwin, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu iddia etmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kaynak ISBN: 9780008467364
E-kitap Baskısı © Eylül 2021 ISBN: 9780008467371 Sürüm: 2021-
07-20

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Aileme, her şeyi yapabileceğime inandıkları için.
Aynı fikirde olmadığım zamanlarda bile
(özellikle).

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[HakkındaHakkında](#)

[Yayıncı](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Önsöz

İliklerime kadar donmuş bir halde tekneden inip etrafımdaki köye bakıyorum. Burası Creel değil, tıpkı onun gibi bir yer; evler aç denize doğru kayalar gibi yuvarlanıyor. Balıkçı tekneleri ve çatlamış beton. Orada duruyorum, geride bıraktığım teknenin hareketiyle hafifçe sallanıyorum.

Evlerden ne bir ses ne de bir hareket var.

Her nasılsa, o çok yol kat etmeme rağmen, kapılardan birine gidip çalma ve bir yabancıyla karşılaşma fikri beni

Donmuş. O evlerde ne bekliyor? Orada kimse var mı? "İyi misin,

Poppet?

O kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse düşüyorum. Küçük bir kulübenin kapısının eşiğinde yün etekli ve kabarık terlikli yaşlı bir kadın duruyor. Gözleri kocaman açılmış, bir elinde süt şişelerinden oluşan tel bir kafes var ve onu kapının eşiğine koymak için hala yarı eğik duruyor.

Döndüğümde gözleri tüfeğin kayışına takılıyor ve şişeleri düşürüyor. Parçalanıyor, camlar beton basamağın üzerine fırlıyor. Tüfeği çıkarıp yere bıraktığımda yüzüne korku .

Ayağa kalkıyorum ve iskelet vücudumdan sarkan yırtık ve çamurlu giysilerime bakıyorum. Çaba sarf ederek yapışkan, tuzla kabuk bağlamış dudaklarımı aralıyorum.

"Polise ihtiyacım var.

Bölüm 1

"Maddy?

Gözlerimi kırıştırdım, cevaplamaya çalıştığım soruyu sormalarının üzerinden ne kadar zaman geçtiğinin birden farkına vardım. Dizlerimin üzerindeki dizüstü bilgisayarı düzelttim ve ekrandaki görüntüme baktım. Mutfağın floresan ışığı, çöp web kamerasında beni yeşilimsi gösteriyordu. Görüntülü görüşmeden önce taramış olmama rağmen saçlarım dağınıktı. Son zamanlarda aldığım kilolar yüzümü bir kurbağa gibi şişirmişti. Göz kırpmasaydım ölü gibi görünebilirdim.

"Evet, üzgünüm," dedim. 'Beni botaniğe yönlendiren şey... Aslında babamdı. O bir bahçıvandı. İş bu değildi. Bir bahçemiz vardı - sebze bahçesi. Saçmalıyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Ekranda benimle röportaj yapan kadın Sasha'nın yüzünde sabit bir gülümseme vardı. Bir camın içindeydi.

Bir ofisin küpü, beyaz duvara karşı duran net siyah takım elbise ceketi.

Nefes almak için kendimi zorladım. "Babam, o ve annem bana evde öğretti. Yani biyoloji ve bitkiler hakkında öğrendiğim her şeyi ondan öğrendim. Bahçesiyle çok ilgiliydi.

Demek evde eğitim gördünüz? Bu oldukça alışılmadık bir durum. ... geleneksel okul mu?" dedi, 'normal' kelimesinin üzerinden atlayarak.

Dudağımı ısırdım. "Evet. On bir yaşına kadar evde eğitim görmedim. Ondan önce köyün ilkokuluna gittim. Ondan sonra herkes kasabadaki ortaokula .

Büyük ortaokuldaki ilk günümü tüm ayrıntılarıyla hatırlıyorum. Çizgi film köpeği çantama atılan kahkahalar, oyun arkadaşlarımla kalabalığın içinde eriyip gitmesi, kendimizi içinde bulduğumuz yeni ve daha büyük gölette beni terk etmeleri.

Benden çok daha büyük, rujlu ve kızlar beni tuvaletlerden kovalıyordu. Eve dönerken yol boyunca arabada ağlamıştım. Annem bana şöyle bir baktı ve unlu kollarıyla beni sardı.

"İşte, sana ne demiştim?" demişti babama. "Orası onun için fazla sert.

Birkaç hafta içinde her şey ayarlandı ve ben bir daha okula gitmedim. O zamanlar memnundum ama daha sonra keşke duygularımı daha iyi saklasaydım diye düşündüm. Ne zaman evden uzakta yeni bir şey yapmak istesem - Brownies, bale, ata binme - annem bana 'geçen sefer' ne olduğunu hatırlatmakta gecikmedi. Bu olay ona her tartışmada son sözü söyleme hakkı veriyordu.

Sasha zarif sarışın başını iki yana eğdi ve kaşlarını çattı, tasarımcı Gözlükleri burnundan aşağı kayıyordu. 'Özel bir nedeni var mıydı? Sanırım izleyicilerimiz geçmişiniz hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyeceklerdir.

"Belirli bir şey yok," dedim gülümseyerek. "Onlar sadece bize en yakın okul. Taşrada o kadar uzakta çok fazla seçenek yok. "Bu arkadaş bulmanızı zorlaştırmış olmalı?"

İçinde bulunduğum tehlikeyi sezmiştim. Seçilmek için bir marangoz olmalıydım. 'yeni deneyimlere ve fikirlere açık' maceracı bir iyimser. Web sitesinde yazıyordu. Ezberlemiştim. Bu bir 'katılımcı' konuşması değildi. Bu gerçeğe çok yakındı.

"Pek sayılmaz," diye geveledim, "üniversiteye gidene kadar çok uzun zaman geçmedi ve her şey çok farklıydı. Heyecan vericiydi.

O gülümsedi ve ben içten içe ürperdim. Evet, üniversite farklıydı. Tek başımaydım. Geceleri annemle ateş başında kitap okumak yok. Babam ve köpeklerle uzun yürüyüşler yok. Sadece müzik ve adını hiç duymadığım ünlüler, benim için onlarca yıl eski kıyafetler giymek ve gece dokuzun içki içmek ve şehre giden otobüse sendeleyerek koşmak için değil, yatak ve kitaplar için olduğunu düşünmek.

'Ailenle çok yakın olmalısın,' dedi, sanki zihnimi görebiliyormuş ve annemle telefonda o yalnız gecelerin her birini okuyabiliyormuş gibi. "Uzaktayken onları özleyecek misin?"

"Hayır... Yani, tabii ki yapacağım, ama... sorun değil. Kitaplığımdaki tek karta bakmamak için kendimi zor tuttum. Üzerinde sarkık bir zambak ve hafif şaşı bir güvercin, menajerimin ve bir avuç iş arkadaşımın en derin üzüntülerini iletliyordu. 'Web sitesinde dizinin dünyanın sonuyla ilgili olduğu - sizin hayal ettiğiniz versiyonda nasıl bitiyor? Ülke bombalanıyor mu yoksa kıtlık ya da savaş mı var?"

Sasha gülümsedi. 'Aslında size soracağım sorulardan biri de buydu. Yarışmacılar arasında tartışmayı kışkırtmak için kasıtlı olarak açık uçlu bırakıyoruz. Şu anda dünyada çok fazla şey oluyor. Herkesin dünyanın sonu hakkında kendi teorileri var.

Sence neye ?'

Boğazımın arkasında ekşi bir tat vardı. Benim dünyam, olduğu gibi, çoktan sona ermişti.

"Bilmiyorum. Belki... Şey, tezlerimden birini monokültürün tehlikeleri. Eğer sadece tek bir tür bitki yetiştirirsek ve bu bitkiyi yok eden bir haşere ortaya çıkarsa, bu gıda tedarikimiz için felaket anlamına gelebilir. Kaşlarının havaya kalktığını gördüm ve hemen daha az kitabı bir şey söylemiş olmayı diledim. "Ama ben zombileri seçerdim," diye ekledim aceleyle, biraz da gülerek. "Bence kıyamet gelip de zombiler olmazsa çoğu insan hayal kırıklığına uğrar.

Güldü ve ben de rahat bir nefes aldım, yavaşça, böylece kamerada belli olmayacaktı.

"Peki, *Son Sığınak*'ta yer almak için seçilerseniz en çok neyi dört gözle bekliyorsunuz?

Bu kez cevabım içtendi, hiç düşünmeden. "Kaçış. Hayatımdan, kederimden, kendimden.

Sadece zorundaydım.

*

Kabul edildiğimi bildiren e-posta geldiğinde ilk tepkim güvensizlik oldu. Bunun etkisi geçtiğinde, kalbim heyecanla çarparken bile ağladım. İsteddiğimi elde ediyordum. İhtiyacım olan şeyi. Uzaklaşıyordum.

Gösteriye katıl kadar sağlıklı olduğumu belirten bir mektup almak için yeni bir doktora gittim. Kaçındığım terapi ve almak zorunda olduğum ilaçlar dışında öyleydim ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Sonra resmi röportajlar için Londra'ya gittim, televizyonda yayınlanacak türden. programın geri kalanı yayınlandı. Saçımı ve makyajımı yapan biri vardı. Sasha bana sorular sordu; görünüşe göre bu kısmı yapması için henüz bir sunucu tutmamışlardı. Bu bir dikkatsizlik gibi geldi ama ne bilebilirdim ki? Her neyse, son ürün hakkında çok fazla düşünmek istemiyordum. O adada olmak istiyordum. Sonrası, yayın, röportajlar, hayatıma geri dönmek; bunları düşünmek istemiyordum.

Adaya kızlar ve erkekler olarak iki grup halinde gideceğiz. Sasha bize sesleniyordu. Erkekler ve kızlar. Sanki Ünlü Beşler macerasına çıkan çocuklar gibiydik. Ama ben öyle demedim. Sasha, Enid Blyton'ı hatırlayacak birine benzemiyordu.

Üç yol arkadaşım ile Glasgow istasyonunda buluştum. Yüklü çantalarımı ülkenin bir ucundan diğer ucuna sürüklemekten zaten bitkin düşmüştüm. Bize söylenen

Adada bazı inşaat malzemeleri ve aletlerin yanı sıra yiyecek önbellekleri de bekliyordum. Botanik kitaplarını ve tuvalet kağıdı rulolarını çantama atana kadar aslında ne kadar az şey alabileceğimi fark etmemiştim.

Buluşma yerine kısa bir mesafede durdum - plastik bir barınağın altındaki bir taksi durağı. Orada zaten üç kadın vardı, benimle benzer şekilde giyinmişlerdi ve aynı çantaları taşıyorlardı. İkisi benden daha yaşlı görünüyordu, üçüncüsü daha gençti ve bir iPhone'a yapışmıştı. İlk içgüdüüm arkamı dönüp kaçmak oldu. Uzun yolculuğumdan sonra sohbet etmem gereken ilk insanlar bunlar . Neredeyse bir yıl boyunca bir adayı, bir evi paylaşacaktık. Kaygı seviyem tavan yaptı ve kendimi onlara doğru yürümeye zorladım, kendimi yine okuldaki ilk günümdeymişim gibi hissettim.

"Bizimle misin?" diye seslendi içlerinden beni ilk fark eden. Kısa kesilmiş, uzun saçaklı, dağınık saçları vardı. Cildi buruşuk ve bronzlaşmış, gülümsemesi inci gibi pembe rujuyla parlıyordu. Beni her iki yanağımdan öptü. "Buraya hiç gelemeyeceğinizi düşünmeye başlamıştık, değıl mi hanımlar?

Özür dilerim. Otobüs gecikti. Yol çalışmaları.'

'Ah, hepimiz trenle geldik. Bu arada ben Gill, ya siz?" "Maddy," dedim, şimdiden bir şekilde hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyordum.

Gill'in kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum ama on yaşından büyük olmasına rağmen benden çok daha genç ve canlı görünüyordu. Yüksek sesle konuşuyor, etrafındaki insanların ona bakmasına aldırmıyordu. Ayrıca barınaktaki 'Sigara İçilmez' tabelasını da neşeyle görmezden geliyordu.

"Bunlar Maxine ve Zoe," dedi Gill, sigarasıyla el hareketi yaparak ve külleri az önce yere bıraktığım çantanın üzerine saçarak. "Maxine emekli bir öğretmen ve Zoe de Hindistan'dan.

Zoe kaşlarını kaldırarak, "County Kerry aslında," dedi.

Gill gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Bize bir taksi bulmaya çalışacağım, hmm?

Gill telaşla uzaklaşırken, Maxine küçük bir gülümsemeyle öne çıktı. Gill'den biraz daha yaşlıydı, belki ellili yaşların başındaydı. Düz gri saçları ve üzerinde işlemeli rozetler bulunan polar bir ceketı vardı. Elimı sıktı ve avucunun sertliğini hissettim, bir tutam lavanta kokusu aldım. Bana hemen annemi hatırlattı.

"Soğuk, değıl mi?" dedi, yasaklayıcı gri gökyüzüne bakarak. "Termallerimi hazırladım ama adaya varmadan önce onlara ihtiyacım olacağını düşünmemiştim.

'Deniz kenarı daha soğuk olur,' dedim. 'Yine de en azından orada ateş yakabiliriz. İstasyonun ortasında bunu yapamam.'

Zoe bir kahkaha attı ve telefonunu cebine soktu. "Düşünebiliyor musun, yükleme alanında şekerlemeleri patlatıyorum? Çantasından kocaman bir paket kabarık beyaz şekerleme çıkardı ve bana doğru salladı. "Yeni eve taşınma hediyesi," dedi sırıtarak. Ben de gülümsedim.

Benden birkaç yaş küçüktü, muhtemelen yirmili yaşların başındaydı ve parlak ipek bir başörtüsü, kalın çerçeveli gözlükler ve hızma takıyordu. Öğrenci ya da sanatçı olduğunu tahmin ettim. Tatlıları paketledi ve kınalı elini uzattı. Elini sıktım, zahmetsiz tarzından çok etkilenmişim.

Gill, ellerini ağzının etrafında kavuşturmuş bir şekilde tekrar ortaya çıktı. 'Bu tarafa! Çantamı getirin!'

Oraya gittik ve onu hâlâ bir minibüs şoförüyle pazarlık yaparken bulduk. Görünüşe göre gideceğimiz yer onun gitmek istediği bir yer değildi. Onu suçlayamazdım. Haritada Creel köyü sadece bir nokta ve bir isimden ibaretti, Glasgow'dan teknesiz gidilebilecek kadar batıdaydı. Sonunda, Gill'in yalvarmaları ya da bavullarımızda bulmayı başardığımız buruşuk notların sayısının artması nedeniyle, şoför bizi götürdü. Çantalarımızın arasına sıkışarak arabaya doluştuk. Maxine etrafımıza limon şerbeti ikram etti ve istasyonu geride bıraktık.

"nasıl olacak merak ediyorum," dedi Zoe bir nefes aldıktan sonra takside birkaç selfie. "Sana şey söyleyeyim mi, bikini getirdiğime pişman olmaya başladım.

Maxinein yarı şaşkın, yarı küçümseyen bakışını fark ettim. Bir İskoç adasında bikini - küresel ısınma önümüzdeki aylarda gerçekten sürece pek işe yaramaz. Yine de Zoe bunu söylerken kendini çok ciddiye alıyor gibi görünmüyordu.

"Bilmek istediğim şey, çocuklarla ne zaman tanışacağımız? Gill söyledi. "Tekneleri kalkıyor?

"Hiçbir fikrim yok," dedi Maxine. 'Sahilin hemen yukarısında bir yerde olduğunu tahmin ediyorum.

nereye gittiğimizi. Ne var anlamıyorum. Hepimiz aynı yere gidiyoruz.'

'Yine de eğlenceli, değil mi? Orada kimin olacağını bilmemek,' dedi Zoe. 'Umarım iyi insanlardır. Çok erkek değildir.

Gill, "Ama bir ev inşa edecek kadar geniş," diye ekledi. 'Bütün bir yıl boyunca kamp yapmaktan pek hoşlanmıyorum.

"Doğru programı seçtiğinden emin misin?" diye sordu Maxine, sesi daha çok şakacı çıkıyordu.

'Açık havayı severim. Bahçeyle uğraşmayı ve güneşi içime çekmeyi seviyorum ama bana her gün naylon bir torba yerine dört sağlam duvar ve bir zemin verin," Gill.

'Kamp yapmaya bayılıyorum. Glasto'ya dört kez gittim ve tüm o ev uğraşmamak çok güzel - sadece çamur, parıltı ve bir bardak elma şarabı,' diye kıkırdadı Zoe. "Peki ya sen Maddy?

Gözlerimi kırptım, konuşmalarına bu kadar doğrudan dahil olmama şaşırmıştım. Dinlemekten ve dünyanın akıp gidişini izlemekten oldukça mutluydum.

"Oh... Kamp yapmayı severim. ailemle birlikte giderdim. Dikkatinizi dağıtacak bir şey olmadığında çok fazla okuma yapabiliyorsunuz. Paradan tasarruf etmek için hep sezon dışında giderdik. Etrafta başka çocuklar olsa bile, annem onları oyun alanına ya da havuza kadar takip etmemi yasaklardı. olmamı isterdi; tek başıma gidersem neler olabileceğini bilemezdim.

Yolda giderken üçü sohbet etti. Taksinin arkasındaki hava nefesleri camları buğulandırdıkça sıcak ve nemli bir hal aldı. Şoför her on dakikada bir radyonun açıyor, her seferinde daha derin bir kaş çatmayla aynadan onlara bakıyordu. Alnımı soğuk cama dayadım ve gözlerimi kapattım.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

"Dışarısı buz gibi," dedi Zoe, büyük boy ordu fazlası ceketini daha sıkı sararak. "Bu tekne nerede o zaman?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Belki geç kalmışlardır?"

Zoe iPhone'unu çıkardı. Kasası kaplıydı. "Cevapsız arama yok."

Endişeli bir yüz ifadesi takındım ve tekrar denize baktım. Ufukta ne bir tekneden ne de başka bir şeyden iz vardı. Yapım şirketinden gelen mektupta orada olmam gerektiği söylenen saati yarım saat geçmişti. İliklerime kadar üşümeye başlamıştım. Diğer dört adalı adayının henüz toplanıp toplanmadığını merak ediyordum. İssiz evimizin işaretlenmemiş kumlarına çoktan ayak basmışlar mıydı?

Diğerlerine baktığımda Gill'in hâlâ sigara içtiğini ve ayağını yere vurduğunu gördüm. Maxine'in elinde yepyeni görünümlü bir termos vardı ve bir şeyler yudumluyordu.

Deniz kıyısındaki demir parmaklıkların yanına çantamı bıraktım. Çalkalanan denize iyice bakmak için eğildiğimde, deniz *kabuklarını* fark ettim. *vesiculosus*, diğer adıyla mesane . büyük kabarcıklar olan koyu renkli bir deniz yosunu. En azından açlıktan ölmezdik. O şeyi yeme fikri beni ürpertmiş olsa bile.

Beklendiği gibi Creel bir balıkçı köyü gibi görünüyordu. Buraya köy demek bile abartı olurdu; denize inen beton bir rampası olan Arnavut kaldırımlı bir meydanın etrafında birbirine yaslanmış, hava şartlarından yıpranmış beş ev. Evlerden ikisinin pencerelerinde ev yapımı gibi görünen ve güneşten ağarmış 'Satılık' tabelaları vardı.

Yıpranmış binalara ve hayatın yokluğuna rağmen sevdim. Vahşi ve deniz tarafından yarı ıslah edilmiş gibiydi. Beton cephesi bile fırtınalardan yıpranmış ve çukurlaşmıştı. Sanki bu evler ve bu küçük liman parçası geride bırakılmıştı ve dalgalar aç köpük parmaklarıyla onu geri çalışıyordu.

Beklemekten yorulunca, yürümenin beni ısıtacağı umuduyla diğerlerinden . Beton cephenin diğer ucunda nefesimi bıraktım. Sonunda kendimi gözlemlenmemiş ve yalnız hissediyordum ki bu, yolculuğumun stresli eziyetinden sonra hoş bir değişiklikti. Sırt çantamı karıştırmak için diz çöktüm, örme bir şapka çıkardım ve başıma geçirdim.

Tam bir kazak daha giymeyi düşünüyordum ki sarp kıyı şeridinin kenarında bir tekne belirdi. tekne kadar küçüktü, bir sandaldan biraz daha büyüktü. Kayığın yaklaşmasını izledim ve içinde yaşlı bir adam olduğunu gördüm; yüzü çiğ bir kırmızıydı ve tulumu lacivertten yakası toz rengine dönmüştü. Tekneden dışarı sıçradı ve onu rampadan yukarı çekti, ardından balıkçı oltalarını çıkarmaya koyuldu. İçeride dev örümcekler gibi kaçmaya çalışan yengeçler gördüm.

"Günaydın," dedim, başını kaldırıp beni orada gördüğünde.

'Günaydın' dedi, rüzgâr kelimenin çoğunu alıp götürmüştü.

Endişem beni yenmeden önce bir iki dakika daha onu çalıştırırken izledim. Yanına gittim.

'Affedersiniz, bugün buradan Buidseach Adası'na giden herhangi bir tekne biliyor musunuz? Ancak şu sıralarda burada olmasını bekliyorduk. Tekneyi gösterdim diğerlerini başımın ucuyla.

Ayağa kalktı, bir elinde yeni boşaltılmış sazan balığı vardı, sonra telaşla başını salladı.

'Bildğim kadarıyla hayır,' dedi. Taksi şoförününkinden oldukça kalın olan aksanını rüzgârın etkisiyle çözmem bir anımı aldı.

'Ama Buidseach Adası'nı biliyorsun? Buraya yakın mı?' diye sordum, yanlış mı söylediğimi merak ederek.

Denizi göstererek, 'Orası dışarıda, yakın diyemem,' dedi. 'Oraya gidecek kimseyi de tanımıyorum. Teknelerini cadiya riske atarlar.

Yanlış duyduğuma emindim. "Cadı mı?

Burnunu çekti. "Buidseach cadı demek. Adanın adı bir cadıdan geliyor - ve beri o adayla ilgili hikâyeler anlatılır. Babam beni onlarla . Eğer ona yaklaşırsan, kayalıklarına düşersen kimsenin seni bulamayacağı kadar uzağa gitmiş olursun, dedi. Cadı seni içine çeker ve Kemiklerinden çorba yap.'

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Cadılara inanmıyordum elbette ama kayalar ve gemi enkazları tamamen başka bir şeydi. Midem yeni bir korkuyla altüst oldu ve adam bunu fark etmiş gibiydi çünkü gülümseyip başını salladı.

'Sadece hikayeler, genç kız. Bana denize saygı duymayı öğretmek için.

Ben de gülümsemeye çalıştım, sonra dönüp ufka baktım. Tekne yoktu, uzakta bir kara parçası bile görünmüyordu. Ada anakaradan görünmüyordu.

Balıkçıya döndüm ve onun yengeç kovanını topladığını ve bana en yakın kulübeye girdiğini gördüm. Belli ki yeterince vaktini almıştım. Omzuma bir dokunuş hissedince sıçradım.

Döndüğümde Zoe'yi orada buldum, bir elinde çikolata vardı.

Biraz ister misin? Sütsüz, o yüzden biraz boktan ama açlıktan ölüyorum. B&B'de vegan seçenekler yoktu, bu yüzden sadece biraz tost yedim. Sanırım şu anda bir cips için ninemi satabilirim.

Bir parça çikolatayı minnetle kabul ettim. Son yemeğimi bir restoranda yemiştim. servis istasyonu. Ben olsam bunu seçmezdim ama ihtiyaçlar bunu . Bana kalsaydı, annemin her Pazar yaptığı gibi, tüm süslemeleriyle birlikte gerçek bir rosto ve buruşuk hindistan cevizi kabuğuyla kremalı bir sütlaç seçerdim.

Tam mektuptaki irtibat numarasını aramayı önerecektim ki bir araba kornası limanın huzurunu bozdu. Yeni görünümlü bir 44 bize doğru tepeden aşağıya doğru ilerliyordu. Bakmak için döndüğümüzde tekrar korna çaldı ve içinde heyecanla el sallayan bir adam gördüm.

Zoe, "Bu televizyoncuların işi olabilir gibi görünüyor," dedi. 'Biraz bariz bir şekilde gösterişli, değil mi?

Başımı salladım. Arabalar hakkında pek bir şey bilmesem de bu arabanın çok yeni olduğu belliydi. Temizdi ve fokurdayan turuncu bir boyayla kaplanmıştı. Sahibinin pek alışık olmadığı da belliydi, ya da belki de berbat bir sürücüydü. Araba kaldırım taşlarının üzerinde durdu ve içinden takım elbiseli genç bir adam fırladı. Zoe ve ben arabaya doğru ilerledik ve diğerleriyle birlikte bir grup oluşturduk.

"Herkes güneydin!" diye seslendi deniz rüzgârına karşı. "Bir maceraya hazır mısınız?

Sesini başvurumu sonra yaptığım telefon görüşmesinden tanıdım. Bu Adrian'dı, Sasha'nın meslektaşı. Erkeklere hoş geldiniz konuşmasını yapanın o olduğunu tahmin ettim. Onun arkasında, iki adam anoraklar ve yün şapkalarla dışarı çıktılar ve çantaları boşaltmaya başladılar.

Çantalarımız yanımda, günlük geziye çıkmış okul çocukları gibi toplandık. Adrian keskin lacivert takım elbisesi ve pembe gömleğiyle hava koşullarına uygun giyinmemişti. Uzun siyah mokasenleri kaldırım taşlarına uygun değildi ve bizi karşılamak için yürürken biraz patinaj .

"Tekne yola çıktı - küçük bir teknik aksaklık," dedi neşeyle. "Şimdi bu ikisi," diye ekledi, biri sigara yakmış olan iki arkadaşına elini sallayarak, "kameramanlarınız. Görüntüleri korumak için adada olacaklar. Kurduğumuz çeşitli açık hava oyun kameraları ve vücut kameralarınızı düzenli tutmanız için'.

İki kameraman, solgun tenleri ve seyrek kahverengi sakallarına kadar temelde birbirinin aynısı görünüyordu. İkisinin de gözleri kızarmıştı ve yorgunluktan kamburlaşmışlardı, sanırım hepimiz aynı stresli yolculuktan geçmiştik. Biri hızlıca bir tripod açmış ve uğurlanışımızı çekmek için kamerayı kuruyordu.

"Eric ve Ryan adada sizinle birlikte küçük bir komuta merkezinde kalacaklar - ama endişelenmeyin, onları görmeyeceksiniz ve yolunuzdan çekilecekler. Bunun mümkün olduğunca otantik olmasını istiyoruz. Bu amaçla, her birinize birbirinizi çekmeniz için birer vücut kamerası ve onları çalışır durumda tutmak için bir güneş enerjisi bankası verilecek. Bildiğiniz gibi, cep telefonlarınızı almam gerekiyor. Orada işe yarayacaklarından değil ama dikkatinizin dağılmasına, oyun oynamanıza ya da dışarıda kayıt yapmanıza izin veremeyiz. Sizi adadan aldığımızda geri verilecekler. Ancak acil durumlar için kamera kulübesinde bir iletişim düzeneği var.

Büyük bir zarf çıkardı ve telefonlarımızı boşalttı. Maxine'inkinin onlarca yıllık bir telefon olduğunu, akıllı telefon bile olmadığını fark ettim. Zoe kendininkini en sevdiği oyuncağını bırakan bir çocuk gibi bıraktı. Neredeyse sevimliydi.

"İşte tekne," dedi Adrian, sesinden rahatladığı belli oluyordu. Döndüm ve küçük bir cam kamarası olan orta büyüklükte açık bir teknenin bize doğru ilerlediğini gördüm. Kalbim biraz sıkıştı. O zaman güvertede soğuk ve sprej içinde olacaktık. Biraz ısınmak için sabırsızlanıyordum.

"Sizi göndermeden önce küçük bir sahne ayarlaması; bu ilk bölümümüzün açılışı olacak," diye devam etti Adrian, kameramanlara kayda başlamalarını işaret ederek. Onlar tripodu yeniden yerleştirirken ben de teknenin çekilişini izledim.

beton kaymaya doğru.

Her şey yerli yerine oturduktan sonra Adrian konuşmasına başladı. 'Bizim gibi dünya sona erdiğini biliyor. Felaket hüküm sürmektedir ve anakara artık bir zamanlar olduğu gibi güvenli ve müreffeh bir yer değildir.

'Siz, lekesiz bir sığınak arayan sekiz cesur kurtulandan oluşan bir ekibin yarısısınız. Birlikte toplumu yeniden inşa edecek, ütopayı yaratmak için yıkıntılardan yeniden başlayacaksınız. Her şeyi doğru yapmak için bir yılınız var.

Altyapı, kendi kendinizi yönetin ve doğal kaynaklardan bir gelecek inşa edin. Eğer başarısız olursanız, insanlık da sizinle birlikte başarısız olur.

Grubun etrafına bir göz attım. Zoe oldukça duygusal görünüyordu, kameramanlar birbirlerine gözlerini ve Maxine'in yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Size iyi şanslar," diye tamamladı Adrian, "ve hepinizle... Yeni Yılda görüşeceğiz!"

Adrian tehlikeli kaldırım taşları üzerinde sürünerek 4 4'e geri ve duraksayarak arabayı döndürmeye başladı. Kameramanlar birbirlerine baktılar ve biri diğerinin kahkahalarla boğulmasına neden olan bir şeyler mırıldandı, sonra da kaldırım taşlarına tükürene kadar öksürdü.

Gökyüzü fırtına için toplanırken birlikte tekneye bindik.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Adaya çıkarken deniz çok dalgalıydı.

Bir süre diğerleri konuşmaya ve varışımızla ilgili planlar yapmaya çalıştılar ama yavaş yavaş dördümüz de sessizleştik ve ufku izlemeye başladık. Hepimiz yeni evimizi bir an olsun görebilmek için bekliyorduk. Sığınağımız. Ben heyecanlıydım,

Buzgibi suyla ıslanmasına ve rüzgârla savrulmasına rağmen. İki kameramandan daha uzun boylu olan Eric, yolculuğun büyük bir kısmını yan tarafa tutunarak ve ara sıra yüksek sesle aşağıdaki suya girerek geçirdi. Diğer adam bir süre çekim yaptıktan sonra, yolculuğun sona ermesi için bizim kadar sabırsız görünerek durdu.

"İşte orada! Zoe şatafatlı eldivenlerini giymiş bir çocuk gibi pruvaya doğru eğilerek, 'İşte burada,' dedi. "Bu gerçek!

Ada, ufuktaki sisin içinden uzun grimsi bir ada olarak belirmişti. ötesinde çam ormanının karanlık bulanıklığı ile çizgi. Yaklaştıkça etrafındaki kaya parçalarını görebiliyordum ve balıkçının bana batıklardan bahsettiğini hatırladım. Gözlerini kısarak ve dudaklarını ince bir çizgiye bastırarak bizi yönlendiren kaptanımıza baktım.

Tekne kayalıkların arasında ilerliyor, adanın etrafında dönerek yolun daha açık olduğu güney tarafına doğru ilerliyordu. Kaptanın dümeni sağa sola kirmasını, akıntıyla mücadele ederken motorun kuduz bir köpek gibi hırlayıp köpürmesini izledim. Sonunda, adanın gri kumlu sahilinde kırılan sığ suya geldik.

Sonunda . Kaçmıştım ve her şeyi geride bırakmıştım.

Teker teker çantalarımızı topladıktan sonra teknenin yanına tırmandık ve suya atlayarak son birkaç adımı karaya doğru yürüdük. Yosun ve çürük renkli midyelerle kayganlaşmış, çatlaklı gri kayanın üzerinde durarak teknenin suyu çalkalamasını ve bizi tören yapmadan geride bırakmasını izledik.

"Hadi gidelim o zaman; burada piriñ maymunları var," dedi Ryan, elindeki kamera çantasını alıp kayaların üzerinden sahile doğru ilerliyordu. Biz de onu takip ettik. Zoe neredeyse yanımda heyecandan köpürüyordu.

"Gerçekten burada olduğumuza inanamıyorum!

"Ben de öyle," dedim. 'Yine de ateş yakmak için sabırsızlanıyorum.

Hava buz gibi.

'Oh, bu kesinlikle birinci adım - bu ve bir fincan çay,' dedi.

Sahile vardığımızda Eric ve Ryan hiç vakit kaybetmeden kameralarımızı dağıttılar. Hepsi göğüs hizasında tutmak için klipsli naylon koşum takımlarındaydı.

"Bunları taktığından emin ol," dedi Ryan. Yolculuktan dolayı hâlâ berbat görünen ve bir kayaya yaslanmış olan Eric'e baktı. "Su sıçramasına dayanıklılar, yani aslında onları götüremeyeceğin tek yer suyun altı. Geri kalan her yerde sorun yok. Tabii televizyona çıkmasında bir sakınca görmüyorsanız.

Gözlerini deviren Zoe'ye göz kırptı. "Güç paketleri çok kolay, diğerini kullanırken birini güneşte bırakmanız yeterli. Güneşte bile şarj olur. bulutlu günler. Yağmurda kullanabilmeniz için su geçirmezler. Bir yeriniz kırılırsa yedeğimiz var.

"Biz çekerken izleyecek misiniz?" diye sordu Maxine, hepimiz kayışları göğüslerimizden geçirip kameraları açarken.

'Canlı değil ama evet, her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol edeceğiz. Her şey burada yedekleniyor, sonra toplandığımızda Adrian bakacak ve bize bir şekilde çuvalladığımızı söyleyecek," dedi gözlerini devirerek.

'Şimdi, oyun kameraları, bunun gibi' - siyah bir kutuyu işaret etti

'onlar da bizi besliyor, ancak sizinkinden gelen sesi kullanacağız, bu yüzden onları takmanız gerçekten önemli. Kelimenin tam anlamıyla bizi göreceğiniz tek zaman bir şey kırıldığında ve onu değiştirmemiz gerektiğinde. Kameralar ama lütfen onları koyduğumuz ağaçları kesmemeye çalışın. Ekipman çantasının fermuarını kapattı ve Eric'i dürttü. "Tamam o zaman, jeneratörümüze ve kahvemize gidiyoruz - iyi eğlenceler.

"Bekle, peki ya diğerleri, ? Islak yüzümün anında utançla alev aldığını hissederek söyledim.

Ryan, Adrian'ın 'gizemli rehber' numarasını alaya alırcasına parmaklarını sallayarak, "Bunu siz bulacaksınız," dedi. 'Ama akıllı para onların zaten burada olduğuna oynardı. Sasha onlarla buluşacaktı ve

Adrian'ı için yola çıktım.' Alaycı bir homurtuyla arkasını döndü ve Eric hafifçe sallanarak sahile doğru yürüdüler. Kameranın alışılmadık ağırlığıyla oynadım ve grubun etrafına bakındım.

"Gidip onları arayalım mı? Zoe sordu. 'Yani, eğer zaten dışarıda bir yerdeyseler, muhtemelen yapılacak en doğru şey bu... Değil mi?

"Mantıklı," dedi Gill, çantasını toplamaya başlamıştı bile. "Hadi hanımlar, çocukların izini sürelim.

Diğerlerini hemen aramak konusunda isteksizdim. Diğer kadınlarla biraz daha rahat olmaya başladıktan sonra başka biriyle tanışmadan önce onları daha iyi tanımak istedim. Yine de çantamı aldım ve onları takip ettim. Sahil boyunca kısa bir sıra halinde ilerleyerek Sanki denize ulaşmaya çalışıyormuş gibi kumun bir kenarından aşağı doğru sarkan ormanın kenarı.

"kimse var mı? Zoe sırtarak bağırdı. "Merhaba!

Sesi çam ağaçlarının gövdelerinden sekerek bir ses karmaşasına dönüştü. Ardından cevap niteliğinde bir çığlık geldi ve bir an sonra bir adam sırt çantasını tutarak ormandan fırladı. Döndü ve geri seslendi.

Buradalar! Çocuklar! Onları buldum! Bize bir golden retriever gibi sırttı, Zoe'nin yaşlarında genç bir adamdı, bir kulağının arkasında sigara vardı. "Uyanın çocuklar, ben Shaun.

Zoe hemen sarıldı, sanki eski arkadaşarmış gibi. Adımı söylemekle yetindim ve ağaçlara bakarak görünmesini bekledim. geçmeden ortaya çıktılar; benim yaşlarımda iki adam ve altmışlı yaşlarının ortalarında görünen yaşlı bir adam.

"Bunlar Duncan, Andrew ve Frank," dedi Shaun, onları bize doğru sallayarak. "Çocuklar, Zoe, Maddy, Gill ve Maxine.

Duncan el sıkışarak etrafı dolaştı. Kafasındaki pahalı açık hava güneş gözlükleri dikkatimi çekti. Yüzü pembemsiydi ve bana üniversitedeki daha havalı rugby takımlarını hatırlatıyordu; cumartesi pub gezintisi, pazar pub yemeği.

Andrew'un kalın kahverengi saçları topuz şeklinde sarılmıştı. Şaşırtıcı derecede uzundu ve aksi takdirde muhtemelen beline kadar uzanırdı. Bir pazısını dövmeler çevreliyordu ve üzerinde bir çift eski püskü tulum vardı. Aksanından bir şey anlaşılmıyordu ama tıpkı Zoe gibi o da İngiltere'nin herhangi bir havalı üniversite şehrinden olabilirdi.

Frank ise bir bara aitti, ayaklarının dibinde bir kırbaç ve burnunun önünde kırmızı bir gazete ile barı destekliyordu. Kanvas balıkçı yeleğinde endişe verici sayıda Aziz George bayrağı yaması vardı ve Zoe'ye gönderdiği kaş çatma hareketi onaylamadığını hissettiriyordu. Kısacası, benim köyümde yaşayan orta sınıf yobazlardan biri gibi görünüyordu. Acaba yapımcılar onu sırf bu yüzden mi seçmişlerdi?

Bir ırkçıyı siyah bir adam ve Hintli bir kızla aynı adaya dram yaratmak.

Heyecan verici bir an olmalıydı. için öyleydi. Herkes el sıkışıyor, Zoe herkese, hatta Frank' bile sarılıyordu. Yine de kendimi dışlanmış hissediyordum, sanki davet bir partiye tesadüfen gelmiş gibiydim. Yapacak pek bir şey yoktu ama Gülümseyip Zoe'yi taklit ettim, el sıkıştım ve orada olmalarından ne kadar memnun olduğumu söyledim.

Tanışmalar yapıldıktan sonra Duncan dikkat çekmek için sertçe alkışladı. "Pekala çocuklar, bu gece dışarıda uyumak istemiyorsak, başlama vaktimiz gelmiş gibi görünüyor.

Mırıldanmalar oldu ama kimse . Sanırım hepimiz biraz bunalmıştık. Sonra Gillian uzakta bir şey gördü.

"Oradaki de ne? Yüksek gelgit çizgisindeki mavi bir parıltıyı işaret etti.

Araştırmaya gittik ve bir yığın inşaat paleti bulduk, Bazıları kırık, bazıları bütün, naylon ip ve plastik örtü. Plastik bir sandığın içinde çivi, çekiç, şerit metre ve diğer çeşitli aletler olduğu ortaya çıktı. Mavi renk, bir palete elektrik bandıyla tutturulmuş plastik bir klasördü. Duncan yanına gidip çantayı çıkardı ve içindeki kâğıdı okudu. "Görünüşe göre bazı malzemeler sahile vurmuş (ya da belki başkaları sizden önce buraya geldi mi?). Her iki durumda da artık inşa etmeye başlamak için malzemeleriniz var. Önceki erzak zulalarına dikkat edin hayatta kalanlar geride bırakmış olabilir!" Kağıdı çevirdi. "bir dere ve kamera kulübesinin işaretli olduğu bir harita var.

"Neden bize bir şeyler vermek zorundalar ki? Andrew dedi ki. 'Tanrı aşkına, bunun "otantik" olması gerektiğini sanıyordum.

Zoe kaşlarını bana doğru kaldırdı. Ben benimkini kaldırdım, dahil olduğum için mutluydum. 'Sanırım ağaçları kesmekle ilgili endişelenmemize gerek kalmaması için.

Maxine, 'Yakında hava kararacakken hiçbir şey yapamayız,' dedi. 'Bunlarla hızlı bir barınak yapabiliriz ve yarın vaktimiz olduğunda yeniden başlayabiliriz.

Andrew bu durum karşısında biraz sakinleşmiş görünüyordu. "Hâlâ aptalca olduğumu düşünüyorum. Ve

Bu ya da her neyse - bizim sonuncular olmamız gerekiyordu; bunun Son olması gerekiyordu. Bu gerçek hayatta olmaz.'

"Bu yüzden mi kaydoldun? Zoe sordu. "Tüm bunları gerçekten yapmak mı istiyorsun?

"Evet, mesele de bu zaten," dedi Andrew omuz silkerek. 'Sasha'nın söylediği tüm o şeyler - petrol ve kirlilik, bunlar zaten oluyor. Bu -' uzun, çorak sahili gösterdi -' gelecek.

Andrew'un nereden geldiğini anlayabiliyordum - sonuçta bunun bir tür sosyal deney olması gerekiyordu. Bazı hazırlıkçıların olacağını biliyordum. tipler vardı. Kendi adıma, dünyanın sonuna dair bir deneme yapmak istediğim için katılmamıştım. Sadece *kendi* dünyamdan biraz olsun uzaklaşmak istemiştim.

Duncan, 'O zaman şu eşyaları sahilden çıkaralım - kamp kurmak için bir yer bulalım,' dedi. Birinin inisiyatif almasına sevinmiştim.

Malzemeleri sahile taşıdık, sonra çantalarımızı almak için geri döndük. Kumun ötesindeki kaba otlar ağaç sınırına kadar uzanıyordu ve bunun arkasında ladin ve çamlardan oluşan sık bir ormandı. Ağaçlar deniz rüzgârında fısıldıyordu. Altlarında karanlık vardı.

Duncan, "Buraya da yerleşebiliriz," dedi ve düz bir noktada durdu. ormanın dışında. 'Ayrılalım ve bir kısmımız su ve odun ararken geri kalanımız da inşaatı devam etsin.

Su aramaya gitmek için gönüllü olmak üzereydim ki Zoe kolumdan tutup elini havada salladı. "Maddy ve ben ateş yakmak için bir şeyler alabiliriz.

". Gill ve..." Eliyle işaret etti, isim çoktan kaybolmuştu. "Maxine.

Doğru, üzgünüm! Maxine ve Gill gidip bir su kaynağı bulabilirler. Haritayı al, bak bakalım şu dere yakınlarında mı?"

Zoe ve ben çantalarımızı diğerlerinin yanına bıraktık ve çam ağaçlarının arasına girdik. Orada hava hâlâ soğuktu ama en azından denizden esen sert rüzgârdan uzak kalmıştık.

Diğerlerinden biraz uzaklaştığımızda Zoe, "Umarım sizi gönüllü olarak kabul etmemin bir sakıncası yoktur," dedi. 'Sadece tanımadığım biriyle takılmak istemedim. Özellikle de Andrew'a. Sefil cesaret. Yüzünde bir ifade belirdi. Ciddi olmadığını göstermeye çalışıyordu ama biraz ciddi olduğu belliydi.

'Endişelenme,' dedim. 'Peki, eğer "Son" için burada değilseniz, neden kaydoldunuz?

"Üniversite bittiğine göre bu benim dışarıdaki yılım sayılır," dedi bir demet kahverengi, ölü eğrelti otunu kaldırarak. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama bu ya da babamın Mumbai'deki ailesini ziyaret etmektir ve benim uğraşmam için çok fazla cinsiyetçi amca demek. Ailesinde Hindistan'ı terk eden tek kişi o, İrlandalı bir kızla evlenmesinden bahsetmiyorum bile... beni gerçekten anlamıyorlar. Ayrıca, bu şekilde televizyona çıkabiliyorum - insanlar reality şovlarla kariyer yapıyorlar.

Sosyal medyayı çoktan kurdum - @ZozoYogi, çoğunlukla farkındalık yaratma ve yogamla ilgili, bunun gibi şeyler.

"Neyin farkındalığı?

'Çoğunlukla çevre. onca plastikle denize yaptıklarımız gerçekten iğrenç. Kaplumbağalarla ilgili belgeseli gördünüz mü? Vahşice.'

Biz dalları, çubukları ve kuru eğrelti otlarını toplarken o da geri dönüşüm projeleri hakkında sohbet etti. Tek taraflı bir sohbetti.

Oldukça rahatlatıcı - devam etmek için bir 'hmm'dan daha fazla katkıda bulunmak zorunda değilsiniz. Zoe gerçekten iyi birine benziyordu ve şimdiden bu kadar kolay bir tanışıklık içine girdiğimiz için rahatlamıştım. İşin çoğunu o yapıyor olsa bile.

"Peki, neden kaydoldunuz?" diye sordu, çalı çırpı ve ölü bitki yığınlarımızı kamp alanına geri taşıırken.

"Pek emin değilim," dedim, ki bu doğru sayılırdı. 'Sanırım... Sadece bir molaya ihtiyacım vardı. Uzaklaşmaya, anlıyor musun?

Güldü. "Buraya gelmek, rahatlatıcı bir tatil için komik bir fikir.

Ben de ona gülümsedim. "Evet, sanırım öyle.

Yürürken keşke biraz daha dürüst olsaydım demekten kendimi alamadım. Yalan söylediğimden değil, öyle değil. Bir mola arıyordum. Ama bu mola sadece işten ya da stresten değildi. Tatil yapmak istemiyordum. Kendimden, hayatımdan biraz uzaklaşmak . İlanı gördüğümde

Son Sığınak başvuruları Bir buçuk haftadır dışarı çıkmamıştım. Annem ve babamın avukatıyla konuştuğumdan ve müdürümle iznimi kesinleştirdiğimden beri kimseyle konuşmamıştım. Beni gerçekten tanıyan iki kişiyi kaybetmiştim ve onlar olmadan artık bir anlam ifade etmiyordum. Ben de

kendimi tanıyorum.

Zoe'yle bu konuyu konuşamadım. Birbirimizi çok az tanıyorduk. Ayrıca, kulağa nasıl gelirdi? Gerçekten acınası. Tek gerçek bağlantısı ailesiyle olan yirmi dokuz yaşında biri. Eski okul arkadaşlarım yoktu, çünkü onları ben yaratmamıştım. Üniversite arkadaşım yok, çünkü partilerin kenarlarında dolaşmaktan fazlasını yapamayacak kadar utangaçtım. Planlarla, hırslarla, arkadaşlarla dolu olan Zoe, benim gri hayatımdan olabildiğince uzaktı.

Kamp alanına döndüğümüzde çocuklar alçak bir barınak yapmışlardı. Kenarları ve çatısı eğrelti otları ile doldurulmuş ve plastik örtü sarılmış paletlerden oluşuyordu. Küçük ama kullanışlı.

Zoe ve ben kumlu toprakta bir çukur kazdık. Ateşin nasıl yakılacağından pek emin değildim, o da değildi. Biraz sağduyulu davranarak bir çeşit çubuk piramidi oluşturduk. Zoe plastik bir çakmak çıkardı ve eğrelti otlarından bazılarını tutuşturmaya çalıştı.

"Piç şeyler nemlidir.

Ceketimin cebini karıştırdım ve kuzeye yaptığımız yolculuktan kalma birkaç fast-food fişi buldum. "Andrew'a hile yaptığımızı söyleme.

Kıkırdadı, kâğıdı yaktı ve eğrelti otunu yakaladı. Sahilden taş toplamak için birkaç tur attık. Bu iş bittiğinde herkesin akşam yemeği için tencerelerini koyabileceği bir yer vardı.

'Şu manzaraya bak,' dedi Duncan, elleri kalçalarında barınağın dışında dururken. 'Atalarımızın tüm bu şehirlerden ve kasabalardan önce gördüğü şeyin bu olduğunu düşününce. İnanılmaz.

Andrew başıyla onayladı. 'Yarın düzgün bir şekilde inşa etmek için sabırsızlanıyorum. Buraya evim dediğinizi hayal edebiliyor musunuz?'

Maxine ve Gillian geri döndüklerinde ellerinde dereden aldıkları su dolu plastik bir tank vardı. Gillian terli ve kırmızı yanaklıydı; Maxine ise hâlâ işinin başındaydı. Andrew yanında bir SAS kitabı getirmişti.

kaba bir su filtresi yaptı ve onu kum ve döküntüleri süzmek için kurdu. Uzun tekne yolculuğu ve geç varış nedeniyle hava çoktan kararmaya başlamıştı.

Suyu kaynattık ve sonunda çok beklediğimiz çayımızı içtik. Listede en az bir aylık erzak getirmemiz gerektiği, sonrasında yemek için yiyecek aramak ve balık tutmak zorunda kalacağımız da yazıyordu.

"Şak! Zoe benim kurutulmuş sebze köri paketimi görüp kendi paketini salladı. 'Sanırım ikimiz de kamp dükkânına epey sert girmişiz. Birlikte pişirip yarıya indirmek ister misin?

Ateşin etrafında, yiyeceklerin daha çabuk pişmesi için benzer pazarlıklar yapılıyordu. Maxine'in de yürüyüş tayınları rotasına girdiğini fark ettim. Andrew'un elinde mercimek, toz yumurta, yulaf gibi temel gıdalardan oluşan büyük paketler, Duncan'ın elinde ise protein barları ve bir çeşit toz peynir altı suyu karışımı vardı.

Duncan gür ve 'dostum' diyen sesiyle, 'Pekâlâ, şimdi hepimizin karnı doydu,' dedi. 'Biraz sohbet ettiğimizi biliyorum ama hadi düzgün bir tanışma faslı yapalım, hepimizin nereden geldiğini öğrenelim. Ben bir marangozum ama aynı zamanda bir IT yöneticisiyim, biraz rugger severim ve yerel takımımın kaptanıyım ve buraya bir macera için geldim. Solundaki Andrew'a eliyle işaret etti. "Senin sıran, Andy.

", Bristol'daki Şehir Çiftliği'nde çalışıyorum, çoğunlukla hayvanlarla ilgileniyorum. Permakültür projemiz devam . Buradayım çünkü Ray Mears'ı severim ve bunun geleceğimiz konusunda kayıtsız kalmamamız gerektiğini halka göstermek için iyi bir deney olacağını düşünüyorum.

Sırada Maxine vardı. "Ben Maxine. Hayatım boyunca Rehberler'de bulundum, şu anda yerel Brownie grubum için Tawny Owl'um. DoE ödülüne yardımcı oluyorum ve bunu yerine getirmek ve rehberliğin hala önemli olduğunu göstermek için buradayım.

Sıra ona geldiğinde Zoe el salladı. "Ben Zoe. Grafik sanatları öğrencisiyim ve sanırım buraya ileri dönüşüm ve geri dönüşümle nasıl daha fazlasını yapabileceğimi öğrenmek için geldim.

Sanat çalışmalarım için biraz ilham almayı ve genel olarak hiç sahip olamadığım boş yılı geçirmeyi umuyorum.

Sonra sıra bana geldi. Mirasım, boş daire ve eski işimle ilgili düşünceler kafamda uçuştı. Sonunda sadece 'Ben Maddy ve botanik okudum. Ben bir toplayıcıyım ve çalışacağım için çok heyecanlıyım. yarın.'

"Bitkileri falan biliyor musun?" diye sordu Shaun, kulağının arkasında sigara olan adam. "Bütün bunlar bittiğinde içebileceğimiz bir şeyler bulma şansımız var mı?" Bir kese sarma tütününü salladı.

"Pek çok şey var ama içinde nikotin olan hiçbir şey yok, üzgünüm.

'Sanırım televizyoncuların bir kuş yuvasında biraz bırakmış olmalarını ummamız gerekecek,' dedi. 'Her neyse, herkese merhaba, ben Shaun. Kasap olmak için eğitim alıyorum ve yabani yiyecekler pişirmeye gerçekten hevesliyim. Görünüşüne bakılırsa bir sonraki Valentine Warner ve Jamie Oliver olmayı hedefliyordu - yün kazağının içinde rustik ve saygısız. Göründüğünden daha fazlasını yapabileceğini umuyordum.

Frank'in takdimi benimkinden bile kısaydı. Emekli bir bar sahibiydi ve balık tutmak için gelmişti. Bana göre uyumaya hazır görünüyordu.

"O zaman geriye bir tek ben kalıyorum," dedi Gillian. 'Kırk iki yaşındayım, bekarım ve arıyorum! Birkaç ay öncesine kadar annemin bakıcısıydım. O öldüğünden beri evde esansiyel yağlar satan bir iş yürütüyorum. Biraz kendin-yap yap yapıyorum ve küçük bir bahçem var, bu yüzden bir sürü güzel sebze yetiştireceğim ve hepinizle tanışacağım için heyecanlıyım!

Resmi tanışma faslı bittikten sonra, konuşmalar önümüzdeki yılın planlarına döndü. Çoğunlukla bunun beni etkilemesine izin verdim. Gill'in kaybından duymak bana kendi kaybımı hatırlattı. Bir gün ben de onun kadar etkilenmemeyi umuyordum. Bu birkaç aydan fazla zaman alacaktı.

Gün çok yorucu geçmişti ve yatağıma girip biraz yalnız kalmak istiyordum. Ancak herkes geç saatlere kadar ayakta kalıp ateşin sönmesini izlemekten memnun görünüyordu. İlk yatan ben olarak dostça görünmek istemedim.

Sonunda ateş küle ve küçük korlara dönüşürken Zoe esnedi ve çantalarını almaya gitti. Geri kalanımız da onu takip etti ve kısa süre sonra sekizimiz de küçük barınağı sığmaya çalışıyorduk. Tüm çantalar plastik bir örtünün altında dışarıda bırakılmak zorunda kaldı. İçimde kendimi kutudaki bir kibrit gibi hissediyordum. Uykuya daldım.

Denizin sessiz uğultusu ve gelecek yıl boyunca göreceğim tek insanların horultuları.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

"En çok kimi özleyeceğini düşünüyorsun? Sasha kameranın arkasından gülümseyerek sordu, bir kadın saçlarımı düzgün bukleler haline getirmeyi bitirip uzaklaşırken.

"Emin değilim," dedim, zihnim çılgınca kabul edilebilir bir yanıt arıyordu. Stüdyo ışıkları beni terletiyordu ve alışık olmadığım makyajımın erimeye başlamasından endişe ediyordum. Gerçekten de kimseyi özlemeyecektim. Şehirde tanıdığım tek insanlar birlikte ve ofis dışında onlardan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. Kötü insanlar olduklarından değil, sadece onlara normal görünmeye çalışmak yorucuydu. İzledikleri televizyonu ya da takip ettikleri diyetleri biliyormuşum ya da bunlarla ilgileniyormuşum gibi davranmak. Onların çocuk ve koca hikayelerini dinlemek ve karşılığında sadece kendi küçük hayatımla ilgili anekdotlar sunmak.

"Muhtemelen arkadaşım Becca'dır," dedim. 'Üniversiteye birlikte gittik. Aynı tür bir iş yaptık - farmakolojik botanik.

Onunla iki yıldır konuşmadığımı ya da dört aydır mesaj atmadığımı söylememe gerek yok. Üniversitede neredeyse yakındık ama birlikte çalışmaya başladıktan sonra bazı şeyler söyledi. Annemle ilgili şeyler ve koruyucuydu. Sadece 'koruyucu' dememişti. "Kontrolcü" demişti. Bu noktada Owen'la görüşüyor olması da yardımcı olmamıştı. Owen teknik olarak benimle aynı rütbeye sahipti ama her gün yapması gereken işleri bana verip tüm övgüyü alıyordu. Owen bir keresinde bana Becca'yı engellediğimi, onun bir şey söyleyemeyecek kadar iyi biri olduğunu söylemişti.

Ondan sonra, baskı altında çöküp laboratuvar işimi bırakana kadar Becca'dan kaçtım. Ailemi kaybettiğimde onu bu haberle rahatsız etmek istememiştim. Artık o tür bir arkadaş olduğumuzu hissetmiyordum.

"Şimdi birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır... o hala bir laboratuvarda çalışıyor; ben farklı bir yol izledim. Botanik bugünlerde bir tür hobi, benim işim değil.

"Peki ne iş yapıyorsunuz? Sasha, başvurumda olduğu gibi kameranın yararlanması için sordu.

"Ben bir yöneticiyim. İdari asistan. Şu anda bir insan kaynakları ofisinde çalışıyorum. Geçici olarak çalışıyorum. Deneyim için.' Fazla bir şeye ihtiyacın olduğundan değil.

Kahve yapma ve binlerce raporu alfabetik olarak dosyalama deneyimi. Yine de geçici olarak çalıştığım her yerde bir yabancıydım ve insanlar çoğunlukla beni podcast'lerimle baş başa bırakıyordu.

'Peki en çok neyi özleyeceğini düşünüyorsun? Çikolatayı mı? Şarap mı? Sasha sordu.

En bariz iki cevabı almıştı, bu da beni rahatsız etti. Kör edici ışıkların ardında, insanlar ekipmanlarla ileri geri giderken gölgeler hareket ediyordu. Gözlerimi kırptım, kirpiklerim rimelden kaskatı kesilmişti.

"Sıcak duşlar," dedim sonunda. "Duşla uyanmaktan daha iyi bir şey yok.

*

Adadaki ilk tam günümüz kötü bir başlangıç yaptı. Plastik örtü gece çantalarımızdan uçmuş ve yağmur onları sırlıslam etmişti. Bu da temiz kıyafet olmadığı ve Frank'in yiyeceklerinin bir kısmının ıslandığı anlamına geliyordu. Zoe ve benim topladığımız odunlar da ıslaktı ve yanmayı reddediyordu.

Duncan, "Sanırım yapmamız gereken ilk şey barınak için bir yer seçmek, bu yüzden bugün birkaçımız iyi bir yer bulmaya çalışmalıyız," dedi.

"Keşif yapmamıza gerek yok," dedi Maxine. 'Su kaynağımız olan derenin yakınında ve ormana yakın olması gerektiğini zaten biliyoruz, böylece inşa etmek için çok uzaklara odun taşımak zorunda kalmayız.

"Ama inşa edecek bir yer bulmak için tüm eşyalarımızı oraya taşımak istemiyoruz," diye karşı çıktı Duncan, "bu yüzden bazı insanların geride kalıp bulmamız gereken bu önbellekleri araması mantıklı.

"Tüm eşyalarımızı almak zorunda değiliz, ancak hepimiz gidip potansiyel alanlara bakmalıyız, çünkü hepimiz karara dahil olmalıyız. Maxine ısrar etti. "Ayrıca bu kararları nasıl da iyice düşünmeliyiz - bence basit bir çoğunluk oyu en iyisi gibi görünüyor.

Duncan omuz silkti. "Tabii, değil.

"Yine de işimize bakmalıyız," dedi Andrew. 'Ateşimiz yok ve burada oturup sohbet etmek için bir nedenimiz de yok. Hadi vardiyaya başlayalım.

Su şişelerini ve ihtiyacımız olacağını düşündüğümüz birkaç şeyi toplayıp Maxine ve Gill'i bir gün önce su çıktıkları dereye kadar takip ettik. Ormanın içinden takip etmek biraz zor oldu. Derenin altında Ağaçların zemini engebeliydi, kaya parçaları ve devrilmiş ağaç gövdeleriyle dolu yosunlu kıyılarda inip çıkıyordu. Frank çok geçmeden kırmızı yüzlü Gill'in gerisinde kalmıştı. Kendi kondisyon seviyem çok iyi değildi ama elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlı bir şekilde dişlerimi sıktım.

Bir süre sonra dere dik şekilde yokuş yukarı çıkmaya başladı ve dinlenmek için durduk. Ağaçlar biraz seyrelmişti ve derenin içinden bir yol açarak doğal bir havuz oluşturduğu bazı büyük kayalar vardı.

Zoe, "Burası o kadar da kötü değil," diye söze girdi. "Bunu sadece yorgun olduğum için söylemiyorum.

"Verimli de görünüyor," dedim, sık otları ve eğrelti filizlerini fark etmiştim. 'Eğer barınağın yakınında bir şeyler yetiştirmek istiyorsak, bitkilerin ışık alabilmesi için böyle bir açıklığa ihtiyacımız olacak.

Bahçıvanımız Gillian başıyla onayladı. ne tür tohumlar getirdiğini merak ettim. Hepimize yanımızda 'uzman malzemeleri' getirmemiz söylenmişti; benim için bu yenilebilir ve şifalı bitkileri tanımlamak için bir rehber anlamına geliyordu.

Duncan hayali duvarlar arasında volta atarken kendinden emin bir şekilde, "Burada düzgün bir yapı inşa etmek için kesinlikle yeterli alan var," dedi. "Kulübe duvarları için de çok sayıda iyi düz çam ağacı var.

'En iyi seçenek bu mu,' dedi Maxine, 'bir kulübe mi? Kesilecek çok fazla ağaç var. Yanlarında düzgün baltaları kim getirdi?

Sadece Duncan ve Andrew ellerini kaldırdı. Duncan kaşlarını çattı. "Hepimize alet getirmemiz söylenmişti, buna bir balta da dahildi.

Bende bir tane var ama "işte Johnny" baltası gibi değil. Küçük bir şey. Muhtemelen onunla bir ağaç kesemezsin - sadece yakacak odun için dallar,' dedi Zoe.

Başımı salladım ve Shaun ile Gillian'ın da aynı şeyi yaptığını fark ettim. Getirdiğim balta aslında bir baltaydı - tek elle kullanılan, kısa saplı ve küçük başlı.

Genel odun kesimi için mükemmeldi ama tepesinde gıcırdayan uzun çamlardan birine karşı pek şansı yoktu.

Andrew o kadar da endişeli görünmüyordu. 'Zaten bir kulübe yapmak çok uzun sürer. Hızlı ve dayanıklı bir şey inşa etmeliyiz. Aksi takdirde, burada düzgün bir barınak bulana kadar aylarca her gün sahilden gelmeye devam etmek zorunda kalacağız.

Bu da başka bir soru dalgasına yol açtı. Duncan ve Maxine, seçtiğimiz yere hemen taşınacağımızı varsaymışlardı.

paletleri ve plastik örtüleri kaldırıp mevcut barınağımızı yeniden oluşturduk. Frank, sessiz ama kararlı bir şekilde, deniz kenarında balıkçılık malzemelerini koyabileceği ve fırtınaya yakalandığında yağmurdan korunabileceği bir acil durum barınağına sahip olmanın avantajlarını anlattı.

Tartışma herkesin söz almasıyla bir süre devam etti. Bana ofisteki toplantıları hatırlattı. Tek eksikimiz çay ve bisküviydi. Yine de medeniyetten uzakta geçirdiğimiz ilk tam gündü ve kimse sinirlenmiyor ya da ses . Ben dinlemekten ve seçenekleri değerlendirmekten memnundum.

Duncan, 'Pekala, bunu oylamaya sunacağız,' dedi. 'Buna karar verdikten sonra eşyalarımızı taşımaya ve neyi nereye koyacağımızı belirlemeye başlayacağız. Sığınağımızı buraya taşımak isteyenler el kaldırsın.

Duncan, Andrew, Gillian ve Shaun ellerini kaldırdı. Duncan iç çekti.

"Berabere kaldık. Haydi çocuklar, bu ilk engelde yıkılamayız. "Uzlaşmaya ne dersiniz? Birkaç dakikalık uzun bir sessizlikten sonra dedim ki geçmişti. Herkes bana baktı ve ben de bu ilgi karşısında solmaya başladığımı hissettim. 'Biz... ah, önümüzdeki birkaç gün barınakta kalabiliriz, burada taşınmak için yeterince inşaat yapana kadar. Bu şekilde balıkçı kulübesini olduğu yerde tutarız ama... haftalarca gidip gelmeyiz.

Shaun yavaşça başını salladı. 'Bu mantıklı. Ben buna oy veriyorum.

Maxine elini , onu Zoe, Frank ve Shaun izledi. Ben de benimkini kaldırdım.

Duncan omuz silkti. "Karar verildi o zaman.

Bizi birleştirecek ve bir karar almamızı sağlayacak bir yol bulduğum için biraz heyecanlandım. En son ne zaman bir iş toplantısında gönüllü olarak bir fikir sunmaya çalıştığımı bile hatırlamıyordum. Bir süre sonra denemeyi bırakmıştım. Hayatımın diğer her alanında olduğu gibi bu konuda da teslim olmuşum. Belki bu meydan okuma,

Bu deney, tam da ihtiyacım olan şeydi. Belki de bunu üstlenmekte haklıydım.

Herkesin aletlerini almak üzere kimin aşağı ineceğine karar vermek için çubukları çektik. Gill ve ben kısa olanları aldık. Ben pek umursamadım.

"Herkes iyi anlaşıyor gibi görünüyor, sence de öyle değil mi? Ağaçların arasından akarsuyu takip ederken Gill sordu. "Birkaç çürük elma çıkacağından endişeleniyordum ama şu ana kadar hepimiz birlikte çalışıyoruz.

"Şimdiye kadar çok iyi," dedim. "En azından bir yer belirledik - başımın üzerinde daha sağlam bir çatı olmasını dört gözle bekliyorum. Birkaç adım sonra ekledim,

"Annen için üzgünüm bu arada. Ben de anne ve babamı yeni kaybettim, kolay değil.

"Evet, biraz şok oldu. Yani yaşlıydı ve son birkaç yıldır pek çok sorunu vardı. Yine de onu bulmak... Boşandığımızdan beri onunla yaşıyor, ona bakıyordum. Kız kardeşimin gereken çocukları var. Bir gün banyodan sonra ona yardım etmek için yanına gittiğimde felç geçirdiğini ve boğulduğunu gördüm.

"Bu korkunç.

"Evet, çok baktandı ve sonra tüm polis ve ambulans insanlar geçiyor... Tam bir sirk. Bir sarma çıkarıp yaktı, bir nefes çekti ve boğazını temizledi.

"Şu Duncan, onun takım kaptanı olduğunu , değil mi?" dedi.

Başımı salladım, fazla ileri gittiğimi ve muhtemelen üzgün olduğunu fark ederek konuyu değiştirdim.

"Çok formda ve komuta edici. Kampta bırakılan erzakları karıştırırken Gill düşüncelere .

Muhtemelen bunu söylemenin en diplomatik yolu buydu. Şimdiye kadar ondan hoşlanmamak için bir nedenim yoktu, ama onda başkaları konuşurken beni gerçekten dinlemediğini hissettiren bir şey vardı. Kendime muhtemelen haksızlık ettiğimi söyledim. İnsanlara karşı benden rahattı. Kendine daha çok güveniyordu.

İçgüdülerime güvenmeliydim.

'Sanırım o kulübeyi kısa sürede kuracağız,' diye pufladı Gill, yokuşu tırmanıp seçilen yere geri dönerken. 'Yine de kesinlikle öyle umuyorum. O ve mutfak bahçesi, temelin atılması için en önemli şeyler olacak.

.'

'Hepimiz elimizi taşın altına bu işi , ' dedim.

*

Geri döndüğümüzde Duncan tek başına durmuş, görünüşe göre göğsündeki kameranın yararı için konuşuyordu. Bu arada Andrew, küçük bir defter ve minik bir kalemin yardımıyla kaba bir plan çizmişti. Duncan izleyicilerimize açıklama yapmayı bitirdiğinde, Andrew sanki kulübenin önünde havada şekillendiğini görüyormuş gibi işaret ederek bize taslağını anlattı.

"Demir Çağı'ndan kalma bir yuvarlak evi örnek aldım. Hızlı bir şekilde inşa edebileceğimiz, ancak yeterince büyük ve yeterince sağlam bir şey için en iyi seçeneğimiz bu.

bizi rahat ettirir.' Krokiye bir parmağını sapladı. 'Etrafına kalın ahşap direkler koyacağız, aralarına da dal ve budaktan paneller yerleştireceğiz. Çatı bir noktaya kadar gelecek ve çam dallarıyla sazdan yapılacaktır.

"Peki ya şömine? Shaun sordu. "Dışarıda mı yemek pişireceğiz?

"Ateş yakmak için zeminin ortasına bir çukur kazacağız," diye açıkladı Andrew. 'Ateşten çıkan duman üstümüzde, konik çatıda toplanacak ve yavaşça

en tepedeki bir duman deliğinden kaçabilirsin.'

"Peki duvarlar aslında neyden yapılacak? Zoe sordu. "Temel olarak, sadece kalın çubuklardan yapılmış bir hasır sepet düşünün. Bunun üzerine tüm delikleri tıkamak ve hava koşullarına dayanıklı bir duvar oluşturmak için ot ve yosun gibi sazlarla karıştırılmış bir miktar çamur ve kil koyacağız.

Bir kayanın üzerine oturmuş, baltası bacaklarının arasında baş aşağı dengede duran Duncan'a baktım. Ne de olsa marangoz olan oydu.

Andrew sonuna gelmişti. "Peki.. oylamaya ihtiyacımız var mı yoksa hepimiz mutlu muyuz?" Birbirimize baktık. Kimsenin aklında bir şey yok gibiydi. Daha fazla soru.

"Benim endişem," diye başladı Duncan, baltanın ağırlığını test ederek, "uygunluktan ziyade kolaylık için inşa ediyor olmamız. "Ağaç kesmek çok " demek kolay ama sonuçta bize daha iyi, daha sıcak bir ev sağlayacak olan da bu.

Zoe, Shaun'dan bir rulo aldı. "Kimsenin bunu söylediğini sanmıyorum. Sadece çok fazla ağacı hızlı bir şekilde kesecek aletlerimiz yok ve ben kendi adıma uyumak için içeride bir alana sahip olmayı dört gözle bekliyorum. Yani, eğer

Andrew'un bu kulübesini inşa etmek hızlı ve sıcak olacak, bu en iyi seçenek gibi görünüyor.

Shaun başını sallıyordu. Kararlarımızın çoğunda onun kararsız kalacağını hissediyordum. Şimdiye kadar pek fazla fikri olmamıştı. Yine de grupta Duncan, Maxine ve Andrew varken, ihtiyacımız olan son şey başka bir müstakbel 'lider' idi.

Duncan baltasının başını dalgınca yere vurdu. "Eh, eğer sadece ikimiz düzgün baltalar getirmeyi düşündüysek, sanırım en iyi seçenek bu.

Zoe'nin gözlerini devirdiğini gördüm ve hayal kırıklığını anlayabiliyordum. Duncan'ın bir şey söylemesi pek adil görünmüyordu. Yanımızda tam donanımlı baltalar getirmemiz söylenmemişti ve hepimizin getirmesi gereken başka şeyler vardı. Maxine kavanozları sterilize etmek, turşu kurmak ve yiyecekleri muhafaza etmek için gerekli malzemeleri getirmişti. Ben yiyecek arama kitabımı, Frank de balıkçılık kitabını getirmişti.

ekipman. Yine de Duncan'ın yorumunun geçiştirilmesine izin verildi. Sanırım ilk tam günümüz olduğu için kimse bir tartişmaya girmek istemedi.

Kulübe konusunda anlaştıktan sonra çalışma gruplarına ayrıldık. Andrew ve Duncan, Shaun ve Zoe ile birlikte kulübe iskeleti için ağaçları kesecek ve dallarını testerelerle sıyracaklardı. Geri kalanımız ise Direklerin gireceği delikleri açın ve ardından paneller üzerinde çalışmaya başlamak için kesilmiş dalları ve çubukları toplayın.

Otoriter tavırlarıyla beni biraz rahatsız eden Duncan, en azından alışkan bir işiydi. Güneş başladığında, gövdelerin yarısı toprağa gömülmüş, iki tanesi de çimlerin kaldırılmayı bekliyordu.

Andrew haklıydı. Bu hızla giderse, sağlam kütüklerden duvarlar inşa etmek aylar sürerdi.

Hepimiz yorgun ve ağrılıydık, ellerimiz özsuyundan yapış yapış olmuş ve ağaç kabuklarından sıyrılmıştı. Tepeden aşağı sahil kampına doğru yürürken çiftler halinde sohbet ettik ve ben sadece gülümsemeler gördüm.

"Bu harika değil mi? Zoe, kararan ağaçların altında dönüp duruyordu.
"Sanki dünya elime verilmiş gibi.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Kulübedeki çalışmalar hızla ilerledi. Hepimiz tamamlandığını görmek, taşınmak ve ada hayatımıza gerçekten başlamak için sabırsızlanıyorduk. Uyandığımız andan itibaren başka hiçbir şey üzerinde çalışmadık.

Çatı yavaş yavaş . Adadaki ilk ayımızın bitmesine birkaç gün kala, sahada olan bizler başka projelere yöneldik. Almıştık açıklığın karşısındaki bir noktadan duvarlar için çamur getirmiş ve şimdi o düzensiz alanı ilkbahar ekimine hazır bir arsaya dönüştürmüştü. Tavşanları ilk fark eden Maxine oldu.

"Bir tane daha var! Heyecanla ormanı işaret etti. "Nasıl oldu da buraya geldiler?

"Sadece iki kişi yetiyor," diye .

"Sanırım bu yüzden haşere olarak görülüyorlar," dedi. "Ama çok tatlı haşereler.

"Acaba onları nasıl yakalayacağını bilen var mı?

"Muhtemelen Andrew'dur. Bu tür şeyleri bilecek birine benziyor... Eskiden onları evcil hayvan olarak beslerdim," dedi Maxine. 'Kızlar küçükken. Onları çok severlerdi, ta ki sıkılıp köpek istemeye başlayana kadar. Böylece, varsayılan olarak benim tavşanlarım oldular. Yumuşak bir şekilde güldü.

"Sanırım yetişkin kadın olarak çocukluğumdan daha fazla evcil hayvanım oldu. Sürekli gine domuzu, hamster istiyorlardı - farelerde sınırı çizdim' - ürperdi - 'korkunç şeyler. Kokuyorlar.

'Annem de aynı şeyi söylerdi. Kuyruklarından nefret ederdi.

Maxine başıyla onayladı. 'Korkunç küçük yılan şeyler. Bu komik - Şimdi ikisi de yetişkin ve kendi aileleri var. İkisinin de evcil hayvanı yok. Belki de artık onlara gerçekten bakmak zorunda kalacakları içindir. Güldü.

Gülümsedim ama annemi ve onun tüylü ya da kürklü her şeyden nefret ettiğini düşünüyordum. Hayvanlar hastalık ve pislik taşırdı, o da bunların hiçbirini evde istemezdi. Tek istisna, teyzemin benim için aldığı bir Japon balığıydı.

Ruth bir panayırda. Suda yaşayan her şeyin temiz olması savunmuştu ve annem hayır diyememişti.

O akşam diğerlerine tavşanlardan bahsettik. Anlaşılan kimse nasıl tuzak kurulacağını bilmiyordu.

'Eğer birkaç tane yakalayabilirsek, onları tutabilir ve yetiştirebiliriz - tıpkı Tavukları bir kümese koyalım,' dedi Andrew. 'O zaman onları sürekli yakalamak zorunda kalmayız ve gerektiğinde öldürebiliriz.

Dönüp dolaşıp tavşanları nasıl yakalayacağımızı tartıştık. Bunun sonucunda Duncan ve Andrew çatıyı bitirirken, geri kalanımız adayı keşfe çıktık. Amacımız sığınaklara dair kanıt bulmaktı.

Tavşanların nerede olduğunu öğrendiğimizde, orada bir tuzak kurar ve birkaçını yakalamaya çalışırdık.

Tek başıma gitmeye karar verdim. Günlerdir hep birlikteydik ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ayrıca herkesin kameralarından uzaklaştığım için de mutluydum. Filme alındığımı unutmak zordu. En azından sadece ben varken, gerçekten çekilmiyordum. Ağaçlara gizlenmiş kameralar dışında, ama onları görmezden gelmek hantal vücut kameralarını görmezden gelmekten daha kolaydı.

Ormana doğru ilerledim ve kısa sürede diğer herkesi gözden ve sestem kaybettim. Tekneyle yaklaştığımızda adanın küçük olduğunu düşünmüştüm ama ada uzayıp gidiyor gibiydi. Hafif bir yağmur yağıyordu ve uzun çam ağaçları rüzgârda gıcırdayarak ince bir sis yayıyordu. Ayaklarımızın altında çoğunlukla yosun ve eğrelti otu filizleri vardı, kaygan ve ıslak, herhangi bir çimden daha yeşil. Huzur vericiydi.

Başvurumdan önceki aylarda, ailemi kaybettikten sonraki aylarda sürekli öfkeliydim. İş arkadaşlarımı tersledim ve yabancılar gibi. Evde eşyaları fırlatıyor ve kırıyordum. Diğer insanların yanında olmanın verdiği stres beni eziyordu. Nedenini araştırmak istemedim; Belki de araba kazası olduğunda Becca'ya söylemememin bir nedeni de buydu. Anneme kontrolcü demişti ve ben bunu duymak istememiştim ama içten içe haklı olduğunu biliyordum. Ben onların tek çocuğuydum, asla sahip olamayacaklarını düşündükleri bir çocuk. Aşırı korumacı ve eski moda olmak, on yaş büyük ebeveynler için beklenen bir şeydi.

Ailemi her şeyden çok özliyordum, özellikle de annemi. O benim annemden daha fazlasıydı, en sevdiğim öğretmenimdi, benim tek arkadaşımdı.

Çocukluğumun çoğunu. Her şeyi olur olmaz anlattığım kişiydi. Ağladığım, güldüğüm ve destek kişiydi.

Diğer insanların eşleri, en iyi arkadaşları ve kardeşleri varken, benim annem vardı. Üniversiteye gittiğimden bu yana geçen yıllar içinde

bana ne kadar çok sınır ve kısıtlama koyduğunun farkındaydım. Beni okuldan uzak tutuyor, kendi yaşımdaki çocuklara karşı temkinli davranıyor, çoğu TV, pop müzik ve gençlik romanı gibi 'uygunsuz' etkilerden uzak tutuyordu. Tüm bunlar beni gerçek dünyaya, sosyalleşmeye ve arkadaş edinmeye inanılmaz derecede hazırlıksız bırakmıştı.

Beni incitmek istemediklerinden emindim. Yine de ailemi kaybetmenin verdiği keder ve umutsuzluğun içinde bir tür hüsrana uğramış öfke de vardı. Kasıtlı ya da değil, beni şekillendirmiş ve doğru olmayan bir şeye dönüştürmüşlerdi. Artık gitmişlerdi ve bu konuda onlarla asla konuşamayacaktım. Şansımı kaçırmıştım. Onlara asla söyleyemeyeceğim, asla soramayacağım her şey içimde fokurduyor, beni daha da öfkeliyordu.

Dış dünyayı geride bırakma isteğimin bir parçası da bu öfkeden kurtulmak istememdi. Herkese olduğu kadar kendime karşı da daha nazik olmak istiyordum. Kendimi sınırlarımın ötesine itmek istedim, böylece ailemi suçlamayı bırakabilir ve boşa harcadığım tüm o zamanı geride bırakabilirdim. Şimdiye kadar daha mutlu olmasam da en azından daha özgür hissettim.

Bu ruhla, kendimi adalı dostlarımı sınıflandırmayı bırakmaya zorladım. Daha kabullenici olmaya karar verdim. Kendimi varsayımlarda bulundular ve geçinmek için çaba gösterdiler. Başlangıçta beni sinirlendiren Duncan bile artık bana ısınmaya başlamıştı. Onun açık sözlü liderlik girişimleri bizi grup olarak ileriye itti ve tartışmayı motive etti.

Yamaçları tırmanıp derin inerken bunu düşündüm. Yolda, araştırmalarımın bana bir ay içinde menüde olacağını söylediği bitkilerin filizlerini fark ettim: orak, karaçalı ve alıç.

Sonunda adanın kuzey tarafında biraz daha açıkta kalan yüksek bir noktaya ulaştım. Oradan aşağıya, geniş bir çayırılık alana baktım. Uzakta, çam ağaçlarının arasında bir portakabin vardı. Kamera ekibimizin neyin peşinde merak ettim. Muhtemelen elektrik ve sifonlu tuvaletin tadını çıkarıyorlardı.

Dik yokuşu indikten sonra, " bölgeye yaklaşmak istemediğim için kulübeye paralel olarak batıya doğru ilerledim. Daha yeni girmiştım Gördüğümde alt seviyedeki ağaç çizgisi: tüm o yeşilin içinde bir mavi parıltı.

Yaklaştıkça mavi şeyin bir deniz topalak dalının etrafına düğümlenmiş kalın bir kumaş parçası olduğunu gördüm. İnşaat malzemelerimizin üzerine bantlanmış halde bulduğumuz mavi dosyayı hatırlayınca bir zula bulduğumdan emin oldum.

Etrafı hızlıca kontrol ettiğimde dikenli çalıların altında gevşek bir toprak buldum ve ellerimle kazdım.

Yerin on beş santim altına gömülmüş büyük bir plastik saklama kutusu vardı. Oldukça ağır olduğu ve ıslak çamurla kayganlaştığı için onu delikten çıkarmak zor oldu.

Kapağı açtığımda neredeyse sevinçten çığlık atacaktım. Her ne kadar Andrew bize verilen erzaklardan rahatsız olmuş olsa da, ben şimdiden bazı rahatlıklarımı özlemeye başlamıştım, en çok da çayımızı sade içtiğimiz için sütü.

Kutu, paketler ve kartonların yanı sıra pirinç, fasulye ve diğer temel malzemelerle dolu büyük Kilner kavanozlarıyla doluydu. Özellikle kavanozlar heyecan vericiydi çünkü boşaldıklarında onları kendi konservelerimiz için yeniden kullanabilecektik.

Ağırlığı bölmeye ve sırt çantamı mümkün olduğunca çok şeyle doldurmaya karar verdim. Sonuç, taşınması zor ama imkansız olmayan bir kutu ve ağır ama idare edilebilir bir sırt çantası oldu. Neyse ki kamptan çoğunlukla yokuş yukarı çıkmıştım ve bu yüzden dönüş yolculuğu çoğunlukla yokuş aşağı olacaktı. Bulduklarımınla herkesi şaşırtmak için sabırsızlanıyordum, özellikle de ganimetimde gördüğüm gerçek kahve ve bisküvilerle.

Hesaba katmadığım şey yağmurdu. Yokuş aşağı indikçe hava daha da kötüleşti ve kısa süre sonra çamlardan gelen sisli serpinti ağır ve sürekli bir sağanak haline geldi. Kaygan ve dik zeminle mücadele ederken yanlışlıkla doğruya doğru gitmeye başladığımı dehşetle fark ettim. Hâlâ yolu yarılamamıştım ve hesaplarıma göre adanın neredeyse yanlış tarafındaydım.

İşte o zaman günün ikinci keşfini yaptım.

Bir tür kaya kümesine rastladım; bir tepeye yaslanmış iki büyük kaya ve tepede başka bir büyük, düz kaya. Kısa bir dinlenme için mükemmel bir barınak. Her yer yosun ve likenle kaplıydı, etrafı kalın eğrelti otları ve çalılarla çevriliydi. Yürüyüşün ne kadar yorucu olduğunun farkına varmamıştım. için bir şans. Aslında o kadar yorgundum ki kayaların arasındaki boşluğu hemen fark etmedim. Ancak içeriye bir göz attığımda, aslında bir tür mağaranın ağzında oturduğumu fark ettim.

Çantamda bir dinamo fener vardı ve onu boşluğa tuttum. Islak yeşilliklere yüzüstü uzanarak deliğin içine doğru biraz kayabildim ve daha içeriyi görebildim. Buranın bir hayvan ini olmadığından oldukça emindim. Tavşan pisliği ya da benzer bir şey yoktu ve içeride hareket eden hiçbir şey yoktu. Burası jeoloji ve erozyonun bir cilvesi gibi görünüyordu, tesadüfen oluşmuştu.

İlginç bir bulguydu ve aklım hemen sonbaharda orada ne tür mantarlar bulabileceğime döndü. Orada bazı türleri yetiştirme olasılığı bile oldukça heyecan vericiydi, çünkü o zamana kadar yabancı mantarların kaprisli ve anlaşılması zor doğasına teslim olmuşum.

Yağmur biraz dindikten sonra kutuyu omzuma aldım ve kayarak kampa geri döndüm. Diğer herkes çoktan dönmüş ve kulübenin içinde toplanmıştı. Benim yokluğumda Andrew çatıyı bitirmişti, havaya bakılırsa zamanından önce de bitirmemişti.

Zemin hâlâ bitmemiş topraktı ve ateş çukuru yoktu ama herkes içeride olduğu için dışarıdan daha sıcaktı. Islak silkere çıkardım ve kuru zemine oturdum. Kutu hemen bir heyecan yarattı. O kadar ki ikinci keşfim olan mağaradan bahsetmeyi unuttum.

"Yeni eve taşınma partimiz için tam zamanında," dedi Zoe, bir şişe viski sallayarak. "İrlanda kahveleri ve akşam yemeği için kurabiyeler!

Andrew kutunun içine bakarak, "Daha fazla sadaka," diye burnunu çekti. "Bu lanet olası bir şaka.

"Biraz rahatlar mısın lütfen? Zoe yarı ciddi bir ifadeyle, "Lütfen hafifler misiniz?" dedi. 'Bak - tütün alıyorsun! Bunu sahilde bulamazsın.

Sarma kâğıtları ve tütün keseleri Andrew'u biraz yatıştırmış görünüyordu. Şekere ve işlenmiş gıdalara ilgi duymuyor olabilirdi ama ince sarma kâğıtlarını kişisel bir rekor kırmaya çalışır gibi tüketiyordu.

"Düşünüyordum ," dedi Duncan, öğleden sonra bir şeyler atıştırmak için elimizdeki bisküvi paketini paylaştıktan sonra. 'Biliyorum hepimizin kendi erzaklarımızı kendi aramızda gayri resmi olarak paylaşıyorduk - ama şimdi ilk grup erzaklarımızı aldık, belki de tüm malzemelerimizi tek bir kilerde toplamayı düşünmeliyiz.

Shaun, "İyi bir fikir olabilir," dedi. Diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

Bir hafta içinde ilk kez işlenmiş şekerle kafayı bulduktan sonra hepimiz yeni kulübede ortak bir yiyecek deposu oluşturmaya karar verdik. Andrew, Duncan'la birlikte arka duvar boyunca dik direklere çakılacak raflar için planlar yapmaya başladı.

Bisküvisini bitirdikten sonra Frank boğazını temizledi ve bana sessizce büyük bir tavşan yuvası bulunduğunu açıkladı. Diğerlerine çoktan söylemişti. Görünüşe göre doğumuzda yuvalarla dolu bir yamaç vardı.

Bu, bir şey ekmeden önce bahçemizi çitle çevirmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Ama artık 'tavşan kümesimiz' için birkaç tavşan yakalama şansımız da vardı.

çalışmalar neredeyse bitmek Andrew heyecanla dinleyen herkese diğer inşaat projelerinden bahsediyordu. O almak istedi

Mutfak yapıldı. Ardından uzun damlalı tuvaletimiz için bir barınak ve soyunup yıkanmamız için bir tane daha.

O gece tepedeki kampta o kadar uzun süre kaldık ki, sahile ulaştığımızda gökyüzü maviden siyaha doğru kararıyordu. Maxine ve Gill ateşin üzerinde ilk 'grup yemeğimizi' yaptılar, bir çeşit pilav.

köri tozu . Daha sonra Shaun'la birlikte bulaşık yıkamak için gönüllü oldum.

Ateşin etrafında oturduk ve bulduğum şeylerin köşelerini çevirerek yiyecek arama rehberimi . Zoe el matkabını ince bir ağaç üzerinde kullanıyordu.

Andrew'un elinde bir kitap vardı ve Shaun uzanmış, dönüşümlü olarak yıldızlara ve Zoe'ye bakıyordu. Uzun zamandır ilk kez kendimi endişeli ya da sinirli hissetmeden başka insanlarla birlikte olmanın tadını çıkarıyordum.

O gece, bunun sahildeki son gecemiz olacağını bilerek yattık. Yarın kulübemizi bitirip taşınacaktık. İlk kilometre taşımız, becerilerimizin ve ortak çabamızın bir kanıtı.

Geriye dönüp baktığımda, bu beni neredeyse hasta ediyor. Kulübenin inşasını, birlikte, gelecek şeylerin bir işareti olarak düşünmekle ne kadar saf olduğumu düşünmek.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 6

Henüz iyi bir gece uykusu çekemedim. Karakolda ve hastanede bu beklenen bir şeydi ama sessiz ve rahat bir yatakta hâlâ birkaç saatte bir sarsılarak uyanıyorum. Dik durmaya çalışıyorum, kalbimin hızla çarptığını hissediyorum,

Kabusu göz kırparak uzaklaştırırken yavaş yavaş normale dönüyorum. Yatağımdayım. Evimdeyim. Güvendedeyim.

Kalktım ve ışığı . Merkezi ısıtma sistemi devreye girdi ve halı ayaklarımın altında sıcacık. Alt katta, mutfakta, bir bardağa süt dolduruyorum ve yavaşça içiyorum. Artık bunu yapabilirim; gün ışığı için bir düğmeyi çevirebilir, yalınayak ve rahat bir şekilde dolaşabilir, dünyaya karşı bir kapıyı kilitleyebilirim. Ne zaman tekrar normal hissetmeye başlayacağımı merak ediyorum. Ne zaman soğuktan, açlıktan ve tehlikeden kısa bir erteleme değil de benim hayatım gibi hissedeceğim.

Koridordaki telesekreterin yanıp söndüğünü fark ettim. Otuz yedi mesaj. İlk çaldığında bir fincan çayı düşürmüş ve küçük bir panik atak geçirmiştım. Şimdi sessizde ama aramalar devam ediyor. Merdivenlere oturdum ve oynat tuşuna bastım.

'Bayan Holinstead, ben Guardian'dan Emma Gilroy...' '... The News on Sunday...'

'... BBC Haberleri...'

'Hikayenizle gerçekten ilgileniyoruz...' '... olayların sizin açınızdan...'

'... sana ne oldu...' '... sadece korkunç...'

'Özel bir ... arıyoruz' '... sizin için harika bir fırsat ...' '... çok cömert bir teklif...'

Durmadan. Çok fazla mesaj. O kadar çok insan bize olanlarla ilgili gerçeği öğrenmek için feryat ediyor. Bana. Etrafımdaki sessiz eve bakıyorum, halı tozdan yumuşamış, saatler kuruyor, zamanı kaybediyorum. Duvarda

Karşımda annemle babamın düğün fotoğrafı duruyor. Ayağa kalkıyorum, resmi indiriyorum ve salonda kutuladığım eşyalar yığınınına ekliyorum. Ben hazırım.

Son bir güç testi, kazanmam gereken son bir savaş ve özgür olacağım. Kaçmayı bıraktım. Yarın dünyayla yüzleşeceğim.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Adada kalışımızın beşinci haftasında ilk gerçek tartışmamızı yaşadık.

Birçok açıdan bunun daha önce gerçekleşmemiş olmasına şaşırdım. Ne de olsa, gittiğimiz her yere kamera götürüyorduk, görüntülendiğimiz farkındaydık.

izledim. Bu, çoğu zaman beni geren ekstra bir rahatsızlık duygusu ekledi. Diğerleri de bunu hissetmiş olmalı. Bunun yanı sıra, hepimiz son derece yakın bir yerde yaşayan sanal yabancılardık. Hayal kırıklıklarımız için herhangi bir çıkış noktamız yoktu; içimizi bir arkadaşımız ya da ailemiz, dikkatimizi dağıtacak bir internet yoktu.

Sadece bir kulübe vardı ve dışarı çıkıp biraz yürüyebilmemize rağmen, çoğu zaman aynı alanı paylaşmak zorunda kaldık.

Kliklerin oluştuğu çok açıktı. Andrew ve Duncan kulübemizi inşa ederken birbirlerine bağlanmışlardı ve Shaun'u da buna dahil ettiler. Her zaman , odun kesiyor ya da ateşin etrafında oturup .

Maxine, Zoe ve ben arkadaş canlısıydık ve yemeklerde birlikte oturmaya ya da ev işlerinde birlikte çalışmaya eğilimliydik. Maxine bazen bana Zoe'nin bulaşık yıkama ve kulübenin kendi bölümünü düzenli tutma konusundaki 'serbest' tutumundan biraz şikayet etse de, çoğunlukla bunu görmezden geldim ve sohbeti başka bir yere yönlendirdim.

Gillian iki grup arasında gidip geliyor, erkeklerle giderek daha fazla zaman geçiriyordu. Frank bazen çocuklarla takılıyordu ama çoğunlukla uzun süreler boyunca kendi başına takılıyor, günün sonunda birkaç yengeç ya da midye ile geri dönüyordu.

Sorunlar Zoe ve ben sahil taramasına gittiğimizde başladı. Belirlenmiş bir iş ya da 'çalışma saati' yoktu, bu yüzden hepimiz kendi kendimizi idare ediyorduk. Akşamları insanlar su ya da odun getirmek için gönüllü oluyordu ama çoğunlukla kahvaltıda o günkü planlarımızı konuşuyor ve sonra kendi yapıyorduk. O gün çocuklar bir tavşan kafesi üzerinde çalışmaya başlıyorlardı, Maxine ve Gill

bahçeyi çitle çeviriyor ve Frank de yengeç yakalamak için birkaç olta yapıyordu. Zoe ve ben sahillerde, özellikle de adanın doğu tarafındaki gelgit havuzlarının etrafında yürümeye başlamıştık.

Geldiğimizden beri üretim ekibi tarafından bizim için bırakılmış bir dizi şey bulduk. Bunlar temelde yeni gibi görünüyordu: kovalar, plastik bir çamaşır sepeti, ip. Sahillerin etrafına, akıntıya kapılmamak için gelgit çizgisinin yukarısına sahte çöpler olarak yerleştirilmişlerdi. Ancak bunların arasında gerçekten adaya vuran şeyler de vardı.

Bu şeyler daha küçük, daha hasarlı ve yosunlarla doluydu. Şimdiye kadar yırtık balık ağıları, cilası deniz tarafından çiğnenmiş tahtalar, kısa bir metal direk (şu anda kulübe ateşinin üzerinde tencerelerimizi tutuyor) plastik çöp parçaları bulduk.

Ancak, ne bulabileceğimizi görmek için birkaç günde bir plaja gitmeye başladığımızdan beri, Duncan bu konuda oldukça fazla yorum yapmaya başlamıştı

dikkatlice. Sadece küçük iğnelemelerdi, "Bugün bronzluk nasıl görünüyor kızlar?", "Birimizin size plaj şemsiyesi vurmasını ister misiniz?", bunun gibi aptalca şeyler.

Tartışmanın olduğu gün, bir haftadır yağan yağmurun ardından ilk kez açık bir sabahta sahile iniyorduk. Gökyüzü ardına kadar açıktı, o kadar maviydi ki sanki Ağustos erken gelmiş gibiydi. O gün için umutlarım çok yüksekti ve Zoe de aynı derecede moralli görünüyordu. Fırtınanın sertleştirdiği denizden iyi bir av çıkarmayı umuyordum.

Bir saat kadar sonra soluk kumun üzerinde güzel bir yığınınız vardı. Özellikle turuncu bir balıkçı şamandırısı beni çok mutlu etti; Frank'in balıkçı kaplarına harika bir katkı olacaktı. Zoe birkaç parça mavi naylon ip ve kampta çıkarmayı umduğumuz çivilerle delik deşik edilmiş bir tahta parçası bulmuştu. Ben de laverbread'e dönüştürmek için heyecanlandığım çok sayıda yosun ve laver yosunu topladım.

"Hazır buradayken yüzmek ister misin? Zoe sakın denize bakarak şöyle dedi.

"Şaka mı yapıyorsun? Sahil buz gibi. Bugün donma yüzünden bir parmağımı kaybettikten sonra değil."

Zoe, "Ama hava eskisi kadar soğuk değil," diye yalvardı. 'Hadi ama, bir haftadır yüzümden başka bir yerimi yıkamadım, iyi bir banyoya ihtiyacım var. Sırt çantasından büyük bir havlu çıkardı. "Bak, hazırlıklı geldim.

Yıkanma konusunda haklıydı. Hava o kadar soğuktu ve erkeklerin yanında o kadar az mahremiyetimiz vardı ki tam anlamıyla yıkanmak neredeyse imkansızdı. Yüzümü ve ellerimi temiz tutmuştum ama oldukça gelişmekte olduğumdan endişeliydim.

kısır BO. Buz gibi tuzlu su tam olarak aklımdaki banyo değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Geldiğimden beri diğer kızların yanında soyunmaya alışmak zorunda kalmıştım. Şimdiye kadar kimse benimle dalga geçmemişti. Hâlâ biraz utanç vericiydi ama temiz olma fikri çok cazipti. Gözlerimi kumdan ayırmadan ve Zoe'nin bana bakmadığını umarak iç çamaşırlarıma kadar soyundum.

Çıglıklar atarak ve titreyerek soğuk dalgalara atladık. Ayaklarımdaki hissi anında kaybettim. Sadece belime kadar gelebildim ve sonra omuzlarım suya batana kadar eğilmek için kendimi zorladım. Zoe başımın üzerinden dondurucu bir su dalgası gönderdiğinde ellerimle hızlı bir ovma işlemi yapıyordum. Yüzümü silerek ve yağlı saçlarıma soğuk iğneler batırarak çıktım.

Zoe gülüyordu, acımasızca değil ama sanki birlikte eğleniyormuşuz gibi. Büyük bir mesane parçasını çırpıp fırlattım ve çıgık atmosferini sağladım. Sinirleneceğinden korktum ama çıgık sırtıyordu.

"Bu çok iğrenç!" diye ürperdi, sürüklenen, mesaneyle kaplı otlara tiksintiyle baktı.

"Bu akşam yemeğinde olacak. Hasta taklidi yaptı. .

Sudan çıktık ve kıyafet yığımıza geri döndük. Havluyu paylaştık ve ben nemli bedenimi kokan kıyafetlerimin içine soktuğum için çok mutluydum. giysilerimi giyip yün şapkamı ıslak saçlarıma üzerine çektim. Mesane kırığı da dahil olmak üzere tüm bulduklarımızı topladık ve kampa geri döndük.

Hava açık olduğunda dışarıda yemek pişiriyorduk. Sıkışık kulübede çalışmaktan daha kolaydı. Ateşin yanına oturdum ve topladığım yosun torbalarını gözden geçirdim. Bir süre ateşin başında yıkamak ve doğramakla meşgul oldum. Sonra ihtiyacım olan tarif için rehber kitabımı kontrol ettim. Tam o sırada Duncan geldi, Andrew ve Shaun da ellerinde kahve fincanlarıyla arkamdan .

"Biraz miyiz? Duncan söyledi.

"Tabii, önce bunu bitirebilir miyim?" diye sordum, kitapla deniz yosununu işaret ederek.

"Aslında bununla ilgili.

Ateşin etrafına taşıdığımız kütüklerin üzerine oturdular. Duncan diğer ikisinin arasında, benim karşımdaydı, dizlerini iki yana açmış, ellerini iki elinin arasına almış, doğa adamı güneş gözlükleriyle oynuyordu.

"Bakın, biz sadece Zoe ile bugün ne yaptığınız hakkında konuşmak istedik.

"Ah... şey, eğer ip ya da başka bir şey arıyorsanız, getirdiklerimizin çoğunu oraya götürdü. Kulübenin dışındaki sundurmayı işaret ettim. Mutfak olarak tasarlanan yer, bir tür alet edevat kulübesine dönüşmüştü.

"Burada yapılacak bu kadar çok iş varken sizin sürekli sahile inmenizin zamanınızı en iyi şekilde değerlendirmek olmayabileceğinden biraz endişeliyiz.

Gözlerimi kırptım, onu anladığımdan emin değildim. Sanki ikimiz her gün orada kumdan kaleler yapıyormuşuz gibi konuşuyordu. Gerçekte ne yaptığımızı bir şekilde fark etmediğini varsaymaya karar verdim.

'Sahile vuran tüm eşyaları geri getirmek için oraya gidiyoruz. Sundurma için kalaslar ve Frank'in oltaları için gerekli tüm malzemeler gibi.

Duncan elini salladı. "Ama o şeyleri almak saatler sürmez ve Shaun sizi denizde dolaşırken görmüş.

olduğum halde gözetlendiğim düşüncesiyle sinirlendiğimi hissedebiliyordum. Yine de kendimi olabildiğince nazik bir şekilde açıklamaya zorladım. Giderek artan kızgınlığımı gizleyeceğini umarak kibar 'iş' sesimi kullandım.

"Adanın yarısını dolaşıp bu malzemeleri arıyoruz. Hepsi tek bir yerde durmuyor. Yıkamak için on beş dakika ara verdik, özel olarak. Shaun'a dikkatle baktım.

Shaun lekeli kırmızı bir renge büründü ve yere baktı. Andrew homurdandı ve onu dürttü. Bir çift kirli okul çocuğu gibiydiler.

Duncan'ın kulakları pembeleşti ama yüzü sabitti ve tereddüt etmiyordu.

'Biz burada çalışırken sizin burada olmanız biraz sinir bozucu. Orada . Yüzmek ya da başka bir şey için zaman ayırmak isterdim ama yapmamız gereken işler var.

'Dediğim gibi, biz dalga geçmiyorduk - temizlenmek için denize girdik. Kimse sizi aynı şeyi yapmaktan alıkoyamaz,' dedim diplomatik olmaya çalışarak. 'Eğer yarın gitmek istersen, bu da sorun değil.

Duncan ellerini kaldırdı. "Sakinleştğinde bu konuda konuşabiliriz.

Profesyonel ses tonumu düşürdüm. 'Ben sakinim. Sadece seninle aynı fikirde değilim.

Bakışlarını eşit bir şekilde tuttum ve ancak Zoe arkamdan konuştuğunda gözlerimi kaçırdım.

"Hey, çocuklar, oluyor?"

"Yok bir şey," dedi Shaun, "sadece bütün gün ne yaptığımız hakkında sohbet ediyorduk."

"Oh, tamam. şeyleri gördünüz mü? Çiviler var!"

Ne kadar havalı değil mi? Ben de onları çekip çıkarıyordum."

Andrew çivilerin olası kullanımları hakkında konuşmaya başladı ve Duncan uzaklaştı. Yüzleşmeden dolayı kendimi kaskatı ve gergin hissediyordum ve ateşin başındaki adamlardan herhangi biriyle sohbet edecek havada değildim. Dikkatimi dağıtarak doğrama işimin geri kalanını hızlıca hallettim.

Laverbread köftesi iyi gitmiş görünüyordu. Frank de biraz balık getirmeyi başarmıştı ama balıklar küçüktü, her biri bir lokma bile değildi.

Yine de bir değişiklik oldu. Hepimiz erzaklarımızı bir araya getirdiğimizden beri yemek kalitesi çok değişmişti. Bazen sade pirinçle susuz bir yemek yiyorduk, bazen de biri, genellikle Maxine ya da Shaun, biraz daha fazla çaba harcıyordu.

Yemek neredeyse bittiğinde ve ateşin etrafında otururken Duncan boğazını temizledi. Midem alt üst oldu. Başka bir tartışmaya girmeye hiç niyetim yoktu. Özellikle de herkesin önünde.

'Çocuklar, bence işleri halletmek için daha sıkı bir program hazırlamanın zamanı geldi. Şu anda herkes kendi işini yapıyor ve bu bazılarımız için iyi oldu ama ... bence herkesin üzerine düşeni yaptığından emin olmanın en iyi yolu bir düzen .

Zoe bariz soruyu sordu. " kim üzerine düşeni yapmıyor?"

Maxine kaşlarını kaldırarak gözüme takıldı. Zoe'nin en büyük hayranı olmadığını anlamaya başlamıştım. Ona bakışındaki bir şey bana annemin küçük kız kardeşi Ruth teyzeme nasıl davrandığını hatırlattı. Ağzına aynı onaylamayan çimdik.

Duncan omuz silkti. 'Kimseyi suçlamak istemiyorum - sadece bazılarımızın diğerlerinden daha fazla iş yaptığı anlaşılıyor. Bu sadece böyle oldu. Anlıyorum çünkü bazılarımızın şu anda daha faydalı olan becerileri var ama hepimiz elimizden geldiğince çok çalışmalıyız.

Bir tartışmaya neden olmak istemedim. Duncan isim , kimseyi suçlamıyordu. Eğer alındıysam bu benim suçum olacaktı. A Halkın patlaması hiçbir şeyi çözmeyecekti. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve son lavaş ekmeğimi tabağımın etrafına ittim.

"Peki, ne tür bir rota? Zoe sordu.

'İnşa etmemiz gereken şeyler var ve bunlar daha önemsiz öncelikli olmalı. Bence hepimiz sabahları inşaat ekibinin parçası olmalıyız. Öğleden sonra herkes kendi projesiyle ilgilenebilir, örneğin bahçe ve balıkçılık gibi.

Balıkçılıktan bahsedilmesi beni heyecanlandırdı. Frank kabuklu deniz ürünleri dışında pek şey getirmemişti. Ya adanın etrafında hiçbir şey yakalayamıyordu ya da daha büyük olasılıkla öğleden sonra oltasının yanında uyuyakalıyordu. Ne yazık ki hiçbirimiz balıkçılıkla ilgili ilk şeyi bilmiyorduk, bu yüzden onun yerine geçemedik

"Peki ya genel işler - yemek pişirmek ve su getirmek? Maxine sordu.

Duncan omuz silkti. 'Bu devam edebiliriz, sadece . Ama yapılacak bir iş varsa kimse kışının üstüne oturup kitap okumamalı.

Sadece mı yapıyordum yoksa gerçekten dalga mı geçiyordu anlayamadım. Ne de olsa kitap okuyordum. Eğer iş yaparken bir referans kitabını kontrol etmeye okumak denebilirse. Zoe'ye baktım, da rutin olarak yanında taşıdığı çalıcılıkla ilgili bir kitabı olduğunu biliyordum. Duncan'ın sözlerini kişisel olarak algılamış görünmüyordu. Ben de almamaya karar verdim. Bu, orada paspas gibi oturacağım anlamına gelmiyordu.

"Bence "ev işleri" için de bir nöbet çizelgemiz olmalı," dedim. 'Şu anda çoğu gece yemek pişirme işini ben, Maxine ve Shaun yapıyoruz. Biz olmadığımızda, acil durumlar için saklamamız gereken hazır paketlenmiş yemeklere bağımlılık varmış gibi geliyor. Yabani yiyeceklerin yanı sıra temel gıdalarımız da var. Etrafta bir sürü hurda odun var. Bu yüzden odun toplamının günlük bir iş olduğunu düşünmüyorum. Odun depomuz olana kadar olmaz.

Maxine başıyla onayladı. 'Bulaşık yıkama işinin de dönüşümlü olarak yapılması gerektiğini belirtmek isterim. Maddy ya da bir başkası yemek pişirirken bu işi üstlenmediği sürece, bu iş bana kalıyor gibi görünüyor. Bazen bunu yapmaktan çekinmiyorum ama buraya bir yılımı bulaşık yıkayarak geçirmek için gelmedim.

Duncan ellerini kayıtsızca açtı. 'Hey, yemek yapma sırası bana da gelebilir - bu konuda çok iyi değilim ama benim boktan yemeklerimi yemeyi sorun etmiyorsan...' Omuz silkti. 'Bulaşık işlerini de halledebiliriz, kesinlikle. Sadece söylemen yeterliydi.

Yiyecek arama kitabımdan boş bir son kâğıt kopardım ve Andrew'un verdiği bir kalemi kullanarak bir hazırladık. Biri Andrew, diğeri Duncan tarafından yönetilen iki çalışma grubu dönüşümlü olarak günlerini inşaatta geçirecekti. Ev işleri

iş her gün farklı bir çifte verilecek ve bu çiftler

Üç öğün yemekten ve tüm idarecilerden sorumluydu. Kurutulmuş kamp yemekleri ve protein barları acil durumlarda kullanılmak üzere saklanacaktı.

Toplantının ardından her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu. Dargınlık yoktu, her şey normale dönmüştü. Maxine o sabahtan kalan poşetlerle biraz 'çay' yaptı ve biraz dinlenmek için ateşin etrafında oturduk.

Zoe çubuklardan nasıl sepet yapılacağını çözmeye çalışıyor, Andrew da onları ayırmaya yardım ediyordu. Yapacak başka bir şey olmadığı için

Zoe'nin üzerinde çalışmaya başlayıp sonra bıraktığı tahta kaşığı yontuyordu.

Bir süre sonra Maxine yanıma oturup sohbet etmek için geldi. Adada bulduğumuz bir ay onun düzgün görünümünde herhangi bir değişiklik fark etmemiştim. Hala adaya geldiğimizde olduğu gibi derli topluydu. Onunla ilgili her şey sessiz, amaçlı ve . Bunu son derece takdir ettim.

'Biraz sert bir konuşma oldu,' dedi nefesinin altından.

Omuz silktim. "Sonunda her şey yoluna girmiş gibi görünüyor.

Şüpheyle mırıldandı. "Herkes kesinlikle doğru şeyler söyledi ama ben devamını bekleyeceğim.

. İş yerinde bunu yeterince görmüştüm. Herkes toplantıya gelir, herkes aynı fikirde olur ya da en azından karşı çıkmaz. Sonra herkes planladığı şeyi yapıyor ve altı ay sonra neden hiçbir şeyin değişmediğine dair bir toplantı daha yapıyoruz.

"Aslında meyve hakkında soru sormak istiyordum," dedi Maxine. 'Sirke yapmaya başlamak istiyorum ve bu da önce alkol yapmak anlamına geliyor. En çok ne zaman meyve toplanabilir?

'Sanırım hala etrafta biraz kalmış olabilir. Deniz topalaklarının meyveleri Eylül ayı civarındadır ama yeni yıla kadar meyve kalabileceğini okumuştum. Yarın dışarıdayken gözümü açık . Genişçe esnedim ve anında kendimi suçlu hissettim. "Özür dilerim! Sadece çok yorgunum.

"Erken yatma vakti geldi sanırım," dedi Maxine, sesi hafifçe eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Yarın yapacak çok iş var.

"Sadece orada değil mi?

Kulübenin sıcak karanlığına ilk giren bendim. Yataklarımız ateş çukurunun etrafına bir tekerleğin parmaklıkları gibi dizilmişti. Arka duvarda erzak rafları ve onların altında da içinde daha fazla yiyeceğimizin bulunduğu plastik kutular vardı. Çam ağaçlarının dalları söküldüğünde

Andrew kulübemizin direklerinden bazılarının kütüklerini yerinde bırakmıştı. Bunlar

Giysilerimizi için doğal mandallar. Her Şeyin zerine sinmiş, kurumaya yüz tutmuş am özünün dumanlı kokusuna çoktan alışmışım.

Uyku tulumumun içinde başımı kaldırıp tepemdeki çapraz dallara baktım, gıcırtilarını ve esintiyle yerleŐmelerini dinledim. Uyumak için arkamı döndüğümde aklıma kitabım geldi. Daha önce uyku tulumumun üstüne dŐrmŐtm ama yatağa girdiğimde onu görmemiŐtim.

Doğrulup etrafıma bakındım ve sonunda karanlığın içinde bir parça beyaz kâğıt buldum. Kitap, yıkamaya niyetlendiğim küçük bir giysi yığınının altındaydı. ıkardığımıda kapağının bükülmüŐ ve kirli olduğunu gördüm. Birisi bunu saklamak için mi kitabı amaŐırlarımın altına atmıŐtı? Ya da sadece ihtiyaım olduğunda kitabı bulmamı için mi?

Elimde kitapla donmuş bir Şekilde oturuyordum. Dışarıdan boğuk bir ses geldi. sohbet ve kahkaha sesleri. Yüz yüze anlaŐmazlıklar başka bir Şeydi, ama bu, arkamdan eşyalarımın zarar vermek... sivri geldi. El altından ve sinsice yapılmış gibi hissettiriyordu ve bununla nasıl başa ıkacağımıdan emin değildim. Eğer bir kazaysa, neden saklamıŐlardı? Eğer kasıtlıysa, ben ne yapmışım? Bunu kimin yaptığınadır Şüphelerim vardı. Duncan'ın yzleŐirse nasıl tepki vereceğini de biliyordum. Sadece eğilmıŐ bir kitaptı, yaygara koparmaya değmezdi.

Sadece bir kazaydı. Görmemişti, demek istememiŐti. Sorun çıkaran, suçlamalarda bulunan ben olurdum.

Sonunda kitabı sırt çantama yerleştirdim. Yapılacak en iyi Şeyin bunu görmezden gelmek olduğuna karar verdim. Ona herkesin önünde bağırış . Bu ocuka bir Şeydi ve kasıtlı bile emin değildim. Bir topluluk inşa ediyorduk; daha önemli Şeyler vardı. Şeyler.

Yine de, uyuklarken ve kamp arkadaşlarımın kulübeye girip yatmalarını dinlerken, içimi bir kuŐkunun kemirdiğini hissettim. Geldiğimizden beri aramızda güven vardı. Erzaklarımızı paylaŐmıŐtık, malzemelerimizi açıkta ve yan yana depolamıŐtık. Şimdi eşyalarım konusunda endişeliydim ve kendimi hepimizin evi olarak adlandırdığımız küçük kulübenin içinde saklanacak yerler düşünürken buldum.

O gece iyi uyuyamadım. Gerçi daha sonra olacakları, tırmanışı bilseydim, hiç uyuyamayabilirdim.

Bölüm 8

"Sence arkadaşların ya da ailen seni nasıl tanımlardı? Sasha bana bakmadan sordu. Birisi ona buzlu kahve getirmişti ve o da muhtemelen benim kadar bu işin bitmesini istediği için onlara gülümsüyordu. Sanırım hevesli görünmesine gerek yoktu; onun bölümlerini gerçek bir sunucuyla yeniden kaydedeceklerdi. Sadece bir şansım vardı.

Dürüst olmak gerekirse Becca'nın beni nasıl tanımlayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen hediye etmek istediğiniz bir cihaz için kullanacağınız mülayim terimlerle: güvenilir, çalışkan, biraz eski moda. Bu insanların aradığı heyecan arayan biri değildim.

Annemin beni nasıl tanımlayacağını biliyordum; hassas, şebboy, içine kapanık. Çocukluğumdaki sloganı 'sen iyi bir kızsın' idi; aynı anda hem övgü hem de uyarı. İyi kızlar tartışmaz ya da 'mızmızlanmazdı'. İyi kızlar ailelerine oje ya da 'bayağı' gençlik dergileri için yalvarmazlardı. Annem beni kendi imajına göre şekillendirmişti - pinaforlar, örgüler ve o 'kaba Barbie bebeklerden' hiçbiri.

Birden aklıma çocukluğum boyunca ara ziyarete gelen, bazen haftalarca kalan annemin küçük kız kardeşi Ruth Teyze geldi. O zamanlar bunun nedeninin işini, evini, erkek arkadaşını ya da üçünü birden kaybetmesi olduğunu fark etmemiştim. Ya da tekrar seyahate çıktığını ve harika hikayelerle dolu ama yine beş parasız döndüğünü. Bizimle kalmanın onun için bir zevk olduğunu düşünmüştüm. Bir tür tatil ya da yurtdışındayken bizi özlediğini. Geriye dönüp baktığında, annemin ağzı sıkı sadakasına bel bağlamak zorunda kalmaktan nefret etmiş olmalı.

Ruth Teyze'nin beni yerel kilisenin arkasındaki dereye götürdüğünü çok net hatırlıyorum. Parlak kısl saçları ve tepesinde güneş gözlükleri vardı, Uyumlu tırnaklar. Etek ucunda çanlar olan uzun, kabarık bir köylü eteği. Masal kitaplarından fırlamış birine benzediğini düşündüm, tüm renkleri ve desenleriyle. Yabani otların ve kır çiçeklerinin arasında perileri aramaya gittik. Bana beyaz ısırgan tomurcuklarından nasıl nektar emeceğimi gösterdi. Bir keresinde bana 'sihirli bir taş' vermişti.

Hediyelik eşya dükkanlarında kepçesi bir sterline satılan küçük yuvarlanma taşlarından biri. Mavi ve kısmen berraktı. Onu güneşe tutup içinden bakmayı severdim.

'Kafasını saçmalıklarla dolduruyorsun,' dediğini duydum annemin, 'peri mücevherimi' gösterdikten sonra ellerimi yıkamaya gittim ve kapının hemen diğer tarafında . Bunu çok yapardım, dinlerdim. Tam olarak ne için yaptığımdan emin değildim, belki de ben orada yokken benim hakkımda ne söylediklerini görmek için.

'Yaratıcı oluyor, bu onun için iyi. Zihninin , biraz hayal gücüne ihtiyacı var.

"Saçmalık. Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

Uzun, soğuk bir sessizlik. Uzaklaşmam, artık dinlememem gerektiğini hissettiğimi hatırlıyorum. Ama kaldım.

'Biraz hayal kurarak kendini eğlendiriyor. Bunda bir zarar , değil mi? Bırakın çocuk olsun. Bir hayalperestin kalbine ve yaşlı bir hizmetçinin kafasına sahip. Neden onu diğer çocuklarla oynaması için dışarı bırakmıyorsun? tatil için evde mi? Yazın çılgınca koşmaları gerekir.'

Annem burnunu çektı. 'Çok sertler. O daha çok küçük. Onun yanında ne söylediğine dikkat et. Çok hassastır.'

O taş şimdi neredeydi? Merak ettim. Muhtemelen eski odamda bir yerde. Annemin yıllar boyunca bana verdiği porselen bebeklerle çevriliydi. Tabii atmadıysa. Bunu çok yapardı, neye ihtiyacım olduğuna ve neyin sadece 'toz tuttuğuna' karar verirdi. Ruth Teyze çok uzaklarda, yabancı bir hastanede öldüğünde, annem bana aylarca söylemedi.

'Bilmem gerektiğini' düşünmediğini iddia etti. Ders çalışmam gerekirken bu sadece beni üzecekti. Ne de olsa çok hassas biriydim.

Sasha'ya ve kameraya gülümsedim, saç spreyinin kokusu bana kınalı saçları hatırlattı ve Ruth ayak tırnaklarımı boyarken kıkırdadım.

"Sanırım beni tanıyan herkes bir hayalperest olduğumu söyleyecektir... çılgınca koşmaya hazır.

*

O andan itibaren Zoe, Shaun ve ben Andrew'un altında bir grupta, diğerleri de Duncan ile çalıştık. Neyse ki kendi kendimize organize olabildik. Duncan'ın altında çalışma fikri hoşuma gitmemişti. Aramızda bir gerginlik vardı. Daha önce olmayan etkileşimler şimdi var.

Grup çalışmamızın çoğu kesilen ağaçların dallarını sıyırmak ve kütükleri kampa geri taşımaktan ibaretti. Andrew ve Duncan daha ince işlerle ilgilendiler.

yontma delikleri ve derzler gibi detaylar. Her sabah açıklık, çelik üzerindeki çekiç sesleri ve ahşap üzerindeki testere sürtünmeleriyle çınliyordu. Birlikte tuvaletimiz için bir barınak, bir duş 'kabini' ve bir kütük deposu yaptık.

Öğleden sonraları kendi projelerimizin peşinden gitmemize 'izin veriliyordu'. Benim için bu yiyecek aramak anlamına geliyordu. Deniz topalaklarının meyvelerini bir dizi boş kavanoza saçarak çok yapışkan birkaç gün geçirdim. Meyveler gerçekten toplanamayacak kadar kırılgan ve ince kabuklulardı. Maxine yine de sonuçlardan memnun kaldı.

Kafesimiz için hâlâ hiç tavşan yakalayamamıştık. Burası büyük, yarı gömülü bir kayanın üzerindeydi. Başka bir şey olursa tavşanlar tünel kazarak özgürlüğüne kavuşacaktı. İnşaatla ilgili çalışma partisi eriyor gibi göründüğünden, tavşanlarla ilgili ne yapacağımızı belirlemek için bir toplantı yaptık.

"Tavşan çıkmayacağım," dedi Zoe hemen. 'Onları beslemeye yardım , neye ihtiyacımız varsa yapacağım - ama onları avlamaktan hoşlanmıyorum.

Duncan, 'Andrew vejetaryen ve bu durumdan hiç rahatsız değil,' diye belirtti.

Zoe ikisine de bakmadı ama omuz silkti. "Andrew'un kabul ettiği onu ilgilendirir.

"Ben buradayım," dedi Andrew. 'Bak, biz buradayken et yeme konusunda farklı hissetmem beni sahte bir vejetaryen yapmaz, tamam mı? Ben et endüstrisine karşıyım, kendi etimi avlamaya değil.

Shaun hemen, 'İş bölümünü yapalım,' dedi. 'Dört kişiden ikisi ava gidebilir. Belki Zoe'nin gitmesi gereken zamanda da bir kişi gider.

'Ben kendi başıma iyiyim,' dedim.

Shaun bana minnettar bir gülümsemeye, "O zaman anlaştık," dedi. Belli ki Zoe'nin gözüne girmeye çalışıyordu. Bu çok tatlıydı.

Tuzağımız basitti: bir tahta parçasının üzerinde dengelenmiş boş bir kova. Frank kovanın kapağının kenarına bir delik açmış ve misinadan bir menteşe yapmıştı. Fikir şuydu: Kapak bir sopaya yaslanabilecek ve bir tavşan yemin peşinden kovaya girdiğinde kapak devrilerek yerine düşecekti. Tüm düzenek sopalarla desteklenmeliydi, böylece bir tavşan yakaladığımızda düşmeyecekti.

Bir hafta boyunca Frank'in takip ettik. Hiçbir şey yakalayamadık. Bu yüzden bir toplantı daha yaptık. Hızla uzmanlık alanımız haline geliyorlardı.

Yemekten sonra ateşin etrafında otururken Duncan boğazını temizledi. Yiyecek arama rehberimden başımı kaldırdım. Eğer seçme şansım olsaydı, bir grup içinde olmadığımız sürece Duncan'ın etrafında olmamayı tercih ederdim, Andrew ve Shaun için de aynısı geçerliydi. I

Shaun'un beni ve Zoe'yi gözetlediğini unutmamıştım, her ne kadar Zoe Shaun'dan oldukça hoşlanıyor gibi görünse de. Onlara karşı bir şey hissetmiyordum ama artık onlara karşı eskisi kadar açık değildim.

Duncan, 'Bence tavşan tartışmamız gerekiyor,' dedi. 'Hiçbir yere varamıyormuşuz gibi geliyor ve zaten bu konuda çok fazla zaman harcadık.

Shaun, "Kış için bir et kaynağına sahip olmanın oldukça önemli olduğunu düşünüyorum," dedi. 'Ve bunu sadece kasaplık yapmak benim işim olduğu için söylemiyorum. Ayrıca tavşan *yemeğinden* de bıkmaya başladım.

Ateşin etrafından mırıltılar geliyordu. İşin en zor kısmı Şimdiye kadarki deneyimimiz yemekti. Yabani yeşillikler ve kabuklu deniz hayvanları oldukça bol olmasına rağmen, sıkı çalışmamız nedeniyle ihtiyacımız olan kadar doyurucu ya da kalorili değildi. Frank nadiren bağırsaklarını çıkarmaya degecek kadar büyük bir şey yakalıyordu. Tabii bir şey yakaladıysa. Zaten vejetaryen beslenmeye alışkın ve oldukça sağlıklı olan Zoe bile hızla kilo kaybediyordu.

Shaun'a, "Hellim için birini öldürebilirim," diye mırıldandı.

"Ya da bir Big Mac," diye homurdandı.

"Ah... patates kızartması," diye iç geçirdi Zoe.

Maxine'in bir tür müdire edasıyla onlara ters ters baktığını fark ettim. Yemek zamanlarında, en çok yemek konuşulurken de aynı şekilde bakıyordu. Hepimiz bir şeyleri kaçıryorduk ve bazen başka hiçbir şey konuşmuyormuşuz gibi hissediyorduk.

Maxine bunu kişisel olarak algılamış gibiydi, sanki özlem ve hayal gücü aşçılığına karşı bir hakaretmiş gibi. Sanırım neyi kaçırdığını düşünmemeyi tercih ediyordu ve diğer insanların dile getirmesini sinir bozucu buluyordu.

"Belki de onları yakalamak için yeni bir yola ihtiyacımız vardır?

Andrew söyledi. "Ne gibi? Duncan sordu.

"Tuzak gibi bir şey. Belki bir yolunu bulabilirim.

Zoe, "hiç telimiz yok," diye işaret . 'Böyle bir şey yapmak için tele ihtiyacınız yok mu? Ayrıca, sevmek için çok zalimce görünüyor, onları yıllarca bağlı bırak.'

"Belki başka bir yerde tuzak kurmayı deneyebiliriz, koloniden daha uzakta? Ben söyledim. 'Yani muhtemelen ihtiyaçları olan tüm yiyecekler oradadır, ama daha uzağa gidersek ana grubun parçası olmayan bazı başiboşları yakalayabiliriz.

"Zayıf, hastalıklı olanlar mı? Duncan etkilenmemiş bir ifadeyle, "Çok lezzetli," dedi. "Oh, çok lezzetli.

'Onlara sadece üremek için ihtiyacımız var. O zaman aralarından seçim yapabileceğimiz bir sürü tavşanımız olacak.

İçini çekti ve arkasına yaslandı. 'Daha fazla zaman harcamaya değeceğini sanmıyorum. Çalışma ekipleri inşaata geri dönmelidir'.

'Ama şu an için ihtiyacımız olan her şeyi inşa ettik,' dedim. 'Sadece mobilya yapıyoruz, ki marangoz olarak bu daha çok senin işin. Bu işten vazgeçmem gerektiğinin farkındaydım ama Duncan'ın istediğı gibi davranmasına izin vermeye hazır değildim.

'Yani, hepimizin tavşan avına çıkmasını mı istiyorsun? Bu çok büyük bir zaman kaybı gibi görünüyor.

Sakin kalmak için mücadele ediyordum. 'Hayır. Bazılarımızın denemeye devam etmesi gerektiğini söylüyorum. Zaten kulübemiz var, bu yüzden yeni bir taktik denemeden pes etmek yazık olur. Belki de çalışma grubunun geri kalanı başka bir şeye yardım etmeli, örneğın bahçeye.

Duncan Gillian'a baktı. 'Eminim bahçede yardıma ihtiyacı olsa söylerdi. Her şey onun elinde, değil mi Gill?'

"Doğru," dedi Gill, saçları ince topuzundan başını kaldırarak. Oldukça iyi gidiyor. Çit çekildi, tohumlar ekildi, artık izlemekten başka yapacak bir şey yok.

büyümek.'

"Gördünüz mü? Duncan söyledi.

Kimse benim tarafımı tutmuyordu, ben de omuz silktim ve meselenin peşini bıraktım. Kayıtsızlık dalgasına karşı yokuş yukarı itmek çok zordu. Herkes bir iş günü ve tatmin edici olmayan bir akşam yemeğinden dolayı yorgundu - bu işe karışmak istemiyorlardı. Eğer Gill arazinin iyi olduğunu söylüyorsa, iyiydi. Otların ayıklanması, zararlı böceklerin izlenmesi ya da diğer hakkında tartışmanın bir anlamı yoktu.

Duncan, 'Pekâlâ, yarın parti inşa etmeye geri dönüyoruz,' dedi. "Kulağa hoş geliyor mu?

Ateşin etrafında onaylayan mırıltılar vardı. Duncan karşıya baktı. ve bana gülümsedi. "Öğleden sonra işin bittiğinde tuzakları dışarı çıkarabilirsin.

Alışkanlık haline geldiğı üzere erken yattım. Kısmen bunun nedeni oldukça yorgundum. Yiyecek aramak, adanın her yerinde her gün yürüyüş yapmak anlamına geliyordu. Devrilen her kütük ve dal, aşılın her tepe ve geçilen her dere, bunların hepsi enerjiye mal oluyordu. Yediğimiz yiyeceklerle yerine konmayan bir enerji. Günler geçtikçe giderek azalan yiyecek.

Erken dönmemin bir başka nedeni de eşyalarımı kontrol etmektir. Kitabımla ilgili olaydan beri eşyalarımı kendime yakın tutuyordum. Oradayken

Hiçbir şeyi saklayacak yer olmadığından, eşyalarımı ince yağmurluğumun altına astığım plastik bir taşıyıcıda bırakmayı tercih etmiştim. Şimdiye kadar başka hiçbir şey zarar görmemişti. Belki de bunun nedeni kitabın bir kaza olmasıydı. Şüphelerim yüzünden kendimi biraz gülünç hissediyordum. Belli ki başka insanlarla birlikte yaşamaya alışık değildim.

*

Ertesi sabah hepimiz her zamanki gibi çalışma gruplarımıza ayrıldık. Birkaç saatimizi daha ağaç keserek ve dalları sıyrarak geçirdik. Buna itiraz etmedim. mobilya güzel olurdu. Yine de, tek işi ahşap işçiliği olan Duncan yerine sekizimizin birden üzerinde çalışması haksızlık gibi görünüyordu. Haksızlıktı.

Öğle yemeği akşam yemeğinden kalanlardı: sebze suyu küpü, yabani yeşillikler, midye, jilet istiridye ve deniz yosunu çorbası. Ateşte iyice ısıtıldıktan sonra kabuklu deniz ürünleri lastik gibi olmuştu. Yumuşak beyaz ekmek ve tereyağını kadar çok arzuluyordum ki neredeyse halüsinasyon görüyordum. Tereyağının ağızımda eridiğini hissedebiliyordum.

Kamptan bir tavşanla dönme kararlılığıyla ayrıldım.

Kimse benimle gelmeye gönüllü olmadı, bu da benim için gayet uygundu. Beni rahatsız eden şey, hepimiz kişisel uğraşırken, Duncan, Andrew ve Shaun'un hurda odunları kütük deposuna getirmeleri ve buna öğleden sonra çalışması demeleriydi. Ben kamptan ayrıldığımda onlar Gill'le birlikte ateşin başında oturmuş sigara içiyorlardı.

Adil ve adil olmayan düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Bir tavşan yakalayacaktım. Onların ne yaptığı önemli değildi. Ormanın doğu tarafına, tavşan deliklerinin tepelerde petek petek olduğu yere yürüdüm. Daha ileride daha az delik ve daha az bitki örtüsü , yağmur suyu sürekli kuruyan çamlar tarafından emilmişti. Tuzağı yerleştirdim, birkaç kazık çaktım ve geri çekildim.

Ağaçların arasında, ufalanan bir tepeciğin arkasında saklanarak gözlerimi kovadan ayırmadım. Dalların kıpırtısı ve zihnimi doldurmaya devam eden et düşünceleri dışında zamanı bölen hiçbir şey yoktu. Olabildiğince hareketsiz oturdum, nefes almaya bile cesaret edemiyordum, kendimi görünmez kılmak istiyordum.

Sonunda, ceketimde yosun filizlenip filizlenmeyeceğini merak ettiğim kadar uzun bir süre sonra, bir tavşan belirdi. Yavaşça zıplayarak deliğinden çıkmasını ve tehlike sezerek etrafına bakınmasını izledim. Hiçbir şey bulamayınca otlamaya başladı.

Tuzağa doğru tuzaktan uzaklaşmak için çıldırtıcı hareketler yapmasını uzun süre izledim. Dişlerim dudağıma gömüldü ve ellerim

endişeli pençeleri, tuzağa düşmesini bekliyordu. Zihnimde bir litani başlamıştı - *lütfe lütfe lütfe*, sanki görünmeyen bir tavşan tanrısına yalvarır gibi. Onu yakalama ihtiyacına o kadar kapılmışım ki neredeyse kovaya atladığını görmeyecektim.

Sanki onu ben yaratmışım gibiydi. Bir an tavşana bakıyor, tuzağa girmesini istiyordum, sonra kapak düştü ve kova doldu. O kadar hızlı sıçradım ki başım döndü. Saniyeler içinde tuzak kollarımdaydı ve yarı açık kapaktan aşağıya, tavşanın siyah, sıvı gözlerine bakıyordum. Sanki çatlaktan kayacakmış gibi kapağı kapattım. Ağırlığının yer değiştirdiğini, pençelerinin panikle itiştiğini hissedebiliyordum.

Kampa dalıp kovayı başımın üzerinde sallayarak bağırdığımda deli gibi görünüyor olmalıydım. Ne yaptığımı ilk fark eden Zoe oldu. Elleri çamur içinde, yarım kalmış fırınından fırladı ve görmek için koşarak geldi. Shaun da onu takip etti ve çok geçmeden etrafım sarıldı, onlara ödülümü gösteriyordum. Yaşadıkları sevinç inanılmazdı. Tavşanlarda hiçbir çıkarı olmayan Zoe bile bu başarı karşısında adeta parlıyor ve "sevimli küçük tavşan". İlk başarısızlığımız önlenmişti. Kazanmıştık.

Tavşanı kafese bıraktım ve aşağı iner inmez küçük ahşap barınağa girdi. Her zaman pratik olan Maxine, su kabı olarak boş bir sardalya tenekesi ayırmıştı ve yağmurdan dolayı çoktan dolmuştu. Zoe, Shaunla birlikte biraz ot ve yaprak almak için koştu. İlk evcil hayvanını almış bir çift çocuk gibiydiler.

"Şimdi bunu tekrar ve tekrar yapmam gerekiyor," dedim kulübenin üzerine eğilmiş olan Andrew'a.

'Bana iki saniye ver, ben de seninle geleyim. Eğer bir tane daha bulursan, onu bir kutu içinde geri getireceğim - o tuzağı daha hızlı döndür.

"İyi düşünmüşsün.

Yenilenmiş bir heyecanla ilk tavşanımızı yakaladığım yere geri döndük. Bu kez bekleyişimiz beklentiyle doluydu. Artık bunun mümkün olduğunu biliyorduk, bu artık bir "eğer" sorusu değil, bir "ne zaman" sorusuydu.

Bir saat kadar sonra ikinci bir tavşan tuzağımıza takıldı ve Andrew üzerine atladı. Tutsağı boş bir kutuya koyarak kampa doğru koşarken ben de kapıyı yeniden kurdum ve izlemeye geri döndüm. Döndüğünde onu bekleyen bir tavşan daha vardı.

Hava devam edemeyecek kadar karardığında beş tavşan yakalamıştık. Kampta Maxine yakaladıklarımızı cinsiyetlendirdi ve üç dişi ve iki erkek tavşanımız olduğunu keşfetti.

dolarlar. Ayrıca idare edilmelerinin de oldukça zor olduğu kanıtlanmıştı. Maxine'in evcil tavşanlarla ilgili bir geçmişı vardı, ancak bunlar kucağa alındığında pençeli ayaklarıyla ısırıyor ve tekmeliyordu. İlk ilgili bir günlük bölümü kaydetmeye çalışan Duncan'ın bir elinde kötü bir ısırık vardı. Bunun beni eğlendirmediğini söyleyemem.

"Onları yememiz ne kadar sürer? Duncan kafese ve tavşanların sinmiş olduğu küçük barınağa bakarak sordu.

Maxine, "Dişı tavşanlar yavruladıktan sonra - ki bu da gerçekten hamile olduklarında yaklaşık bir ay sürüyor," dedi. 'Ve bu tavşanların biraz olgunlaşmasını beklemek zorundayız. Sanırım altı bebek ortalama bir sayı.

Duncan inledi. 'Bir ay mı? O zamana kadar bir deri bir kemik kalırız.

'Artık en iyi yerin neresi olduğunu bildiğimize göre daha fazla yakalayabiliriz,' diye . 'O zaman bugün bunlardan birini yiyebiliriz,' dedi Duncan, 've daha fazlasını

yarın.'

İçimizde tavşanlarla ilgili tek deneyimi olan Maxine'baktım. Omuz silkti.

'İki erkeğe gerçekten ihtiyacımız yok - bir erkek ve bir dişı şimdilik yeterli olacaktır.

"Dişileri yakalamak daha kolay olmayacak mı? Duncan söyledi. 'Onlardan birini daha kolay değiştirebiliriz.

Maxine bir kaşını kaldırdı. 'Onları yakaladın. Ne düşünüyorsun, Maddy?'

"Yani, onlar hepimize ait, değil mi? Duncan söyledi. 'Neden oy vermeyelim?

Tavşanlardan birini öldürmekle ilgili güçlü hislerim yoktu ve bunu söyledim. Ne de olsa ben de en az bir sonraki kişi kadar et özlüyordum.

'Yine de geyiklerden biri olması gerektiğini düşünüyorum. Üç dişiden üç yavru olması, fazladan bir geyiğin bölgecilik yapmasından daha iyidir,' diye .

Duncan, kıs kıs gülen Shaun'a bir şeyler mırıldandı. Yüzümü boş tuttum. Güzel bir gündü, başarılı bir gündü ve bunu mahvedecek ben olmayacaktım.

Sonunda oylama yaptık ve karar neredeyse oybirliğiyle alındı. Zoe çekimser kaldı ve biz tavşanı en iyi nasıl öldüreceğimizi tartışırken ateşin başından ayrıldı. Sonunda boynunu kırmanın en hızlı yöntem olacağı konusunda hemfikir olduk. Andrew geyiklerden birini yakaladı ve çabucak ortadan kaldırdı. Shaun, sonunda bir

kasaplık becerilerini gösterme şansı bulmuş, cesedin derisini yüzmüş ve bağırsaklarını çıkarmış.

Yedi kişi arasında paylaştırıldığında bir yaban tavşanında çok az et vardır. Özellikle de en iyi otlaklardan, en iyi bölgelerden dışlanmış bir tavşanda. Tombullaşmak gibi bir lüksleri ve güvenlikleri yok. Yine de

Bu kesinlikle kutlama sebebiydi. Bir çorba yaptık, Zoe'nin payını çıkardık, ardından tavşanı et suyunda pişirdik. Et kemiklerinden kayarak çorbayı haftalardır yediğimiz her şeyden daha zengin ve lezzetli hale getirdi.

Kampı bir bayram havası kapladı ve ikinci kez, bir tatil havasına girdik. içki. Maxine içkinin en iyi muhafaza edileceği bizi ikna etmek için biraz çaba sarf ama ikna olmadı. Bazı rahatlıklara değer verilmeliydi. Hissettim ki Sanki vücudum sonunda kendini yenilemek için yeterli enerjiye sahipti. Ateşin etrafında ilk günlerden beri görmediğim kadar çok gülümseme vardı. Duncan'la göz göze geldiğimde o bardağını kaldırdı, ben de benimkini.

Sanırım iyi bir yemekten sonra hepimiz kendimizi daha insani hissediyorduk. Tavşan çorbasının ruha iyi gelmesi gibi bir durumdu. Yemekten sonra Zoe kutlamak için şekerlemelerini çıkardı. Sanırım sadece aynı eski çorbayı içtiği için tavşan ziyafetinin biraz dışında kalmış gibi hissediyordu. Çıra yığınınından çubuklar aldı ve Amerikan filmlerindeki gençler gibi üzerlerine büyük şekerlemeler yapıştırdık.

"Şimdi tek ihtiyacımız olan bir kamp ateşi hikâyesi," dedi Zoe, elindeki lokumu ateşe doğru sallayarak. "Kim iyi bir hikâye biliyor?"

Shaun, "Çıplak giden iki kız hakkında bir tane biliyorum," diye önerdi.

"Pas," dedi Zoe sert bir sesle. Sırıttı.

Zoe gruba bakarak, ama, birileri korkunç bir hikâye biliyor olmalı," dedi.

"Bende bir tane var," dedim, neredeyse hiç düşünmeden.

Shaun, 'Elinde kanca olan bir adam hakkındaysa, biliyorum,' dedi.

"Bir cadı hakkında," dedim, "bu adada yaşayan bir cadı.

Ateşin etrafında çeşitli alaycı 'Oooo'lar vardı. Çoğunlukla Shaun ve Andrew'dan. Onları görmezden geldim.

"Dinleyelim bakalım, Maddy," dedi Zoe, Shaun'un yanına yerleşerek.

Boğazımı temizledim. "Teknenin gelip bizi almasını beklerken bir balıkçıya Buidseach'i sordum ve o da adaya bu ismin verildiğini çünkü burada bir cadının yaşadığını söyledi. Gemileri batıran ve insanları burada tuzağa düşüren bir cadı.

"Bu mı? Andrew söyledi. Çok uzun sürmedi, değil mi?"

Dişlerimi birbirine kenetledim. Çok fazla şey öğrenemediğim doğrudu. Rıhtımdaki adamdan başka. Ruth Teyze'yi ve onun bahçenin dibindeki periler ve cücelerle ilgili hikâyelerini düşündüm. O ne derdi?

"Yıllar önce, genç bir adamken, o ve bir arkadaşı geceyi adada geçirmeye karar vermişler. Bakalım cadıyı bulabilecekler mi? Eğer cadı varsa, bir yerlerde yaşaması gerektiğini biliyorlarmış.

"Ne oldu? Zoe, ısırmaaya çalıştığı erimiş lokumun üzerindeki gözleri yuvarlak bir şekilde sordu.

"Küçük bir tekneye bindiler ve bizim yaptığımız gibi kayalıkların arasından karaya çıkmayı başardılar. Bütün gün adada dolaşıp eğlenmişler, birbirlerini korkutmuşlar. Bir evin izini bulamadılar ama bulacaklarını da düşünmemişlerdi. Bu sadece bir oyundu. Ama gündüz güzel olan orman gece çok farklıydı. İkiisi ayrıldı ve balıkçı seslense de arkadaşından bir cevap alamadı.

Artık kimse gülmüyordu. Etrafıma bakındım, Duncan bile hikâyenin büyüsüne kapılmış gibiydi. Her şeyi kafamdan ama zihnimde ormanda korkuyla koşan o iki genç adamı görebildiğimi hissediyordum. Cadıdan korkuyorlardı.

"Bir süre sonra balıkçı kaybolduğunu fark etti ve kamplarına nasıl geri döneceklerini bilmiyordu. Ama sonra ağaçların arasında bir ateş görmüş ve oraya kazara gelmiş olabileceğini düşünmüş. Ama bu onların ateşi değilmiş. Yaklaştığında bir ev görmüş. Daha önce hiç rastlamadıkları bir ev. Çok eskiydi ve dallardan yapılmıştı. Dışarıda, teknelerin enkaz haline geldiği denizden çıkarılmış kemikler ve kafatasları vardı. Dışarıda bir kazan duruyordu ve içinden daha önce hiç duymadığı bir koku geliyordu. daha önce yemek kokusu almıştı. Kazanın başında siyahlar giymiş, yüzü bir kukuleta ile gizlenmiş bir cadı duruyordu. Adam orada donmuş bir şekilde dururken, cadı ona döndü ve "Oturup benimle bir lokma paylaşmaz mısın?" dedi.

"Eh, hepsi bu kadardı. Koştı. Güneş doğana ve sahile dönüş yolunu bulana kadar koşmayı bırakmadı. Ama bulamadı.

Arkadaşı orada. Güneş yükselene kadar beklemesine rağmen ormandan kimse çıkmadı. Durdum ve çantadan bir lokum koparıp bir çubuğa geçirdim.

Zoe inanamayarak, 'Bu son değil,' dedi. 'Diğer adama ne oldu? Cadı onu yakaladı mı?'

"Kimse bilmiyor," dedim. 'Bir arama ekibiyle birlikte geri döndüğünde ne evden, ne ateşten, ne de cadıdan bir iz vardı. Sadece boş bir ve bir kaşık, birisinin cadının kazanından yemek yemek için oturmuş olabileceği bir kütüğün üzerine bırakılmıştı.

Zoe Shaun'a sarıldı ve Shaun da onu kolunun altında sıkıca kavradı. 'Bu gerçekten ürkütücüydü,' dedi.

Shaun güldü. "Muhtemelen orada yaşayan tuhaf her kimse onunla kaçmış ve birlikte tuhaf çocuklar yapmaya başlamışlardır.

Andrew güldü ve sonra bir kitaptan hatırladığı, hiç bitmeden aşağı inen bir merdivenle ilgili bir hikaye anlatmaya başladı. O ben de oturup az önce uydurduğum hikâyeyi düşündüm. Oldukça iyi bir hikâyeydi. Kendimi şaşırtmışım ve diğerlerinin beğenmesine sevinmişim. Belki de boşuna endişeleniyordum; her şeye rağmen uyum sağlamaya başlamışım.

Ne kadar .

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Sırtımızda yağışlı bir baharla birlikte hava düzelmeye başladı. Rüzgâr dişlerini kaybetmişti ve eskiden gri ve kahverengi olan manzara aniden yeşil ve canlı göründü. Bu, moral için çok ihtiyaç duyulan bir destektir.

Ne yazık ki yaz başlangıcı kendine özgü sorunları da beraberinde getirdi. Bunlardan ilki ve en ezici olanı kabuklu deniz ürünlerimizin kaybı oldu. Mayıs ayı midyeler için kapalı sezonun başlangıcı oldu. Sıcaklıkların artması, tüm kabuklu deniz ürünlerinin Eylül ayına kadar menüden çıkarılması anlamına geliyordu. Onlarla birlikte en bol protein kaynağımız da gitti. Elimizde sadece Frank'in ara sıra yaptığı küçük balıklar yakaladı. İkinci sorun ise bizden kaynaklanıyordu. Zuladan gelen temel gıdalara ve kendi malzemelerimize çok güveniyorduk. Bu malzemeler artık neredeyse tükenmişti.

Bir akşam, yarım fincan pirinç, biraz yabani yeşillik ve bir çorba kaşığı balık içeren bir çorba yemeğinden sonra konu açıldı. Andrew elindeki teneke bardağı bir kenara bıraktı ve boğazını temizledi.

"Kayısılar hakkında konuşmalıyız.

Ateşin etrafına genel bir gerginlik yayıldı. Kayısıların çalınması son birkaç gündür dedikoduların en ön sırasında yer alıyordu. Zoe ve ben bütün bir sabah kil kazarken başka hiçbir şey . Andrew'a baktığımda şimdi ne kadar zayıf ve ince görüldüğünü gördüm. Hepimiz çok kilo vermiştik. Birbirimizi her gün gördüğümüz için fark edilmiyordu ama bazen birine gözüm takılıyor ve ham kemikli görüntüsü karşısında şok oluyordum.

"Hepimiz bazı hırsızlıklar olduğunu biliyoruz," diye devam etti Andrew. 'Hepimiz yiyecek dükkanlarından atıştırmalıklarımızı ve eşyalarımızı aldık. Ama bu aptalca olmaya başladı. Kurutulmuş meyve diyetimizin oldukça önemli bir parçasıdır. Aynı zamanda bu boku yapıyor' - ateşin üzerindeki tencereyi işaret etti - 'sulu lanet yulaf lapası ve Sonsuz lanet çorba, marjinal olarak daha ilginç.'

Duncan başını salladı. 'Tek tük protein barı bir şeydir ama bu bizim yiyecek kaynağımız. Canımız istediğinde dalmaya devam edemeyiz.

Maxine, "Şu anda elimizde hiçbir şey kalmadı," diye söze girdi. 'Biraz pirinç, biraz un ve diğer ufak tefek şeyler var ama bunlar bir ay daha yetecekse, Temmuz'da bahçeden bir şeyler almaya başlayana kadar daha dikkatli olmalısın.'

Duncan, "Sanırım yemekten sorumlu birini koymamız gerekiyor," dedi. "Bu nasıl olacak? Zoe sordu.

'Çantalarımızdan birkaç tane bagaj kilidimiz var - derim ki kutuya birkaç delik açalım ve yiyecekleri kilitleyelim. Bir kişide bir anahtar, bir kişide de diğer anahtar olsun.

"Nükleer bir silah gibi," diye güldü Shaun.

"Yine de bu kimseyi dışarıda tutacak mı? Maxine söyledi.

'Eğer gerçekten istiyorlarsa sandığı parçalayabilirler, ama en azından bu rastgele toplamayı durdurur. Biri çalmak isterse hepimizin haberi olur,' diye düşündü Andrew.

"Peki anahtarları kim alacak? Ben sordum.

Duncan hemen, 'Andrew mantıklı biri, o da bir tane almalı,' dedi.

Maxine'e baktım, o da zaten bana bakıyordu. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk; Andrew ve Duncan yemek yapma sırası kendilerine geldiğinde ortalıkta eğilimindeydiler. Ya erkenden 'odun kesmeye' -yani ormanda sigara içmeye- gidiyorlardı ve hepimiz kendi kahvaltımızı yapmak zorunda kalıyorduk. Ya da 'aramak' için bir yerlere giderler ve genellikle yüzmekten ıslanmış bir halde geç saatlere kadar geri dönmezlerdi. Genellikle o gecelerde akşam yemeğini Maxine ve ben yapardık çünkü ben yiyecek toplardım ve Maxine daha iyi yemek yapardı.

"Anahtarları aşçılara vermemiz gerektiğini düşünmüyor musunuz? Dedim ki.

Duncan kaşlarını çatarak, "Hepimiz yemek pişiriyoruz," dedi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. "Hepimiz yemek pişirmek için görevlendirildik," dedim yavaşça, kendime zaman ayırarak.

'ama bazen yemek yapma zamanı geldiğinde insanlar etrafta olmuyor, bu yüzden diğer insanlar yerlerini dolduruyor. Yani ... yemeğe erişmemiz etrafta olamayacak insanlara yemeğin tek anahtarını vermek gerçekten mantıklı değil.

"Birkaç isim söylemek ister misin, Maddy? Duncan sordu.

'Kimseyi suçlamıyorum, sadece-'

"Sadece benim ve diğerlerinin burada odun kesmek yerine çorba yapmamızı tercih ettiğinizi söylüyorsunuz, böylece... tam olarak ne yapabileceksiniz?

'Bunun bir sorun olduğunu hiç söylemedim. Yemek yapmak istemiyorsan, tamam, her neyse - ama yapmayacaksan, bunu açıkta yapalım ve seni Adamlar yiyecek dükkanının anahtarlarıyla ormanın diğer tarafına gittiler,' diye .

Andrew, 'Üzülme,' dedi.

"Kızgın değilim. Sadece keşke hepimizin en başta kabul ettiği nöbet çizelgesini uyguluyor olsaydınız.

"Odunumuz yoksa yemek pişiremeyiz.

Vazgeçtim. "Sadece anahtar konusunda karar verebilir miyiz lütfen?" " için kura çekmeliyiz," dedi Maxine. "Bu şekilde adil olur.

Biz seyrederken o kuru otlardan bir şeyler kopardı. Fokur fokur kaynıyordum. Yemek pişirme programı sinir bozucuydu ama son zamanlarda beni de rahatsız etmeye başlamıştı. Duncan ve Andrew'un tepkisi beklendiği gibiydi. Sinirlendiğim diğer herkesdi. Maxine ve Zoe'nin de en az benim kadar bıktıklarını biliyordum ama bir tartışmaya dahil olmak istemiyorlardı. Özel olarak şikâyet etmekten fazlasını yapamayacak kadar yorgun ve açtılar.

Çubukları çizdik. Andrew ve Gillian anahtarları aldı. Ben yatmaya gittim.

*

Ertesi sabah kahvaltıda bu olayı geride bırakmaya karar verdim. Herkesin yapmasını sağlamaya çalışan kişi olmaya çalışmak çok yorucuydu. Olumlu bir şeyler yapmam gerektiğine karar verdim. Elbette o zaman her şeyin ne kadar kötü gideceğini bilseydim, aptal çenemi kapalı tutardım.

Shaun ve Zoe yemek pişirmek için nöbetçydiler ve her zamanki ince kuru meyve ve fındık ezmesi yulaf lapası. Poşet çaylarımız o kadar çok kullanılmış ve yeniden kullanılmıştı ki, demleme her şeyden çok Tetley'in bir anısıydı.

Küçük porsiyonlarda yulaf lapalarımızı yerken, "Düşünüyordum da," dedim. 'Yem için en uygun mevsime giriyoruz ve yiyecek stokları kadar azken, çalışma gruplarından birinin dışarı çıkıp yiyecek aramasına değebilir.

Bu haliyle çalışma partileri neredeyse tamamen terk edilmişti. Şu anda tek çalışma grubu faaliyeti, adamların ormanın daha gerisinde ağaç kestikleri yerden tomruk taşımaktı. Bu da sadece bir saat kadar sürdü ve sonrasında hepimiz kendi yolumuza gittik.

Kamptayken genellikle bir kütük kadar sessiz olan Frank başını salladı. "Toplayacak kabuklu deniz hayvanı yok, bari deniz yosununu deneyelim.

"Bitki tanımlama hakkında bir şeyler bilen başka biri var mı? Ben sordum. Maxine elini kaldırdı. 'Rehberlerle biraz konuştuk. Çoğunlukla meyveler hakkında.

Şaşırtıcı bir şekilde elini kaldıran diğer kişi Shaun oldu. 'Bir oyun hazırlık kursuna gittiğimde biraz yaptım. Bize hangi yeşilliklerin neyle uyumlu olduğunu gösterdiler.

"Ben Shaun'la gideceğim," dedi Zoe. 'Zaten kilimin oturmasına ihtiyacım var. "Bu iyi bir fikir mi? Maxine sordu.

Zoe ona ters ters baktı. "Ne demek istiyorsun?

Maxine yanakları biraz pembeleşerek, "Belki ikiniz de ayrı ayrı görevlerinize devam ederseniz daha başarılı olabilirsiniz," dedi.

Zoe soğuk bir ifadeyle, "Eminim üstesinden geliriz," dedi.

Maxine sadece omuz silkti. Demek istediğim anlaşıldı. İçimden iç çektim. İkisi gruptaki tek arkadaşlarımdı ve umutsuzca bu işe bulaşmak istemiyordum.

"Başka kimse var mı? Ben sordum. 'Bazı ipuçlarına yardımcı olabilecek bir kitabım var ve işimiz bittiğinde her şeyin üzerinden geçeceğim, böylece yanlışlıkla zehirlenmeyiz,' diye güldüm.

Görüş alanımın kenarında Duncan'ın başını sallayıp uzaklaştığını gördüm.

"Pekâlâ o zaman," dedim zoraki bir parlaklıkla. 'Shaun ve Zoe, siz Kitap - git ormanın diğer tarafındaki çimenlik kısmı kontrol et. Maxine ve ben kum tepelerine bakabiliriz ve Frank, muhtemelen en çok deniz yosununun nerede toplandığını zaten biliyordur.

Zoe kilini hızlıca kontrol etmeye gitti. İki tanesine el koymuştu. Kovalar vardı ve daha ağır kil parçacıklarını filtrelemeye başlamak için toprağı suyla karıştırmışlardı. Maxine ve ben sırt çantalarımızı giydik ve kum tepelerine doğru yola çıktık.

Kamptan epey uzaklaştığımızda Maxine, "O kadar çamurla ne yapacağını sanıyor bilmiyorum," dedi.

"Sanırım fikir, topladıklarımızı saklamak için fazladan kâseler ve eşyalar yapmak," dedim tarafsız bir pozisyon alarak. Maxine'in Zoe'nin projesi hakkında bu kadar olumsuz olmasına şaşırmıştım. Tamam, çömlek yapmak çok acil bir iş değildi ama en azından toprak ve sudan başka bir kaynak kullanmıyordu ki ikisi de bizde bol miktarda vardı.

Maxine ofladı pufladı. 'Temel iş diyebileceğin bir şey değil, değil mi? Daha çok bir sanat projesi. Ve kovalardan birine ihtiyacım vardı.

gerçekten yararlı.' Ses tonundaki kin beni şok etmişti. Maxine genellikle Zoe'yi onaylamazdı, düpedüz düşmanca davranmazdı. Sanırım aralarındaki küçük çekişme onu kızdırmıştı.

"Tavşan derisi konusunda bana yardım etmesi için onu etmeye çalıştım - deriler ziyan olmasın diye onları germek için bazı çerçeveler yapıyorum. Ama ilgilenmedi.

'O bir vejetaryen,' diye .

"Tam da bu yüzden, öldürdüğümüz hayvanların her parçasını, onları yemese bile kullanmak istemeli," diye Maxine. 'Huysuzluk, sahip olmayı göze alabileceğimiz bir özellik değil.

Mırıldandım, kararlı değildim. Onun ne demek istediğini anlıyordum ama Zoe'ninkini de anlıyordum. Bunun yanı sıra, eğer çömlekçilik gerekli olmayan bir şeyse, tavşan derilerini korumanın nasıl endişelenmemiz gereken bir şey olduğunu anlayamıyordum.

"Sadece zaman kaybediyor," diye devam etti Maxine, kamptan uzaklaştıkça sesi yükseliyordu. 'Ve o çocukla devam etme şekli. Bunun ciddi bir deney olması gerekiyordu, kimin kiminle yattığıyla ilgili bir saçmalık değil. Hâlâ makyaj yaptığını gördün mü? Makyaj, ormanda, sorarım size!'

"Maxine," dedim, niyetimden daha keskin bir şekilde. Yüzünü bana döndü ve yanaklarındaki iki yüksek nokta renklendi. Çok öfkeliydi. 'Gerçekten adil davrandığınızı düşünmüyorum. Eğlenmeye izniniz var. Onun da eğlenmeye hakkı var. Shaun'la bir araya gelmek istiyorsa, simler takıp saksılar yapmak istiyorsa, bunun sana ya da bize nasıl zarar verdiğini anlamıyorum.

Maxine'in dudakları neredeyse görünmez bir şekilde ince bir çizgi halinde kıvrılmıştı. Hiç o zamanki kadar anneme benzememişti. her ters düştüğümde, bir kitabı, şarkıyı ya da 'uygunsuz' bulunan bir eteği savunduğumda refleks olarak ortaya çıkan 'peki o zaman' şeklindeki patentli oflamasını neredeyse duyabiliyordum. Maxine'in bir şey söylemeyeceği belli olunca tekrar yürümeye başladım, ancak aniden dilini bulduğunda durdum.

"O senin arkadaşın değil, biliyorsun. Sana sıkıcı diyor. Sen yürüyüşe çıktığında.

Az önce verdiği derin acının yüzümde belirmesine izin vermemeye çalışarak arkamı döndüm.

Maxine yutkundu ve rahatsız görünme nezaketini gösterdi. "Shaun'a senin muhtemelen otistik olduğunu düşündüğünü söyledi.

Öyle değildim ve bana böyle hitap edilmesinin korkunç bir şey olduğunu da düşünmüyordum. Yine de Zoe'nin arkamdan konuşması, Shaun'a benimle ilgili isimler takması canımı acıtmıştı. Maxine yalan söylüyor gibi görünmüyordu. En kötüsü de

Bu kelimelerin Zoe'nin ağzından çıktığını hayal edin.

"Bilmek istersin diye düşündüm," dedi Maxine kibarca, yanımdan sahile doğru yürürken. Yüzümü boş tuttum ve onu takip ettim.

Kum tepelerine vardık ve kıyı boyunca ve daha korunaklı alanlarda bulabildiklerimizi toplamaya başladım. Kaya şamfirinin mevsiminin başlangıcıydı ve etrafta biraz vardı. Çoğunlukla sadece daha uzakta toplanan ve benimle konuşmayan Maxine'den kaçmak istedim.

Shaun ve Zoe'nin bir şey bulacağından emin değildim. Onları tek başlarına düşünmek içimi acıtiyordu. Belki şimdi bile benim hakkımda konuşuyorlardı. Tuhaf yöntemlerim hakkında teoriler üretiyorlardı. Başımı salladım ve kendime aptal olmamamı söyledim. Benimle baş başa geçirdikleri zaman kadar ilgilenmeyeceklerini düşündüm.

Öğle yemeğimiz için sabahki ganimetlerimizin yanına oturduk. Maxine annemin bir tartışmadan sonra kullandığı bir tekniği benimsiyor gibiydi; sanki ona büyük bir yanlış yapmışım gibi sert bir şekilde ve bana bakmadan konuşuyordu. Her birimiz yarım protein çubuğu yerken o denize baktı. Ufukla aramızda hiçbir şey yoktu, sadece gri-yeşil su ve kayaların uçları. Ne bir tekne, ne bir kara, ne de bir uçak. gökyüzünde izler.

Maxine sonunda, "Umarım kızlarım iyidir," dedi. Bundan tartışmanın sona erdiğini ve eğer bundan bahsedersem zaten olduğumdan daha da hatalı olacağımı anladım.

"Ne iş yapıyorlar?" diye sordum, zeytin dalını istemeye istemeye kabul ederek. 'Lydia Devon'da bir pansiyon işletiyor ve Felicity'nin de bir binicilik

New Forest'ta bir ahır. Her hafta telefonda konuşurduk. Mart ayındaki Anneler Günü'nü tamamen kaçırdım. Pazar öğle yemeği için bara gitmiştik. Burnunu çekti ve ceplerinden birinden bir mendil çıkardı.

"Döndüğünde seni gördüklerine çok sevinecekler," dedim. 'Arayı kapatacak ve konuşacak o kadar çok şeyiniz olacak ki' dedim.

Başını salladı, gözlerini sildi. "Biliyorum. Sadece... zor, onları özlemek - ve tabii ki Douglas'ı, kocamı. Muhtemelen şu anda çamaşırların içinde boğuluyordur. Makineyi kullanmayı hiç öğrenemedim. Ama hepimiz özlüyoruz

değil mi? Herkesi evde görmek için sabırsızlanıyor olmalısınız?'

Omuz silktim, daha sonra bana karşı kullanılabileceğini bildiğim için ona ya da herhangi birine ruhumu açmaya istekli değildim. "Dediğin gibi, hepimiz birilerini özleyorum."

*

Tahmin edildiği gibi, Zoe ve Shaun pek bir şey bulamadılar. Topladıkları şeylerin toplamı birkaç ısırgan otu ve Zoe'nin yabancı yaban havucu olduğunu iddia ettiği ama benim attığım zehirli baldıran otu olduğu şüphesiz olan şeydi. Zoe ayrıca gömleğini ters giymişti. Göğsümdeki acı hâlâ tazeyken onunla konuşmak istemedim. Gill'in Maxine'i dürttüğünü ve ikisinin de Zoe'nin kıyafet durumuna kaşlarını kaldırarak baktıklarını fark ettim. Değirmen için daha fazla dedikodu.

Frank kampa dönmemişti, ben de gidip mantar aradım. Bulunacak çok fazla şey yoktu. Yine de bir avuç hiç yoktan iyiydi. En azından sulu çorbamıza doku katacaktı.

Kampa döndüğümde Frank hala orada değildi. Herkes açık havada yakılan ateşin etrafında toplanmış ne yapacaklarını düşünüyordu. Gittikçe Günün geç saatlerinde. Bir saat sonra hava kararmaya başlayacaktı.

Çantamı yere bırakıp tartışmaya katıldığımda Maxine, 'Gidip onu gelgit havuzlarının orada aramalıyız,' dedi.

'Oradan adanın herhangi bir yerine gitmiş olabilir. İkişerli gruplara ayrılıp tüm sahilleri kontrol etmeliyiz,' dedi Shaun ve Zoe'nin omzunu sıkmasını sağladı. Shaun'un metanetli balıkçıdan hoşlandığını hiç düşünmemiştim ama belli ki endişelenmişti.

'Geri dönme ihtimaline karşı biri burada kalmalı,' dedim. "Kim gibi? Duncan söyledi."

'Herhangi birimiz. Hepimiz o ilk yardım kursuna katıldık, değil mi?" Gill hemen, "Ben kalacağım," dedi.

", Gill burada kalıp beklesin ve akşam yemeğini hazırlasın, geri da gidip baksın," dedi Shaun, çoktan ayağa kalkıp sırt çantasını takarken. "Zaten yeterince zaman kaybettik."

Hemen kendimize çeki düzen verdik ve meşalelerimizi bulduk. Maxine, Frank'in yaralanması ihtimaline karşı hepimizin ilk yardım çantasından steril bandaj paketleri almamız konusunda ısrar etti. Shaun ve Zoe, denizin doğu tarafındaki gelgit havuzlarına doğru yola çıktılar.

Adaya. Duncan ve Andrew balıkçı kulübesini ve sahili kontrol etmek için güneybatıya gittiler. Maxine ve ben kuzeye, sarp kayalıklara

kayalar ve küçük çakıl taşlı plajlar. Eğer Frank bulunamazsa hepimiz saat yönünün tersine bir sonraki arama noktasına doğru yürüyecektik. tüm kıyı şeridi.

Kimse onu hâlâ bulamamış olsaydık ne yapacağımıza karar vermek istemedi.

Maxine ve ben çam ağaçlarıyla kaplı dik tepeden kuzeye doğru yürüdük. Adanın en yüksek noktasında aşağıya, yaklaşan karanlığa baktım. Günün bu saatinde çamlar özellikle uğursuz görünüyordu, rüzgâr dallarını bir ağaç gibi sallıyordu.

İkinci deniz. Uzakta kameramanların bulunduğu portatif kabinin şeklini seçebiliyordum. Orası da karanlıktaydı.

'Belki de onlara söylemeliyiz - her ihtimale karşı. Buraya acil yardım getirmek saatler sürebilir,' dedim.

"Mantıklı - yine de birimiz aramaya devam etmeli. "Ben bakabilirim," dedim. 'Ben kıyıda dolaşmaya devam edeceğim.

Ayrıldık ve adanın kenarına doğru yol aldım. Kuzey tarafında pek çok uçurum vardı ama sonunda suya bir yol buldum. Midyelerle kaplı kayalara tutunarak kıyıya baktım, Frank'in adını söyledim ve büyüyen rüzgârın sözlerimi götürdüğünü hissettim. Hava sıcaklığı düştü ve çok geçmeden şiddetli bir yağmur başladı.

Artık hava iyice kararmıştı ve fenerimin ışıkları kumdaki ayak izlerini seçiyordu. Balıkçı kulübesine ulaşmıştım ve diğerleri çoktan orayı aramaya başlamıştı. Frank'in bulunup bulunmadığına bakmak için geri dönmeye karar verdim.

Yokuş yukarı kayarak ilerlerken derenin çoktan hızlı akmaya başladığını fark ettim. Yağmur gerçekten bastırmıştı ve biz buna hazır değildik. Dondurucu sağanakta ellerimi zar zor hissediyordum, açıkta olsaydı Frank'in ne durumda olacağını sadece Tanrı bilirdi.

Sonunda açıklığa vardığımda, kameranın bir tanesini gördüm. Adamlar gidiyordu. Sudan sıırıslıklam olmuş bir halde yanımdan geçti, yüzü öfkeli bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Frank burada mı?" diye sordum. 'O iyi mi? Neler oluyor?

Onu buldular. Bir dahaki sefere beni gecenin bir yarısı, lanet olası bir fırtınanın ortasında yataktan kaldırırsanız, acil bir durum olsa iyi olur. Karanlıkta tökezlerken küfrederek ağaçların arasına daldı.

Kapı perdesini tutan taşları kaydurdum ve kulübeye girdim. Frank yatağında yatıyordu, Andrew ve Duncan hariç diğerleriyle çevriliydi.

"Ne oldu? Doğruca Frank'in yanına giderek sordum. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye Frank. "Sadece düştüm."

Zoe, 'Gelgit havuzundaki kayalıklara düştü,' diye söze girdi. 'Bileği şişti ve midyeler onu kesti. Sargıya aldık.

"Pansumanı önce bacağına yıkadın mı? Gill sordu.

"Evet. Zoe ona bir bakış attı. "Ben aptal değilim. Biraz Dettol de kullandım.

Gill, "Ayak bileğine soğuk kompres yapılması gerekiyor," dedi.

'Bir şeyler bulurum,' dedim. Çantamda yedek bir fanila vardı. Ben onu su taşıyıcısından ıslatırken Maxine yanıma geldi.

"Kameraman pek etkilenmedi.

"Hayır, öyle görünmüyordu. Ama daha ciddi olabilirdi.

Maxine başını salladı. 'Gerçi dürüst olmak gerekirse sıcak bir kulübede uyuyor olsaydım ben de o yağmurda dışarı çıkmak istemezdim. Frank'in dönüp dönmediğine bakmak için kampa gelmesi için onu ikna çok zaman aldı - sebepsiz yere süvarileri çağırmak istemedi. İyi ki çağırmamış yoksa şu anda etrafımız sinirli yapımcılar ve sağlık görevlileri tarafından sarılmış olurdu.

Fanilayı Gill'e uzattım ve o da Frank'in bileğine sardı. Zoe ayak sarmak için birkaç giysi almaya gitti.

Frank içini çekti ve gözlerini kapadı. "Telaşlanmayı bırak. "Bizi gerçekten endişelendirdin, dostum," dedi Shaun.

'Endişelenmenin faydası yok... ama gelmene sevindim. Acıyı dindirmek için bir şeyler yapma şansın yok mu?

Shaun kontrol gitti ama kalan viskiyi bulamadığı için eli boş döndü. Perde hışırdadı ve Duncan içeri girdi, ardından Andrew. Her ikisi de sıırıslıklamdı ve yağmur ceketlerinden toprak zemine damlıyordu.

"Çok şükür, sizden birinin onu bulmasını umuyordum," dedi Andrew.

"Tanrım, Frank, bizi çok korkuttun.

"Sorun değil. Sadece kayalıklarda biraz kaydım. Bileğimin üzerinde yürüyemedim. Bir süre sonra sizden birinin gelip bakacağını biliyordum. Yine de yeterince uzun sürdü.'

Kafamı kaldırdım ve Duncan'ın bana ters ters baktığını gördüm. Çabucak gözlerini kaçırdı ama suçluluk duygusu çoktan içime işlemişti. Mantıken Frank'in balık tutarken düşmüş ya da herhangi bir şekilde yaralanmış olabileceğini biliyordum. Onu yiyecek aramaya dahil ettiğim için kaza benim hatam değildi - bunu biliyordum. Ama bu kendimi berbat hissetmeme engel değildi.

"Peki, şimdi heyecan bitti, ne pişiriyorsun? Andrew Gill'e sordu.

"Hiçbir şeye başlayacak vaktim olmadı," dedi Gill yüzü kızararak. "Ciddi bir ilk yardım uygulamamız gerekirse diye hazırlanıyordum.

Buna dair hiçbir kanıt yoktu. Ancak yatağının üzerinde açık bir roman vardı. Ona baktığımı fark etti ve daha da kızardı.

"Bugün akşam yemeği için kimler var? Duncan sordu.

"Frank ve Shaun," dedi Gill.

Hemen 'Yardım edeceğim,' dedim.

Ocakta ateş yaktık. Zoe ve Shaun'un işe yarar bir şey bulamaması ve Frank'in de belli ki bir şey toplayamamış olması nedeniyle elimizde sadece Maxine ve benim getirdiklerimiz vardı. Sonuç her gece yediğimize benzer bir çorbaydı. Çoğunlukla su, et suyu küpleri, yabani yeşillikler ve mantarlar, biraz biber ve biraz mercimekten oluşuyordu. Her zamanki gibi çıtır pastırma, ekmek ve tereyağı için ağlıyordu. Hiçbirimiz yemeğimizden memnun kalmadık.

Yağmur iç çekmeye ve kulübenin panellerine çarpmaya devam etti. Bazıları zeminin kenarlarından içeri sızdı. Duman deliği, ateşin içine doğru tıslayan bir yağmur sağanağını içeri aldı.

Ocağın etrafında toplanmış, içinde kahve olduğu belli olan sıcak su fincanlarını . Zoe ve Shaun'un uyku tulumları üzerlerine örtülmüştü. Maxine pijamalarının üzerine bir polar giymişti. Benim üzerimde de şal gibi bir battaniye vardı.

Duncan boğazını temizledi. "Sanırım hepimiz bunun oldukça sefil bir durum olduğu konusunda hemfikiriz.

Mırıldanmalar oldu ve ben de .

'Şimdiye kadar oldukça şanslıydık, bu şekilde içeride mahsur kalmadık. Ancak hava kötüleşmeye başladığında - kışı burada geçirmek zorunda kaldığımızda - işler oldukça hızlı bir şekilde rahatsız edici hale gelebilir.

Andrew, "Geldiğimizde konuştuğumuz gibi bir kulübe inşa etmekten bahsediyorduk," diye söze girdi. Bize daha fazla alan sağlayacak bir kulübe. Artık iyi bir barınağımız var, biraz daha uzun sürebilecek bir şey inşa etmeyi göze alabiliriz.

Duncan, "Bu yüzden çalışma ekibini bu işe yönlendirmeliyiz," dedi.

'Zamanımızı ayırarak yapabileceğimiz en değerli şey bu gibi görünüyor.

'Yiyecek aramaktan ziyade' demedi ama de oradaydı. Çalışma ekibinin bir kısmı bir gün boyunca yanımdaydı ve sonuç alamamıştık. Daha da kötüsü, bir yaralanma olmuştu. Frank için o kadar kötü hissediyordum ki herhangi bir itirazda .

Duncan, 'O zaman bu konu kapanmıştır,' dedi.

O zaman sonun başlangıcıydı. O anda bunu hissetmiştim ama bu tedirginliğin ne anlama gelebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Farkında bile olmadan bir savaşı kaybetmiştim ve biraz daha fazla kontrol onun eline geğmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Görüşmecimin tedirginliğini ellerinin hızlı ve sürekli anlıyorum. Akrilik tırnaklarını seçerken gergin kuşlar gibi çırpınıyorlar ve yüzüklerini çeviriyor. Arkasından bir saç ve makyaj görevlisi yaklaşıyor ve ben onları bir bakışla uzaklaştırıyorum. Ağzımın ve gözlerimin etrafındaki çizgileri, yüzümdeki ve ellerimdeki yara izlerini maskelemek için yapılan her girişimi gördüm.

Kazıtılmış saçlarım uzuyor ve yeni yıkanmış. Kıyafetlerim gardırop ekibi tarafından sağlananlar; eski eşyalarımın hiçbirisi artık uymuyor ve tozluk ve kapüşonlular dışında bir şey almaya vaktim olmadı. Bu Kalın Fair Isle kazağım ve tulumum, sanki bir yılını keçi yetiştirerek ve gün batımına gülümseyerek geçirmişim gibi gülünç derecede güzel. Yine de sıcak tutuyorlar ve benim gibi acı verici derecede zayıf olduğum için yalıtıma ihtiyacım var.

Kameramanlar seslenmeye başlıyor ve biri yanımdan hızla geçiyor. Işıklar biraz daha parlaklaşıyor ve röportajcı işaretini alıyor.

'İyi akşamlar, ben Rosie Donnelly ve bu akşam Buidseach Adası'ndan kurtulanlardan Madeline Holinstead ile birlikteyim. Maddy - artık duruşma bittiğine göre, hepimiz senin hikayeni dinlemek için can atıyoruz. Buidseach Adası'nda yaşananlar ve mucizevi kurtuluşun hakkında bize neler anlatabilirsin?

Rosie bir ampul gibi gülümsüyor, parlak ve boş. Ona karşılık vermiyorum. bakışlarını kendi bakışlarımla karşılıyor, kalbimin göğsümde dalgaların vuruşu gibi düzenli bir şekilde attığını hissediyordum.

"Size o adada olan her şeyi anlatacağım ama başlamadan önce bir şey söylemek istiyorum.

"Elbette," diyor Rosie usulca, biraz daha yaklaşıyor, sanki arkadaşmışız ve fısıldanan bir sırrı bekliyormuş gibi. 'Senin için buradayız hikaye.'

'Açık konuşayım: benim hikayemde mucize ya da kurtarma yok. Hayatta kaldım. Kaçtım. Ve diğer herkesin tüm çabalarına rağmen, size o adada ne yaptığımızı anlatmak için buradayım. Bir an için arkama yaslanıp düşündüm.

Stüdyo ışıklarının halesinin hemen ötesinde tanıdık karanlık bir şekil görüyorum. Saç spreyi ve çam iğnesi kokan bir nefes alıyorum.

"Size kimsenin hazmedemeyeceği bir şey söyleyeceğim... gerçeği.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

İş partisi yiyecek arama felaketinin ardından, tüm çabalar kulübemizi inşa etmek için. Sabahları ağaçları kesmek ve soymak için çalıştık. Frank hariç hepimiz büyük bir iş partisi gibiydik.

Ancak öğleden sonraları farklı bir hikâyeydi. Başlıca inşaatçılarımız olan Andrew ve Duncan işlerinin bittiğini düşünüyorlardı. Çoğunlukla ateşin etrafında takılıp sohbet ediyorlardı ya da havalar ısınıp Haziran ayına girdiğimizde sahildeki kayalıklara dalıp geç saatlere kadar orada kalıyorlardı. Gill de her zaman onlara katılırdı ama onun daha çok izleyici olduğundan şüphelenirdim.

Bazı zamanlar Shaun da onlarla giderdi. Bir keresinde bariz bir şekilde sarhoş döndüler. Kayıp viski artık bir sır değildi; ama başka kimse fark etmemiş gibiydi ya da en azından bir şey söylemediler.

Ada artık yeni ve şaşırtıcı bir yer olmaktan çıkmıştı. Evimiz gibi değilse bile en azından tanıdık bir tatil beldesi gibi hissetmeye başlamıştık. Artık açıkta değildik ve sığınmak için çabalamıyorduk.

Kulübemiz sıcaktı ve rutinimiz oturmuştu. Kamp ateşinde pişen yemekler ve soğuk bir duşla uyanmak artık normal gelmeye başlamıştı.

Yiyecek arama konusundaki tartışma unutulmamıştı. Bir yerlerde bir yapımcının bu durumdan memnun olduğunu hayal ettim; ne de olsa iyi bir Televizyon. Yine de benim için işleri garipleştirdi. Maxine ise Zoe hakkında bana bir daha hiç kötü davranmadı. Bu tür şeyleri Gill'e şüpheleniyordum. Gill'in tembelliğine rağmen ikisi oldukça samimi olmaya başlamıştı.

Maxine'in Zoe hakkında söylediklerinden sonra ona tekrar güvenmek zordu. Konuşmalarımıza pek karşılık vermediğimi fark ettiğinden emin değildim. Benden ziyade kameramla konuştuğunu görmeye başladım.

Tavşanlarımız iyi gidiyordu - birkaç kaçma girişimine rağmen. Küp için daha fazla yabani tavşan yakalamaya yönelik bazı çabalar olmuştu. Hiçbiri özellikle başarılı olmamıştı. Ben yiyecek aramakla meşgul olduğum için çoğunlukla Shaun gidiyordu.

Yiyecek durumu kolaylaşmıyordu ve açlıktan ölmüyor olsak da temel gıdalarımız . Frank yaralıyken hiç balık getirmiyordu ve arazideki hiçbir şey henüz olgunlaşmamıştı. Bugüne kadar, Gill sadece bir avuç yeşil domates tedarik etmişti. Andrew sahilde başka bir önbellek bulduğunda Noel günü gibiydi. Gördükleri makarna ve pilav her gülümsemelere neden oldu. Sonra bomba.

Andrew kapağı kapatırken, "Eğer bu mallar uzun süre dayanacaksa, karne uygulamasına gerçekten hız vermeliyiz," dedi. "Konuştuk ve günde iki öğüne düşmemiz gerektiğini düşünüyoruz - akşam yemeği yok.

"Böyle şeyleri hep birlikte tartışmamalı mıyız? diye sordum.

"Şu anda yaptığımız da bu," dedi Andrew.

"Ama siz verdikten sonra. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musunuz? Andrew sordu.

'İyi bir fikir gibi görünüyor, ama-'

"O zaman neden bu konuda tartışıyorsunuz?" dedi sesini hafifçe yükselterek. "Peki ya enerji seviyelerimiz? Zoe başka bir şey söylemeden sözünü kesti.

Andrew söylemek üzereydi. "Acıkmayacak mıyız, yorulmayacak mıyız ve bir şeylerle uğraşamayacak mıyız?

'Bu yüzden akşam yemeğini kesiyoruz - için kaloriye ihtiyacımız yok.

Çalışırken yiyeceğiz ve dinlendiğimizde yiyecek biriktireceğiz. "Peki ya yiyecek aramaya ne dersiniz? Ben sordum. 'Şu anda onu bahçede yapmak zorundayım.

öğleden sonra - ve akşam yemeği için ne bulursam onu yiyoruz. Ertesi güne kadar yeşillik ve benzeri şeyler yemezsek besin kaybederiz.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Duncan, duyulur bir şekilde. 'Eğer söyleyecek bir şeyin varsa-'

"Peki, her şey hakkında şikayet etmek zorunda mısın? Duncan talep etti. "Tanrı aşkına, benimle derdin ne senin?" diye çıkıştı.

'Seninle bir "sorunum" yok. Benim dayanamadığım lanet olası sızlanmalar.

"Dırdır etmiyorum, kendimizi vuruyor olabileceğimize dikkat çekiyorum.

Eğer topladığımız malzemeleri henüz tazeyken kullanmazsak ayağımıza dolanacak." "Yani çalışma ekibinden ayrılmak istiyorsun, bunu mu söylüyorsun? Uzun bir süre çok gergin bir sessizlik oldu.

"Tek kişi ben olmazdım," dedim sonunda. "Gill en son ne zaman çalışma ?

"Gill, yiyecek arama konusundaki dırdırın yüzünden yaraladığın Frank'e bakıyor!

"Ama nasıl oluyorsa Gill, öğleden sonra hepinizle birlikte sahile inme vakti geldiğinde Frank'i umursamıyor!

Gill öfkeyle ciyakladı ve Duncan ayağa fırladı. Bir an için bana vuracağını sandım. Yüzü kıpkırmızı ve , gözleri kırışmış kaşlarının altında karanlık şeritler halindeydi. Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Shaun da ayağa fırladı ve kollarını uzattı.

'Bakın, ortalık biraz kızışıyor, belki de hepimiz sakinleşmeliyiz...'

Zoe şimdi Shaun'un yanında duruyor ve bir an için sakinleşmesi gerektiğini yineliyordu. Duncan bir şekilde yerine oturmaya ikna olmuştu ama başını sallıyor ve öfkeyle Andrew'a bir şeyler mırıldanıyordu. Diğer tarafındaki Gill bana isyankâr olduğu kadar incitici bir bakış fırlattı.

Shaun, "Bu konuyu kapatalım ve yarın sabah daha fazla konuşalım," dedi.

"Peki," dedi Andrew.

Başımı salladım. Aslında ben de en az Duncan kadar . Gill'in çalışma ekibine katılmak zorunda olmaması hiç adil değildi. Ama en çok Maxine ve Zoe'ye kızmıştım. İki de kendi paylarına düşen şikâyeti yapmışlardı. Diğerleriyle özel olarak. Yine de ateşin etrafında sessiz kaldılar ve başımı korkuluğun üstüne koyduğum için tüm sopayı yememe izin verdiler.

Ertesi sabah kalktım ve her zamanki gibi açık hava ateşinin etrafında toplandık. Andrew ve Shaun yemek pişirmek için görevlendirilmişti. İçimizde en erken kalkan Maxine ateşi yakmış ve çay için su kaynatıyordu.

Geri kalan her şey, ateşin başında gözlerindeki uykuyu silmeye çalışan Shaun ve hâlâ uyumakta olan Andrew'un elindeydi. Shaun bir başlangıç yapmaya hevesliydi ama Andrew'un anahtarına ihtiyacımız vardı. Gill şöminenin üzerine oturdu.

Ateşin karşı tarafındaydım ve bana bakmıyor ya da benimle doğrudan konuşmuyordu.

Sonunda, odun dumanı tadındaki sulu çay bardaklarını içtikten sonra Andrew ortaya çıktı. O ve Duncan çoktan giyinmiş ve uyanmışlardı. Kulübede bir süredir konuştukları hissine kapıldım.

"Günaydın çocuklar," dedi Andrew, bir banka oturarak. 'Dinleyin, kahvaltıya inmeden önce dün konuştuğumuz konuyu tekrar gözden geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Belli ki karne uygulamasına ihtiyaç var - hepimiz bu konuda hemfikir miyiz?

Başımı salladım. Diğer herkes de öyle yaptı. Beni aynı titizlikle görmezden gelen Duncan'ı görmezden geldim.

'Peki, günde bir öğünü kesmenin en iyisi olduğu konusunda hemfikir miyiz, yoksa tüm öğünleri üçte bir oranında azaltarak Malzemeler son mu?' Andrew grubun etrafına bakındı. "Akşam yemeğinden kaçmak isteyenler ellerini kaldırsın.

Sadece Maxine daha küçük öğünler için oy kullandı. Ben oyumu çoğunluğun arkasına attım. Yirmi dört saat içinde bir kavga benim için yeterliydi. Ayrıca bir daha yiyecek aramaktan bahsetmemeye karar vermiştim. Andrew'un başka fikirleri vardı.

"Yiyecek ararken," diye başladı ve tüm gözlerin bana çevrildiğini hissettim. 'Sabahları iş partisinden önce gitsen ve sonra kahvaltı ve öğle yemeği için malzeme alsak nasıl olur? Öğleden sonra da başka birinin işine yardım edebilirsin.

Bir seçim yapmam gerektiği açıktı. Ya ortalığı yeniden karıştırıp yeni bir kavgaya neden olacaktım ya da bana uzatılan zeytin dalını kabul edecektim. Gerçi pek de öyle hissettirmiyordu.

"Elbette," dedim. "Sorun değil.

Her şey kararlaştırıldıktan sonra nihayet kahvaltı yapmamıza izin verildi. Andrew, Gill'le birlikte erzakların kilidini açtı. Shaun fındık ezmesi ve biraz kuru üzümle sulu yulaf lapası yaptı. Daha sonra kulübeyi inşa etmeye devam etmek üzere şantiyeye doğru yola çıktık. Gill'in bir haftadan uzun bir süredir ilk kez bizimle birlikte olduğunu fark ettim.

Hiç vakit kaybetmeden işe koyuldum, devrilen dalları kesmeye başladım. el baltamla çamları kesiyordum. Bir süre sonra Zoe bana katılmak için yanıma geldi. Koyu renk saçlarını, sonsuz gibi görünen renkli ipek eşarplarından biriyle tutuyordu.

"İyi misin?

Omuz silktim, aşırı sempatik ses tonundan rahatsız olmuşum. "Ben iyiyim. "Duncan biraz agresifleşti, değil mi? Zoe sessizce söyledi.

'Evet... Keşke başka biri de bir şeyler söyleseydi,' dedim.

Benimle pek ilgisi yok, değil mi? Yani ben için yemek kısmından ne anlarım ki? Zaten beni strese sokuyor. Onunla yapamam.'

'Ama benimle bu konuda konuşacaksın,' dedim, kastettiğimden biraz daha güçlü bir şekilde.

Zoe biraz şaşırılmış görünüyordu. "Seni üzecek bir şey mi yaptım?

Bir nefes aldım. Eğer istiyorsam, . Kendi duygularımı saklıyorsam, ona duygularını dile getirmesini söyleyemezdim.

"Maxine benim hakkımda Shaun'a söylediklerini anlattı.

Zoe'nin gözleri keskinleşti. "Ne demek istediğini anlamıyorum.

Yalan söylediği çok açıktı. Bu beni onun sözlerinden daha çok incitti.

"Önemli bir değil, sadece arkamdan konuşuyor olmanız beni biraz üzdü.

"Maxine'in seninle benim hakkımda konuştuğu gibi mi yani? Zoe söyledi. 'O sadece acı çeken yaşlı bir inek. Onu dinlememelisin.

Omuz silktim, ona yalancı diyerek başka bir tartışmaya girmek istemedim. Sanırım ona inanmadığımı biliyordu, çünkü o da konuyu kapattı.

İşimize devam ettik. Ara sıra Zoe, ikisi kulübede çalışan Duncan ya da Andrew hakkında bir şeyler söylüyordu. Ben karşılık vermedim. Şaka yapacak havada değildim. Sabah ilerledikçe Zoe sonunda beni dürttü ve başını açıklığın diğer tarafına doğru salladı.

"Gill'in ne yaptığını gördün mü?

Şöyle bir baktım ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Gill, Andrew ve Duncan'la birlikte yanındaydı. Ben izlerken Andrew'a bir keski uzattı, sonra da kütük yığınının yanına yaslanıp sohbet etmeye geri döndü. Orada çok sayıda

Soyulması gereken ağaçlar ve taşınması gereken çok sayıda kütük vardı ama Gill aletleri üç adımda geçiriyordu. Zamanını çok iyi kullandığı açık.

"Bir nevi dalga geçiyor, değil mi? Zoe mırıldandı.

Mırıldanarak onayladım ama işime geri döndüm. Gill bir yetişkindi. Hepimiz yetişkindik. Konuyu ben gündeme getirmiştım ve . Maxine'i yatıştırmaya çalıştım ve o da Gill'e döndü. Zoe ile yüzleşmeye çalıştım ve yüzüme karşı yalan söyledi. Denedim. Kontrol edebileceğim tek kişi kendimdim. İnsanların boktan davranışları yüzünden sürekli üzerlerine giden ben olmayacaktım. Kimse yanımda durmayacaksa olmazdı.

Öğlen saatlerinde kampa geri döndük. Homurdanan midem hevesle iyi bir öğle yemeği bekliyordu. Shaun bir kez daha işlerin başına geçti ve dünden kalan mantarları kızartıp üzerine dökerek hazır patatesli kekler yaptı. Bunları bir kenara koyduktan sonra metal mataramı saman rengine 'kahve' ile doldurdum ve çantamı elime alarak yoluma devam ettim.

O günkü avım *amanita rubescens*, yani allık mantarıydı. Menüde et ya da balık olmadığı için mantarlar ana yemeğe en yakın şeydi. Daha fazla çeşidin ortaya çıkmaya başlayacağı Temmuz ayını dört gözle bekliyordum: mürekkep şapkaları, şemsiyeler ve büyük puf topları. Birkaç saat boyunca ormanda gezindim, *amanita* olduğu anlaşılan bir küme üzerinde düşündüm

pantherina, ölümcül panter şapkası, allık için bir zil. Mantarlar bu şekilde kurnazdı, olmadıkları bir şeymiş gibi davranırlardı.

Seçerken, konuşmacı için söyleyecek ilginç şeyler bulmaya çalıştım. ama bulduğum her şey kulağa kendini beğenmiş ya da sıkıcı geliyordu. Tutkulu olduğum konularda bile yetenekli bir konuşmacı değildim.

Sesler duyduğumda sivri kayaların arasından batıya doğru . Yavaşça, iki kaya parçasının arasına diz çöktüm, hala bir tutam biberli dulse tutuyordum. Beni durduran şey sadece sesler değil, duman kokusuydu. Ve et kokusu.

"Neredeyse bitti mi? Andrew sordu.

"Neredeyse , birkaç dakika daha," dedi Shaun. 'Kimsenin kameralarımızı kapattığımızı bilmediğinden emin misin?

Duncan, 'Peşimizde olsalardı o kameramanları aşağı gönderirlerdi,' dedi. 'Umurumda olduğundan bile emin değilim. O viskiyi içtiğimizde kimse aşağıya inmedi ve kameralar bunun için açıktı. Gill bu olay televizyonda yayınlandığında insanların kendisi hakkında kötü konuşacağı paranoyasına kapıldı.

Gill, 'Sadece kötü görünmemizi istemiyorum,' dedi.

"Çok saçma sapan konuşuyordun," diye araya girdi Andrew. "Ama sadece gülüyordum.

'Yanlış bir şey yapmıyoruz,' dedi Duncan. 'Ve zaten kimse de bilmeyecek. Endişelenmeyi bırakın.

Karıştırma sesleri duydum, emaye teneke tabakların sürtünmesi. Bir şeyler dökülüyordu, çay mı kahve mi? Sonra Duncan iç çekti.

"Çok güzel kokuyor, Shaun.

Şerefe. Bir kereliğine güzel ve şişman bir tane aldım. Boğazını temizledi ve ben de Gergin olduğunda yaptığı o boynunu kaşıma, gözlerini kaçırma hareketini yaptığını hayal ettim. "Zoe'ye söylemediğim için kendimi biraz kötü hissediyorum.

" o vejetaryen, değil mi? Duncan söyledi.

'O bir . Balık yiyene kadar vegan olduğunu söylüyordu,' dedi Andrew.

"Biliyorum ama.. sır saklamak biraz kötü hissettiriyor.

'Eğer bunu gizli tutmazsak, bu diğerlerinin yanına koymak zorunda kalırız. Ya da onu sekizimiz arasında paylaşmak zorunda kalırdık ve bu ne olurdu, birkaç ısırik mı? O kadar mı?'

"Biliyorum ama-

"Mad Maddy'yi şimdi duyabiliyorum, "O tavşan kolektife ait"," dedi Andrew, sesimin tiz bir parodisiyle. Gill'in güldüğünü ve Shaun'un homurdandığını duydum.

Duncan, 'Ayrıca, kabinle ilgili tüm ağır işleri biz yapıyoruz,' diye . 'Ve erkeklerin zaten günde daha fazla kalori alması gerekiyor. Ipso facto, biz sadece doğal olanı yapıyoruz.

Shaun, 'Hazır,' dedi.

Tabak sesleri ve et parçalama sesleri arasında sürünerek uzaklaştım.

Sahil boyunca eve doğru ilerlerken duyduklarımı zihnimde evirip çeviriyordum. Elbette sinirlenmişim. En çok da onlar tavşan yerken geri kalanımızı akşam yemeğinin gereksiz olduğuna ikna etmenin adaletsizliğine. Ayrıca bunu daha önce fark etmediğime de şaşırmıştım. Shaun'un tuzakla ilgili 'kötü şans' çok ince bir yalandı.

Bir seçeneğim vardı. Kampın geri kalanına söyleyebilirdim ya da bunu kendime saklayabilirdim.

Eğer herkese söyleseydim tartışma çıkardı. Duygular incinecek, kin beslenecek ve zaten olduğumdan daha da fazla seilmeyen biri olacaktım. Ve bu

Duncan ve Andrew'un benden hoşlanmadıkları açıktı. Benimle alay ediyor, her konuda bana karşı cephe alıyorlardı. O kadar çok şey olmuştu ki son birkaç hafta içinde belirginleşti.

Diğer seçeneğim hiçbir şey söylememektir. Ne de kameramdaydı. Eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Başımı öne eğip bekleyebilirdim. Evdeki herkes televizyonda bizden yemek çaldıklarını görecek. Tamam, bu şimdilik katlanmak anlamına geliyordu. Ama neden onu çağıran hep ben olmak ? Neden herkes kötü adam olmama izin vermekten mutluydu? Eğer bunu kendime en azından tartışmalarla ya da geri tepmelerle uğraşmak zorunda kalmazdım.

Bir karar verip kampa dönmeye hazır değildim, bu yüzden kıyı boyunca yolumu taramaya başladım. pek bir şey yoktu, sadece daha fazla yıkanmış çöp.

Kampa geri döndüğümde aklıktan ölüyordum. Yiyecek arama yürüyüşümde kilometrelerce yol kat etmiş olmalıyım. Duncan, Andrew ve Gill'i ateşin başında mutlu bir şekilde sohbet ederken gördüğümde tekrar sinirlendim.

Ben yanlarından geçerken Duncan Gill'e bir şeyler söyledi ve o da kahkahalarla güldü, eliyle gülüşünü bastırmaya çalıştı. Onları görmezden geldim ve yiyecek dükkanına girdim. Fazla yer yoktu, yüzden yiyecek torbamı çıkıntılı bir dal kütüğüne astım. Elimde biraz ladinle çay yapmak için ateşin yanına gittim.

Yeşil iğneleri demlerken gözlerimin üzerimde olduğunu hissettim ve rahat olmaya çalıştım. Çayımı alıp yatağıma çekilmek ve tavşanla ilgili kararımı düşünmek niyetindeydim. Midem gurulduyordu ve kalori açısından pek bir şey sağlamayacak olsa da çay en azından karnımı doyuracaktı.

"Orada ne var? Andrew sordu. "Çay," dedim, başımı kaldırmadan.

"Paylaşmıyor musun?" dedi ve diğerleriyle paylaştığı sırtışını hissettim. Sahilde ne demişlerdi? Ah evet - ladin 'kolektife aitti'. Bunun nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Etrafımızdaki yüksek ağaçlara doğru bir el salladım. "İstediğin kadar al.

Shaun o sırada yanlarına geldi, Zoe ile el ele tutuşmuşlardı.

"N'aber?" dedi neşeyle.

Gill, "Maddy sadece bir şeyler atıştırıyor," dedi.

Shaun'un gülümsemesi biraz küçüldü ve tedirgin bir ifadeyle yeşillik ve su dolu bardağıma baktı. 'Pek atıştırmalık bir şeye benzemiyor. İyi misin, Maddy?'

"İyi," dedim seviyeli bir şekilde. "Bugün ormanda bir şey yakaladın mı?

Elmacık kemikleri boyunca bir kızarıklık süzüldü. "Hayır... Orası biraz sessiz.

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Şey... Yarın öğleden sonra tuzağı oraya götürebilirim diye düşündüm - bakalım acemi şansım devam edecek mi?

Shaun yutkundu. "Doğru, tabii. Ah... sen..." Yardım ister gibi Andrew'a baktı, ama Andrew bana bakıyordu, sabit, değerlendirci bir bakış.

"Oh, artık sabahları yiyecek arıyorum, öğleden sonralarım tavşan yakalamaya açık," dedim tatlı bir şekilde. 'Kasaplık becerilerinin boşa gitmesine izin veremem.

"Evet." Shaun kekeleyerek güldü. "Evet, çok tatlı... Umarım bir şey yakalarsın.

'Umarım. "Kolektif için" üzerime düşeni yapmayı seviyorum,' diye , sonra fincanımı kaldırdım. 'Her neyse, uzun bir gün ve yarın erken bir başlangıç. Kahvaltıda görüşürüz çocuklar.

Kulübeye gittim ve yatağımın üzerine oturdum, Andrew'un SAS rehber kitabını açarken fincanı yatağımın üzerinde dengeledim. Uygun bir okuma materyaliydi. Şimdiye kadar sorunların üzerine , tartışmaları açık açık yapmaya çalışmıştım. Ama belli ki artık yaptığımız şey bu değildi. Şimdi

Toplum zamanı değil, siyaset ve rakibini alt etme zamanıydı. Gerilla savaşı. Ve ben ilk çatışmamı kazanmıştım. Tuzak ve tavşanlar artık benimdi. Artık gizli ziyafetler yoktu.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

"Buraya olduğunu anlamamı sağlayan şey neydi? Eldivenler çıktı - başım gerçekten belada mı? Rosie soruyor.

Bu beni gülümsetiyor. Sanki bana bozulan bir iş anlaşmasını soruyormuş gibi konuşuyor. Bir çeşit teknik aksaklık. O da sorabilirdi ne zaman Ellerimi havaya kaldırdım, 'Oh ' dedim ve gerçekten 'her şeyi yeniden düşünmek' zorunda kaldım.

Bunun tek bir şey olmadığını anlaması mümkün değil. Aramızdaki o ince değişimin, topyekûn savaşa doğru kayışın başlangıcını tam olarak tespit edemiyorum.

Ama nerede bittiğini biliyorum. Gece benim için gelmeleriyle bitti.

Kabuslarımda kendimi hala orada buluyorum. Yoğun, siyah karanlıkta ancak elektriksiz, sokak lambaları ve parlayan pencereler olmadan olabilir. Koşarken ateş hala göz kapaklarıma kazınıyor. Onların ateşi.

Günlerdir yağın yağmur ve eriyen kar, zemini çamur çevirmiş, yosunlar yanmış deri gibi sıyrılmıştı. Kaydım ve kaydım, kalbim Boğaz. Sürekli denediğiniz ama bir yere varamadığınız bir tür rüya koşusu.

sesler geliyor.

Maaaaaddy! ?' 'Maddy! Buraya gel!'

Ağaçlara doğru koşuyorum. Eğer durursam, beni bulurlarsa, beni parçalara ayırırlar. Beni ormanda öldüreceklerinden hiç şüphem yok. çıplak elleriyle.

Sonra ayağım çamur yerine havaya çarpıyor. , bu midemin düşmesine neden oluyor. Kalbim hızla atıyor. Sanki sonsuza kadar düşecekmişim gibi geliyor.

Sonra sertçe yere çarpıyorum. Sarsıldım ve acıyla sarsıldım. Ayak sesleri duyuyorum, tam tepemde.

Genelde o zaman uyanırım. Yatağımda sarsılarak uyanırım. Ama o gece her şey gerçektir. Ondandır uyanmak mümkün değildir. O gecenin içinde yaşadım.

Kabus. Hayatım pamuk ipliğine bağlı.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Elimden geleni yaptım. Her gün şafaktan önce uyandım, sonra güneş tamamen doğana kadar mantar, orman yeşillikleri ve deniz yosunu topladım. Diğerleriyle birlikte odun kestim ve öğleden sonraları güneş batana kadar çalışarak tavşan yakaladım.

Gizli barbekülerini durdurduğumda bir zafer kazandığımı düşünmüştüm. Ancak bir hafta sonra kilitli saklama kutusundaki yiyeceklerin kaybolduğunu fark ettim. Bu beni şaşırtmamalıydı. Ne de olsa Andrew ve Gill Zulanın anahtarına sahip olanlar. Kendimi yiyeceğimizin, ortak stok yığınının yasak olacağına ikna etmişim. Bu benim aptallığımdı.

Diğerlerine söylemek konusunda tekrar düşündüm. Sorun şuydu ki, Andrew, Gill ve Duncan'ın, belki Shaun'un da, kutunun yakınında bulunmadıklarına dair yemin edecekleri ifadelerine karşı tek kanıtım benim sözümdü.

Muhtemelen kameralarını da kapatmışlardı, bu yüzden gösteriyi izleyen herkese paranoyak görünecektim. Sayıca azdım.

Yeni düzenlemeden birkaç hafta sonra yiyecek aramak için ateşin döndüğümde kimseyi bulamadım. Kulübeye doğru baktığımda hepsinin çoktan çalışmaya başladığını gördüm. Duncan bana bakıyordu, güneş koyu renk gözlüklerinden göz kırpıyordu.

Çantamı yere bıraktım ve boş olan tencereyi kontrol ettim. Dünkü öğle yemeğinin kalıntılarını yemişlerdi. Bir an oraya gidip kulübede çalışmaya başlamayı düşündüm ama aç karnına yaptığım uzun yürüyüş yüzünden zaten titriyordum. Kendime biraz ladin yapmaya başladım.

çay ve közde pişirmek için bir çubuğa mantar dizdim. Yemek kutusu kilitliydi, ben de idare ettim. Yemek için acele etmedim ama içim kaynıyordu.

İşim bittiğinde diğerlerinin yanına gittim ve onlarla çalışmaya başladım. Hala bir bölünme hissi vardı. Birlikte kalkmışlar, birlikte yemek yemişler ve tek vücut olarak işe başlamışlardı. Ben daha geç gelmişim, tek başıma yemek yiyordum; onların onaylamadığını hissediyordum. Kendime bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu söyledim.

Gill'in her zamanki yerinde olmadığını, sohbet ettiğini ve elinde testere tuttuğunu fark ettim. Görünüşe bakılırsa, işle ilgili ayrıntılara girmek bile artık ona göre değildi. Belki de yeni 'sırt ağrılarından' birini yaşıyordu. Bunlar birdenbire ortaya çıkmıştı. Hiçbir zaman sırtını zorlayacak kadar iş yapmamıştı. Ama bu iyi bir bahaneydi; herkes bunu .

Gill öğle yemeği için tam zamanında döndü, saçları yüzmekten ıslanmıştı. Çalıştığımız saatler boyunca denize girmiş miydi? Yüzmek için ayıracak kalorimiz yoktu. Beni bakarken yakaladı ve sanki yaptığına haksızlık olduğunu biliyormuş gibi suçluluk duygusuyla hızla gözlerini kaçırdı. Belki de her şeye rağmen bir vicdanı vardı.

O öğleden sonra ortalıkta görünmedim. Etrafımdaki sessizlik sanki yanlış bir şey yapmışım gibi gergin ve sivri geliyordu. Suçlu olmam gereken şeyin ne olduğundan emin değildim. Yine de bana gösterilen dolayı kendimi suçlu hissediyordum. Araziye gittim ve uzun eğrelti otları ile kuş otu kümelerinin arasına oturdum. Orada, gözlerden uzakta, kendimi daha rahatlamış hissettim. Kısa öğünler dışında, saatlerdir ilk kez oturuyordum.

Yapacak bir şeyler bulmak için yabancı otları ayıklamaya, onları işe yaramaz ve yenilebilir ayırmaya başladım. Bir süredir hiç yabancı ot ayıklanmamıştı, bu çok açıktı. Sebzelerimizin filizleri neredeyse otların, karışık yabancı otların ve eğrelti otlarının altında gizlenmişti.

Genç bitki sıralarında boşluklar ve küçük tavşan pisliği çakılları olduğunu fark ettim. Çitin bu böcekleri dışarıda tutmakta etkili olmadığı açıktı. Biz onları yerken, onlar da bizim ürünlerimizi yiyordu.

Bir grup toplantısında bunu gündeme getirme fikrini kısaca değerlendirdim. Daha iyi bir çit inşa etmemiz ve bahçeyle ilgilenmemiz gerekiyordu. Maxine'in bana olan kızgınlığı ya da yeni evliliği ne olursa olsun bunu kabul edeceği kesindi.

Gill ile yakınlık. Ama topraktaki yabancı otları ayıkladıkça kararlılığım zayıflıyordu. Bakmak isteyen herkes için arazinin çalışmaya ihtiyacı olduğu aşikârdı. Yine de kimse konuda konuşmuyor ya da zaman ayırmıyordu. Kendi başıma kalabileceğim bir alana ihtiyaç duyana kadar ben bile fark etmemiştim. Sorumluluklarımdan kaçtığım için ben de en az onlar kadar suçluydum. Dikkat çekmek

Bu sadece daha fazla tartışma başlatırdı ve o sabahki olaylar beni zaten yeterince sarsmıştı.

Öğleden sonranın büyük bölümünde arazide kaldım. Yere oturup yabancı otları toplarken güneş boynumu ve ağrıyan omuzlarımı ısıttı.

Ara sıra durdum, gerindim ve kuşları dinlemek için bir süre oturdum.

ve böcekler. Bir süre çıplak bir toprak parçasına uzandım ve güneşi içime çektim, sıvı ateş gibi kemiklerime işlediğini hissettim. Sanırım biraz uyukladım bile.

Sonraki birkaç gün boyunca aynı rutini sürdürdüm. Uyandım, yiyecek topladım, kulübede çalıştım ve sonra bahçeye çekilip huzur içinde ot biçtim. Çok fazla ; enerjim yoktu. Ama günlük küçük bir çabanın hiç yoktan iyi olduğunu düşündüm. Ayrıca beni diğerlerinden uzak tutuyordu.

Belli ki yeni bir rutini olan tek kişi ben değildim. Sonraki dört gün boyunca sadece bir kez kampa vardığımda herkesi ateşin etrafında kahvaltı için hazır buldum. da kahvaltıyı hazırlamak için nöbetçi olduğum gündü. Diğer üç gün ben döndüğümde çoktan yemeklerini yemişlerdi. Bu beni gerçekten . Zoe ve Maxine neler olup bittiğinin farkında olmalıydılar ama yine de bunun devam etmesine izin veriyorlardı.

Bu olayın beşinci gününde anahtarları istemeye gittim. Sanki bir tür güç devrediyormuşum gibi yalvarıyormuşum gibi hissettim. Kendime bunun sadece gururumdan kaynaklandığını söyledim. Andrew ve Duncan'ın yanına gittim.

bir kütüğü yontuyorlardı. Gill yakınlarda, kulübenin arka duvarına sırtını dayamış, diğerlerinin görüş alanının dışında oturuyordu.

"Yemek kutusunun anahtarlarını alabilir miyim lütfen? diye sordum.

Andrew Duncan'a baktı. "Elbette... Gill, Maddy ile gidebilir misin?"

"Benimle gelmesine gerek yok, sadece anahtarlara ihtiyacım var.

Yine o ortak bakış.

'Bence birinin sizinle gelmesi daha iyi olur. Hesap verebilirlik adına.' "Hesap verebilirlik...?"

Duncan çok açkımış gibi, 'Erzak,' dedi. 'Zaten karneyle veriyorken kimseye bedava erişim veremeyiz. Bunu anlıyorsunuzdur.

"Andrew ve Gill'den başkasını mı kastediyorsunuz?"

"Kutuyu tek açamazlar, değil mi - iki anahtarın olmasının amacı da bu zaten.

"Hayır, ama birlikte açabilirler, değil mi? Duncan'ın gözleriyle karşılaştım ve onları tuttum. Herkesin işini yapması için peşlerinden koşarak kavga çıkarmaya çalışmayacaktım ama orada durup bana yalan söylenmesine de izin vermeyecektim. Zulanın içine daldıkları çok açıktı. Hırsızlık yapabilecek kişi benmişim gibi davranmak bir güç hamlesiydi, bunu ben bile görebiliyordum. Onları suçlayamazdım, çünkü çoğunluk onlardaydı. Ben sadece bir kişiydim; söyledikleri, inanıyormuş gibi yaptıkları şey oybirliğiyle doğruydu.

'Bak, zaten bu iş için yeterince zaman harcadık. Geri çalışmaya çalışıyor,' dedi Andrew. Gidip Gill'in anahtarını ondan aldı ve çifti ona teslim etti. 'Sadece devam edin. Orada ne olduğunu biliyoruz.

Anahtarları aldım, ses tonundaki uyarıyı görmezden geldim ve kulübeye geri döndüm. Kutu açıkken bir fincanın üçte biri kadar yulaf ölçtüm (yulaf lapası yapmak için kişi başına kullandığımız pay). Bunu billycan'ıma koydum ve Biraz kuru meyve ve biraz süt tozu, sonra da üzerine su ekledim. Sonra durakladım.

Yiyecek kutusunun dibinde kurutulmuş yemeklerin geri kalanı vardı. Hepimizin yanımızda getirdiği ve gönüllü olarak stoka eklediğimiz şeyler. Onlara baktığımda, son baktığımdan daha az olduklarından emindim. Birkaç tane pekmezli sünger paketimiz olduğuna yemin edebilirdim ama şimdi sadece bir tane . Diğerlerinden olamıyordum. Orada otururken, mümkün olan en kısa sürede geri dönmem gerektiğini bildiğim için ani bir karar verdim.

Katkıda bulunduğum birkaç yemeği seçtim. Benimkileri ayırt etmek kolaydı çünkü hepsinin arkasında yerel açık hava tedarikçimin fiyat etiketleri vardı. Dost canlısı sarı logosuna bakınca bir gerçek dışılık kasılması hissettim. Dükkanına gitmiş ve raflara göz atmıştım. Her bir paketi nasıl seçtiğimi, mağazadaki Noel müziğine ayaklarımı nasıl vurduğumu net bir şekilde hatırlayabiliyordum. Yanımdaki araba koltuğunun üzerinde duran taşıma çantasını hatırladım, bir fincan şekerlemeli sıcak çikolatayı yudumlarırken Pencereler .

Gözlerimi kırıştırmam beni gerçekliğe, düzleşmiş karnımın hırıltısına ve nasırlı ellerimdeki kirli, kırık tırnaklara geri döndürdü. Suçluluk duygusunun tüm izlerini ettim. Bu yemek benimdi ve parasını ben ödemiştım, her ne kadar şu anki gerçekliğime yabancı bir kavram gibi görünse de. Andrew, Gill ve diğerleri altımdan yerken kendi yemeğime erişimin reddediyordum. Bunda hiç adalet yoktu. Paketleri aldım, sırt çantamın içine, katlanmış yiyecek toplama torbalarının altına sakladım ve sonra kutuyu kilitledim.

Yulaf lapamı çabucak hazırladım ve diğerlerine katıldım, ancak her zaman geri aldığım yiyecekleri nereye saklayacağımı düşünüyordum. Kulübede mahremiyet yoktu ve onları sırt çantamda saklama riskini göze alamazdım. Onları uzak bir yere koymalıydım. Güvenli bir yere.

Bir avuç suda bekletilmiş nohut ile yeşilliklerden oluşan yetersiz öğle yemeğimizi yiyene kadar mağarayı hatırlamadım. Burayı keşfettiğimden beri pek düşünmemiştim. Aslında, sadece bir kez mantar aramak için geri dönmüştüm.

Mart ayında bir ara. Hiçbirini bulamadığım için tekrar kontrol etme zahmetine girmedim. Aklıma gelen en iyi yerdı.

Öğle yemeğinden sonra bir süre bekledim, ardından sırt çantamı rahatça giydim ve elimde yiyecek arama çantamla kamptan ayrıldım. Yolda Maxine'in az önce kullandığımız tabakları yıkadığını ama diğer herkesin açıklıkta güneşleniyor gibi fark ettim. İlk defa bir şey yapmadıklarını görmek beni memnun etmişti. Bu, ben dışarıdayken kimsenin başıma gelmeyeceği anlamına geliyordu.

Mağaraya dönüş yolunu bulmak biraz zor oldu. O zamandan beri her şey o kadar büyümüştü ki yönümü şaşırmıştım. Devrilmiş ağaç gövdeleri ve garip şekilli kayalar gibi önceki işaretler, yükselen yeşillik dalgası tarafından yutulmuştu. Küçük yarığın ağzı eğrelti otları ve uzun otlarla doluydu, bu yüzden içeri girmek için mücadele etmek zorunda kaldım. İçerideki hava serin ve nemliydi, zemin toprak ve kuru yapraklarla doluydu. Boynuma bir diken battı

Kendi aptal korku hikâyemi, cadının evini hatırladım. Onu burada, dikkatsizleri beklerken hayal etmek ne kadar kolaydı.

Yerde biraz dolaştıktan sonra bir sopa buldum ve onu kullanarak uygun büyüklükte bir delik açtım. Yiyecekleri folyo paketlerin içine koyduktan sonra üzerlerini toprak ve yapraklarla kapattım. Mağaradan ayrıldığımda Eğrelti otları ve yeşilliklerle giriş yine gözden uzak tutulacak. Aksi takdirde Zoe ve Shaun tarafından biraz mahremiyet için kullanılacağını öngörebilirim.

Kampa dönerken biraz kuş otu ve ısırgan otu kaptım, gerçekten yiyecek aramaya gittiğim fikrini satmak için. Zahmet etmeme gerek yoktu çünkü döndüğümde Frank'ten başka kimse yoktu. Onu güneşin altında uyuklarken bıraktım ve çığlık seslerini takip ederek

Akıntı. Büyük bir kayanın üzerinde yatan Gill dışında hepsi suyun içinde sığıyordu. Bir an için onların bu kadar mutlu olduğunu görünce içimde bir suçluluk hissettim. Hemen bastırdım. Onlardan bir şey çalmıyordum. O yiyecek kendim için değildi. Stoklar tükenir tükenmez geri getirecektim, böylece sadece birkaç kişi değil hepimiz tadını çıkarabilecektik.

Bir yanıml onlara katılmak istiyordu ama çok utangaçtım. Duncan, Gill ve diğerleri daha sonra alay etmek için her anımı kaydediyormuş gibi hissederken nasıl eğlenebilirdim ki? Kime güvenebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunun yerine arazinin vahşi yeşilliğinde biraz zaman geçirmeyi tercih ettim. Gerçek bir iş yapamayacak kadar yorgundum, ama kendimi dinlenme gününde gibi hissediyordum.

Herkes güneşin tadını çıkarıyordu, ben de uzanıp güneşin tadını çıkardım.

Bölüm 14

"Çatışma ya da tartışmalarla genellikle nasıl başa çıkarsınız? Sasha sormuştu. 'Yaşayacağınız stresle birlikte, grubun anlaşmazlıkları ele alması gereken zamanlar olması çok doğal.

"Ben oldukça sakın bir insanım," dedim, "tüm bu bağırıp çağırmalardan gerçekten hoşlanmıyorum, mesela..." Bocaladım.

"Reality TV'deki gibi mi? Sasha küçük bir kahkaha attı. 'Bunu söyleyebilirsin. Ne de olsa bu gerçekten "reality TV" değil - bu bir sosyal deney. Yeni bir gerçeklik.

Başımı salladım, içten içe . Sasha'nın buna gerçekten inanıp emin değildim. Çatışmalar kesinlikle realite TV dünyasına çok benziyordu.

"Son tartışmanızla nasıl başa çıktınız? Sasha, çok uzun süre sessiz kaldığımı belli edercesine sordu.

Eve yaptığım son ziyareti düşündüm. Midem bulandı. Burası bunun için uygun bir yer değildi. Yine de anıların su yüzüne çıkmasına engel olamadım. Annemin sesini duymadan edemedim.

Birlikte çörek kesiyorduk, Radio Four dinliyorduk. Laboratuvardaki yeni ayrılmıştım, kendi işimin üzerine bir de Owen'ın işini yapmakla baş edemiyordum. Bir anda oluvermişti. Bir gün zorlanıyordum, ertesi gün geride kaldığım için disipline veriliyordum. Sonra da veriyordum. Ona karşı çıkmadığım için kendime kıızıyordum ama onu nasıl aşabilir ve neler olduğunu birine nasıl anlatabilirdim? Becca'ya bile söyleyemezdim; o kız arkadaşıydı ve aramızdaki mesafe gittikçe açılıyordu. Owen herkesle arkadaştı, bir takım oyuncusuydu. Ben hiç kimseydim.

İlk geçici görevime yeni başlamıştım ve sıkılmıştım. Her gün keşke biraz daha dik durabilseydim, birilerine Owen'ın ne yaptığını anlatabilseydim diyordum. Ama söylememiştim ve artık çok geçti.

'Senin için endişeleniyoruz, Maddy - o büyük şehirde yapayalnızsın. Kendine iyi bakıyor musun? Annem bir kaseye süt doldururken sordu.

"Evet anne," dedim itaatkâr bir şekilde.

'Burada senin için bir odamız varken neden o daireye ayda yüzlerce sterlin harcamak zorunda olduğunu anlamıyorum. Master için para biriktirirken yeterince iyiydi.

"Şehirde çalışıyorum anne.

'Artık ilaç sektöründe çalışmadığınıza göre burada iş var. Her yerde çalışabilirsin. Ve burada tek başına olmazsın. Seni artık neredeyse hiç görmüyoruz.

Kesiciyi sertçe aşağı itmiş, metalin plastik üzerinde çıkardığı bir gıcırtyla kaplama tezgahının üzerinden kaydırmıştım. Kısa bir sessizlik oldu.

"Sadece endişeleniyoruz," dedi annem yine yumuşak bir sesle. 'Sen şehir insanı değilsin. Sen evcimen birisin. insanlara ihtiyacın var.'

Gözlerimde biriken yaşların görmesini istemediğim için başka tarafa bakmıştım. Bunu de yüzlerce kez düşünmüştüm elbette. Hiç bilmediğim bir şehirde, korkunç dairemde tutunmaya çalışmanın ne anlamı vardı? Kimseyi tanıyor musun? Mutsuz olduğum yerde mi? Evde, beni seven, benim de sevdiğim insanlarla birlikte olmak daha iyi olmaz mıydı? Ne de olsa beni gerçekten tanıyan, tüm hayatım boyunca yanımda olan tek kişiler onlardı. Beni herkesten daha iyi anlıyorlardı.

Ama tehlikeyi görebiliyordum. Eğer eve, Camberwick yatak örtüsü ve sıra sıra tozlu Enid Blyton kitaplarıyla dolu eski odama dönersem, oradan asla ayrılamazdım. Sonsuza kadar orada kalırdım; annemle çörek yapar, babamla köpekleri gezdirirdim. Asla değişmezdim. Bana izin vermezlerdi. Değişmem için yer yoktu. Şehirde perişan haldeydim ama evde hissizleşir, eski rutinlerime geri dönerdim. İyi bir kız olmak. Bunun olmasını istemiyordum. , büyümek için . Ve annem beni hiç zorlamamıştı. Beni olduğum yerde severdi: mutfağında, Radyo 4 dinlerken.

"İyiyim," dedim sonunda, gözyaşlarına boğulmadan konuşmak için kendime güvenebildiğimde.

"Madeline-

"Ben iyiyim. Ve eve taşınmıyorum, o yüzden bu konuyu kapatır mısın lütfen? Sonunda kendim için ayağa kalkarak söyledim. Çok geç kalmıştım.

Annem içini çekti ve ben sesin peşini bırakmayacağını bir işareti olduğunu anladım, ama şimdilik yaralı bir sessizlikle yetinecekti. Özür dilemek ya da hiçbir anlaşmazlık gibi davranmak bana kalmıştı. Annem özür dilemedi.

Her nasılsa ziyaretin geri kalanını olaysız atlatmıştık. Bunun bir nedeni de işle ilgili acil bir durum uydurup birkaç gün erken ayrılmamdı.

İzin aldığım sürenin geri kalanında küflü daireme geri . Geçici işime geri dönene kadar kimseyi görmedim ya da kimseyle konuşmadım.

Bu, ailemi görmek için eve son gidişimdi. Orada olmak, evlerinin tanıdık sıcaklığıyla sarmalanmak çok cazipti. Hayatımı değiştirme, yoluna koyma şansım olması için şehirde kalmalı ve benim yaşımdaki herhangi bir insan gibi yaşamaya çalışmalıyım. Bundan vazgeçmeye ikna edilme riskini göze alamazdım.

Bu yüzden bahaneler uydurdum: iş taahhütleri, sosyal angajmanlar ve tatiller, bunların hiçbirisi yoktu. Telefonda konuştuk ama bu kadardı. Daha güçlü olana kadar kendimi köyüme gitmeye ikna etmeyecek ya da kandırmayacaktım. Hazır olduğumda bolca zamanım olacaktı.

Ama yoktu ve ben bunu çok geç anladım.

Buzlu bir yol, keskin bir viraj. Bir anda tek başıma kalmıştım. Ve tüm nedenlerim, neye ve neden ihtiyacım olduğuna dair tüm fikirlerim, birdenbire çok

İçi boş. Nefret ettiğim bir iş ve beni çok az tanıyan insanlar için en sevdiğim iki insanla geçirdiğim zamanı takas etmişim. Onlarla yüzleşme, kendimi düzeltme şansından vazgeçmişim. Bunu asla geri alamazdım.

"Bence en iyisi işleri önceden halletmek," dedim, ellerimi sıkarak Yumruklarım eteğimin kıvrımlarında. "Onları gömmek, görmezden gelmek... Biri kopana kadar birikiyor.

*

Yaz, ısırın ve sokan tatarcıklar ve at sineklerini ortaya çıkardı. Hepimiz dumanın onları uzaklaştırdığı şöminenin başından ayrılmaya korkuyorduk. Duncan kulübenin sonbaharda, kışa yetiyecek şekilde bitirileceğini ilan etti. Ağustos ayı itibariyle, böceklerle uğuldayarak ve duvarları ancak bel hizasında olacak şekilde duruyordu.

Bir sonraki büyük patlamanın benimle hiçbir ilgisi yoktu, en azından doğrudan. Maxine'in Zoe'ye karşı duyduğu hoşnutsuzluk benim patlamamla azalmamıştı; aksine onu dedikodudan hoşlanan Gill'e doğru iterek durumu daha da kötüleştirmiş gibiydim.

Maxine'in zar zor gizlediği onaylamama duygusu kabarmaya başladı. Önce Zoe için bir kenara vejetaryen yemek koymayı 'unuttu'. Sonra Maxine ne zaman kulübeyi toplamayı üstlense Zoe'nin doğum kontrol hapının yeri değişiyordu.

Ne zaman bulsa Zoe'nin başının etini yiyor ve onu eleştiriyordu. Gill de ona katıldı ve ikisi birlikte kindar bir cadılar meclisi oluşturdular.

Shaun gün boyunca odun kesmeye ya da çocuklarla ormanda yarıştırmaya gittiğinden, Zoe sempati için bana döndü. Maxine'in alaylarından memnun olduğum için kendimi suçlu hissediyordum. En azından bu bana birini veriyordu, her ne kadar onların kavgasının ortasında olmak istemesem de.

"Bana yaramaz bir gençmişim gibi davranıyor," diye yakındı Zoe, çamuru birbirine sıkıştırıp düz bir kayanın üzerine atarken. 'Ona Shaun'la ayrı kulübelerde yaşıyor olurduk.

"Bence o biraz... eski kafalı," dedim diplomatik olmaya çalışarak. "Muhtemelen ona kızlarını hatırlatıyorsun.

'O zaman onlar için üzülüyorum, anneleri gibi bir cimrinin yanına düştüler. Düşünebiliyor musunuz? Eminim hiçbir şey yapamamışlardır.'

Hiç istifimi bozmadan mırıldandım. Zoe'nin sıkıntısı, beni evden uzak tutan annem hakkındaki düşüncelerime çok yakındı.

'Sadece yakamdan düşmesini istiyorum. Kiminle yattığım onu ilgilendirmez,' diye homurdandı Zoe. 'Ve et ve iki sebze yemiyor olmam yemek yapmayı bilmediğim anlamına gelmiyor. Ben bir yetişkinim.

Maxine yanımıza geldiğinde Zoe kuruması için yaprakların üzerine bir kapak koyuyordu. İkimizin de üzerine bulaşmış çamuru ve sade saksı yığınının görünce gözlerinin kısılmasını izledim.

"Umarım çamaşırhaneye gitmeden önce giysilerinizi durulayacaksınızdır.

"Evet, hanımefendi," dedi Zoe sert bir sesle. "Hemen, Bayan.

Maxine'in dudakları görünmez olacak kadar inceldi. 'Velet gibi davranmana gerek yok. Ben sadece sana bunun -' elini salladı '- bir sürü sorun yarattığını hatırlatıyordum.

Diğer insanların zorunda olduğu dağınıklık ve atıklar.

"Hiçbir şeyi israf etmiyorum - ihtiyacımız olan bir şeyi yapmak için doğal kaynakları kullanıyorum.

"Çünkü içinde yemek pişiremeyeceğimiz tencerelere ve mikrop barındıran tabaklara ihtiyacımız ," dedi Maxine başını sallayarak. 'Bu arada odunlarımızı, tüm kovaları, mükemmel bir havluyu kullanıyorsunuz-'

"Çocuklar, belki de biz-" diye başladım ama Zoe ayağa fırlayıp kil kaplı parmağını Maxine'e doğru uzatınca sözüm kesildi.

"Aman Tanrım, kapa çeneni! Zoe tersledi. 'Kimsenin umurunda değil. Yaptığım her şeyi kontrol etmeye çalışmayı bırak! Eminim kızların evde onlara patronluk taslamadığın için çok mutludur. Muhtemelen senden kurtulmak için sabırsızlanıyordur.

Maxine tokat yemiş gibi tepki verdi. Yanaklarındaki birkaç benekli kırmızı lekeyi saymazsak yüzü bembeyaz oldu. Gözleri sertleşti ve fırlayıp gitmeden önce bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. Gidişini izlerken irkildim; belli ki benim Zoe'nin tarafında olduğumu düşünmüştü. Aslında sadece ikisinin de birbirlerine ve bana karşı yeniden dostça davranmalarını istiyordum.

Maxine'in davranışlarının ailesini özlemekten kaynaklandığı çok açıktı. Bazen onu, kitap ayracı olarak kullandığı aile tutarken ıslak gözlerle bakarken yakalıyordum. Birini bu kadar özlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum; ailen olmadan kim olduğunu bilememek. Dikkatini dağıtmak için saldırıyordu.

Maxine gözden kaybolduğunda Zoe sakinleşti ve onunla daha fazla konuşmadık. Yapılacak ve ateşlenmeden önce kurutulacak bir sürü çömlek kalmıştı. Akşam olduğunda ikisi hâlâ konuşmuyordu ama en azından aynı ateşin etrafındaydılar. En az konuşan, en çabuk onarılır. Umarım.

Maxine'in yorumlarına rağmen, Zoe çok rustik seramik üretmeyi başardı. Bunları, topladığımız meyveleri ve kuruyemişleri kururken ya da konserve olmayı beklerken saklamak için .

Her gün şafaktan önce ve kahvaltıdan hemen sonra tekrar dışarı çıktım. Ormandan döndüğümde kendi yemeğimi hazırlamam bir norm haline . Dışarıda kalmak can sıkıcıydı ama Duncan'a maruz kalmamı azaltan her şey kendi başına bir umut ışığıydı. Anahtarlarla ilgili tartışmadan sonra yemeklerimi sadece yiyeceklerden yapmaya başladım. Kampa yiyecek getirmekle meşguldüm. Toplanacak çok şey vardı ve Kıştan önce muhafaza etmek; turşu yapmak için mantarlar, reçe ve dönüştürmek için meyveler ve kurutmak ve kavanozlara ufalamak için deniz yosunları. Bolluk zamanındaydık.

Bolluk birkaç ay içinde yabancı bir kavram gibi görünecekti. O zamanlara dönüp baktığımda toplanmadan bırakılan her yaprak, kök ve meyveden acı acı pişmanlık duydum. Her hurda ziyan oldu. Bu tek bir kişinin yapamayacağı kadar büyük bir görevdi. Birileri hepsini yardım etmeyi düşünseydi, beni yiyecekten, işimi yapmam için gerekli yakıttan mahrum etmeselerdi, daha fazlasına sahip olabilirdik. Yeterince. Her şey farklı olabilirdi. Hayatlar kurtarılabilirdi.

Maxine'i bir öğleden sonra ateşin başında buldum, en büyük iki tenceremiz kızgın odunların üzerinde buharlaşıp tükürürken onları izliyordu. Zoe' aramız açıldığından beri ikisine de temkinli davranıyordum. Özellikle Maxine gittiği her yerde hâlâ incinmiş duygular ve hafif bir onaylamama havası taşıyordu.

"şu cepslerden biraz daha var," dedim selamlaşırken. 'Sirke için ne durumdayız? Biraz daha çilek ister misin?

"Daha iyi olabilirdi," dedi Maxine, yarısı bulanık sıvıyla dolu boş bir şişesine doğru başını sallayarak.

'Senin için biraz daha meyve suyu getirebilirim. Ya da istersen benimle dışarı gelebilirsin - kampa biraz ara verelim mi?

"olup olmadığına bakacağım; şu anda yapacak çok işim var. Başını kaldırıp baktı, yüzü ateşten kızarmış ve terlemişti. 'Daha önce bahçeden biraz domates topladım. Orası pek iyi görünmüyor.

Gill'i ve onun 'kötü sırtını' düşünerek diplomatik bir tavırla, 'Evet, kadar çok üretilmiyor,' dedim. Başka bir anlaşmazlığa yol açmak istemiyordum.

'Bu yetersiz bir ifade, değil mi? Tavşanlar her şeye saldırdı - yabancı otlar tarafından boğulmamış ne . Yetiştirebileceğimizin üçte birini elde ettiğimiz için şanslıyız. Bu utanç verici.'

'Biliyorum... Bu bir hayal kırıklığı. Büyüme sezonunun sonunda bir ziyafet çekmeyi dört gözle bekliyordum,' dedim, işleri hafif tutmaya çalışarak. "Yine de artık yapabileceğimiz pek bir şey yok.

Maxine burnunu çekti ve saksılarını kontrol etmek için bana sırtını döndü. "O zaman üzerinde daha çok çalışmalıydın, değil mi?

Şaşırmıştım. "Elimden geleni yaptım. Ne de olsa tek başımaydım - Gill'in bahçede çalışıyor olması gerekiyordu. Bu onun işiydi.

Maxine bana döndü. 'Ama sırtını incittiğinde bunun sorumluluğunu üstlendin. Sana güvenirken bunun senin sorunun olmadığını söyleyemezsin.

Bir an orada durdum ve sadece göz kırptım. Maxine bir süredir bana dostça davranmasa da en azından soğukkanlı bir şekilde kibar davranıyordu. Daha önce kızgınlığını bana değil, sadece Zoe'ye yöneltmişti.

'Bahçede çalışıyordum - bunun için "sorumluluk" almadım. Sadece elimden geleni yapıyordum. Hiçbir zaman tek başıma üstleneceğimi söylemedim - hiç kimse yardım etme zahmetine girmedim.

"Sormak aklına geldi mi? Maxine talep etti, yüzü artık buharla değil öfkeyle kızarmıştı. 'Her zaman kendi işine bakamazsın - biz bir topluluğuz. Birbirimize karşı sorumluluklarımız var.

"Bu da nereden ?" dedim hayretle. 'Bu konuyu konuşmak için aylarca vaktiniz vardı, arazide yapılacak bir şey yokken neden şimdi bana sataşıyorsunuz?

'Çünkü hiçbir şey fark etmiyor! Asla dinlemiyorsun, sadece tartışıyor ve her şeyden şikayet ediyorsun, dinleyecek herkese. Sen yaşlısın.

daha iyi bilecek kadar.'

Titiriyordum, tamamen gafil avlanmıştım. Neredeyse hiç kimseyle konuşmazken ve çoğu zaman kamp dışındayken nasıl 'dinleyen herkese şikayet ediyor' olabilirdim? Gill ve diğerleri gibi sızlanmıyor ve gıybet etmiyordum.

Diğerleri arkamdan iş çevirirdi. Belki tartışmalara giriyordum ama her zaman iyi bir nedenim . Ya da ben öyle sanıyordum. İçime kapanarak ve yiyecek hırsızlığı olaylarını gündeme getirmeyerek olabildiğince çok tartışmadan kaçınmıştım.

Gözlerinin içine bakınca birden neler olduğunu fark ettim. Aslında bunu daha önce fark etmeliydim. Maxine acısını Zoe'den çıkarıyordu ama Zoe artık kendi ayakları üzerinde duruyordu. Fırının yanında söyledikleriyle bunu kanıtlamıştı. Ayrıca, Zoe Shaun'la birlikteydi ve Shaun da Andrew ve Duncan'la arkadaştı. Belki bir şey söylenmişti ya da Belki de Maxine bunu kendi başına fark etmişti. Her iki durumda da, Zoe korunuyordu. Ben korunmuyordum.

Kelimeler düğümlendi. Kendimi savunmak için söylemek istediğim çok şey vardı ama Maxine bana dik dik bakıyordu, gözleri düz ve öfke doluydu. Tüm bunların adaletsizliği karşısında utanç ve öfkeyle derim bir ısındı bir soğudu.

"Maxine... Ben-

"Defolup gider misin! Maxine bağırdı.

Bu ani çıkış karşısında şoke olmuş bir şekilde geriye doğru bir adım attım. O zaman ağladığımı fark ettim. Gill koşarak gelip kollarını Maxine'e doladığında hala nutkum tutulmuş bir şekilde orada dikiliyordum, kötü sırt bir anlığına unutulmuştu. Uzakta Duncan, Andrew ve diğerlerini gördüm. Çamların gölgesinde, ağaç gövdelerine yaslanmış baltalar.

"Ne oldu, neler oluyor, ha? Gill yumuşak bir sesle Maxine'in sırtını sıvazlayarak sordu.

Maxine hıçkırıklara boğuldu, ona yapıştı, aniden çok yaşlı ve O kadar umutsuzdum ki kendimi de ağlarken hissettim. Bana annemi o kadar çok hatırlatıyordu ki, acaba her seferinde böyle mi görünüyordu diye düşündüm.

eve gelmemek için bahaneler.

"Eve gitmek istiyorum. Ben... özledim.. benim...' diye Gill'in omzuna doğru hıçkırdı ve Gill bana ters ters baktı.

"Belki de onu biraz rahat bırakmalısın," dedi sertçe.

Yutkundum, göğsümde bir şey . Gitmek istemiyordum, kalıp Maxine'le konuşmak, işleri düzeltmeye ve her şeyi yoluna koymaya çalışmak istiyordum. Ama aramızda bir tür çizgi vardı; o ve Gill bir tarafta, ben diğer taraftaydım. Onu geçemezdim.

Gill, Maxine'i ve bu sırada sustu. Ateşin yanında tek başıma kalmıştım. Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve diğerlerinin hâlâ ağaçların arasından beni izlediğini biliyordum. Yukarı baktığımda Zoe'nin Gill ve Maxine'in peşinden koştuğunu gördüm. Belki de barışacaklardı.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım: yiyecek toplama çantamı aldım ve kamptan ayrıldım. Kabul ne kadar nefret etsem de Gill haklıydı. Maxine'i biraz rahat bırak.

Kuzeye, dik tepelere ve çukurlara doğru ilerlerken, sadece deniz topalaklarının meyvelerini boş plastik kutulardan birine sıkıştırmak için durdum.

Toplama çantamdaki şişeler. Bir barış teklifi. Annemle aramı hep böyle düzeltmişimdir. Bir fincan çay, kitabını sormak, arayı düzeltmek için küçük jestler. Belki Maxine'i onun düşmanı olmadığıma ikna edebilirdim. Zoe'ye sataşmasını istemiyordum ama ikisinin arasında kalmakla tamamen dışlanmak arasında bir seçim yapmak gerekirse, ilkinin seçerdim.

Dışarıda olmak ve meşgul olmak her zaman moralimi yükseltirdi, ancak mücadele ettiğimi fark ettim. Maxine'in sözleri beni çok etkilemişti. Bana sarıldı.

başarısızlığından sorumlu tuttu, onu ihmal ettiğim için beni suçladı. Bunun adaletsizliği, bunun acısı beni ağaçların arasından takip etti. Ne zaman aklım elimdeki işten uzaklaşsa orada beni bekliyordu.

İşin en kötü yanı, ilerledikçe ve düşündükçe ona hak vermeye başlamamdı.

Arazi benim işim olmayabilirdi ama bunun için çalışıyordum. Daha çok çalışmalıyım. Eğer yiyecek aramaktan vazgeçseydim

Evet, yokluk çekecektik ama şimdi daha iyi bir hasadımız olacaktı. Daha fazlasını yapabiliirdim, bunu biliyordum. Daha fazlasını yapmalıyım.

Yine de içimde küçük bir parça bu adaletsizliğe isyan etti. Belli ki Maxine stresliydi ve ailesini, kocasını ve kızlarını özliyordu. Patlamasının ardındaki gerçek neden buydu. Stresini atmaya ihtiyacı vardı ve beni hedef olarak seçmişti. Bu daha az acı vermiyordu. Farklı yapabileceğim bir şey var mıydı? Bunu düşünürken bile biliyordum ki

O zamanlar daha az yem iyi gitmezdi. Kulübede çalışmaya, günlük yiyecek getirmeye ve pişirmeye zorlanmıştım ama bu yeterli olmamıştı. Biliyordum ki, eğer çalışma grubunun tahsis alanına kaydırılması fikrini ortaya atsaydım, bağıra çağıra reddedilirdim. Yiyecek toplama görevini devretmeye ya da azaltmaya çalışsaydım, kaytarmakla, onları mahrum bırakmakla suçlanacaktım. Ama geçmişe bakış kaprisli olabilirdi. Birkaç ay sonra herhangi biri benim sağladığım yiyecekleri hatırlayacak mıydı, yoksa bunun yerine, tahsisat gelişseydi *yiyebilecekleri* yiyecekler için hayıflanacaklar mıydı?

Suçluluk ve öfke arasında gidip gelerek tepelerin zirvesine ulaştım ve aşağıdaki çayıra baktım. Otlar uzun ve yeşildi, böceklerle cızırdıyordu. Kuşlar yeşilin dalgalanışı üzerinde alçaktan uçuyor, sinekleri kapıyordu. Uzakta, iki kamera teknisyenimizin kulübesi yeni yeşermiş çalılıkların arasında neredeyse gizlenmişti, kapısı ılık esintiyi içeri almak için hafif aralıktı.

Sert toprağa oturdum ve yüzümü güneşe doğru kaldırdım. Buraya gelme sebebim buydu: özgürlük ve iyileşmek için alan. Sürekli öfkeli olmak, insanları beni dinlemeye, görüşlerime değer vermeye zorlamak istemiyordum. Yalnızlık

Hayat beni bir olsun rahatlamak için buraya sürüklemişti. Ama şimdiye kadar huzur bulduğum anların çoğu kamptan, diğerlerinden uzakta geçmişti. Zoe ve Maxine ile bazı güzel anlar yaşamıştım ama... işler gittikçe zorlaşıyordu. Eğer bugün bir gösterge ise, bu ilişkiler en iyi ihtimalle kırılabilir, en kötü ihtimalle de işlemseldi. Duncan ve Andrew'un grubuyla işlerin gidişatından anlaşılıyordu ki hepimiz ancak katkılarımız kadar iyiydik. Ve benim katkım o anda kendimi pek de değerli hissettirmiyordu.

Derin bir nefes aldım, sonra burnumu kırıştırdım. Keskin deniz tuzu ve çam havasında kokuşmuş bir şey vardı. Çürük. Çürüyen et. Tekrar kokladım ama hava yine temizdi. Büyük olasılıkla rüzgâr yön değiştirmiş olmalıydı. Frank'i ve onun terk edilmiş olta takımlarını düşündüm. Umarım yakında oraya geri döner, yasak midyeleri uskumruyla değiştirirdi.

Adada geçirdiğimiz süre boyunca neredeyse hiç balık yakalayamamıştı. Hepsisi de küçüktü. Ya o tembellik ediyordu ya da etrafta yakalayacak balık yoktu. Dışarıdaki tüm teknelerin onları büyük ağlarla topladığını hayal edebiliyordum. Tek oltamız ve tembel balıkçımızla bize pek bir şey kalmamıştı.

Çok uzaklaşmıştım ve karanlık ağaçların altında toplanmaya başlamıştı. Yine de kampa geri dönmek istemiyordum. Dairemi daha önce hiç hissetmediğim bir özlemle düşündüm. Benim olan bir yere sahip olmak, kapıyı kapatıp aynı anda dünyayı dışarıda bırakabilmek, kahve ve tereyağının toplamından daha çok özlediğim bir lükstü.

Geri döndüğümde herkesi çoktan açık hava ateşinin etrafında toplanmış buldum. Alevler yüksekti, normalden daha fazla kütük tükürüyor ve parlayan közlerin üzerinde kıvılcımlar çakıyordu. Bir kamp çok bir kutlama ateşine benziyordu ama kimse kutlama havasında görünmüyordu.

Maxine, Zoe ve Gill'in arasında oturuyordu, elinde mendil vardı. Otururken onunla göz göze gelmeye çalıştım ama o mendilin dibine bakıyordu.

közlerin son ışıklarını da söndürdüğü yerde.

Shaun, Duncan'a bir bakış attıktan sonra, "Maddy, biraz sohbet ediyorduk," dedi. "Sadece, bilirsin işte... bugün olanlar hakkında?"

"Doğru," dedim. 'Bak, ben... bunu düşünüyordum ve belki de sana nasıl görünmüş olabileceğini görmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, Maxine. Ve arsa açık olmadığım için özür dilemek istedim.

Açıkçası yanlış anlaşılma çok yer vardı ve eğer tüm zamanımı buna harcamayacak olsaydım, daha önce bu konuda yardım . Bu yüzden özür dilerim ve umarım bundan sonra hepimiz, geç hasat gibi henüz hasat etmediğimiz bitkilerden en iyi şekilde yararlanmaya çalışabiliriz. ekinler ve kabaklar.'

Frank ardından gelen sessizlikte öksürdü. Shaun önce Duncan'a, sonra da Andrew'a yalvaran bir bakış daha attı. Zoe yutkundu ve Shaun'un elini tutup sıktı.

"Mesele şu ki," dedi Zoe, "bu konuda üzgün olduğunuzu anlıyoruz ve sorun değil - bunu söylediğiniz için teşekkür ederiz. Ama... buraya geldiğimizden beri olan biten her şey hakkında konuştuk ve deneyin geri kalanı için... kamptan taşınmanızın en iyisi olacağını düşünüyoruz.

Gözlerimi kırptım, bunu o kadar insan arasından onun söylemesine anlam verememiştim. "Ne?" "Sadece toplum için," dedi Zoe hemen. 'Burada olmanın bütün amacı

burada her şeyin sonuymuş gibi davranmak, anlıyor musunuz? Bizim bir topluluk olmamız, birlikte çalışmamız gerekiyor ve ... işbirliği yapmak yerine kendi işinizi yapsanız daha mutlu olurmuşsunuz gibi .

'Tartışmaları azaltacağını düşünüyoruz,' diye araya girdi Andrew. 'Bilirsiniz, eğer bu topluluğun yaptıklarının yüzde doksanına katılmıyorsanız, belki de içinde olmamalısın.'

Bir kişiden diğerine, ateşin etrafındaki yüzlere baktım. Maxine ve Zoe göz göze gelmediler. Belli ki ateşkeslerinin bedeli buydu.

Gill beklentiyle Duncan'a bakıyordu ve Frank geniş kenarlı balıkçı şapkasının altında uyuyor gibi görünüyordu. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Bu şekilde karşı karşıya gelmek beni tamamen şaşırtmıştı. Bir tartışma, suçlama bekliyordum ama bir özrün işleri yumuşatabileceğini düşünmüştüm. Bu sadece aptalca bir tartışmaydı. Sonunda ağzımı açtım.

"Sen... ciddi misin? Ben sordum. 'Bir yanlış anlaşılma yüzünden... sen sadece ... beni dışarı mı atıyorsun? Nereye gideceğim?'

Andrew, "Balıkçı kulübesinin en mantıklısı olacağını düşündük," dedi.

Shaun, 'Aşağıda bir tuvalet var ve oldukça sağlam, bu yüzden... iyi olmalısın,' dedi. 'Ve tabii ki eşyalarınızı almanıza izin vereceğiz.

"*Bırakın* beni! Patladım, her şeyin gerçek dışılığı kaynayıp gitti ve geride sadece saf öfke kaldı. "Bu çok büyük bir davranış Shaun. Eşyalarımı almama izin verdiğin için çok teşekkür ederim.

"İşte bundan bahsediyoruz," dedi Maxine, utançtan yüzümün kızarmasına neden olarak. 'Önümüzdeki dört ay boyunca bu tür şeylerle uğraşmak istemiyorum. Bu deneyimi mahvediyor - herkes için.

"Ve senin sürekli Zoe'ye sataşman neydi, topluluk düşüncesiyle mi? Maxine kollarını kavuşturup bana ters ters bakınca sözlerime anında pişman oldum.

Oturduğumdan beri ilk kez konuşan Duncan, "Zaten oylama yaptık," dedi. "Oybirliği ile kabul edildi.

Zoe'ye baktım ama o benden başka bir yere bakıyordu. İçimdeki tüm mücadele öldü. Maxine'in söylediği ve yaptığı onca şeyden sonra o bile bu konuda bana karşı çıkmıştı. Pekâlâ, eğer kalmak istiyorsam beni zorla çıkaramazlardı. Kulübenin gerçek bir kapısı yoktu, bu yüzden yüzüme kilitleyemezlerdi. Ama ...

Her biri gitmemi isterken nasıl kalabilirdim? O akşam kampa geri dönmek, sadece bunu bilmek bile yeterince zordu.

Maxine bana kızgındı. Hepsinin onlar olduğunu bile bile her gün nasıl geri dönebilirdim?

Andrew sessizliğimi doğru bir şekilde onay olarak algıladı. "Gidip eşyalarınızı toplayabilirsin - çoğunu bulduk ve yatağının üzerine koyduk.

"Ama... gece mi oldu? Zoe sessizce söyledi. "Sabaha kadar bekleyemez miyiz? Öfke ve ihanetin yapamadığını bu küçük endişe kırıntısı yapmıştı. Gözlerim yaşardı.

"Bu gece gideceğim," dedim, kendi sesimi tanıyamadan. "Eşyalarımı alacağım. İki adım attım, sonra duraksadım ve arkamı döndüm. 'Maxine, senin için akdiken suyu getirdim. Şu çantanın içinde.'

Kulübeye gittiğimde kimse bir şey söylemedi.

Andrew haklıydı, tüm eşyalarım, hatta depodaki aletlerim bile yatağımın üzerine yığılmış gibiydi. Karmakarışık şekilde toplamaya başladım. Sadece uzaklaşmak istiyordum.

Birkaç tuvalet malzememi montumun ceplerine yerleştirirken kitaplarımı görmediğimi fark ettim. Yanımda üç tane getirmiştım; yiyecek arama rehberi, bitki temelli ilaç ve bana iki ay yetecek kadar yoğun yedi yüz sayfalık tarihi bir roman olan *The Physician*. Neredeyse raf gibi olan küçük yere gittim.

genellikle kampın diğer yıpranmış kitaplarının olduğu yerde. Boştu.

Dışarı çıktım ve Andrew'u kapıda beklerken buldum. "Her şey bitti mi?"

"Hayır, aslında - kitaplarımı bulamıyorum?"

"Ah... eğer bulursak size bırakabiliriz."

Ses tonundan böyle bir şey yapmayacağı anlaşılıyordu. Diğer tüm kitaplar aniden ortadan kaybolunca, benimkilerin saklandığı çok açıktı.

"Onları almadan buradan ayrılamam," dedim.

"Sorun nedir?" diye sordu Duncan, Andrew'un yanında belirerek.

"Kitaplarını istiyor," diye cevap verdi Andrew, sanki özel battaniyesini isteyen beş yaşında bir çocukmuşum gibi.

"Eğer onları kaybettiyerseniz, muhtemelen ortaya çıkacaklardır. Gerçi onlar gerçekten bir toplum kaynağı, yani ..."

Ona tokat atma isteğimle savaştım. "Onlar benim. Onları buraya erzak ödeneğimin bir parçası olarak getirdim. Ayrıca, erzaklarımı Böylece onları götürebilirim."

İkisi arasında daha fazla itiş kakış ve oldu. "Tekrar ediyorum, bu topluluk için, kulübede çalışan insanlar için yiyecek ve-"

"Siktir. Lanet olsun. Kabin," dedim, açıkça ve yüksek sesle. "Haftalardır üzerinde hiçbir çalışma yapmadın ve hala bizimle birlikte yemek yiyorsun. O yiyecekleri ben topladım, bir zula buldum, lanet olası tahsisat üzerinde çalışan tek kişi bendim - payımı alıyorum. Ve eğer beni durdurmayı aklından bile geçirirsen -" Uzun zamandır taktığım kameranın siyah plastik kabına o kadar uzun süre dokundum ki fark etmeyi bıraktım -" ulusal televizyona çıkacaksın, bir kadının yemeğini çalacaksın."

Duncan'ı o kadar iyi göremiyordum; şiddetli ateş yüzünden arkadan aydınlatılmıştı. Sadece gözleri ışığı yakaladı, kırık cam gibi parlıyordu. İkinci kez bana vurabileceğini düşündüm, kameralı ya da kamerasız. Neyse ki tehdidim işe yaramış görünüyordu.

Duncan, Andrew'a, "Ona biraz getir," diye mırıldandı. "Sadece şu kaltağı buradan çıkar. Duncan beni sertçe göğsümden dürttü. 'Daha fazlası için geri gelmeyi aklından bile geçirme. Tembel amcıklara sadaka vermeyiz."

"O zaman Gill'e söyleyen iyi olur," dedim, karanlıkta ellerimin titrediğini göremediği için şükrederek.

Döndüm ve Andrew'un anahtarları almasını bekleyerek yiyecek dükkanına gittim.

İçimde saf adrenalin vardı, korku ve öfke yağ ve su gibi birbirine karışıyordu.

Kendimi hasta hissettim. Bir şeylere vurmak, ağlamak, tırnaklarımı kendi derime geçirmek istedim. Buidseach Adası'ndan başka bir yerde olmak istedim. Annemi istedim.

Andrew içeri girdi, kutunun kilidini açtı ve ona uzandığımda ellerimi salladı. Torbaları, kutuları ve kavanozları çıkardı, yerde küçük bir yığın oluşturdu. Karanlıkta etiketlerin hiçbirini göremiyordum. Onun da görebildiğinden şüpheliydim. Andrew kutunun kapağını kapatarak bana işinin bittiğini haber verdi. Yığınımda çok az şey vardı ama yine de aldım.

"Kitaplarım mı? Dedim ki.

Andrew hiçbir şey söylemedi, sadece kutuyu kenara itti ve altından kitaplarımı çekerek neredeyse göğsüme fırlattı. Yakaladım yiyecekleri de kollarıma aldım ve hepsini çantama doldurdum.

Kulübeden çıktım ve ateşin yanından geçtim. Öfkem içimde bir delik açarken açıklığın kenarına ulaştım ve topuklarımın üzerinde döndüm.

"Belki artık Duncan ve Andrew gizli ziyafetlerini sadece Gill ve Shaun'la değil, hepinizle paylaşabilirler! diye seslendim. Önemsiz ve aptalcaydı ama onları diğerlerine ifşa etmeden gidemezdim. Yürüyüp gidemezdim. Onlar gibi davranırken. Göğsümde umutsuzluğun açtığı boşluğu hissetmektense öfkeli olmayı tercih ederim.

Ben giderken kimse bir şey söylemedi. Zoe bile tek kelime etmeden gitmeme izin verdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

"Diğer ada sakinleriyle nasıl geçineceğini ? Sasha sormuştu. 'Oldukça geniş bir insan havuzundan seçim yaptık; pek çok farklı kişilikler ve geçmişler. Kendinizi nasıl görüyorsunuz?'

"Çok kolay uyum sağlarım, geçici olarak çalışmaya başladığımda alıştığım şeylerden biri de buydu" demiştim, bir kez olsun yalan söylemek zorunda kalmadığım için rahatlamıştım. Yeni bir yere başladığımda uyum sağlamak için çok çalıştım. Bundan hoşlanmıyordum, kendimi sürekli garip ve açıkta hissediyordum ama yine de yapabiliyordum. Tek yapmam gereken herkes gibi giyinmek, onları dinlemek, rekabetlerini ve endişelerini yansıtmaktı. Bunu bir yıl boyunca sürdürüp sürdüremeyeceğim ise tamamen başka bir soruydu.

'Her zaman bir sürü yeni insanla tanışıyor olmalısınız. İyi bir kişilik var mı?' Sasha sordu. "Dişlerini sıkkan insanlar var mı?

Genelde insanlar, özellikle de yabancılar dişlerimi sıkardı. Bu Dairemin kapısını kapatmak, iş kıyafetlerimden sıyrılmak ve meraklı gözlerden uzakta yeniden kendim olmak her zaman rahatlatıcıdır.

"Kabadayılar, sanırım," dedim. 'Bazen sadece... zorbaların olduğu yerlerde çalıştım. Bunun sadece bir oyun alanı meselesi olduğunu düşünerek büyürsünüz ama bazı insanlar bundan asla kurtulamaz. Etrafta ağırlıklarını hissettirmeyi, insanlar üzerinde kontrol sahibi olmayı severler. Özellikle de ofislerde. Bilirsiniz, CEO'lar

Her gün yaptığı halde masanızda yemek yediğiniz için başınızı derde sokabilen sekreter. Tam bir domuz gibi davranarak paçayı kurtarabilen İK müdürü. Bu tür şeyler.'

Sasha başını salladı. Hiç zorbalığa uğrayıp uğramadığını merak ettim. Bunu hayal bile edemezdin. Çoğu insanda bunu anlayabilirdiniz. Ya zorbalığa uğramışlardır ya da bir başkasını avlayan kendileri olmuştur. Üçüncü bir tür daha vardı, izlemeyi ve gülmeyi sevenler. Benim deneyimlerime göre çoğu insan bu kategoriye giriyordu. Kötü şeyler başkasının başına geldiği sürece izlemekten hoşlanıyorlardı.

Bu yüzden orada değil miydim? Reality TV'nin bu değil miydi?

izleyicilerin yarıştaki atlar gibi bahis oynaması için bir grup zorba ve kurbanı bir araya

'Böyle insanlarla nasıl başa çıkıyorsunuz? Genel olarak?'

Bu zor tanesiydi. Genelde hep annemin tavsiyelerine uyardım. Onları görmezden gelersen giderler. Sonunda oyunlarının sonuna gelirler ve yollarına devam ederler. O zaman mantıksız olan ben olurdum. 'Neden Kirsty ile konuşmuyorsun, o çok iyi biri' - yurttaki ilk yılımı kabusu çevirmesine, yemeğimi çalmasına, geceleri kapıma vurmasına ve arkadaşlarıyla gülerek kaçmasına aldırmadım. Kapı kolumda prezervatifler, postalarımı saklamak, annemden gelen mektupları mutfakta yüksek sesle okumak. Hayır, Oyun bittiğinde bunların hiçbirisi olmamış gibiydi. Ben sadece antisosyal bir ucubeydim.

Ruth Teyze'nin tavsiyesi çok farklıydı. 'Karşılık vermelisin Mads. O ineğin seni rahat bırakmasını sağlamanın tek yolu, onun sana yaptığından daha iyi ve daha akıllıca karşılık vermektir.

Misilleme yapmaya hiç cesaretim olmamıştı. Yaparsam gelebileceklerden çok korkuyordum. Kirsty ve diğerleri gürültücü ve hırçındı. Onu bir keresinde öğrenci birliğinde kavga ederken görmüştüm. Saçlarımın kökünden koparılmasını istemiyordum. Ama büyükten küçüğe yapabileceğim her şeyi düşündüm. İntikam alabileceğim tüm yolları. Eğer yeterince cesur olsaydım.

Ruth Teyze'nin diğer aforizmalarından biri olan 'Affet ama unutma,' dedim. "Her zaman bunu hatırlamaya çalışırım. Çünkü biri sizi bir kez incitmişse, bunu tekrar yapabilir.

*

Karanlıkta balıkçı kulübesine inmek kolay değildi. Çamların açıkta kalan köklerinde neredeyse birkaç kez bileğimi çeviriyordum. Taşıdığım çantalar ağırdı; hepsini tek seferde kampa kadar taşımak zorunda kalmamıştım ve ne kadar hantal olduklarını unutmuştum. Ayrıca açlıktan halsiz düşmüştüm.

Balıkçı kulübesine vardığımda fenerimi içeriye tuttum. Frank kaza ve mevsimsel midye ambargosu başladığından beri büyük ölçüde terk edilmişti. İçeride bir sürü kum vardı.

kapıyı kapatan yırtık pırtık plastik perde. Rutubet kokuyordu ve plastiğin içine hapsolmuş yağmur suyu sarımsı kahverengiye dönüşmüştü. Umursamayacak kadar yorgundum.

Sürünerek içeri girdim ve çantamı da sürükledim. Bulut örtüsü yoktu ve günün güneşinin sıcaklığı buharlaşıp gitmişti. Zahmet bile etmedim

Paltomu , yüzüstü yatar pozisyonda botlarımı ve yatağıma uzandım. Uzun süre duramayacak kadar yorgundum ve çabucak uykuya daldım.

Ertesi sabah yeni gerçekliğimle yüzleşmek zorunda kaldım. Kamptan ayrıldığımda şoktan, yorgunluktan ve soğuktan uyuşmuştum, ancak sabahın kavurucu ışığında yüzleşmem gereken zorluktan saklanamazdım. Topluluk geçirdiğimiz sekiz ay boyunca inşa her şey artık benim için yasaktı. Yiyecek stokları, su filtresi, barınak ve ekinler, hepsi ulaşılamaz haldeydi. Geldiğimizde olduğumuz yere geri dönmüştüm.

Panik içimde safra gibi yükseldi. Yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Nasıl idare edecektim? Önümüzdeki dört ay boyunca yalnız olacaktım. İstenmeyen, dışlanan, nefret edilen, tarafsız bir yabancıyla en sıradan teması bile olmayan. Tüm bunların ötesinde, tüm bunlar televizyonda yayınlandığında nasıl görünecektim? Kimsenin etrafında olmaya katlanamadığı inatçı bir sürtük mü? Kimseyle anlaşılamayan ve gittiği her yerde felaket yaratan ucube mi?

Bir an için küflü sığınakta otururken düşündüm. Kafamda portakabine doğru yürüdüğüm ve acil durum telsizini istediğim bir görüntü vardı. Adadan ayrılmak istiyorsam yapımcılar beni alması için birini göndermek zorunda kalacaklardı. Bu işin sonunda bir ödül yoktu, uğruna askerlik yapmaya değecek bir şey yoktu. Beni orada isteğim dışında esir tutamazlardı. Akşam karanlığında anakarada olabilirdim. Belki beni bir otele yerleştirirlerdi. Uzun, sıcak bir duş alabilir, gerçek bir yatağa uzanabilir, televizyon izleyebilir, termostatu açabilir ve tek başıma yemek için bir pizza sipariş edebilirdim. Bunu düşünmek bile gözlerimi yaşarttı. Aşağılayıcıydı. Daha da kötüsü, önceki hayatıma geri dönme fikriydi. dayanamadığım miras, beni parçalamakla tehdit eden kayıp.

Fotoğraf makinemin kayışlarına dokundum ve onları çözdüm. Küçük siyah kutuyu çevirerek ölü gözlü merceğindeki minik yansımama baktım. Yalnız değildim, aslında değildim. Yaptığım her şey, hepimizin yaptığı her şey kaydediliyordu. Bir gün insanlar neler yaşadığını göreceklerdi. Ben reddettim Duncan'a ya da diğerlerine benden kurtulmanın tatminini yaşatmak istiyordum. Onların kötü niyetlerinin, zorbalıklarının her anının gözler önüne serilmesini istiyordum.

Herkes görsün diye. Eğer şimdi gidersem beni unutabilirlerdi. Eğer gidersem, adayı ve güzelliğini kaybeden ben olurum.

"Pes etmeyeceğim," dedim kameraya yüksek sesle, kendimi otel ve sıcak yemek düşüncelerinden uzaklaştırmak için. 'Kazanmalarına izin vermeyeceğim. Olmayı reddediyorum

Bu adadan zorla çıkarıldım.'

Bu üç cümle günümün geri kalanı için bir mantra oluşturdu.

Ayağa kalktım, kameramı yeniden taktım ve kendimi ateş yakmak için dallar ve kuru deniz yosunu bulmaya zorladım. Bunları yaptıktan sonra kayalıklara indim ve çok sayıda midye topladım. Eylül ayı yaklaşıyordu ve midye yasağının bitmesine sadece birkaç hafta kalmıştı. Şansımı deneyecektim. İki kişiye yetecek kadar topladım, iki açgözlü insana. Önümde koca bir gün vardı ve aç karnına pek bir işe yaramayacaktım.

Midyelerimi az miktarda suda buharda pişirdim, Andrew'un kesinlikle bana vermek istemediği tenekeden yağ ekledim ve midye kabuğunu kaşık olarak kullanarak midyeleri yedim. Sıcak bir otelde pizza yemek gibi değildi ama neredeyse onun kadar mutluluk vericiydi.

Romanımdan boş bir sayfa ve bir kalemle kendime yapmam gereken her şeyin bir listesini yazdım. Eğer bir an diğerlerini, dün gece olanları düşünecek olursam, donup kalacağımı ve umutsuzluğa kapılacağımı biliyordum. Odaklanmaya, hedeflere ve hepsinden önemlisi akşam yemeği için bir şeylere ihtiyacım vardı.

*

O ilk günü tek başıma yiyecek ve malzeme arayarak geçirdim. Bir çam dalıyla balıkçı kulübesini süpürdüm ve plastik bir şişe ile bir mendili ilkel bir su filtresine dönüştürdüm.

Asıl endişem yiyecek konusundaydı. Mantarlar Kasım sonuna kadar bol olacaktı ama diğer her şey bir ay içinde ya da tamamen yok olacaktı. Mümkün olduğunca çok şeyi muhafaza etmek zorundaydım. Kavanozum, sirkem, şekerim ya da tuzum yoktu, dolayısıyla turşu ya da salamura söz konusu olamazdı. Kurutma ve tütsüleme yapmak zorundaydım.

Adalı dostlarımdan gelmeyecek bir yardım için sürünmezdim. Yapım ekibine tekneyle makarna göndermeleri için yalvarmayacaktım. Kendimi yeniden keşfetmeye başladığım için ayrılmayacaktım.

Sonraki birkaç gün boyunca meşgul oldum ve bunu yaparken bir gün benim çabalarımı izleyecek insanlarla konuştum. Bu kendimi daha az yalnız hissetmeme yardımcı oldu. Bu çok saçmaydı; hepsinden biraz olsun huzur bulmak için o kadar çok zaman harcamıştım ki şimdi buna sahiptim ve bu beni deli ediyordu. Daha önce yalnız olduğumu düşündüğüm zamanlarda bile insanlarla konuşuyordum; işte, mağazalarda, otobüs beklerken. Adada tüm bu tesadüfi temaslar ortadan kalktı. I

Kameraya konuştum çünkü aksi takdirde hiç konuşmazdım.

Etrafta bol miktarda midye vardı ve aylardır ilk kez iyi besleniyordum. Bundan aldığım güç inanılmazdı. Unutmuştum Her zaman yorgun ve sinirli hissetmemenin ne demek olduğunu. Deniz rüzgârından yararlanarak, bir ateş çukurunu çevreleyecek büyüklükte küçük bir dal örgü yapı oluşturdum. Duman kulübesine benzeyen bu yapının içine deniz yosunu ve mantar kümelerini kurumaya bırakın.

Kuru gıdaları yıkanmış teneke kutularda sakladım, kapaklarını yırtılmış tişört kareleriyle iple bağladım. Kurutulmuş meyveleri ve yemişleri tavandan sarkıttığım

astarından yapılmış keseler. Hiçbiri ideal değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Yiyecek aramak zamanımın çoğunu aldı ve beni adanın her yerine götürdü. Daha önce hasat yapmadığım yerleri bulmak zor bir işti. Sürünerek, yaprakları ve ölü bitkileri devirerek değerli mantarları aradım, genellikle şafak vakti çıktım ve öğleden sonraya kadar dönmedim.

İşte böyle bir günde, izolasyonumun neredeyse bir haftasında, kulübemde bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. *Sparassis crispa* - karnabahar mantarı - için sezonun başlangıcıydı. Oldukça başarılı bir gün geçirmiştım. Döndüğümde mantar fırçamı bulmaya gittim, çünkü karnabahar mantarının çamurun girmesi için çok sayıda deliği vardır, o sırada yatağımda bir cep fark ettim. Küçük mantar neredeyse uyku tulumumun kıvrımının altına gizlenmişti. Onu aldım ve açıkta duran bir çiviye asılı olan billycan'ıma baktım. Öğünlerimde yemeyi planladığım yiyecekleri sakladığım yerdi ve dolu olması gerekirdi. Ama dolu değildi.

O sabah ayrıldığımda içinde bir avuç dolusu ceps, birkaç lob orman tavuğu ve bir gün önce bulduğum küçük bir puf topunun kalanı vardı. Şimdi ağaç tavuğunun sadece yarısı ve puf topu kalmıştı. Geri kalanı gitmişti. Hâlâ yalnız cep'i tutarken, ne olduğunu anlamam bir anımı aldı. Anladığımda, midemin öfkeyle sıkıştığını hissettim.

Ben dışarıda kendim için yiyecek ararken, kilerlerini onlar için doldurduktan sonra, diğerleri kulübeme bir süpermarket gibi davranıyordu. Bir an için öfkeden gözlerim o kadar kör olmuştu ki, duman kulübemi kontrol etme düşüncesi aklıma gelmedi. Aklıma gelir gelmez dışarı koştum ve içeri bakmak için küçük kapıyı açtım. Hiçbir şey çalınmış gibi görünmüyordu. Daha önce oradan bir şeyler çalmışlar mıydı? Emin olamadım.

Kamera için hırsızlığı belgeledim, bu da öfkemin bir kısmını yatıştırdı. Benim hakkımda istediklerini söyleyebilirlerdi. Sonunda onlar

Hırsızlık yapanlar. Beni dışarı atanlar onlardı. Görüntülerimizi izleyen herkes bunu görecekti.

Ertesi gün yola çıkmadan önce akşam yemeği için konserve ne olduğunu hatırladığımdan emin oldum: karnabahar mantarı, deniz yosunu ve yosun. Tepelere tırmandım ve her zamanki gibi avlanmaya çıktım, aklımdan çıkarmaya çalıştım. Kampa döndüğümde şüphelerimi neredeyse unutmuştum.

Birinin yine kulübeme girdiği hemen anlaşıldı. Kutuda eksik bir şey yoktu ama yiyecek arama kitabım yatağımın altından çıkmıştı. Göz gezdirdim ve bir sayfanın olduğunu büyük bir kızgınlıkla fark ettim. Bir süredir ona başvurmam gerekmemişti ve bu yüzden sayfanın kamptan atılmadan önce kayıp olup olmadığını söyleyemedim. Ama gerçek şu ki, kitabın yeri değiştirilmişti. Birisi sığınağıma girmişti.

İlk düşüncem gidip onlarla yüzleşmek ve malların iadesini talep etmektir. sayfası ve çalınan mantarlar için bir çeşit tazminat. İkinci düşüncem, muhtemelen bekledikleri şeyin bu . Bu Eğer isteselerdi, izinsiz girişlerini gizlemek kolay olurdu. Belli ki fark etmemden rahatsız olmamışlardı. Benim fark etmemi istediler. Bu küçük bir saldırganlık eylemiydi, bir ofiste çalışmanın bana öğrettiği bir şeydi. O ortamda birinin zımbasını almak bir savaş eylemiydi ve çay içerken birini kaçırmak açık bir aşağılama işaretiydi. Muhtemelen kameralarını kapatmışlardı ve suçlamalarda bulunmaya başlarsam sadece kendimi deli ve paranoyak gibi gösterirdim. Kampa bağırıp çağırmaya ve ayaklarımı yere vurmaya gidersem onlar kazanacaktı. Sadece kendimi daha da dışlanmış biri haline getirmeyi başarmış olurdum.

Bu, elbette bunu çekeceğim anlamına gelmiyordu.

O gece hayatta kalmam için çok önemli olduğunu kanıtlayacak bir karar verdim. Gerçi o sırada tüm konserve ve yiyecek paketlerimi toplarken bunu bilmiyordum. Mağaraya doğru yol aldığımda hava kararmıştı. İçeride şey bıraktığım gibiydi. Kimse saklandığım yere rastlamamış gibiydi. Henüz.

İçeri girdiğimde bir sorunla karşılaştım. Paket yiyeceklerimi gömmüştüm ama teneke kutular gevşek kapaklarıyla ve geçirgen kuru gıda torbalarıyla kuru ve havadar bir saklanmayı gerektiriyordu. El fenerimi küçük mağaranın çatısına tuttuğumda bana sadece uzun, birbirine dolanmış kökler ve örümcek ağları göründü. Eğer oraya bir şey asarsam içeri giren herkes tarafından görülebilirdi. Suyun o köklerden aşağı damlayıp malzemelerimi çürütebileceğinden bahsetmiyorum bile.

El feneri arka duvardaki çatlağın sivri çizgisini seçti. Yanına gittim ve baktım. Arkada hiç kök göremedim; tepenin o kadar altında çoğunlukla taş ve sert, kuru kil görünüyordu. Çatlağın iki tarafı karşılıklı değildi; biri diğerinden yaklaşık on santim . Belki daha fazla. Deneysel olarak kalın montumu çıkardım ve

kamera, omuzlarımı boşluğa kaydurdum ve . Bir an için sıkışıp kaldığımdan endişelendim ve bu endişe kalbimi bir buz parçası gibi sarstı. Ama yolumu zorlamayı başardım ve kendimi tam bir fotoğraf makinesinin içinde buldum. mağaranın iç karanlığı.

Gerçekten de çoğunlukla taş ve kilden oluşuyordu. Hiçbir kök geçit bulamamıştı ve daha da az sayıda kuru yaprak çatlaktan içeri uçmuştu. Hava kuru ve bayattı ama ihtiyaçlarım için uygundu. Kıvrıla kıvrıla çatlaktan kısmen geri döndüm ve eşyalarımı peşimden içeri çektim.

Tenekelerimi iki kayanın birleştiği bir dizdim, böylece toprak zeminden gelen nem onları paslandırmayacaktı. Yiyecek arama kitabımı yanlarına sıkıştırdım ve bez keseleri üstlerine koydum. Yarı iyi bir çözümdü ve en azından yiyeceklerimin çalınmasını önleyecekti. Orada otururken bir an için tüm eşyalarımı mağaraya taşımayı düşündüm ama mantık beni durdurdu. Eğer sahilden kaybolursam diğerleri bunu fark edecek ve yeni kampımı aramaya başlayacaklardı. O zaman hırsızlık yeniden başlardı. Ayrıca, Sahil kulübesi kıyıya yakındı yiyecek aramak ve sahil taraması yapmak için bana uygundu. Tek dezavantajı içeride ateş yakamamaktı. Kış geldiğinde bu olmadan yaşamak imkansız olurdu.

Yeni bir barınak inşa etmek tek seçeneğim gibi görünüyordu. Yine de daha fazla iş tek başıma üstlendim. İçimi çektim ve yavaşça mağaradan çıktım. Yarın kendi kulübem için bir başlangıç yapacaktım.

*

Topluluktan kovulduktan üç hafta sonra hayat neredeyse normale dönmüştü. En azından, ikisini hiç görmediğim ve geri kalanı benden nefret eden sadece on kişinin yaşadığı bir adada hayat ne kadar normal olabilirse o kadar normaldi.

Etraftaki diğer adalıları gördüm ve çoğunlukla beni görmezden geldiler. Birkaçı Zoe'nin okyanusa hızlı bir dalış yapmak için sahile indiği zamanlar; başıyla selam verdi ama bu kadardı.

Kumsalın toprağa yerde kendime küçük bir kulübe yapmıştım. Çadır tarzındaydı, gömülmüş ve tepesinden ip parçalarıyla birbirine tutturulmuş oldukça kalın üç dal. Bu iskeletin üzerine

Yıkılan balıkçı kulübesinden alınan palet çubukları çam dallarının üzerine yığıldı ve plastik örtü ile yerinde tutuldu. Sonuç rahat, dumanlı ama sıcaktı. Artık yağmur yağdığında da içeride yemek pişirebiliyordum, Eylül ayının son sıcak havayı da alıp götürdüğü ve Ekim ayına şu günlerde sık sık olduğu gibi.

Yiyecek stoğum hâlâ kendime güvenmemi sağlayacak yeterli değildi, ama biraz karneyle Ocak ayına kadar idare . Elimde biraz tuttum ve yem olarak bolca odunsu, acı bitki topladığımdan emin oldum. Yiyecekler yine de kayboldu ama en azından benim istediğim yiyecekler değildi.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde gelgit havuzlarının arasındaydım ve rüzgârla dalgalanan suda midye, istiridye ya da yenilebilir başka bir şey arıyordum.

Kafamı kaldırdığımda Zoe'nin sahilde durduğunu gördüm, siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu. El salladı, sonra beni geri çağırdı. Merakla kovamı (sahilde bulduğum, kulpsuz, sarı bir çocuk kalesi) aldım ve ona doğru ilerledim.

Zoe yazlık üniforması olan sarong, etek ve atletleri bırakıp soğuğa daha dayanıklı taytlar ve wellie'ler giymişti. Mor anorağının altına Shaun'un hantal balıkçı kazağını giydiğini fark ettim.

"Merhaba," dedi, kulak mesafesine geldiğimde. "Çok şey buldun mu?" "Özellikle değil," dedim. "Peki ya sen?"

'Oh, bakmıyorum... bugün değil. Zoe arkamda kükreyen ve köpüren denize baktı. "Seninle bir şey konuşabilir miyim?"

'Pekâlâ,' dedim, bu işin gidişatından hoşlanmayacağımı hissederek. 'Yürüyüp konuşabilir miyiz? Burası çok soğuk.

"Şey..." Zoe etrafına bakındı. "Elbette, ama plaj kulübesine değil.

"Adalı bir dışlanmışla birlikte görünmekten mi korkuyorsun?" dedim, yarı şaka.

Zoe gözlerini indirdi ve gülmedi. Endişelendiği şeyin tam olarak bu olduğunu fark ettim.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum, hissettiğim acıyı yutkunarak. "Şey... Sen bitki doktoru gibi bir şeysin, değil mi?"

"Ya da başka bir şey.

"Biraz ilaca ihtiyacım var.

"Gill'de ilk yardım çantası var.

Zoe acı içinde, "Gill bu konuda yardımcı olamaz," dedi.

"Eğer durum ciddiye kameramanların yanına gitmeli ve acil durum telsizini kullanmalısın," dedim bir an paniğe kapılarak. "Sorun nedir?"

İlk defa Zoe'nin fotoğraf makinesini takmadığını fark ettim. Benimkini her zaman takma alışkanlığımdan vazgeçmiştim, çoğunlukla toplanıyorsam çadırda bırakıyordum. Yarım yamalak bir fikrim vardı, belki de Yiyecek hırsızları kameralarını kapalı bırakmış olsalar bile, gösteri bittiğinde insanlar bunu bilecekti.

Zoe ilk kez gözlerimle buluştu. "Hamileyim. 'Oh...
vay canına... tebrikler-'

'Olmak istemiyorum. Şu anda olamam," dedi Zoe aceleyle. 'İ planlarım var, kariyerim için, hayatım için. Anne olmak istemiyorum. Hiçbir zaman olmak istemedim ve... Doğum kontrol hapı kullanıyorum ama inek onları saklarken bir tanesini mi kaçırdım yoksa doğru çalışmadı mı bilmiyorum ama şimdi... şimdi hamileyim.

"Yani... kürtaj mı olmak istiyorsun? Yavaşça söyledim.

Hayır! Henüz bir ... şey bile değil. Sadece regl olmamı sağlayacak şey vermene ihtiyacım var çünkü reglim üç haftadan fazla gecikti ve sırf bir hapa ihtiyacım var diye adayı terk edemem, tüm gösteriyi geride bırakamam. Ve eğer bitene kadar beklersem kürtaj yaptırmak için çok geç olacak.

O konuşmayı bırakmadan önce ben başımı sallamaya başlamıştım bile. Tansy, pennyroyal ve white dittany gibi bitkilerin olası yan etkileri gözümün önünden geçti: nöbetler, organ yetmezliği veya koma. Bunları tezimin bir parçası olarak çalışmıştım. Kürtajın yasadışı olduğu yerlerde gerçekten çaresiz insanların son başvurusu. Yasaların acı sona kadar devam etmelerini gerektirdiği, yaşaması mümkün olmayan gebelikleri sonlandırmak için ev yapımı zehirler kullanan kadınların vaka çalışmaları. Kimsenin yapmak zorunda kalmaması gereken bir seçim. Zoe'nin ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bilseydi bana gelmezdi.

'Zoe, istediğin şeyi yapmak için doğru kimyasallara sahip bitkiler var ama ... bunları size çalışmak bile benim için çok tehlikeli olur. Doğru eğitime sahip değilim, işler ters giderse gerçek bir tıbbi yardımdan oldukça uzaktayız ve ... Bunu Shaun ile konuştunuz mu? O biliyor mu?'

Zoe başka tarafa baktı. "Bu benim kararım.

'Evet, ama bu konuyu onunla konuştun mu? Ne yapmak istediğini bilseydi muhtemelen senin için endişelenirdi.

Zoe'nin kaşları aşağı indi ve bana ters ters baktı. "Yani hamile kalmamı isteyebileceği için bana yardım .

canıma tak etmişti. 'Size yardım etmeyeceğim çünkü buradaki riskleri biliyorum ve en yakın hastaneden birkaç saat uzakta sizi kazara zehirlemek gibi bir niyetim yok. Eğer tıbbi bakıma ihtiyacın varsa telsizle geçmeli ve seni anakaraya götürecek birini bulmalısın. Bu konuyu daha fazla tartışmayacağım.

Etrafında bir adım attım ve sahil boyunca geri dönmeye başladım. Zoe birkaç adım sonra bana yetişti.

"Senin için ayağa kalkmıştım, biliyorsun!" diye tısladı. 'Arkadaş olduğumuzu sanıyordum - sana güvenebileceğimi sanıyordum, ama sen Maxine'den de betersin. Her konuda haklı olduğunu ve bizim sadece bir avuç ahmak olduğumuzu düşünüyorsun. Ama o haklı - sensiz daha iyiyiz.

O kadar hızlı döndüm ki göğsüme çarptı. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Alçak bir sesle, "Eğer her şeyi bu kadar iyi biliyorsan, lanet yemeğimi çalmayı bırakmanı öneririm," dedim. 'Şimdi gözümün önünden çekil ve dedikodu - bu senin en iyi yaptığın şey.

Arkamı döndüm ve kalbim göğsümde hızla çarparak uzaklaştım. Öfkeden titriyordum. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca endişeliydim ama sakın bir şekilde kendi hedeflerim doğrultusunda çalışıyordum. Zoe'yle bir kez karşılaştığımda geceki halime geri dönmüştüm: öfkeli ve gözyaşlarının eşliğinde.

"Siktir git o zaman! Zoe arkamdan bağırdı. "Sana kimin ihtiyacı var?

Geri dönmeyi reddettim ve bunun yerine ormana doğru ilerledim. Beni kulübeme kadar takip edeceğine ve ben teslim olana kadar orada beni tuzağa düşüreceğine yarı yarıya inanıyordum. Bunun için enerjim yoktu.

Biraz sakinleştikten sonra endişelenmeye başladım. Annemin bana anlattığı, kendi kendine kürtaj girişiminde bulunan kızla ilgili eski korku hikayesini hatırladım. Bu, okula kısa bir süre devam ettiğim sırada okulda dolaşan bir hikayeydi ve annem bu hikayeyi detaylandırıp tekrar anlatarak beni uyarmıştı. Bu konuda kabuslar görmüştüm. En başta bu bitkileri incelemeyi seçmemin nedenlerinden biri de buydu.

Eğer Zoe gerçekten hamileydiyse, beslenme ihtiyaçları kampta aldıkları tayıyla karşılanamazdı. Sadece kalori açısından bile yetersiz beslenmiş olabilir. Belki de bu kısıtlayıcı diyet ve ardından gelen Geç adet görmesinin sorumlusu dramatik kilo kaybıydı. Sadece birkaç ayımız kalmıştı; umudum eğer hamileyse mantıklı davranıp tıbbi yardım almak için adadan ayrılmasıydı. Eğer değilse, o zaman sorun yoktu.

Kendim için de endişeliydim. İkimiz de kameralarımızı takmamıştık, dolayısıyla konuşmamızın içeriği sadece ikimizin arasındaydı. Eğer Zoe bir karışım hazırlamaya çalışır ve kendine zarar verirse, yine de beni suçlayabilirdi. Adanın botanik 'uzmanı' olarak bunu ona benim verdiğimi söylemek onun için kolay olurdu. Tabii ki, adada bitki bulması gerekecekti. Rastgele; yiyecek arama kitabım iyi saklanmıştı. Size nasıl kürtaj yapacağınızı söylemese de, hamilelikte kaçınılması gereken bitkiler hakkında tavsiyelerde bulunuyordu.

Ne kullanacağımı bulmak pek kolay değildi. O sırada Gill'in uçucu yağlar üreten bir şirkete ait kendi kitabı olduğunu hatırladım. Çoğu sözde bilimdi - can sıkıntısından göz gezdirmiştim - ama bazı ilaçların hamilelik sırasında kullanılmaması konusunda uyarıyorlardı. Zoe'nin bu bilgiyi alıp hangi bitkileri yutacağını bulmak için kullanmayacağını umuyordum. Umarım Gill kitabı ödünç almasına izin vermeyecek kadar mantıklıdır.

Birkaç saat yiyecek aradıktan sonra çadırıma döndüğümde ateşimin soğuk küllerinin yatağımın üzerine atılmış olduğunu gördüm. Sinir bozucuydu ama kolayca düzeltilebilecek önemsiz bir hareketti. Yine de acıttı. Uyku tulumunu dışarı taşıdım ve deniz rüzgârında salladım. Sonra işleri yoluna koydum ve kameramı taktım. Şu andan itibaren onsuz hiçbir yere gitmeyecektim.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

"Diğerlerinden ayrıldıktan sonraki dönemde birkaç noktada gruba karşı hareket etmekle , değil mi? Rosie, azarlanmış bir köpek yavrusuyla empati kuruyormuş gibi, başını yana eğerek, ağzını sempatik bir şekilde büzerek soruyor.

"Onlara saldırmaya çalışmakla suçlandım, evet," diyorum. "Bunun sizin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Hayır, yapabileceğini sanmıyorum," diye kabul ediyorum, suratının hafif bir kızgınlıkla asılmasını izliyorum. İlk kez Rosie'nin adada nasıl merak ediyorum. Onu da diğerlerinin arasına karıştırdığımı kolayca hayal edebiliyorum. En çok Gill'in yanında evindeymiş gibi görünüyor, aynı şekilde dedikodu yapıyor.

Samimiyetsiz bir endişe ifadesi. Belki o da parmakla göstermeye katılırdı. Tıpkı diğerleri gibi 'zehirci' tıslamalarını yankılayacaktı.

'Sizce neden sizin sorumlu olduğunuza ikna oldular? Başka birinin aksine mi, yoksa sadece kötü şans mı? Rosie soruyor.

'Çünkü zaten nefret ettiğiniz biri hakkında en kötüsünü düşünmek çok kolaydır. İnsanlar, sevmedikleri insanların gizlice kendilerinden zevk aldıklarını varsayarlar. Başarısızlıklar ve bunların sizin başarısız olmanıza neden olduğunu düşünmeye başlamak büyük bir sıçrama değil. Bu eskiden uğruna öldürülebileceğiniz bir şeydi; sadece Birisi hastalanmadan ya da değerli bir şeyini kaybetmeden önce. Kötü dilek. Bu Diğerleri benden nefret ediyordu ve benim de onların peşine düşecek kadar onlardan nefret ettiğimi sanıyorlardı. "Ama sen onlardan nefret etmiyordun?

"Bazen yaptım," diye izin veriyorum. "Çoğunlukla kendimi beni gerçekten incitmek isteyip istemediklerini ya da bunun sadece kasıtsız olup olmadığını sorarken buldum. Gördüğünüz gibi tam tersi bir tuzağa düştüm. Onları yakalamaya çalıştığımı düşündüler, oysa öyle değildim. Bana kasten zarar vermeyeceklerini düşündüm, oysa verebilecekleri belliydi.

"Yani sizden şüphelenmelerinin tek nedeninin bu olduğunu, sizden hoşlanmadıklarını ve en kötüsüne inanmanın onlar için kolay olduğunu mu düşünüyorsunuz?

'Hayır. Tam olarak değil. Buna inanmaları da kolaydı çünkü beni

suçladıkları şeyi nasıl biliyordum. Arkama yaslandım ve Rosie'nin

şaşkınlığını bilgili bir baş hareketiyle örtmeye çalışıyor. "Nasıl hayatta kalacağımı, nasıl tedavi edeceğimi biliyordum, bu yüzden nasıl öldüreceğimi de biliyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Zoe'yle ilgili endişelerim bir kül saçılması kadar kolay geçmedi. Hatta günler geçtikçe daha da kötüleşti. Sonunda, daha fazla dayanamadığımda, onu uzaktan kontrol etmeye karar verdim.

Sabah avlanmaya çıktım ve topladıklarımı bıraktım. Daha sonra dikkatli bir hazırlık gerektirecek bazı ilginç örnekler. Aldım bahane olarak yanımda kışlık chanterelles ve jöle kulak mantarı getirmiştım. Yakalanırsam onları paketlenmiş yiyeceklerle takas etmek için orada olduğumu söylemeyi planlıyordum. Kuzey tepelerine doğru dolambaçlı bir yol izledim ve oradan kampı gözetlemek için iyi bir nokta buldum.

Hiçbir şey çok farklı görünmüyordu, zaten öyle olmasını da beklemiyordum. Tek bariz değişiklik, tamamlanmamış kulübenin yanına konulmuş, benimkine çok benzeyen bir duman kulübesiydi.

Frank, Shaun ve Andrew ateşin yanında oturmuş, fincanlardan bir şeyler içiyorlardı. Önce bunun ladin çayı olduğunu düşündüm ama sonra yerdeki yarısı kahverengimsi sıvıyla dolu plastik şişeyi fark ettim. Ev yapımı bira.

Bir süre sonra Zoe dışarı çıktı ve elinde bir bidon buharlı suyla duş sığınağına gitti. İyi görünüyordu, geçerken Shaun'a el salladı. Memnun bir şekilde ormana geri döndüm ve daha fazla mantar avlamaya çıktım.

Çadırıma döndüğümde öğleden sonra geç saatlerdi. Güneş batmak üzereydi ve kasvet çökerek geceye yer açıyordu. İlk iş olarak bulduğum bir puf topunu temizlemekle meşgul oldum. Pişirme ateşimi yaktıktan sonra akşam yemeği için ayırdığım şeyleri getirmeye gittim. Ancak topladığım şeyler orada değildi; hepsi gitmişti.

Hırsızlık o kadar yüzsüzceydi ki bir an için tek yapabildiğim orada durmak oldu. Biraz alıp fark etmeyeceğimi ummak yeterince kötüydü, ama her şeyi alıp kaçmak bariz bir 'siktir ' demekti. Öfke bir an için zihnimi bulandırdı ama yerini hızla paniğe bıraktı.

Mantarlar *amanita* - sinek mantarı. Onları dışarıda bırakmıştım çünkü kimsenin parlak kırmızı mantarları beyaz pullar, masallardaki kurbağalara çok benziyorlardı. Yenmez görünüyorlardı ve birçok kitapta da öyle yazıyordu. Eğer doğranmaz ve kaynatılmazsa ibotemik asit, kusmaya, halüsinasyonlara, nöbetlere ve diğer korkunç yan etkilere neden olabilirler. Hatta ölüme bile.

Kalbim hızla çarpıyordu. Diğerleri mantarları aldıysa, onları nasıl düzgün bir şekilde hazırlayacaklarını bilemezlerdi. Meşalemi kaptım ve hiç düşünmeden kampa doğru koştum.

Koşarken düşünmeye çalıştım. Kaç tane mantar toplamıştım? *Amanita muscaria*'dan ölümler nadirdi ama etkileri kötü olabilirdi ve Zoe potansiyel olarak hamileydi. Mantardaki toksin kombinasyonunun ne kadar sürede etki edeceğini tam olarak hatırlayamadım - belki bir saat. Eğer Ben kamptayken onları almış ve öğle yemeğinde yemiş olsalardı, şu anda tamamen pençelerinde olurlardı ve muhtemelen acil duruma ulaşamazlardı. telefonla yardım istedim. Belirtilerin en az sekiz saat sürebileceğini biliyordum ve eğer kişi zaten sarhoşsa, açlıktan zayıf düşmüşse ve temiz suya erişimi yoksa ...

Kampa daldım ve neredeyse aynı anda kokuyla karşılaştım. Bok ve kusmuk. Hem tuvaletten hem de duş barınağından öğürme sesleri geliyordu. Yakınlarda bir yerden bir kovaya sıçrayan yarı sıvı bir şeyin sesi geldi.

Ateşin etrafında birbirine sokulmuş insan şekilleri görebiliyordum ve önce onlara gittim. Frank ve Shaun'du. Frank uyuyor gibi görünüyordu ama Shaun ateşin korlarına bakıyordu, solgun ve hareketsizdi.

"İyi misiniz?" diye sordum. diye sordum ama ikisi de cevap vermedi. Shaun sadece yavaşça göz kırptı. Kafasının iyi olduğunu anladım. Sinek mantarı 'sihirli mantar' olarak ün yapmıştı. Ren geyikleri bile bu maddeye takılırdı. Tam Frank'in nabzını ölçmeye çalışıyordum ki arkamdan itildim. Tökezledim, kendimi ateşten uzağa , dengemi yeniden sağladım ve döndüm.

Zoe duruyordu, nefes nefese öfkeli ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzü gözyaşları ve parıltılarla kaplıydı.

"Sen!" diye bağırdı, beni tekrar iterek. 'Ne yaptın sen? Senin derdin ne lan?'

"Zoe, ben-

'Bunu sen yaptın! Duncan'ın o mantarları alacağını biliyordun, biliyordun!

Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. "Onlara ne yaptın?"

Zoe'yi kollarından tuttum, çırpındı ve daha çok ağlamaya başladı. 'Zoe, beni dinlemeni istiyorum. Bu mantarlar yenilebilir. Ben topladım benim için. Bana inanmaman umurumda değil, şu anda zamanımız yok. Yardım etmek için buradayım ama bana kimin ne zaman ne yediğini söylemelisin. Bunu yapabilir misin?'

Zoe burnunu kalın kalın çekti ama başını salladı. 'Tamam... Tamam... mantarlar. Duncan onları buraya getirdi ve ben de - ona söyledim! - yemek için iyi görünmüyorlardı. Ama sende göre güzel olmalılar dedi. Bu yüzden onları pişirdi ve ben de aptal olmamasını söyledim ama onları yedi ve ben de gittim çünkü o bir pislik gibi davranıyordu. Shaun peşimden geldi ve bir süre sonra geri döndüğümüzde herkes hala iyi görünüyordu. Duncan Shaun'a mantarları koyduğu gveten biraz ikram etti. İçinde tavşan vardı, o yüzden ben yiyemedim ama Shaun biraz yedi. Yaklaşık bir saat sonra Shaun hariç herkes hasta hissetmeye başladı.

Sadece... Çok garip davranıyor. İyi olacak mı?'

"Sanırım yle," dedim. 'Kendinden geçmiş gibi görünüyor, sanırım gerçek mantardan küçük bir doz almış olmalı. Ama ondan önce Duncan'ın yediğini söylemiştin, Andrew ve Gill'le birlikte miydi?'

Başını salladı. "En çok kim yedi bilmiyorum ama ilk yiyen Gill oldu. Biri kusmak için. Oraya gitti ve biz onu duyduk. Duncan ilk başta sarhoş olduğunu düşündü.

"Peki ya Frank ve Maxine?'

Zoe homurdandı. 'Frank bunca zamandır uyuyordu. Maxine'in şarabından çok iti ve güveç için uyanık değildi. Gill ve diğerleriyle birlikte o da biraz iti.

"Tamam... Nasıl olduklarına bakmam gerek. Bu arada bana Gill'in ilk yardım çantasını bulup şu yeniden hidrasyon tozlarından hazırlayabilir misin? Eğer

Diğerleri çok hasta olduğu için onlara ihtiyaçları olacak. O zaman Shaun'un yanında kalıp kendine zarar vermediğinden emin olabilir misin?'

Zoe başıyla onayladı. Onu bıraktım ve topluluğun kayıp dört üyesini aramaya koyuldum. Tehlikede olmadıklarından emin olmalıydım. Buldum nce Maxine, tualete saklandı. Biraz ikna ettikten sonra kapıyı biraz araladı ve solgun yüzünü ve terden sırlıklam olmuş saçlarını gördüm. Hasta kokusu gözlerimi yaşarttı. Ona mantarlardan bahsettim ve birazdan içecek bir şeylerle geri dneeğime söz verdim. Sadece zayıfça başını salladı ve kapıyı yavaşça kapattı.

Gill bitmemiş kulbedeydi, kovalardan biri yakındaydı. Gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslanmıştı. Yanında bir şişe su vardı.

ona. Belli ki çok hastaydı ama en azından susuz kalmamaya çalışmıştı. Maxine kadar kötü görünmüyordu. Gill daha önce hastalandığı için Diğerleri gibi, toksinlerin tam olarak etki etmesine fırsat kalmadan çoğunu attığından . Şansına.

Andrew'u kulübenin arkasında, uyku tulumuna sarılmış ve bir kova bokun yanında buldum. Ciddi bir tehlike altında görünmüyordu ve nabızı düzenli atıyordu. Onu hareket ettirmek kesinlikle gerekli olana kadar uyumasına izin vermeye karar verdim.

Zoe birkaç şişe portakal aromalı yeniden hidrasyon kristali hazırlamıştı. O Shaun'u kontrol ederken ben de biraz kaptım ve Duncan'a bakmaya gittim.

Duş barınağının kapısına vurdum.

ip menteşeler. İçeriden bir inilti duydum. Kusmuk ve dışkı kokusu çok güçlüydü. Mantarları ilk yiyen oysa ve büyük kısmını da o yediyse, muhtemelen en çok etkilenen oydu. En kötü durumda olanın Duncan olmasından dolayı suçlu bir memnuniyet hissettim.

"Duncan? Yumuşak bir sesle söyledim. 'Benim, Maddy. Uyanık mısın? Kapıyı açabilir misin?'

"Siktir git," diye hırıltılı bir cevap geldi.

Mevcut durumda haklı olduğunu düşündüm. En azından bilinci yerinde değildi. 'Bana kan gelip gelmediğini ya da ... um ... dışarı çıkıp çıkmadığını söyleyebilir misiniz?

Kısa bir sessizlik oldu ve ardından sessiz, asık suratlı bir yanıt geldi. "Hayır.

'Tamam. Burada seni yeniden hidrate etmek ve sistemini biraz dengelemek için içinde bir şey olan biraz su var. Kapıyı biraz açabilir misin?'

Kapı bir aralık açıldı ve keskin bir hava dalgası gözlerimi sulandırdı. Bir şişe ve parmaklarım onu kaptı. Elimdeki lekeler çok yakından bakmadım.

'Sana kıyafetlerini değiştirecek ve için bir şeyler ayarlayacağım' dedim. 'Ağrın olursa ya da belirtiler kötüleşirse haber ver.

Cevap gelmedi ama beni duyduğunu biliyordum. Sıcak su, sabun ve her türlü paçavrayı aramaya başladım. Geldiğimizden beri doğaçlama tuvalet kağıdı olarak yaprak ve yosun kullanıyorduk. Bunlar genellikle yanındaki çiviye asılı plastik bir torbada duruyordu. Torbayı boş buldum ve karanlıkta daha fazla yosun ve büyük yaprak toplamaya başladım.

"Zoe, yıkanmak için bez bulabilir misin? Elimde dolu çantamla ateşe dönüp alevlere odun atmaya başlarken sordum.

İyi bir ateş yaktım ve bütün tenekeleri topladım. Su kaynattım ve kulübeden aldığım bir kalıp sabunu küçük parçalara ayırdım. Zoe bir el havlusuyla geri geldi ve onu da kestik.

Zoe, Frank'i ikna ederek uyandırıp Shaun'la birlikte kulübedeki yatağına yatırırken ben de diğerleriyle ilgilendim. Maxine ile başladım, ona önce sıcak sabunlu bir bez, sonra da temiz giysiler verdim. Tuvaletten çıktığında ona bir şişe su verdim ve oturması için ateşe gönderdim. Gill, ben onu uyandırdıktan sonra kendi gücüyle ateşin gelebildi.

Omzuna dokunduğumda Andrew kendine geldi. Gözleri odaklanmamıştı ve yürümekte zorlanıyordu ama kendini silerken onu tuttum. O da ateşin yanına uzandığında Duncan'ın yanına gittim. Bu sefer kapıyı bana tamamen açmak zorunda kaldı. Kazağı ve seyrek sakalı kusmukla kaplanmıştı. Belden aşağısı çıplaktı, üzerindeki haki

Şortu ve iç çamaşırı duşun zeminindeki akıntıya karışmıştı. Gözle görülür şekilde titriyordu. Ona temiz bir bez ve birkaç eşofman altı uzattığımda bana bakmadı ve tek kelime etmedi. Ateşi yakmasına yardım etmek için elimi uzattığımda bunu reddetti.

Çok geçmeden dördü de ateşin etrafında, uyku tulumlarının içinde kıvrılmış ve suyla dolmuşlardı. Bu sırada ben çoktan yorulmuştum. Bütün gün yiyecek aradıktan sonra ihtiyacım olan son şey tepeden kampa koşmaktı. Ayrıca kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiştım. Gerçi onları kokladıktan sonra hiçbir şeyi mideme indirebileceğimi sanmıyordum.

Midemin çukurunda küçük, sert bir suçluluk düğümü vardı. Bütün bunlar Mantarlarım yüzünden. Tamam, onları çalmışlardı ama farklı bir şey bekliyor muydum? Onları bir kenara koyduğumda "Harika olmaz mıydı..." diye düşündüğüm bir an olmadı mı? Bunu kendime bile itiraf etmek midemi bulandırdı ama evet, güvenli olduklarını varsayarak mantarları almaları için küçük şans olduğunu düşünmüştüm. Derinlerde bir yerde şöyle bir fikrim vardı.

Eğer onları yiyecek kadar aptallarsa belki bir ders alırlardı. Aslında bunu yapacaklarını düşünmemiştim. Görünüşe göre onlara çok fazla kredi vermişim. Yine de, bu ihtimal bile beni oradan ayrılmaktan alıkoymalıydı. Mantarlar çıktı. Bu sorumsuzluktu. İçlerinden herhangi biri ciddi şekilde etkilenebilirdi.

Kefaretim, dikkatsizliğimle sebep olduğum pisliği temizlemek olacaktı. Kendimi uyanık ve hareket halinde kalmaya zorlayarak işe gittim.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Zoe konuşurken genişçe esnedi.

"Biraz uyu; bir değişiklik olursa seni uyandırırım," dedim. Onun kederli, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünün görüntüsü hâlâ aklımın bir köşesindeydi. Yeterince şey yaşamıştı.

'Pekala... eğer eminsen... ve teşekkürler, Maddy. Her şey için.'

Omuz silktim, rahatsızdım. Sonuçta bu biraz da benim hatamdı. Duncan el altından iş çevirmiş olabilirdi ama ben sorumsuzca davranmıştım. Daha iyi bilmeliydim.

Zoe yatmaya gittiğinde kovalar dolusu pisliği kaynar sabunlu suyla yıkadım ve geldiğinde tuvaleti ve duş kabinini temizledim. Bulabildiğim tüm atılmış giysileri topladım ve kamptan oldukça uzağa gittim, küçük bir ateş yaktım ve kirli giysileri tek bir metal kovada kaydattım. Son olarak filtreyi yeniden , böylece herkes uyandığında içmek için bol miktarda temiz su olacaktı.

Suçluluk duygumu kovmayı bitirdiğimde solgun bir şafak ağaçların arasından kendine yol bulmuştu. Kamp, ayak izleri, kovalar ve dökülmüş su birikintilerinden oluşan bir karmaşa olarak ortaya çıktı. En azından her şey daha temiz kokuyordu, Benim dışımda. Uyuyan hastaları son bir kez kontrol ettim. Hepsi iyi görünüyordu, yüzlerinde renk vardı. İlkel hesaplamalarıma göre en kötüsünü .

Zoe'yi uyandırarak yıkanmak için sahile gideceğimi ve durumu kötüleşen biri olursa gelip beni almasını ya da ciddi bir durum varsa acil durum telefonuna gitmesini söyledim. Gitmeye hazırlanırken kolumdan tuttu.

Geri dönecek misin? Lütfen? Burada tek başıma kalmak istemiyorum.'

Suçluluk duygusu yeniden alevlendi. Benim uğraşması için onu bırakamazdım. Geri dönmeyi planlamamıştım; burası artık benim evim değildi. Zoe'nin beni orada istemesine dair en ufak bir ipucuna bu kadar çabuk boyun eğmem gerçekten aşağılayıcıydı. İstendiğim fikrine. Fikrimi değiştirmek için tek gereken buysa, çok uzun zamandır tek başımaydım.

Başımı salladım. "Birkaç şey alıp hemen döneceğim.

Aceleyle sahile indim, soyundum ve buz gibi denize aceleyle daldım. Sırılsıklam ve titreyerek kulübeye koştum, havluyla kurulandım ve temiz bir çift tayt, tişört ve büyük boy kazak giydim. Islak saçlarımın üzerine taktığım şapkamla birlikte kıyafetlerimi, fotoğraf makinemin şarj cihazını ve uyku tulumumu sırt çantama koyup tepeye doğru yola çıktım.

Sonraki birkaç gün boyunca ortak kulübeye geri döndüm, ama her şeyin olduğu gibi olduğu konusunda asla hata yapamazdım. Başlangıç olarak, herkes *amanita muscaria* ile mücadelelerinden dolayı hala zayıf düşmüştü. Birçoğunda

Kötü bir gribi atlatmak gibi semptomlar: yorgunluk, ağrılar ve sersemlik. Frank ve Shaun, Frank'in akşamdan kalmalığını saymazsak, olayın ertesi günü çoğunlukla normale dönmüşlerdi. Dördümüz gerekli işleri paylaştık; odun kesmek, su getirmek, süzmek ve kaynatmak, yemek hazırlamak, tavşanları beslemek ve yeni bir tuvalet kazmak. Yine de kendimi dışarıdan biri gibi hissediyordum ve çoğu zaman kendimi yalnız çalışırken buluyordum.

Zoe'nin varlığımdan duyduğu ilk minnettarlığa rağmen, Shaun uyanır uyanmaz ve aklı başına gelir gelmez benden uzak durmaya başladı. Şaşırmamıştım ama yine de acı veriyordu. O gün sahilde ona yardım etmediğim için beni affedeceğini umarak kendimi aptal yerine koymuştum. Belli ki affetmemişti. Kriz onu bana bağımlı olmaya zorlamıştı ama artık bittiğine göre, eskiden olduğumuz yere geri dönmüştük.

Diğerlerine doğrudan hizmet etmekten uzak durdum. Onlarla kesinlikle gerekli olandan daha fazla zaman geçirmek istemiyordum. Bunun yerine kendimi su ve odunla meşgul ettim. Elimden geldiğince yiyecek topladım ve tek başıma yemek pişirdim, erzak istemek istemiyordum ve muhtemelen gelmeyeceklerini biliyordum. Geceleri kulübedeki eski yerime yattığımda, hava gergin hissediyordum. İstenmediğimi biliyordum. Ne de olsa her biri beni kovmak için oy kullanmıştı. Geri dönmemi istemiyorlardı.

Bu şekilde geçen iki günün ardından ayrılmam gerektiğini biliyordum. Onların düşmanlığı, olaydan kalan sorumluluk duygularımı hafifletmeye yardımcı oldu. Bir anlık dikkatsizliğimin bedelini fazlasıyla ödemiştim. Eşyalarımı topladım ve kahvaltıdan hemen sonra ayrıldım. En azından Zoe'ye veda etmeyi planlıyordum ama o hiçbir yerde yoktu. Shaun ve Frank de kamptan kaybolmuştu. Kendime benden kaçmadıklarını ve kaçsalar da umurumda olmadığını söyledim.

Küçük çadırıma dönmek neredeyse bir rahatlamaydı. Oradaki sessizlik doğaldı, sakindi, sivri ve onaylamaz bir ağırlıkta değildi. Eşyalarımı içeri yerleştirdim ve tütsü odasına bakmaya gittim. Ben orada yokken ateş sönmüş ve kuruttuğum mantarlar yumuşayıp kararmıştı. Bozulmuş yiyecekleri pişmanlıkla ormana gömdüm. Çok ihtiyacım olan yiyecekleri aramak için üç günümü kaybetmişim.

Eşyalarımın arasında küçük bir takvim vardı ve son üç günün üzerini dikkatlice çizmişim. Kalan haftalar duygusuz siyah sayılar olarak uzayıp gidiyordu.

Şubat ayında gelmiş olmamıza rağmen, Ocak ayının ilk günü kurtarılacaktık - yılın en soğuk ayını kaçırmış olacaktık. Yola çıkmadan önce adada sadece on bir ay yaşamanın hile olduğunu düşünmüştüm. Sonra

Hepsi bir yıl , değil mi? Ama şimdi Noel'in geçmesini ve geminin bizi almak için dönmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Daha şimdiden denizden gelen rüzgâr giysilerime bıçak gibi saplanıyordu. Birkaç hafta sonra kar yağmaya başladığında nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

"Sanırım en büyük hatam onlara çok fazla kredi vermek oldu," diyorum kazağımın kolundaki gevşek bir ipliği çekiştirerek. İplik uzuyor ve bir yerlerde bir gardirop asistanının yüzünü buruşturduğunu hayal ediyorum. Sanki gevşek bir iplik önemliymiş gibi.

Geri dönmenin en tuhaf yanı da bu; kalabalık, gürültü, sıcak duşlar ve yumuşak yataklar değil. Bin bir türlü sıradan endişe herkes çok görünüyor. Park cezaları, kayıp çöp kutuları, uzun kuyruklar, resmi tatil indirimleri ve gevşek iplikler. Hiçbiri ne kadar az şey ifade ettiğinin farkına varır. Ne kadarının gösteriş olduğunu. Hayvanlar aleminin geri kalanından bir şekilde ayrı, üstün bir tür olma oyunu. Tüm bunların arkasında ne saklandığını gördüm.

Köşeye sıkıştığımızda hepimiz hayvan oluruz.

"Ne yaptıklarının farkında olmadıklarını ya da sadece bencil ve tembel olduklarını düşündüm. Geri çekilmeye, karışmamaya çalıştım. Beni kovduktan sonra, yapmam gerekeni yaparsam her şeyin gireceğini düşündüm. Ama bunun olmasına izin vermediler. Ellerinde tuttukları tek şey benden nefret etmektir.

onları bir araya getirdi. Ben olmasaydım sanırım birbirlerine çok daha çabuk düşman olurlardı. Ne fark ederdi ki... Ne yapalım, o tekne bizi oraya bıraktığı anda sonumuz gelmişti.

"Noel'den sonra başımıza gelenler... Hepsinin rastgele trajediler olduğunu ; kazalar, hatalar. Eğer o zaman bilseydim bunun bir nedeni, bir niyeti vardı, bu şekilde dayanmiydim bilmiyorum'.

"Umudunuzu yitirmiş olabilir misiniz?

Neredeyse gülümseyecektim. "O zamana kadar umudumu kaybetmiştim. Hayır, bir şekilde hepimizin hala medeni insanlar olduğu yanılsamasına tutunmaktan vazgeçmiş olabilirdim. Onlar benim için gelmeden önce onları yakalamaya çalışabilirdim.

Bölüm 19

Kar dünyayı . Ailemle birlikte küçük köylerinde yaşarken, bizi günlerce içeride tutmuştu. Dışarıdaki yollar kayganlaştırdı.

cam ve tuzsuz, arabalarımız garaj yolunda işe yaramaz. Her kış kaza olurdu.

Adada da durum hemen hemen aynıydı, ancak şimdi wifi, TV, yiyecek dolu dolaplar ve merkezi ısıtması olan üç yatak odalı bir evde sıkışıp kalmak yerine, ateşi olan, tuvaleti olmayan ve tek bir romanı olan küçük bir çadıra hapsolmuştum. İlk defa kış uykusuna yatan canlıları kıskanıyordum.

Çadırımın dumanlı karanlığında kendimi uyku tulumuma sarmıştım. Loş ışıktaki okumak mümkündü ve yanımda *Doktor*'u getirdiğim için minnettardım. Kavurucu çöllerin ve sıcak, tozlu kasabaların tasvirlerini hevesle içiyor, aynı güneşin yüzümü kavurduğunu hayal ediyordum.

Çadırdan sadece iki şey için ayrıldım: tuvaleti kullanmak ve artık kullanılmayan tütsü evinde depolanan odunları getirmek için. Dış dünyaya her çıkışımda rüzgârın şiddeti beni şaşırtıyordu. Sadece denizden esen rüzgarın şiddeti değil, üzerime fırlattığı sert, kumlu kar taneleri de beni şaşırtıyordu. Dışarıda geçirdiğim birkaç dakikadan sonra iliklerime kadar ıslanmış hissediyordum.

Odunun bitmesinden korktuğum için birkaç günde bir isteksizce dışarı çıkıp karları kazarak düşen dalları ve çubukları tütsü odasında saklıyordum. Yarı donmuş karları kürfotoğraf makinesini buldum. Küreğin ucu sert plastikten sekti ve onu kardan çıkardım. Bu bir oyun kamerasıydı, varışta bize gösterilenlerden biriydi. Yukarı baktığımda, muhtemelen kar yağışının ağırlığıyla kırılmış bir dal gördüm. Kamera düşmüş olmalı.

Ne yapacağımı düşünerek onu tuttum. Belli ki kameramanlar düşen kamerayı bulamamışlardı. Muhtemelen bir süredir karda gömülüydü. Karda adanın dört bir yanını dolaşmak istemeyeceklerini düşündüm.

dondurucu soğukta onları kontrol ediyordum. Hava bulmalarını kolaylaştırmak için parçalanmış kamerayı alçak bir dala astım.

Her gün cep takvimimden bir karenin daha üstünü çiziyordum. Sıcak yemekler dışında dört gözle beklediğim tek şey buydu. Kitap okumadığım, uyumadığım ya da tuvalete cesurca gitmediğim zamanlarda, anakaraya, gerçekliğe döndüğümde ne yapacağımı hayal . Bu saatlerce sürebilen bir oyundu ve beni hiç sıkmasa da çoğu zaman üzgün, hatta korkmuş hissetmeme neden oluyordu.

Gerçek şu ki, önceki hayatımla ilgili en kötü şey bendim. Orada kendimi, depresyonumu ya da öfke patlamalarımı sevmiyordum. Hatta kendimi tanıdım. Ailemden uzaklaştığımdan beri ilk kez kendimi bütün bir insan gibi, onlar olmadan da bir anlam ifade ediyormuşum gibi hissediyordum. Her ne kadar kolay olmasa ve şüphelerim olsa da, genel olarak adada yönümü bulmuştum. Ondan uzakta, gerçek dünyaya döndüğümde, kim olduğumu bildiğimden emin değildim.

Çadırın sıcak yarı karanlığında düşünmek için çok zaman vardı. Kendimi giderek daha fazla gerçek hayatımın anıları üzerinde dururken buldum. Ada dışında gerçekten başıma gelen düşünmek bana bir filmi hatırlıyormuşum gibi hissettirdi. O versiyonum başka biri gibi hissettiriyordu.

Sonunda Noel geldi. Adadaki zamanım neredeyse sona ermek üzereydi. Midyeli bir akşam yemeği ve son kalan tereyağımla kutlama yapmayı planlıyordum. Ada dışında Noel bir süredir benim için bir kutlama olmamıştı. Yalnız yaşarken bu, polisiye dizilerin tekrarlarını izlemek ve İrlanda kreması içmek anlamına geliyordu. Annem ve babam öldüğüne göre daha da kötü olacaktı.

Beni tamamen yalnız olmadığımı ikna etmeleri için onları aradım.

Buidseach'te bu bir dönüm noktası, kutlanacak bir şey gibi geldi, bunu tek başıma yapmış olsam bile.

Küçük bir dikiş setiyle yürüyüş çoraplarımı onarıyordum ki çadırın çerçevesine bir tıkırtı duydum. Bir an rüzgâr olabileceğini düşündüm, sonra tekrar geldi. Kapı çaldı. Çadıra ağırlık yapan botları kaldırdım. plastik kapı perdesini kenara çevirdi. Triko giymiş ve anorağında kar tabakası Zoe başını içeri soktu.

"Burası rahat, değil mi?" dedi. Burnu pembeydi ve damlıyordu. "Mutlu Noeller!

"Mutlu Noeller," diye .

'Kampa gelmek ister misin diye merak ediyordum? Küçük bir Noel partisi veriyoruz - Noel'i birlikte geçirmemiz en doğrusu, ne de olsa eve dönmeden önce elimize geçen tek fırsat bu.

Zoe eve dönme ihtimali karşısında sevinçten adeta parlıyordu. Dizinin televizyonda yayınlanmasından önce hayalini kurması gereken terabaytlarca Instagram gönderisi olduğunu hayal ettim. İlk kez röportajları tekrar gözden geçirmeyi, bilmediğim soruları yanıtlamayı düşündüm.

Neden , neden daha fazla mücadele etmediğim ya da uzlaşmaya daha istekli olmadığım gibi sorulara cevap bulmam gerekiyordu. Daha önce neredeyse terapi gibi hissettiriyordu, özeldi, ama şimdi yüz binlerce izleyicinin önünde yargılanacaktım. Karakterim, benliğim incelenmeye açıktı.

'Gerçekten getirecek bir şeyim yok,' dedim.

Sadece kendini getir! , Maddy, Noel'deyiz! Neşelen! Bağışlayın! Yüzümü görünce iç çekti. 'Bak, hepimiz yakında ayrılacağız ve... bu barışmak için son şansımız. Her şeyden sonra, bunu hep birlikte yaptık. Sonunda da birlikte olmalıyız. Sadece gel ve bizimle iyi vakit geçir, lütfen?

Pes ettim. ". Botlarımı giymem için bana bir saniye verin.'

Ayaklarımı lanet çoraplarımın içine soktum ve sonra da ayakkabılarımı giydim. Benim Kamera tüm zamanını bir dayanarak, beni çekerek ve bana konuşacak birini vererek geçiriyordu. Onu taktım. Dürtüyle bir paket çikolatalı kek karışımının kalan yarısını aldım - 'sıcak su ekleyin ve bekleyin' türünden. Hiç yoktan iyiydi. Birlikte kalın karın ve buzlu kabuğun içinden geçtik.

"?" diye sordum. Tepeye doğru yavaşça ilerlerken sordum.

"Yani-" Karnını işaret etti. "Emin değilim. Gill' konuşuyordum ve o da adetinin geciktiğini söyledi - yani belki de şu anda yemek yemediği içindir.

"O cephede ne durumdasınız? Ben sordum.

Zoe burnunu çekti ama cevap vermek için acele etmiyor gibiydi. İşlerin kötüye gittiğini tahmin ediyordum. Orada burada son kırıntılarıma kadar kalmıştım, çeyrek partiler halinde kurutulmuş yemekler yapıyordum.

'Biz iyiyiz. Bazı şeyler bozuldu - Maxine bunun sorumluluğunu üstlenmiyor. Hiçbir şey onun hatası olamaz.

Zoe'nin beni sadece Maxine hakkında şikâyet edebileceği biri olsun diye davet ettiğini düşünmeye başlamıştım. Görünüşe göre her şey birliktelikten ibaret değildi.

Tahliyemden bu yana. Belli ki Maxine hâlâ işleri zorlaştırıyordu. Herkesin hayal kırıklıklarının yeni hedefinin o olup olmadığını merak ettim.

'Biz ayrılmadan önce herkes tavşanları hallediyor, böylece Bu da benim için bol miktarda deniz yosunu anlamına geliyor,' dedi Zoe yüzünü buruşturarak. 'Açıklık biraz iğrençleşmeye başladı - yakında uzaklaşacağımız için memnunum. çocuklar gerçekten de arkalarını toplama konusunda berbatlar. Yine de bugün biraz çaba gösterdik. Bir süre sessizlik içinde yürüdük, sonra Zoe dilini şaklattı.

"Oraya gitmeden önce söylemek istiyorum... Senden yapmanı istediğim şey özür dilerim ve biliyorsun, arkandan senin hakkında o şeyleri söylediğim için? Bu gerçekten çok boktan bir davranıştı ve eve gittiğinde benim sahte ya da kötü biri olduğumu düşünmeni istemiyorum... Özür dilerim.

"Teşekkürler Zoe," dedim, bir yandan nazik olmaya çalışırken bir yandan da bunun geldiğini, benim mi yoksa kameranın mı yararına olduğunu merak ediyordum. 'Ben de özür dilerim, eğer o gün sert davrandıysam... Sadece, bir şekilde beni vurdu, bana başka bir şeyi hatırlattı. Aşırı tepki vermiş olabilirim.

Zoe kaşlarını çattı. "Sana neyi hatırlattı?"

"Annem bana bu hikayeyi anlatırdı... Muhtemelen beni korkutmak için uydurmuştur. Beni hizada tutmak için. Büyük okuldaki bir kızla ilgiliydi. Annem hamile kaldığını ve ailesinin bilmesini istemediğini söyledi, bu yüzden internetten tehlikeli bir hap ya da ... karışım satın aldı ve onun için iyi gitmedi. Kadın ölmüş. Ben okuldan alındıktan sonra bile annemin en sevdiği ibretlik hikayeydi. Son tezime karar vermemi sağlayan şey buydu - düşük yapıcı bitkiler. Bitkilerin yapabileceklerini acımasızca büyüleyici buldum.

Zoe başını salladı ve aklının başka bir yerde olduğunu fark ettim, belki de anakaraya dönmeyi, bir doktora gitmeyi düşünüyordu. Beceriksizce omzunu okşadım.

"İyi olacaksın, endişelenme.

"Teşekkürler, Maddy.

Kampa vardığımızda son gördüğümünden o kadar farklı görünüyordu ki bir an afalladım. Kar, çalkalanmış toprağın üzerini örtmüştü ve birisi çam dallarından kaba bir çelenk yapıp kulübenin kapısına asmıştı. Bir kardan adam açıklığın ortasında sarhoş bir şekilde eğilmiş, şapka olarak bir kova takmıştı. Çatıdaki delikten dumanlar yükseliyor ve kızarmış et kokusu kendini belli ediyordu. Kulübenin içinden gelen

gürültülü şarkı ve kahkaha sesleri.

Zoe, "Hadi, biraz ısınalım," dedi.

Plastik perdeyi iterek içeri girdi ve kaplı paltosunu silkti. Ben de onu takip ettim ve beceriksizce aynısını yaptım, birkaç günden fazla bir süredir altımdaki kıyafetlerle uyuduğumun farkındaydım. "Bakın kimi buldum!

Zoe yünlü şapkasını bir şapkayla değiştirerek çam yapraklarının tacı. Gözler beni buldu ve kızardığımı hissettim. Diğer herkes benzer çam veya sarmaşık taçları takmıştı ve Gill kırmızı ruj sürmüştü. Zoe'nin vücut simleri belli ki etrafı sarmıştı. Herkesin yanakları ıslık ıslık ve Duncan sakalına biraz taramıştı. Bir çam dalı, Noel ağacına benzetilmek için bir kova toprağa saplanmıştı. Belli ki birileri ağacı çam kozalakları, folyoya sarılmış deniz kabukları ve örgü iplerle süslemeye çalışmıştı.

'Mutlu Noeller,' dedim.

"Mutlu Noeller," diye yankılandı çoğu hevesiz şekilde. Sadece Shaun gülümsedi. Beni hayatta ve iyi gördüğüne mi sevinmişti, yoksa Zoe'nin beni Noel'de soğuktan kurtarma fikrini mi destekliyordu, emin değildim. Geçici iyi niyetimin azaldığını hissettim. Belli ki bu tüm toplum tarafından onaylanmayan bir jestti. Acı çekerek buradaydım. Zoe'nin şenlik çabaları karşısında kapana kısılmış bir halde kısa bir süre kalmaya, sonra da mazeretlerimi bildirip çadırıma dönmeye karar verdim.

Ateşin yanına oturdum ve közlerin arasında kemikler olduğunu fark ettim. Küçük tavşan kemikleri ateş çukurunu dolduruyordu ve birkaç kömürleşmiş kafatasının gözlerinden alevler yalıyordu. Ateşin üzerinde iki tanesi ilkel bir şişin üzerinde pişmekte olan tavşanlar da vardı. Meyve suları alevlerin arasında tıslıyor, zaten temizlenmiş olan kemiklerin üzerine damlıyordu.

Diğerleri etrafta toplanmış, Shaun'un ateşin üzerinde çevirdiği tavşanları izliyorlardı. Etrafta bardaklar vardı ve Andrew'un yapışkan bir cehri şarabı şişesini yanakları şimdiden kızarmış olan Frank'e uzattığını gördüm. Bir zamanlar kitaplık olan yerde şimdi koyu mordan açık kahverengiye kadar değişen renklerde birkaç şişe sıvı olduğunu fark ettim. Büyük olasılıkla bira yapımında daha fazla deney.

Cebimden buruşuk folyo paketini çıkardım. "Kek getirdim... sayılır.

Andrew kaşlarını çatarak elimden aldı. "Onu sana ben vermedim.

'O aldı. Sana kutudan bir şeyler çıkardığını söylemişim,' dedi Duncan.

Kızardım. 'Eğer yapmasaydım şimdiye kadar çoktan yenmiş olurdu, o yüzden... buna bir Noel mucizesi diyebilirsiniz.

Shaun paketi Andrew'dan aldı. "Teşekkürler Maddy," dedi ve Andrew'a "hemen bırak" der gibi bir bakış attı.

"Kim sinema oynamak ister? Zoe parlak bir şekilde sordu. Çok parlak.

Sessiz sinema oynadık. Sonra oyun kartları çıktı ve oynadık. yedili ve poker. Bahisler yüzük çekmeceleri, düğmeler ve şişe kapaklarıyla yapıldı. Shaun kızarmış iki tavşanı servis etti ve bir kovadan şişin üzerine iki tane daha koydu. Yerdeki kurumuş çam dallarının üzerine kan damlıyordu. Elden ele bir şişe dolaştırıldı.

Şaraptan bir yudum aldım ama başka teklifleri reddettim. Şarap bir kompost yığını gibi olgunlaşmış kokuyordu ve dilimde kalın, tüylü bir kalıntı bıraktı. Diğerleri hızlıca işlerini hallediyorlardı. Şişe üstüne şişe teneke bardaklara doldurulmak üzere rafa bırakıldı. Bir kısmı bulanıktı ve tuhaf bir şekilde tanıdık ama şaraba benzemeyen bir kokusu vardı. Zoe ve Gill kıkırdamaya başladılar ve Duncan içtikçe daha da yüksek sesle konuşmaya başladı. Tavşanı kendi şarabımızla yiyorduk. teneke tabaklardan parmaklar. Ateşin içine daha fazla kemik tıkrıyor, sıcakta patlıyor ve çatırdıyordu. Ateşin etrafında karanlık, sarhoş gözler ve et sularıyla kayganlaşmış çeneler vardı. Huzursuz hissetmeye başlamıştım ama nedeninden emin değildim.

Etler bittikten sonra Shaun, "Hadi bir içki oyunu oynayalım," dedi.

"Sanırım ben gideceğim," diye fısıldadım Zoe'ye. "Biraz geç oluyor.

"Bu gece kalabilirsin," dedi Zoe. Yanakları ateşin sıcaklığıyla pembeleşmişti ve yapraklı tacı bir yana doğru eğilmişti. "Gitme Maddy, eğleniyoruz.

" ne senin?" dedi Andrew, sesi aniden keskinleşmişti. "Hiçbir şey, hava kararmadan gideceğim.

"Gece de kalabilir, değil mi? Zoe söyledi.

Ateş çıtırdadı ve ardından gelen sessizlikte tükürdü. Kimse Zoe'ye cevap vermedi ve kimse bana bakmadı. Belli ki inşa edilmesine yardım ettiğim kulübeyi bir geceliğine bile olsa paylaşmam hoş karşılanmamıştı.

"Ve bu nota göre, bu geceyi sonlandıracağım," dedim, ayağa kalkarak. Bana en yakın şişeyi aldım ve havaya kaldırdım. "Bir yıllık kaliteli arkadaşlık için teşekkürler çocuklar.

Döndüm ve paltomu kaptım, daha giymeden soğğun içine daldım. Zoe'nin adımı söylediğini duydum ama kimse peşimden gelmedi.

Ağaçların arasından yolumu buldum, yanıma bir fener hatta çantamı bile almadığım için kendime lanet ettim. Bu kadar aptal olduğum için kendime lanet ediyordum. Havanın soğğu

Gece, paltomun içinde bile şok ediciydi. Ayın azıcık ışığı kardan yansıyarak beni ileriye doğru yönlendiriyordu.

Birkaç kez çizmeli ayağım bir çukurun üzerindeki buz kabuğuna çarptı ve neden oldu. Karın altında patikanın çukurları ve çukurları görünmüyordu. Ayak bileğimi incitmekten, muhtemelen bacağımı kırmaktan endişe etmeye başladım. Kimsenin beni aramaya gelmeyeceğini bildiğim için daha yavaş ilerledim. Düşüp yaralanırsam, tekneyi beklemek için aşağı inene kadar beni bulamazlardı.

Şişeyi birkaç kez neredeyse kulübeden düşürüyordum ama bırakmayı hiç düşünmedim. Ne de Noel'di; içmekten başka yapacak pek bir şey yoktu. Kulübe görüş alanıma girdiğinde şişenin kapağını açtım ve derin bir yudum aldım. Sıvı dilime değer değmez öksürerek ve sıçrayarak karın üzerine tükürdüm. Bu şarap değildi; suydu. Su ve sinek mantarı. Onları hasta edecek kadar değil. Kafayı bulmaya yetecek kadar. Tanrı bilir ne kadarı Şarap bittiğinde kullanmak için kurutup sakladıkları şeyler.

Ağzımı bir avuç karla yıkadım ve yattım. Ne olursa olsun Anakaraya dönme konusunda ne kadar endişeliysem, en azından beni diğerlerinden uzaklaştıracaktı.

Bölüm 20

Yola çıkacağımız gün cam gibi parlak ve berrak bir şekilde doğdu. Gökyüzü saf, açık bir maviydi ve en ufak bir ısı kırıntısı nefes verilir verilmez içine . Kar kör ediciydi ve yeni yağmıştı. Her nefes Donmuş bir denizde boğulmak gibi. Muhtemelen bunu bir daha asla yaşayamayacağımı bilerek her bir hissi katalogladım.

Son gece ağlamıştım. Tek başıma ve normale için yapacağım uzun yolculuğu düşünerek gözyaşlarımın düşmesine izin verdim ve adaya onu özleyeceğimi söylemek istercesine ellerimi çadırımın toprak zeminine koydum. Bir önceki gün bir delik bulmuştum.

Sahilde bir taş, yumurta gibi pürüzsüz yuvarlanmış. Şimdi onu boynumda, kazağımdan koparılmış gri yün bir telin üzerinde taşıyorum. Buidseach'ten bir hatıra. Kim olduğumu hatırlatan bir hatıra.

Öğlen saatlerinde benim ve diğer kadınların bırakıldığı noktada toplanacaktık. Kız ve erkek olarak nasıl geldiğimizi hatırlamak garipti. Elbette hala iki grup vardı; sadece ben kendi grubumun tamamıydım.

Saatim olmadığı için kampımı temizlemek ve eşyalarımı toplamakla meşguldüm, bir gözüm de gökyüzünde yükselmekte olan güneşteydi. Çadırımı sökmeyi düşünmüştüm ama bu bana doğru gelmemişti. Bunun yerine, ateş çukurunu ve yeni bir kütük ve çıra yığını yerleştirdim. Bir keresinde Alaska'daki tuzakçıların küçük barınaklarını gelebilecek herkes için hazır bıraktıklarını okumuştum.

sıcaklığa ya da yiyeceğe ihtiyacı olan biri . Birinin çadırıma rastlama düşük olsa da, onu hazır bırakmak doğru geldi.

Çantalarımı alıp aylar önce indiğimiz sahile gittim. Orada beni sıcak tutması için küçük bir ateş yaktım ve rulo haline getirdiğim yatağımın üzerine yerleşerek teknenin gelmesini bekledim. Bir kez daha fotoğraf makinemi takmıştım.

Sanki kurtarılmayı ya da bir hapishane gemisini bekliyormuşum gibi hissediyordum. Yine de bir şeyleri değiştirmek için yapabileceğim çok az şey vardı. Gitme vakti gelmişti.

Ben sahilde küçük kampımı kurduktan kısa bir süre sonra diğerleri de geldi. Bir haftadan uzun bir süre önce, Noel'den beri hiçbirini görmemiş ya da konuşmamıştım. Hatta

O zaman hava yeterince karanlık olduğu için onlara iyi bakamamıştım. Günün berrak ışığında, perişan bir gruptular. Kendimin de hemen hemen aynı göründüğümü hayal ettim. Erkeklerin sakalları farklı kalınlıktaydı ve yağlı, yıkanmamış saçları aşırı uzamış, topuz yapılmış ya da bir şapkanın içine sokulmuştu. Hepimiz on bir ay boyunca aynı üç ya da dört takım giysiyi giyip tekrar giymiş, elde yıkamıştık. Her delikler ve yıpranmış, solmuş dikişler vardı. Hepimiz zayıflamıştık, ellerimiz patlamış kabarcıklar ve yanıklarla nasır tutmuştu ama hepsi ilk geldiğimizden beri gördüğümüzden daha mutlu görünüyordu. Eve döndüğümüz için mutluyduk.

Ateşin etrafında oturduk. Bana hızlıca gülümseyen Zoe dışında beni tamamen görmezden geldiler. Maxine diğerlerinden ayrı oturuyordu. Zoe ve Shaun da dışlanmış gibiydiler; Shaun Andrew'la otururken, Zoe de Gill'in yanında kısa mesafe ötede yer aldı. Belki de yakında ülkenin farklı uçlarında olacakları düşüncesi idi. Ona hamilelik şüphesinden şüpheliydim.

Zaten kimin nerede oturduğunun bir önemi yoktu, kimse gerçekten konuşmuyordu. Tüm gözler ufka dikilmiş, tekneyi bekliyordu. Onların yemek, ısınma, elektrik ve yumuşak yataklarla ilgili düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum. Bunları özlemle bekliyordum.

şeyler de vardı. Sadece onlara eşlik eden dünyayı, o dünyada kim olduğumu özlemedim. Özlediğim her şey geldiğimde orada olmayacaktı.

Sanırım ilk saatten sonra hepimiz bir şeylerin ters gittiğini anladık. Zoe yüksek sesle yanlış güne mi geldik diye sordu. Maxine küçük bir günlük çıkardı ve onları kontrol etti. Benimkiyle aynı şeyi söylüyordu. Eğer ikimiz de yanlış saymadıysak, bu kararlaştırdığımız tarihi.

Adaya. Peki tekne neredeydi?

Beklemeye devam ettik. Ama daha önce olmayan bir gerginlik, beklenti ve endişe vardı. Yaktığım küçük ateş sönmeye başlamıştı ama daha fazla odun getirmeye gitmedim. Oradan ayrılmak, ateşi yeniden yakmak, o ateşe ihtiyacımız olacağını kabul etmek anlamına gelirdi. O sahilde bir ya da iki saat daha kalacağımızı. Ayrılma isteksizliğime rağmen bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemedim.

Andrew tek zaman göstergemiz olan saatini kontrol edip duruyordu. Küçük dijital göstergesine göre bugün o gündü. Kimse ona ne kadar zaman geçtiğini sormadı. Cevap çok uzundu ve zamanın dakika ve saat cinsinden gerçek ağırlığını bilmek hiçbirimizin hazır olduğunu sanmadığım bir şeydi.

Sonunda güneş, mavi gökyüzündeki o yakıcı beyaz delik, alçalmaya başladı. Gölgeleler uzadı, silüetlerimiz sahile doğru ilerledi.

ağaçlara doğru. Soğuk yıllar önce kıyafetlerimin altından içeri girmişti. Kendimi heykel gibi hissediyordum.

Sonunda sessiz nöbetimizi zar zor fısıltıyla bir soruyla bozan Zoe oldu.

"Ne yapmalıyız?

Kimse ona cevap vermedi. vermedi. Orada öylece oturduk, sakın ve boş denize bakıyorduk. Sonra Duncan ayağa kalktı.

"O kulübeye gidip o adamlara neler olup bittiğini soracağım.

İki kameramanı düşünmemiştim. Şüphesiz onlar da bizimle birlikte alınacaktı. Onlar da benimle aynı tekneyle . ? Tam bunu söyleyecektim ki Andrew benden önce davrandı.

"Bizimle birlikte gitmiyorlar mı?

Duncan durakladı, ne bilemiyor gibiydi.

Konuşmak için bir fırsat yakaladım. 'Ekipmanı bozmak için kalıyor olabilirler. Ama bunu öğrenmeliyiz - teknenin bizim için gönderilmesinde bir gecikme olmuş olabilir. Hava bu aralar çok değişken.

Yılın bu zamanı.'

Kimse o güne kadar gördüğümüz en açık ve berrak gün olduğundan bahsetmedi. Kimse yapmak zorunda değildi. Bugün hiçbir teknenin sorun onlar kadar ben de biliyordum. Yine de buna inanmaktan başka ne seçeneğimiz vardı?

Duncan Gill'e, "Kampa dön ve ateş yak," diye talimat verdi. 'Eğer bu gece burada mahsur kalırsak, yemek yememiz gerekecek. Neler olduğunu öğrendiğimde geri geleceğim.

Günlük çantamı aldım ve omzuma astım. "Ben de geliyorum.

Duncan hiçbir şey söylemedi, sadece döndü ve ağaçların arasına doğru ilerlemeye başladı. Ben de onu takip ettim, kar botlarımın altında ufanıyordu. Başka zaman olsa sessizliğini inatçılığına ya da benden hoşlanmamasına bağlardım. Ama şimdi bu daha çok korkuya benziyordu, benim de hissettiğim bir korkuya.

Tepeye doğru yürüdük, dik çukurların üzerinden ve devrilmiş ağaçların etrafından dolaştık. Botlarımızın çıtırtısı dışında orman sessizdi. Nefesimiz kasvetin içinde kalın beyaz bulutlar oluşturunuyordu. Portacabin'e bakan tepenin zirvesine ulaştığımızda hava neredeyse tamamen kararmıştı. Uzun yürüyüşte Duncan'ın biraz önüne geçmiştim ve ona yetişmek için yokuşta durdum. Bununla tek başıma yüzleşmek istemediğimi hissediyordum. Birlikte karla kaplı kulübeye baktık.

ışık yanmıyordu.

Duncan'ın çoktan uyumuş gerektiği gibi bir bahane sunmamasına sevindim. Bir şeyler çok yanıştı. Bunu şimdi inkar etmek bir şekilde beni daha kötü hissettirdi. Tek kelime etmeden çayıra ve kulübeye doğru inmeye başladık.

nce portakabine ulaştım ve fenerimi etrafa tuttum. Her şey sessiz ve rahatsız edilmemişti. Karda hiç ayak izi yoktu. Hiçbir ukur ya da Ayak izlerinin bulunduğu delikler de taze kar yağışıyla dolmuştu. Kulübenin yanındaki jeneratör sessizdi. El fenerinin ışığını kapıya çevirdim ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Kulübeyi en son gördüğümde yaz mevsimiydi. Büyümüş yabani otların arasında küçük yapıya bakmış ve kapının esintiyi içeri almak için açık olduğunu fark etmiştim. şimdi, sıfırın altında bir havada ve küçük kar taneleri yeniden yağmaya başlamışken, kapı hâlâ açıktı. Duncan'ın ayak seslerinin arkamda durduğunu duydum.

Kapıyı iterek açtım.

İlk defa soğuk için minnettar oldum. O olmadan kokunun dayanılmaz olacağını hayal ettim.

Portakabinin içinde her şey karanlıktı. El fenerimin ışığı paravalardan ve elik armatrlerden bana geri yansıyordu. Arka duvarda ranzalar vardı, hapishane filmlerinde gördüğüm türden, sade ve kullanışlıydı. Sol duvarda banyo olduğunu tahmin ettiğim bir kapı vardı. Kapının yanında küçük bir mutfak vardı. Sağ duvarda masalar ve bir dizi monitör vardı. Hepsi karanlıktı, tek bir ışık bile yanıp snmyordu. Birkaç şey devrilmişti: bir masa lambası, birkaç kitap, bir kupa.

Zemin, kapıya en yakın yerde sürüklenen karla örtülmüştü. Sonra da içeriye savrulan kurumuş yapraklar. Kapıdan en uzakta, ranzaların etrafında, battaniyeleri şişiren bir şeklin olduğu yerde büyük, kahverengimsi bir havuz vardı.

Tüm doğal drtlerime rağmen yaklaştım. Karanlıkta ayaklarım tırdadı. Fener ışığını takip ederek aşağı indim ve yaprakların arasında l sineklerden oluşan bir tabaka gördüm.

Yatak takımları zemini kaplayan kahverengimsi atıkla ıslanmış ve donmuştu ama bu durum en alt ranzadaki adamın yüzünü gizlemiyordu. Adlarını aylar önce öğrenip unuttuğum iki kişiden biriydi. Yüzü o kadar arpıktı ki artık hangisi olduğunu anlayamıyordum; boş göz çukurları tavana bakıyordu, ağzı açıktı ve yanaklarında böceklerin yuvalandığı delikler vardı. ğrdm ve hızla arkamı döndüm.

Sıvılaşıp bedenim, saf kar üzerine safra kusmadan önce kapıya ulaştı. Başka bir şey gelmeye kadar öğürdüm ve kustum, sonra terleyen yüzüme bastırmak için bir avuç temiz kar aldım.

Duncan kulübeden çıkmıştı. Sakalındaki tükürüğü gördüm ve onun da içeride hasta olduğunu anladım.

'Ne kadar...' Sorusunu bitirmedi ama ben başımı salladım.

"Bilmiyorum. Aylar, belki... Sanırım - ' Kuru bir nefesi bastırdım ' - Sanırım kokusunu aldım... onu. Daha önce, ben yukarıdayken. Bir el salladım tepeye doğru. "Bu kapı yazdan beri açık.

Duncan kamaraya bakarak, 'Tanrım,' diye mırıldandı. 'Ne yani, demek istediğim ... nasıl?'

Yine başımı salladım. "Bilmiyorum. Bakmadım' dedim.

Ben ağızımı karla doldururken aramızda sessizlik uzadı. "Diğeri nerede?

Duncan sonunda mırıldandı.

Midem çalkalandı. "Banyo mu?

Duncan tek kelime etmeden kulübeye geri döndü. Kapıyı açarken iç duvara çarptığını duydum. Sonra Duncan küfretti.

Ne kadar istemesem de onu takip ettim. Duncan banyonun kapısında donup kalmıştı. Etrafına bakarken yerde bir şekil gördüm. Bir ceset. Belli ki böcekler bu zavallı piçten daha fazlasını almayı başarmışlardı. Neredeyse hiç eti kalmamıştı. Tuvaletin yanında yatıyordu, pençe gibi bir eli yukarı uzanmış, kaseye tutunmuştu.

Konuşmadan kulübeden çıktık ve karda durduk.

"Ne oldu lan burada? Duncan söyledi. "Onlar... öylece ölmüş olamazlar.

Bunu söylemesi her şeyi gerçek yaptı. kulübede iki ceset vardı. Tanıştığımız adamların cesetleri. İki ölü adamla birlikte bir adadaydık. Tekne bizim için gelmemişti.

"Telefon," dedi Duncan aniden. 'Radyo ya da her neyse. Nerede o?

Kabine geri döndü ve ben de isteksizce onunla birlikte gittim.

Meşalelerimizi ekranlar ve bilgisayarlar dizisi boyunca parlattık. Kapıya en yakın uçta, bloklu bir ahize bulunan bir dock vardı. Bir çeşit uydu telefonu. Duncan onu kaptı ve düğmelerine bastı, sonra da küfretti.

"Öldü," dedi.

Mideme soğuk bir ağırlık çöktüğünü hissettim. 'Jeneratör hiç ses çıkarmıyor. Yakıtı falan bitmiş olmalı.

Duncan, "Yedek bir şey olmalı," dedi ve aramak için ışığı etrafta parlatmaya başladı.

"Dışarıyı kontrol edeceğim.

Hem içeriyi hem de dışarıyı kontrol ettik. Yedek yakıt yoktu, sadece jeneratöre bağlı olan ve ibreleri boştta gezinen depolar vardı. Belli ki kabindeki iki adam öldüğünde, jeneratör içeride kalan eşyalar tarafından boşaltılmıştı. Ama yapım ekibi bu yakıtın kullanılmasını planlamıştı. Neden yedek yakıt teslim edilmemişti?

Yüksek bir ses beni sıçrattı ve düşüncelerimden sıyrılıp Duncan'ı kulübenin duvarında yeni açılmış bir çukura bakarken buldum. Yumruğunu diğer eliyle kavıyordu.

"Ne oluyor lan?" diye nefes aldı, sonra daha yüksek sesle, "Ne oluyor lan?" diye bir yumruk daha attı ve duvarda bir çukur daha açtı. Bana doğru döndü. "Neler oluyor?

"Bilmiyorum," dedim anlamsızca, çünkü nasıl bilebilirdim ki? "Ama diğerlerinin yanına dönüp onlara söylemeliyiz.

Duncan'ın gözleri büyüdü ve az önce söylediklerimi düşündüğünü görebiliyordum. Diğerlerinin burada keşfettiğimiz dehşet gösterisi hakkında hiçbir fikri yoktu. Onlar hepsi kampa dönmüş, haber bekliyorlardı. Kulübenin kapısına çaresiz bir bakış attı.

"Onlar için yapabileceğimiz bir şey yok," dedim olabildiğince nazik bir şekilde. "Diğerlerine söylemeliyiz.

Başını salladı ve tek kelime etmeden arkasını döndü. Ben de peşlerinden gittim ve kötü haberler korkunç bilgilerle ağırlaşmış bir halde yavaşça ana kampa doğru yol aldık. Yine de beni en çok üzen, bilmediğimiz şeydi. Biliyorum. Teknemiz neredeydi? Bizi buraya gönderen insanlar ne yapıyordu? İki sağlıklı genç adam nasıl böyle aniden ölmüştü?

Sakin bir kampa vardık. Herkes içerideydi, çantalar girişe . Etrafta yatacak yer ya da giysi olmadığı için burası çıplak ve sade görünüyordu. Sekiz bir evden çok bir hayvan barınağına benziyordu.

Ev hayatına dair tek işaret, ateşin üzerinde duran ve içinde ince bir yosun ve pirinç fokurdadığı bir tencereydi. Gill sanki fokurdayan şeylerden büyülenmiş gibi tencereye bakıyordu.

Duncan diğer eliyle morarmış parmak eklemlerini ovuşturarak, "Size söylememiz gereken bir şey var," dedi. 'Kameramanlar, onlar... öldüler. Bir süreliğine. Onlar... bir süredir ölüler. Toplanan gruptan bir şok dalgası geçti.

"Peki ya telefon? Andrew söyledi. "Tekne mi?

"Telefon çalışmıyor," dedim. 'Jeneratörün yakıtı bitmiş. Yukarıda hiçbir şey çalışmıyor. Bir nefes aldım, söyleyeceklerimi ve bunun onları nasıl etkileyeceğini tarttım. 'Yukarıda hiç yedek yakıt yoktu, bu da bu kadar uzun süre yetecek kadar yakıtları olmadığı anlamına geliyor, çünkü onlar olmasa bile bir şey güç kullanıyor olmalıydı... Çok daha önce bitmiş . şimdi, güç kullanarak ... ve kimse daha fazla yakıt

getirmedi. Bir sessizlik oldu. Zoe ağlamaya başladı.

"Sanırım," dedim dikkatlice, "ikisi de aynı zamanda ölmüş olmalı. Yardım için bize ulaşmaya çalışmadılar ya da görünüşe göre anakaradan herhangi bir yardım çağırmadılar.

Yardım çağırabileceklerini ve yardım alamayacaklarını . Bu, herkes hâlâ şoktayken şu anda sunmak istemediğim bir seçenektir.

Andrew, "Nasıl..." dedi ve sonra sözünü kesti.

"Bilmiyorum. Onları gerçekten muayene etmedik. Ama birinin yatakta, diğerinin tuvaletin yanında olmasına bakılırsa... belki de hastaydılar? Ya da başka bir şey.

onları hasta etti.'

"Zehir.

Etrafıma baktığımda Gill'in bana baktığını gördüm, yüzünde okunamayan bir duygu karmaşası vardı.

"Ne?

Gill, 'Zehirlenmiş olabilirler,' dedi.

Omurgamda bir ürperti belirdi. 'Karbondan etkilenmiş olabilirler Jeneratörden kaynaklanan monoksit ama.. Dışarıda olduğu için bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum.

Gill bakmaya devam etti. Dikkatimi diğerlerine çevirdim ve kendime onun sadece şokta olduğunu ve sağlıklı düşünemediğini söyledim. "Onlara ne olduğunu ya da geminin bugün neden gelmediğini bilmiyoruz. Ama belki de geminin gecikmesinin iyi bir nedeni vardı ve o da burada olabilir.

Yarın. Bu arada sakın kalmamız gerekiyor. Ardından gelen sessizliği yalnızca Zoe'nin hıçkırıkları bozdu.

Bölüm 21

'Sanırım bizi en çok etkileyen şey onların ölümü oldu. Teknenin orada olmaması değil. Başlangıçta bunun neden olduğuna dair pek çok teori ve fikrimiz vardı.

geç kalmıştı. O kadar çok umut vardı ki, öylece ortaya çıkacaktı. Ama cesetler... Bunu açıklayamazdık,' diyorum ellerimi birbirine dolayarak, nasırlar birbirine sürtünüyor, kaya gibi sert.

Röportajı yapan Rosie, "Onların ölümleriyle yüzleşmek durumunuzun ne kadar ciddi olduğunu gözler önüne sermiş olmalı," diyor.

"Garip bir şekilde öyle olmadı," diye cevap veriyorum, düzeltmeme sinirlenerek ağzını kapattığında onu görmezden geliyorum. 'Orada o kadar uzun süre kaldıktan sonra, bizim gibi yaşadıktan sonra... neredeyse ayrı bir tür gibydiler, kesinlikle ayrı bir topluluk.

Ölümleri endişe vericiydi ama sadece bizimle ilgili oldukları ölçüde. Bizim durumumuzla. Onları insan olarak düşündüğümüzü pek sanmıyorum, bunu söylemek ne kadar korkunç olsa da. Tanımadığımız insanların yasını tutmak, yerimiz olmayan bir lükstü. Hayır... Sanırım bizim için en kötüsü, artık o etkiye sahip olmamaktı - dış dünyanın o temsilcilerine. Ellerimi kucağıma koymaya, kıpırdanmayı bırakmaya zorluyorum kendimi. "Onlar olmadan biz Gidecek kimsemiz yoktu, bizi sorumlu tutacak bir hakem yoktu... Sadece biz vardık, daha doğrusu sadece onlar... ve ben.

Bölüm 22

Ertesi sabah kalktık ve elimizdeki yetersiz erzakla kahvaltı ettik. Geceyi kulübenin zemininde geçirmiştım. Kimse kendi barınağıma dönmeme konusunda bir şey söylememiştı. Sanırım hepimizin daha büyük endişeleri vardı ve ben geceyi yalnız geçirmeye gönüllü olmayacaktım.

Benim yaptığım gibi, onların da yiyeceklerinin çoğunu son bir veda yemeğinde tükettiklerini tahmin ettim Dükkândan satın alınan mallar neredeyse tükenmişti, Birkaç yemek kaşığı pirinç dışında. Benzer şekilde, yiyecek kutusundan görebildiğim kadarıyla, konserve yiyecekler de azalıyordu. Ciddi bir bozulma yaşamış olmalılar ya da benim toplulukta olduğum zamandan çok daha fazla yemek yiyorlardı. Kendime endişelenmememi söyledim. Tekne o gün gelecekti.

Kendime yalan söyleme konusunda daha iyi olmayı dilerdim.

Gerçek şu ki, hepimiz sahile indiğimiz andan itibaren hiçbir teknenin gelmeyeceğini biliyordum. Belki diğer bazıları da biliyordu çünkü hepimiz çantalarımızı getirmemize rağmen tencereler ve eşyalar geride bırakılmıştı. Hiçbirimiz fotoğraf makinesi takmıyorduk; benimkinin şarjı zaten tamamen bitmişti. Şarj cihazım da diğer eşyalarım gibi sahilde bıraktığım yerde duruyordu.

Büyük bir ateş yakmak için çalı çırpı toplarken soğuk bir korku mideme balçık gibi oturdu. Etrafında kargalar gibi oturduk, soğuğa karşı kamburlaştık ve düz ufku taradık. Dondurucu yağmur gece başlamıştı ve şimdi yağmaya devam ediyor, karı çukurlaştırıp eriterek buza dönüştürüyordu.

Sabah öğleden sonraya dönerken hepimiz huzursuzlandık. Duncan çakıllı sahilde bir aşağı bir yukarı volta atıyordu ve Shaun ile Frank'in bir şişe bulanık suyu -muhtemelen mantar suyu- ileri geri taşıdıklarını fark ettim.

"Bence," dedim, sessizlik cam gibi paramparça olmuştu, "belki de bir gözcü bırakmalı ve sonra... biraz erzak bulmaya devam etmeliyiz.

Herkes dönüp Duncan'a baktı. Geldiğimizden beri liderlik rolüne soyunmuştu, ama yine de hepsinin nasıl olduğunu görmek garipti.

cevaplar için ona baktım. Belki de son demokratik oylama beni toplumdan dışlayan oylamaydı.

Duncan keskin bir şekilde başını salladı. "Burada yaşayan sensin, bu yüzden gözcülük yapman iyi bir fikir.

Kampta hala hoş karşılanmadığım iması karşısında çok da şok olmamıştım. Anlık şok sona ermişti. Artık normale dönmüştük, bu her ne demekse.

"Benim de yiyecek toplayabilmem ve yakacak odun kesebilmem gerekiyor," diye . "Kaynaklarımızı birleştirmeyeceksek tabii.

'Sabahları sen yaparsın. Sonra birimiz aşağı iner ve seni rahatlatırız,' dedi Duncan, çoktan çantalarını toplamaya başlamıştı.

Şu anda öğleden sonra olduğunu ve bu nedenle benim 'vardiyam' olmadığını belirtme zahmetine girmedim. Buna değecek gibi görünmüyordu ve kıyı şeridi boyunca yeterince yiyecek toplayabilirdim. Beni daha çok endişelendiren şey ise erzak konusunda yaptığı saptırmaydı.

Şimdi bile, bu vahim durumda, tek başımaydım.

"Belki de bir tekne inşa etmeyi düşünmeliyiz, mesela... Shaun önerdi, Andrew acı bir güçlük bastırınca kıpkırmızı oldu.

Neyle? Elimizdeki araçlar göz önüne alındığında, umabileceğimiz en iyi şey bir sal. Ve bir sal bizi anakaraya geri götüremez. Yönlendirecek dümen yok. Kürek çekmek için doğru düzgün kürek bile yapamayız, sadece baltalarla olmaz. Kilometrelerce yol var ve akıntının merhametine kalacağız.

"Sadece söylüyordum," diye mırıldandı Shaun.

'Madem aptalca fikirlerin var, onları kendine sakla. İşte iyi bir çocuk,' diye tersledi Andrew. Duncan güldü. Sefil bir görüntü oluşturdular. küçük bir çizgi oluşturdu ve bana dönüp bakmadan açıklığa geri döndü.

Gidip eşyalarımı yerleştirdim. Garipti ama nedense içi daha küçük, daha köhne . Sanırım geçici bir kamp barınağı ile daha kalıcı bir konut olması arasındaki fark buydu. Bu ayıltıcı bir düşünceydi ve kalıcı olmayacağını, sadece adadaki zamanımın kısa bir uzantısı olacağını umuyordum.

Daha birkaç gün önce Buidseach'i geride bırakma fikri beni depresyona sokmuştu, şimdi ise kendi aptalca kaprislerime kızıyordum. Doğruydı, ilk başlarda adada olmaktan keyif almıştım. Topluluktan çıkarıldığımdan beri hayat daha zorlaşmıştı ama orada geçirdiğim zamanın yakında sona ereceğini bildiğim için çadırımda biraz olsun huzur bulabiliyordum. Aslında bir tekne dolusu erzak olsaydı, adada mahsur kalma ihtimali oldukça farklı olurdu; kendimi bir hayat kurabilecek durumda görebilirdim.

Ama bana yardım edecek bir tekne dolusu eşyam yoktu. Neredeyse bir çanta dolusu vardı. Yiyeceklerim birkaç avuç kuru mantar ve fındığa kadar düşmüştü. Yakacak odun bir ya da iki kamp ateşi için yeterliydi. İlk defa yardım gelmeden önce açlıktan ölebileceğimiz aklıma geldi. Panik beni yakaladı ve kalbimin tavşan hızında atmasına neden oldu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve keskin duygu girdabını bastırmaya zorladım. Panik beni beslemez ya da sıcak tutmazdı.

Elimde kovamla kıyı şeridine indim ve onu .

Kayaları çevirip kıştan kalma yosun kümelerini kaldırırken ara sıra denize bakıyordum. Ne bir tekne vardı, ne de bir tekneden iz. Sadece su, gidiyordu. Karşı kıyı şeridinin gölgesini bile göremiyordum. Dışarıda bir yerlerde milyonlarca insan hayatlarına devam ediyordu; çalışıyor, alışveriş yapıyor, televizyon izliyordu. Milyonlarca insan tamamen

Bu küçük adada aç ve korkmuş bir şekilde oturduğumuzdan habersizdik.

Hava kararmadan önce sevindirici sayıda midye ve makul büyüklükte bir yengeç bulmuştum. En azından deniz ürünlerimiz vardı. Kovamı sahile çıkardım ve yengeci kırıp öldürmek için keskin kenarlı bir kaya buldum. Kulübemde bidonda su kaynattım ve bulduklarımı içine attım. Kabuklu deniz ürünleri egzersiz ve soğuk nedeniyle kaybettiğim kalorileri yerine koymaya yetmedi ama beni biraz doyurdu ve panik sınırını da geriye itti.

En azından bugün için karnım doydu ve ısındım.

Fotoğraf makinemi hâlâ şarj etmediğimi ancak gece yaklaşırken fark ettim. Hiçbirimiz şarj etmemiştik. Bize verilen küçük solar şarj cihazları iki pilden biriyle çalışıyordu, bu yüzden birini gündüz şarj ederken diğerini kullanıyorduk. Bir önceki gün adadaki son gün olduğunu düşünerek benimkini şarj etmeyi düşünmemiştim. Bugün sahile döndüğümde de yapmamıştım. Geçmiş düşündüm ve kamptan ayrılmadan önce diğerlerinin pillerini şarj etmek için dışarı çıkardıklarını hatırlayamadım. Hiçbirimiz kameralarımızı takmamıştık bile.

Midemdeki yengeç aniden yeniden canlandı, sürünerek içimi kemirmeye başladı. Duncan'ın beni erzaklarından mahrum edip çadırıma geri göndermekte bu kadar acele etmesinin nedeni bu muydu? Ne de olsa, en son dışarı itildiğimde bana erzak vermesini sağlayan tek şey, sürekli kayıtlarımız hakkında yaptığım tehdit olmuştu. Belki de görüntüleri hiç kimsenin görmeyeceğine güveniyordu.

Bu düşünce beni yiyecek kıtlığından ya da kayıp gemiden daha çok korkuttu. İlk kez kendimi denizin diğer tarafındaki dünyadan gerçekten ayrı hissediyordum. İlk kez kurallarının ve yasalarının bana yardım etmek için orada olmayacağını hissediyordum.

Beni koru. Çadırıma döndüğümde onu aranmış, yağmalanmış bulduğum zamanları düşündüm. Bunun tekrar olacağı açıktı, belki şimdi daha kötüsü.

Hızlı bir karar verdim. Yapabileceğim tek şey saklanmaya devam etmektir. ve kameramı sürekli takmam gerekiyordu. Hayatta kalmak istiyorsam, erzaklarımı hırsızlığa karşı güvende tutmalıyım. Elimdekileri toparlamam uzun sürmedi; fazla bir şey yoktu. Yağmur şiddetlenmeye başlamıştı ve bunun için minnettardım çünkü izlerime ihanet edecek daha az kar vardı.

Mağarayı buldum ve sürünerek içeri girdim. Her şey daha önce olduğu gibiydi, sadece en dıştaki bölüm daha soğuk ve biraz daha nemliydi. İçteki oda her zamanki gibi kuruydu ve birkaç eşyayı dikkatlice Taştaki çıkıntılar. Elimde ne kadar az şey olduğunu, hepsinin böyle sıralandığını görmek korkumu daha da arttırdı. Yine de en azından erzaklarım orada güvende olacaktı. Öyle umuyordum.

O anda aklıma portakabin geldi. Duncan ve ben etrafa üstünkörü bir göz atmıştık ama mutlaka orada yiyecek depolanmıştı.

Mutfak mı? Artık geç olmuştu, hava tamamen kararmıştı ve diğerleri bütün gün gözümün önünden kaybolmuştu. Malzemeleri çoktan almışlar mıydı? Bu düşünce kalbimin endişeyle çarpmasına neden oldu. Yiyecekleri varsa, erzak için ısıklık çalabileceğimi biliyordum. Daha önce adadaki zamanımızın kısıtlı olduğunu bildiklerinde isteksiz , şimdi kurtarmanın ne zaman geleceğine dair hiçbir fikrimiz yokken kesinlikle daha cömert olmayacaklardı.

Boş çantamı kaptım ve hızla mağaradan çıktım. zaman yoktu. Kulübeye gitmeli ve orada kendim için kurtarabileceğim bir şey olup olmadığına bakmalıyım.

Rota karanlıkta zordu ama zifiri karanlıkta buz ve kar üzerinde yürüyüş konusunda biraz deneyimim vardı. Yolumu kolayca buldum ve bacaklarım titreyerek aşağı indim. Bu sırada korkudan başımı çevirip ağaçlarda gölgeler arıyordum. Ya diğerleri çoktan gitmişlerse? Daha da kötüsü, ya hâlâ oradalarsa?

Portakabine girmeden önce kendimi çelikleştirdim. El fenerim yanımdaydı ama sadece kapı kapandıktan sonra açtım. Işığı alçakta, pencerelerin altında tuttum. Her şey bıraktığım gibi . Yine de hızlıca dolaplara gittim ve birbiri ardına açtım.

Hepsi boştu.

Hayal kırıklığım ve kızgınlığım yüzünden ağlayabilirdim. El fenerimi yere tuttum ve birçok ayak izinin izini gördüm. Oraya gitmişlerdi. Her şeyi almışlardı. Küçük bir parçam yarın birilerinin erzaktan pay alacağına inanmak istiyordu. Ama ben

Bir parçanın normal dünyaya ait olduğunu, şu anda içinde bulunduğum duruma ait olmadığını biliyordum. Adil ve iyi olan şey burada geçerli değildi, şu anda değil.

Gözden kaçırmış olmaları gereken bir şey olduğundan emin olarak, orada yatan cesedin yanına yaklaşmak istemesem de, aramak için banyoya girdim. Etrafta dikkatlice dolaştım, hepsi boş olan dolapları açtım. Bir zamanlar içlerinde sabun, çamaşır suyu, diğer temizlik malzemeleri ve belki de bazı ilk yardım malzemeleri olduğunu tahmin ettim. Geriye kalan tek şey lavabonun altında, bir borunun arkasında toplanmış bir çift sarı lastik eldivendi.

Mini mutfaktaki her dolabı açtım ve tek bir küp bile bulma umuduyla her köşeyi yokladım. Tamamen . Bilgisayar konsollarının altında dolaplar vardı ve bunları açtığımda içlerinde hala malzeme vardı. Çoğunlukla teller, kablolar, plastik bağlar ve parçalar. Her şeyi gözden geçirdim ve sonunda bazılarını boşalttım.

plastik saklama kutuları ve birkaç kablo bağıyla birlikte aldım. işe yarar bir şey vardı, bir şişe yüzde yetmiş izopropil alkol.

Muhtemelen elektrikli aletleri temizlemekte kullanılıyordu ama artık benimdi.

Topuklarımın üzerine oturdum ve ellerimi gözlerime bastırdım. Bu muydu yani? Fazladan yiyecek ve erzak olmadan nasıl hayatta kalabilirdim? Çaresizlik içinde etrafıma bakındım ve kendimi ranzalara bakarken buldum. Kulübede bulunduğum süre boyunca onlara bakmamak için kendimi zorlamıştım, oradaki cesede bakarak bir an bile geçirmemek için çaresizdim ama şimdi dehşetin dışında bir şey gördüm. En alt ranzanın altında, pislik içindeki battaniyenin altından görünen plastik bir sandığın kenarı vardı.

Birkaç dakika boyunca donup kaldım. O yatağın altında bir şey olduğundan emindim. Diğerlerinin bulamadığı bir şey çünkü akli başında kim içinde çürümekte olan bir ceset olan bir yatağın altına girer ki? Hiç kimse. Gerçekten çaresiz olmadıkça hiç kimse.

Banyodan lastik eldivenleri aldım ve montumu çıkarıp gömleğimin kollarını eldivenlerin içine soktum. Atkımı ağzıma ve burnuma sararak yataklara doğru ilerledim.

Koku, soğuk yüzünden hafiflemiş olsa da hâlâ mevcuttu. Yakından bakınca havada yoğun bir şekilde asılı duruyordu. Ranzanın üzerindeki yatak kabuk bağlamış ve donmuştu, kenara itmeye çalıştığımda kaskatı kesilmişti. Sonunda onu kaldırdım ve cesedin üzerine katladım. Altında yeni dehşetler vardı. Yaz boyunca damlayan ve biriken şeyler şimdi sıvılaşmış yağ ve etten sarkıtlar oluşturmuştu.

yatağın çıtalarından sarkıyordu. Eldivenli ellerimin altındaki zemin yağlıydı, kokuşmuş balçıkla kaplıydı. Gözlerim tiksinti dolu yaşlarla doldu. Yine de yapışkan plastik sandığı dışarı çıkardım ve kapağını kaldırdım.

Kutu, zula kutularıyla aynı tür şeffaf plastiktendi. Ucuz, büyük kapasiteli bir saklama sandığı. İçinde, düzgünce dizilmiş ve paketlenedikleri günkü kadar bozulmamış, sıra sıra tenekeler kutular, paketler ve kutular vardı. Yiyecek. İlaç. Sabun ve lüks eşyalar. Ağlamaya başladım, gözyaşlarım atkımı ıslatıyordu. Titreyen ellerimle eldivenleri çıkardım, ters çevirip yatağın altına attım.

Etiketlere bile bakmadım, her şeyi olabildiğince hızlı bir şekilde çantama doldurdum. Bunu yaparken kendimi omzumun üzerinden kapıya bakarken buldum. İşim bittiğinde ayağımla kutuyu yatağın altına iterek gözden uzaklaştırdım.

Orada, çok az iki adamın küçülmüş bedenlerinin yanında dururken, bir minnettarlık dalgası hissettim. Eğer o kutuyu yatağın altına itmeselerdi, hiçbir şeyim olmayacaktı. İstemeden de olsa beni kurtarmışlardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kendimi bir anda aptal gibi hissettim. Döndüm ve gecenin karanlığında dışarı çıktım.

Şişkin malzeme çantasını mağaraya geri götürmek kolay olmadı. Bir parça bile umursamadım. İkinci odanın girişi o kadar dardı ki, eşyaları tek tek açıp içeri itmek zorunda kaldım. Karanlıkta hala ne olduğunu tam olarak göremiyordum ama makarna ve pirinç torbalarının şekillerini, konserve fasulyelerin şırıltısını, tabletlerin katı küçük kutularını hissedebiliyordum. İçeride plastik kutuları doldurdum ve onları duvardaki bir girintiye ittim. Umarım mağara içindeki mağarayı bulsalar bile kimse oraya bakmazdı.

Dış mağaradan çıkarken, bir şeyler yapmam gerektiğine karar verdim. girişi kamufle etmek. Açıklığa biraz daha sokulacak basit bir saz ve çalı paneliyle geri dönecektim. Bol miktarda eğrelti otu ve yaprakla mağara girişi sanki bir kaya parçasından başka bir şey değilmiş gibi görünebilirdi.

Ayrıca kendi kameramı şarj etmeye ve takmaya devam edecektim, böylece diğerlerinin eylemlerinin sadece dahili hafıza kartında bile olsa bir kaydı olacaktı. Belki bu onları beni tehdit edecek çok fazla şey yapmaktan caydırırdı.

Ormanın içinden geçerek çadırıma geri döndüm ve gece için yerleşmeye çalıştım. Zordu; yorgun olmama rağmen aynı zamanda geleceğimiz ve benim konusunda korku ve endişe içindeydim. Şimdiden aramızdaki uçurum

kendim ve diğerkleri genişlemişti. Alabilecekleri her şeyi almışlardı ve beni düşünmüş gibi görünmüyorlardı. Sadece iki gün sonra, o günler ne kadar şok edici ve korkutucu olsa da, şimdiden safları kapatıyor olmaları beni rahatsız ediyordu.

Tek umudum teknenin bir an gelmesi idi.

*

Kurtarma, bekleyişin üçüncü, dördüncü ya da beşinci gününde gelmedi. Terk edilişimizin ilk haftası sona ererken, bir şeylerin derinden yanlış gittiğini hissetmeye başladım

başka bir şey yoktu. Günlerim neden hâlâ kurtarılmayı beklediğimize dair teoriler üretip bunları bir kenara atmakla geçti. Sabahları buzlu kumsalda nöbet tutuyor, kıydan toplayabildiğim kadarıyla Kıyı şeridinde, kamp ateşinin yanında oturup güç bankamı şarj ediyordum. Yapım şirketinin bir tür dublörlük yaptığı fikrinden vazgeçtim. Ya da Belki de bir şekilde tarihin izini kaybetmiştik, Andrew'un saati zaman kaybediyordu ve birkaç gün içinde toplanmamız gerekiyordu. Hatta en adada ne kadar kalacağımızı bile yanlış anlamıştık.

Belki de her şey beklendiği gibi ve biz sadece kolektif olarak kendimizi yanlış gerçeklere ikna etmiştik.

Terk edilişimizin ardında yatan nedenler üzerine düşünmek geceleri uykularımı kaçıırıyordu ama tek nedeni değildi. İlk hafta sona erdiğinde bir tür çifte hayat yaşadığımı fark ettim.

Gündüzleri nöbet tutuyor, öğlenleri Maxine ile yer değiştiriyordum. Benimle konuşmaya çalışmadı ve nasıl ya da işlerin nasıl gittiğini sorduğumda tek kelimelik cevaplar verdi. Öğleden sonraları çadırın etrafında meşgul oluyor, odun kırıyor, yiyecek arıyor ve sahili tarıyordum. Maxine'in denizi izlediği kadar beni de izlediğini fark ettim; fotoğraf makinesini takmamıştı. Paranoyaya kapılmak istemiyordum ama rapor hissediyordum. Ne amaçla olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece onlara odaklanacakları başka bir şey veriyordu - benden hoşlanmamaları.

Geceleri en aktif olduğum zamanlardı. Karanlığın tamamen çöktüğünden ve diğerlerinin muhtemelen kampta olduğundan emin olduktan sonra aceleyle mağarama gittim. Geceyi

Bir süre buranın güvenliğini sağladım ve şimdi girişi boydan boya geçen bir kamuflej paneli vardı, bu da burayı yeşilliklerle tıkanmış küçük bir delik gibi gösteriyordu. Çoğunlukla oraya deniz yosunlarını astığım iplere asmak için gidiyordum, böylece hava ile kuruyup korunabileceklerdi. Ayrıca bazı sahil taramalarımı da sakladım.

Orada başka bir kova, yırtık bir ağ, küçük bir balıkçı şamandırası buldum. Saklayabildiğim her küçük şey, belirsiz bir geleceğe karşı çok fazla balast gibi hissettirdi.

Zihnimin arkasında her geçen gün daha da yükselen bir fısıltı vardı ve korkmakta haklı olduğumu söylüyordu. Sadece kurtarmanın asla gelmeyeceğinden değil, benden nefret eden yedi kişiyle birlikte kapana kısıldığımdan da. Giderek çaresizleşen yedi insan ve sınırlı kaynaklar. Erzaklarımı zaten onlardan saklıyordum ama bir yanımda bunun yeterli olmadığını biliyordu. Mağara artık bir depo gibi değil, daha çok bir sığınak gibi gelmeye başlamıştı. Bir panik odası. Çadırımda uyuyordum ama bu sadece bir paravandı, burayı diğerlerinden saklıyordu. Kendi kendime korkmam için bir neden olmadığını söyledim. Bu endişeyi aklımın bir köşesine koydum ve neden hala adada olduğumuz gibi daha büyük şeyler hakkında endişelendim.

İlk hafta geçtikten sonra bir tür toplantı bekliyordum. Neler olduğunu ve ne yapacağımızı konuşmamız gerekiyordu. Bölünmüş topluluklar olarak bile hepimiz aynı boktan durumdaydık. Ancak sahilde yanından geçtiğimiz Maxine'den ya da diğerlerinden böyle bir çağrı gelmedi. Nöbetin bırakıldığı ve herkesin kampta olacağı yedinci günün gecesine kadar bekledim. Sonra bir anlaşılmaya varmaya kararlı bir şekilde oraya doğru yola çıktım.

Açıklığı terk edilmiş buldum ve kulübeden yoğun bir duman yükseliyordu. Hayır. Hepsinin akşam için toplanmış olması şaşırtıcıydı. Dışarıda durdum ve kapının direğine vurdum. İçeriden mırıltılar geliyordu, sonra Shaun kafasını dışarı uzattı.

"Maddy, ne ?

Şimdi ne yapmamız gerektiğini konuşmak için geldim - bir hafta oldu.

"Doğru.. Yarın gelip sizi görecektik.

"Oh... Onun yerine şimdi konuşabilir miyiz?

Shaun gözlerimin içine değil de başka bir yere bakarak, "Şu anda pek uygun bir zaman değil," dedi. "Herkes biraz yorgun ve... Nasıl olduğunu bilirsin.

"Doğru, yani gitmemi mi istiyorsun?"

"Özür dilerim," dedi beceriksizce.

O sırada kulübenin içinden bir koku aldım. Pişmekte olan etin kokusu, aynı zamanda baharat ve domates kokusu. İçimi çektim.

'Portakabindeki yiyecekleri yemeniz umurumda değil, tamam mı?

Eğer içeri girmeme izin vermemenizin sebebi buysa-'

Shaun göğsümdeki kameraya bakarak hızla, "Hayır, öyle değil," dedi. "Sadece... uh..." dudağını çiğnedi ve sesini alçalttı. Duncan, yani hepimiz buraya gelmemenin daha iyi olacağını düşünüyoruz. Çünkü... bilirsin... o pasta şeyini çaldın

ve hiçbir yiyeceğimizin kaybolmasını istemiyoruz.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Siz birlikte gizli yemekler yerken ya da benim topladıklarımın kendinize pay çıkarırken hırsızlık konusunda bu kadar endişelenmiyordu! Bir adım geri attım ve sesimi daha da yükselttim. "Kabul et artık,

Duncan, iki elinle birden çalışıyorsun ve bunların hepsi beni aç bırakmayı haklı çıkarmak için uydurduğun saçmalıklar.

"Kapıyı kapat Shaun, hava soğuyor," dedi Andrew'un sesi.

Duncan, "O sürtüğe defolup gitmesini söyle," diye alay etti.

Shaun rahatsız görünüyordu. "Yarın görüşürüz, tamam mı?"

Onunla ilk kez göz göze geldiğimde sırlı bir bakış fark ettim. Kafası iyiydi; büyük olasılıkla diğerleri de mantar çayı içiyordu.

Şimdi bu konuya girmenin bir anlamı yoktu.

"Bekleyeceğim," dedim ve açıklıktan çekilirken kulübenin içinden gelen çığlıklara aldırmadan gitmek için döndüm. Çadıra doğru yol aldım ve kendimi ısıttım. Kızgındım ve aşağılanmıştım ama

Yarın hallederiz.

Bölüm 23

'Sence çoğunlukla onun hatası mıydı? Yani Duncan'ın,' diye soruyor Rosie, ben kendimi toparlamak için duraklarken.

Kaşlarımı çatıyorum, sözümün kesilmesinden hoşlanmıyorum. Anlatacak bir hikayem ve onu anlatacak bir düzenim var. Bu kadın yaşadıklarım hakkında hiçbir şey bilmiyor.

ve sorusundan anladığım kadarıyla dikkatini vermemiş. 'Duncan sadece bir kişiydi. İyi bir insan değildi, en azından

Benhatta diğerleri bile. Ama yaptığı şeyi tek başına yapamazdı. Eğer başka biri hayır deseydi, katılmayı reddetseydi, her şey farklı olurdu. Bence gözünü karartmıştı. Benim hakkımda söylediklerine, bana yaptıklarına inanıyordu.

Ama diğerleri, Gill, Maxine, Zoe...

Bunun yanlış olduğunu, kolayca hedef haline gelebileceklerini biliyorlardı ve bu yüzden katıldılar.

"Sizce onlar da yabancı olmaktansa Duncan'ı yatıştırmak bilinçli bir seçim mi yaptılar?"

Omuz silkiyorum. 'Onlar adına konuşamam, sadece kendi düşüncelerimi söyleyebilirim, ama evet... bir dereceye kadar korktular ve hayatta kalmak için bir hesap yaptılar. Hepimiz kendi yöntemlerimizle bunu yaptık.

'Eğer her şey farklı olsaydı; diyelim ki daha fazla yiyecek olsaydı, daha iyi 'Eğer daha pasif bir rol üstlenseydiniz, sizce işler aynı şekilde ilerler ?

Bu konu hakkında düşündüm. Bir polis hücresinde oturup olanları tekrar tekrar gözden geçirirken büyük bir kısmını aldı. Ya bazı şeyleri farklı yapsaydım? Ya gösteri olması gerektiği zamanda bitmiş olsaydı? Ya hepimiz evlerimize normal insanlar olarak dönseydik ve bu hale gelmeseydik?

'Bence... hepimizin farklı şekilde yapabileceği şeyler vardı. Ancak yanımızda kimlerin olduğu ve daha önce neler yaptıkları göz önüne alındığında ... şiddetin kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum.

Bölüm 24

Ertesi sabah sahildeki nöbet yerimde bir kamp ateşi yaktım ve ısınmak için kendime biraz mürver çayı yaptım. Zaten birkaç tane bulmuştum. Sahilde, çatlamış ama kullanılabilir durumda olan bir PVC boru ve bir kova suya hapsettiğim ve daha sonra kullanmak üzere bıraktığım büyük bir yengeç gibi şeyler vardı.

Öğleden kısa bir süre önce geldiler. bir haftadır ilk kez görüyordum. Değişim oldukça belirgindi. Yola çıkmayı beklediğimiz gün yırtık pırtık ve zayıf ama mutlu görünüyorlardı. Şimdi üzerinde bir depresyon havası vardı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Andrew'un kazağının ön tarafında yiyecek vardı ve Zoe dışında herkes parlak ışıktaki gözlerini kısarak bakıyordu. Akşamdan kalma olduklarından şüpheleniyordum. Zoe'nin hantal yürüyüş montunun altındaki bedeninden hamilelik belirtileri gösterip göstermediğini anlayamadım. Belki de o olmadan bile yiyecek eksikliği bunu söylemeyi zorlaştırırdı. arasında fotoğraf makinem göğsümde olan tek kişi bendim.

"Günaydın," dedim, elimle ateşi işaret ederek. "Oturmaktan çekinmeyin.

Kimse bir şey söylemedi ve ben bir nabızı hissettim. Sonra Duncan boğazını temizledi ve bir elini dağınık sakalının üzerinde gezdirdi.

'Bu uzun sürmeyecek,' dedi. 'Durumu tartışıyorduk ve öyle görünüyor ki bir süre tek başımıza kalacağız. Sebebi ne olursa olsun. Bu yüzden daha fazlasını öğrenene ya da durum kendiliğinden çözülene kadar elimizden geldiğince hayatta kalmamız gerekiyor. Tek bildiğimiz yapım şirketinin iflas etmişler ve sahil güvenliğin ya da ordunun gelip bizi buradan çıkarmasını bekliyorlar.

Bunu düşünmüştüm. Adaya ulaşma sürecinin tamamı; gerçek bir sunucunun , küçük tekne, sadece Sasha veya Adrian'la tanışmak. Hepsi 'düşük bütçe' diye bağırıyordu. Eğer şirket bir tekne kiralayacak paraları olmadığını fark ettiyse, bizi kurtarmak için dışarıdan yardım almak zorunda kalacaklardı. Ama eğer öyleyse, neden ayrılmamız gereken günden önce fark etmemişlerdi ve

bu kadar uzun sürdü? Ne de olsa herkes benim gibi değildi, onları bekleyen insanlar vardı. Elbette birileri kameramanlarla iletişime geçip bize neler olduğunu anlatmaya çalışacaktı. Yanıt gelmemiş olması umurlarında değil miydi? Neden kimse bizi kontrol etmek için bir tekne göndermemiştii? Duncan'ın haklı olmasını umuyordum ama içimde kuşkular vardı. Başka bir şeyler dönüyordu.

"Mantıklı görünüyor," dedim sadece, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. Duncan, 'Bu amaçla, kitap için geldik,' dedi, sanki ben Konuştum.

"Kitap mı?

"Yiyecek arama kitabı. Onu geri istiyoruz. Bizim ona sizden daha çok ihtiyacımız var ve o sizin terk ettiğiniz topluluğa ait.

'Tam olarak kendi ayrılmadım,' diye . 'Ama haklısın, çoğunu hafızama kaydettiğim için artık ona ihtiyacım yok. Başka bir şeyle takas edebilirim.

"Ticaret mi?

'Bazı tavşanlar için, üremek için,' dedim. 'Böylece sen yiyecek toplayabilirsin, ben de ete ulaşabilirim. Herkes kazanır.

Duncan başını salladı. "Bizde hiç yok.

"Yapmalısın, öldürecek kadar aptal değilsin.

Bu söylenecek yanlış bir şeydi. Duncan'ın gözleri hemen kısıldı ve kendini daha da yukarı çekti. Onu kızdırmıştım.

'Onlara ihtiyacımız olacağını düşünmüyorduk,' dedi.

'Pekâlâ, bunun yerine tavşan tuzağına erişmeye ne dersiniz?

Duncan beni durdurmak için elini kaldırdı. 'Bunun için tartışmayacağım. Sadece kitabı ver.'

'Tartışmıyorum - pazarlık yapmaya çalışıyorum. Kitabı istiyorsun, tamam, ama benim de bir şeylere ihtiyacım var ve bu tuzağı kullanacak değilim. Onu geri alacaksın.'

'Onu en almamalıydın. O kitap topluma ait ve şimdi onu teslim edeceksin,' diye ısrar etti Duncan.

Şaşırmıştım. 'O kitap bana ait, çünkü onu ben satın aldım - ve eğer istiyorsan, karşılığında adil bir takas yapmalısın' dedi.

Her şey çok çabuk oldu. Bir an orada durmuş tarafımı açıklamaya çalışırken, bir an sonra çakıllı sahilde sırt üstü yatıyordum. Göğsümde Duncan'ın ellerinin beni ittiği yerde ikiz ağırlar vardı. I

nefes nefese kaldım, çoğunlukla şoktaydım. Üstümde soğuk bir sessizlik vardı, sadece Zoe Duncan'ın adını sessizce, bir soru sorar gibi söylediğinde kesiliyordu.

"Kulübeyi aramama yardım edin," dedi ve Gill, Zoe ve Maxine'i işaret etti. "Siz onu burada tutun.

Cevap beklemeden doğru yürümeye başladı. Andrew, Shaun ve Frank de onu etti. Yan döndüm ve ayağa kalkmaya başladım, ancak sert eller tarafından geri itildim.

"Gill! Zoe haykırdı.

'Duncan'ı duydun. O burada kalıyor,' dedi Gill.

'Ama yerde kalmak zorunda değil. Tanrım! Zoe bana elini uzattı ve kalkmama yardım etti.

Gill etrafımda dönerek benimle giden yol arasında durdu. Maxine'e baktım ama o çoktan Gill'in yanında durmaya başlamıştı.

Birlikte bir bariyer oluşturdular ve onları itip kaçabileceğimi bilsem de, dört adama karşı ne yapabilirdim? Yere itilmek beni sarsmıştı. Duncan'ın tartışmasını, bağırmasını bekliyordum ama beni fiziksel olarak yolundan çekmeye zorlamasını değil. Beni en çok korkutan şey kimsenin bir şey söylememiş olmasıydı. Kimse 'hayır' ya da 'dur' dememişti. Kimse 'yeter' dememişti.

Hâlâ orada olduğunu kendime hatırlatarak kamera kayışına uzandım. Diğerleri kameralarını atmış olsalar bile benimki hâlâ açıktı ve çalışıyordu. Eğer tüm bunlar bir şekilde hâlâ kaydediliyorsa elimde kanıtım . Eğer adadan kaçabilirsek, hikayemi anlatabilirdim.

"Eğer" önemli bir kelime.

Orada sessizce durdum ve bulamadıklarında ne olacağını düşünerek endişelendim. Kitap hâlâ gizli mağaradaydı, benden çaldıklarını fark ettiğimden beri oradaydı. Uzaklardan gümbürtüler ve çarpışmalar duydum, küçük evimin iyice yağmalandığını anladım. Bir süre sonra Gill ve Maxine'e baktım; ikisi de biraz rahatlamıştı ve benim çadırıma doğru bakıyorlardı, gösterinin tadını çıkarıyorlardı. Zoe hâlâ yanımdaydı, şimdi bir kayanın üzerinde oturuyordu.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi sessizce, diğerlerine bakarak.

Ne ile olduğunu sormama gerek yoktu. "Şimdi emin misin, öyle olduğuna?

Başını salladı. 'Hamile kalamam, burada sıkışıp kalamam. Yapabileceğin bir şey var mı?'

Bunu düşündüğünü görebiliyordum. Adada geçireceği süreyi uzatmak için hamileliğini bitkisel ilaçlarla sonlandırmaya çalışma fikri

aptalca olduğu tartışılmazdı. Ancak en iyi zamanlarda bile hamileliğin riskleri vardı ve biz kesinlikle en iyi zamanlarda değildik. Hamileliğin zaten yetersiz beslenen vücutuna vereceği zarar konusunda endişeliydim ve onun da öyle olduğu açıktı.

"Yardım eder misin?" diye fısıldadı. "Çay ya da iksir gibi bir şey yapabilir misin?"

'Deneyebilirim,'
dedim. "Neyi
deneyebilirsin? Gill
söyledi.

Yaklaşırken onu fark etmediğim için biraz sıçradım. Zoe kapana kısılmış bir tavşan gibi görünüyordu, gözleri panikten irileşmişti.

"Hiçbir şey," dedi, çok hızlı bir şekilde.

Gill gözlerini kıstı. "Onunla ne hakkında konuşuyordun?"

"Sadece... biraz tavsiye istedim," dedi Zoe.

Uzaktan adam sürüsünün geri döndüğünü görebiliyordum. İçimden Zoe'ye için yalvardım. Duncan'ın ateşine daha fazla benzin dökülmesine ihtiyacım yoktu, kitabın kayıp olduğunu bildiğine göre.

"Ne hakkında tavsiye? Bebek
hakkında mı? Zoe kaskatı kesildi.

"Nasıl-

'üst üste yaşarken sır saklamak zor. O plastik bardak şeyini temizlemediğini fark ettim - aslında hiç kullanmadın. Ve Shaun'la olan ilişkiniz... Yani hamilesiniz, öyle mi?

Zoe'nin delici sesi açıķça duyuluyordu çünkü Shaun diğerlerinden ayrılıp koşarak geldi. Zoe'nin önünde durdu, iri gözlü ve bir golden retriever kadar heyecanlıydı.

Zo? Az önce ...' mı dedi?

Zoe başını sallayarak gözyaşlarına boğuldu.

Çocuklar gruba yeniden katıldı ve yüzlerindeki hissedilir öfke bir anlığına yerini şaşkınlığa bıraktı. Sonra Duncan beni işaret etti.

"Nereye sakladın?" diye sordu.

pervasızca göstererek homurdandım. 'Yoksa ne yaparsın? Beni tekrar iter misin? Bana vurur musun? Bize ne kadar büyük bir adam olduğunu mu göstereceksin?

İlk kez gözlerinde nefretin yerini saf nefretin aldığını gördüm. Duncan benden nefret ediyordu. Korku içimde zirve yaptı ve adrenalinimi ve öfkemi körükledi. İlk kez sadece benden çalmalarından ya da eşyalarımı yok etmelerinden korkmuyordum, bana zarar vermelerinden de korkuyordum. Fiziksel olarak.

Zoe hâlâ ağlıyordu, şimdi Shaun'un kollarındaydı ve o da çaresizce etrafına bakınıyordu.

"Zoe hamile," dedi şaşkınlıkla, özellikle kimseye söylemeden.

"Ve Maddy ona bir tür kürtaj iksiri içirmeye çalışıyor," dedi Gill, tıpkı masal anlatan bir kız öğrenci gibi.

Yüzümün renklendiğini hissettim. Belli ki kulak misafiri olmuştu. Maxine şok olmuş görünüyordu, Frank'in içkiden şişmiş yüzü bir tiksinti maskesine bürünmüştü ve Shaun Zoe'yi daha sıkı kavıyordu.

"Bu doğru mu, Zoe?"

kaldırdı ve bir an için ne kadar güzel görüldüğünü düşündüm, burnu soğuktan pembeleşmişti, kirpikleri koyu renkti ve gözyaşlarıyla parlıyordu. Sonra gözlerimiz buluştu ve onunki hızla uzaklaşsa da gözlerinde kendini koruma içgüdüsünü gördüm. Kalbim parçalandı.

"Evet," diye fısıldadı Zoe, kendini Shaun'un kollarına daha da bastırarak ve diğerlerinin öfkesinden uzaklaşarak. "Bu doğru. Bana bebekten kurtulmam için bir şey verebileceğini söyledi.

"Neden ona böyle bir şey söyledin ki? Shaun bana ters ters baktı.

Sadece ona baktım, mafyadan başka birini bana saldırmaya davet etmek istemiyordum.

'Çünkü artık bir hastaneye ya da doktora erişimimiz yok. Bu hamilelik yüzünden burada, bu adada ölebilir' dedim. Shaun inanmayarak ve kızgın bir şekilde başını sallamaya başladı, ben acımasızca devam ettim. 'Ters gidebilecek binlerce şey var ve komplikasyonları tahmin etmenin ya da bunlarla başa çıkmanın hiçbir yolu yok. En güvenli şey, yapabileceğimiz tek şey, hamileliğini şimdi, erken evrede sonlandırmak. Bu riski en aza indirmekle ilgili.

"Kesin şunu! Shaun bağırdı. "Bu... Onu sadece korkutuyorsun. Zoe'nin başının üstünü öptü. "Sorun yok. Seni zehirlemesine izin vermeyeceğim.

"Eğer yaptığı buysa, hepimizin iyiliği için o kitabı almamalı," diye araya girdi Gill. "O zavallı adamlara ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz.

Birden kendimi gerçek dışı hissettim. 'Kamera ekibini zehirlediğimi mi ima ediyorsun? Bunu neden yapayım ki? Nasıl olduğunu boş ver.'

Gill, 'Belki de bizi burada tutmaya çalışan sensin,' diye tersledi. 'Bizi daha önce zehirledin, değil mi? Belki de burada olmaktan hoşlandığına karar verdin. Bu yüzden onları öldürdün, radyoyu sabote ettin.

'Bu delilik,' dedim. 'Neden sizinle burada kalmak isteyeyim ki? Aylardır tek yaptığınız beni aşağılamaya çalışmak, yemeğimi çalmak

ve beni dışarıda bıraktı.'

"Demek bizi o mantarlarla zehirlemeye çalıştın! Gill zafer kazanmış gibi konuştu. "O lanet mantarları alacağınızı hiç düşünmemiştim!

"Yeter! Duncan kükredi ve Gill havlayan bir köpek gibi sessizliğe gömüldü. onun efendisi. Duncan derin bir nefes aldı ve parmağını bir kez daha bana doğru uzattı.

"O kitabı nereye sakladığını bana hemen şimdi söyleyeceksin.

'Bende değil. Yaktım,' dedim, sakladığım bir yer olduğunu kabul etmek istemeyerek. Eğer bunu bilselerdi, aramaya giderlerdi.

'Saçmalık! O kulübede kıyafetlerden ve sahildeki bazı şeylerden başka bir şey yok. Çünkü onları bir yere , değil mi? Çok zeki bir kaltak gibi. Nereye. Nerede? Nerede?'

Konuşmak için kendime güvenmiyordum. Ne söylersem yanlış olacaktı. Ben de sessiz kaldım. Duncan'ın gözleri uzun bir süre beni süzdükten sonra başını salladı.

', madem bunu zor yoldan yapmak istiyorsunuz. Herkes dinlesin.' Grubun etrafına bakındı. 'Maddy portakabinden hiçbir şey alamadı. Yani o son yosun kırıntılarına ya da her neyse, aylarca yetecek kadar yiyeceğimiz var. İlaçlardan, ilk yardım malzemelerinden bahsetmiyorum bile... Yani sadece bekleyebiliriz. Ve sonunda bizi doğrudan o kitaba götürecek. Ama o zamana kadar, o yok - anladın mı? Onunla konuşmayacağız, onu görmeyeceğiz, ona yardım etmeyeceğiz.

"Ve Zoe'nin yanına yaklaşıyor," diye araya girdi Shaun.

Etrafımda toplanan yüzlere baktım. Kitap için takas yapmayı kabul etmiştim ama istedikleri bu değildi. Hayır. Duncan'ın gururu yüzünden Bana bir şey vermediler ve diğerlerine gelince... dikkatlerini dağıtmaya ihtiyaçları vardı. Beni yemlemek, beni dışlamak, kasvetli geleceğimiz üzerine spekülasyon yapmak dışında adanın sunduğu tek eğlence buydu. Kitaba ihtiyaçları vardı, doğru, ama onu saklamama daha çok ihtiyaçları vardı. Benden nefret etmek, bana düşman olmak için bir bahaneye ihtiyaçları vardı. Eğer kitabı edersem. yarın başka bir şey. Hiçbir şey yeterli olmazdı, çünkü suçlayacakları, hakkında konuşacakları ya da damgalayacakları kimse yoksa, korkuları için bir çıkış yolları da yoktu.

O anda tüm bunları gördüm ve çok korktum.

Birkaç dakika sonra Duncan kokladı ve döndü. Diğerleri de teker teker onu takip etti, ta ki ben sahilde tek başıma onları izleyene kadar.

geri çekiliyorlar. Zoe hâlâ Shaun'un kolundaydı. Onlar ağaçların arasında gözden kaybolana kadar ne rahatladım ne de hareket etmeye cesaret edebildim.

Titreyen bacaklarımla çadırıma geri döndüm. Beklediğim gibi darmadağınktı. Giysilerim ve yatak takımlarım çıkarılmış ve ıslak zemine serpilmiş, çiğnenmişlerdi. Çantalarım tamamen dışarı çıkarılmış ve içindekiler karıştırılmış, çamaşırlar kirli yürüyüş botlarımla karıştırılmış, yeniden kullanılabilir hijyenik pedler tiksintiyle bir kenara atılmıştı. Yengeç kovam devrilmiş, su dolu toprak zemini çamura çevirmişti. Yengecin kendisi gitmişti. Belki de onu almışlar ya da bir yere atmışlardı. İşleri yavaşça koydum, sonra oturdum, ateşimin közlerine baktım ve ağladım.

Hissettiğim şok ve çaresizlik beni titreterek nefes nefese hıçkırmama neden oldu. Kendimi tuttum ve kıvrıldım, kızgın, haksızlığa uğramış ve en önemlisi korkmuştum.

Kendim ve Zoe için, Duncan'ın bana ve doğanın ona yapabilecekleri için korkuyordum. Son bir haftadır hayatıma normal bir şekilde devam etmeye çalışıyordum ama çaresiz durumumuzun gerçekliği son birkaç saat içinde tüm gücümle yüzüme vurmuştu. Kapana kısılmıştık. Ben kapana kısılmıştım. Yiyeceğim sınırlıydı ve daha fazlasını yetiştirmek için hiçbir imkânım yoktu, kurtarılmanın yakın olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Diğerleri bana karşıydı. Kazazede arkadaşlarımla arasında bile yalnızdım.

Sonunda, yüzüm gözyaşlarıyla yapış yapış olmuş ve kalan hıçkırıklarla hıçkırarak kendime ne yapacağımı sordum. Ne yapabiliirdim ki? Bir yanım kitabı alıp onlara götürmek istiyordu. Bu en acil çatışmayı çözecekti. Ama bundan sonra başka bir şey daha olacağını biliyordum. Haritamı, yiyecek stoklarımı, aletlerimi isteyeceklerdi. Erzaklarını artırmalarının tek yolu benden bir şeyler almak. Bu aynı zamanda sahip oldukları tek eğlence biçimiydi, bir tür grup bağ kurma ritüeli - yabancıyı yemlemek. Hayır, kitabı teslim etmek sonuçta anlamsız olacaktı.

Duncan portakabinde bazı malzemeleri kaçırdığını bilmiyordu. Hepsinin onlarda olduğunu ve benim hiçbir şeyim olmadığını düşünüyor gibiydi. Söylediklerine bakılırsa planı bir süre beklemek, benim aç kalmaya başlamamı beklemek ve bu noktada kitabı teslim etmektir. Muhtemelen bunun bir hafta içinde olacağını düşünüyordu. Daha fazla bekleyeceğini düşünemezdim. Kısa bir süre bir yerlerde saklı kaynaklarım olduğunu fark edecek ve aramaya başlayacak ya da onları ortaya çıkarmam için beni zorlayacaktı. Aptal değildi. Eğer olduğum yerde kalırsam, er ya da geç beni ziyaret edeceklerdi. Daha fazla stres altında, daha fazla tehlikede ne yapacağını görmekten .

Bu da bana tek bir hareket tarzı bıraktı: onlar burada değilken geri geldi. Mağaraya gidebilirdim. Saklıydı, gizliydi ve zaten

Eşyalarımın çoğu içindeydi. Tek sorun, kurulu altyapımın sahilde olmasıydı. Arkamda tuvaleti, ateş çukurunu bırakacaktım, duman kulübesi ve deniz - en değerli besin kaynağım. Ama bundan başka bir yol göremiyordum. Ya mağarada bu işi halledecektim ya da tehditlerini uygulamaya geldiklerinde diğerleriyle yüzleşecektim.

Yorgunluk beni uykuya sürüklediğinde bir planım vardı. Umabileceğim tek lütuf bir haftaydı. Belki daha az. Bu süre içinde yapabildiğim her şeyi mağaraya taşıyacak ve kurtarma gelene kadar adada geçireceğim zamanı beklemek için bir tür sığınak olarak hazırlayacaktım. Tek umudum Zoe'nin ben ortadan kaybolmadan önce yanıma gelmesiydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

'Eminim izleyicilerimiz Buidseach ve orada meydana gelen olaylarla ilgili bazı haberleri görmüşlerdir. Ancak, çeşitli taraflardan gelen bilgilerin birçoğu çelişkili ve tutarsız olduğu için... orada ne yazık ki hayatını kaybeden insanların sayısını teyit edebilir misiniz?

Onu sabit bir şekilde değerlendiriyorum. Bu parlak, mükemmel duruşlu kadın, duygularını arkamda kayan otomatik ses kaydından alıyor. Sanki kendi beyni, bir kontrol odasından gelen dijital harfler dışında bomboş. Stüdyo ışıklarının arkasında bir yerde. Bu onun hatası değil. Bu soruları düşünen, gerçeğin acılığını gizlemek için şeker yığan o değil. Reytinglerle ilgili neşeli düşüncelerini iyi niyetli bir hoşnutsuzlukla gizleyen ve Evdeki izleyiciler her korkunç detayı yakalamak için eğilirken bile gazetecilik gururu. Taze bir ava saldıran kurtlar gibi açlıktan ölüyorlar.

Söyleyebileceğim her şeyi, açığa vurabileceğim şeyleri düşünüyorum. Yüzündeki buz gibi kırılğan gülümsemeyi silebileceğim birçok yol. Ama hayır. Bazı gerçekler benim için, sadece benim için.

"Adadan ayrıldığım sırada bildiğim kadarıyla Buidseach'te altı kişi öldü," diyorum.

"Bu sayı zamandan beri arttı, değil mi? Rosie bastırıyor.

"Sanırım öyle, evet. Tabii ki duruşma... bence bu çile bazı insanlar için çok fazlaydı. Olanlarla yüzleşmek zorunda kalmak. Ben suçlamıyorum başa çıkamadıkları için.'

Aslında bu doğru. Onları başka, çok daha kötü şeyler için suçluyorum.

Rosie, parlatıcıyla kayganlaştırılmış aynı sakarin gülümsemeyle gülümsüyor. Gözleri muhtemelen yuvarlanan metin satırlarının üzerinde geziniyor. Şimdi hangi dehşeti yaratmamı istiyor? Ölüm nedenlerini mi soracak? Alınan her son nefesin tüm ayrıntılarını mı? Açlık, zalim kazalar ve hayatları alıp götüren kötülükleri mi?

"Cesaretinizin takdire şayan olduğunu söylerken izleyicilerimiz adına konuştuğumdan eminim," diyor ve kameralara gülümsemek için arkasını dönüyor. 'Ve biz de

Madeline Holinstead ile birlikte, aradan sonra.'

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Ertesi sabah erkenden uyandım ve toplamak için dışarı çıktım. Bunların çoğu duman kulübesindeydi ve bölünmüş kütükler ile biraz kurutulmuş deniz yosunundan oluşuyordu. Ayrıca giysilerim, yatağım, uyku tulumum, kovalarım ve gereken diğer aletler de vardı. Eşyalarımı kontrol edip kahvaltım için ateşi yakarken, izlendiğimden giderek daha fazla emin olmaya başladım.

Belli etmeden hızlı bakışlarla etrafımı taradım. Orman karanlıktı ve saklanacak çok yer vardı ama çamların arasında turuncu bir gördüğümü sandım. Shaun beni gözetlemek için gönderilmişti. En azından ona yeşil bir ceket ödünç verebilirlerdi. Sabahki işime devam ettim. Her zamanki gibi ladin çayı yapıyor ve seyrek bir yemek yiyordum. Tüm bunlar olurken zihnim çalışıyordu.

Duncan kitabı bir yere sakladığımı biliyordu ve belli ki beni saklandığım yere giderken yakalamayı umuyordu. Daha önce görülme ihtimalime karşı mağaraya hep geceleri giderdim ama izlendiğimi ciddi olarak düşünmemiştim, en azından sürekli olarak. Ancak gün geçtikçe takip edildiğim hissi . Kıyı boyunca yiyecek ararken boynumun karıncalandığını hissettim ve arkamı döndüğümde ağaçların arasında bir hareket yakaladım. Ormanda arkamda çubuklar kırıldı ve rotamı takip ederken başka ağaçlar gördüm.

ayak izleri vardı. Sinsi olma konusunda pek iyi değillerdi. Ama öyle olmalarına da gerek yoktu. Onları fark ettiğimin farkında olsalar bile ne yapacaktım? Beni takip etmelerini nasıl engelleyebilirdim?

Gece çökmeye başladığında sürekli gözetim altında olmak beni zorluyordu. Eşyaları mağaraya taşımaya başlamalıydım, orayı yaşanabilir hale getirmeliydim.

En önemlisi, önümüzdeki günler için biraz yiyecek getirmem gerekiyordu. Yatmaya hazırlandıktan sonra çadırıma uzandım, tamamen giyinmiştim ve bekliyordum.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamam mümkün değildi ama saatler gibi gelmişti. Ateş sönüp gitti ve ben onu yeniden alevlendirmek için hiçbir şey yapmadım. Yapmadım.

Hala uyanık olduğuma dair bir işaret vermek istemedim. Şansımı tarttım. Eğer şimdi gidersem ve takip edilirim, her şeyi kaybedecektim. Eğer sadece uyumaya gidersem, sığınağımı kurmak için değerli zamanımı kaybedecektim. Daha da kötüsü, ne yapabilirdim ki?

Almak mı? Çadırımı tekrar aramalarını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Yatak takımım ve giysilerim ortadan kaybolursa bu kesinlikle şüphe uyandırırdu.

Sonunda, yorgunluktan gözlerim karıncalanırken, beklemeye karar verdim. Ertesi gece gidecektim. Umarım bu gece beni hiçbir yere gitmediğime ikna . Soğukta geçirilecek bir gece büyük olasılıkla bu tatbikatı tekrarlamak istememeleri için yeterli olacaktı. Zihinsel olarak eşyalarımı gözden geçirdim. Onları yavaşça, küçük gruplar halinde taşımam gerekecekti.

Sonraki birkaç gün içinde gece koşularımı tekrar yapmaya başladım. Sadece Daha önce karanlıkta sürünürken kendimi biraz aptal gibi hissederken, şimdi ölümcül derecede ciddi hissediyordum. Mağaraya dolambaçlı bir yoldan gittim, takip edilme ihtimalime karşı iki kez geri döndüm ve uzun süre saklandım. Oraya gidip dönmek uzun zamanımı aldı ve yanıma sadece az miktarda eşya alabildim. Bunların çoğu dikkatlice yarılmış ve sırt çantama yerleştirilmiş odunlardı. Çok fazla odunum vardı ve daha da fazlasına ihtiyacım olacaktı. Ateş yakmak soğukla savaşmanın, yemek pişirmenin ve suyu arıtmanın tek yoluydu. Ateş hayat demekti.

Bu amaçla, ışık ya da duman dikkat çekmeden mağarada ateş yakmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Işık kolaydı; Andrew'un SAS kitabını kapsamlı bir şekilde okumuştum ve ateşimi açık alanda bile gözden gizlemek için bir çukur kazabileceğimi biliyordum. Mağarada, dış girişteki bariyer sayesinde görünmez olacaktı. Sorun dumandı. Mağaraya döndüğüm ilk gece iç odanın arka duvarını iyice araştırdım. Orada geçilemeyecek kadar küçük bir çatlak daha vardı. Başka bir odaya ya da tünele açılıyor gibi görünüyordu, tepenin altında daha da geriye giden bir tünel. Ateş çukurumu onun altına kazdım. Dumanın çatlağa doğru kanalizasyon olacağını ve daha ileride bir çıkış bulacağını umuyordum. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Odunlarımı duvar boyunca istifledim, her bir parça sıcaklığın garantisiydi. Aletlerimi ve kuruyan bitkilerimi duvarlara ve tavana için yırtık balık ağı ve ip kullandım. O mağarada her gün birkaç saat kalmak Kendimi güvende hissettiğim tek zaman geceydi. Artık cadının evinin korkutucu bir hatırlatıcısı değil, koruyucu bir . Buna karşılık benim çadırım bir çocuğun oyun evi kadar koruyucu geliyordu.

Günler geçtikçe biraz paniklemeye başladım. Ne de kendime verdiğim bir hafta sadece tahmini bir süreydi. Duncan'ın ne zaman geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sabırım tükendi ve kitabı almak için geri döndüm. Ne yapacağını ya da ne zaman bilmiyordum. Hâlâ taşımam gereken bir sürü odun ve hantal eşyalarım vardı. Çadırımda kalmayı planlıyormuşum gibi davranmaya devam etmek zorundaydım. İzlendiğimi biliyordum ve ben dışarıdayken birilerinin eşyalarımı karıştırdığından emindim. Sessizce hareket etme ihtiyacı, mağaraya giderken yanıma fazla bir şey alamayacağım anlamına da geliyordu.

Sonunda, beşinci gece birden fazla yolculuk yapmaya karar verdim. Hava karardıktan sonra izlenmediğimden veya takip edilmediğimden oldukça emindim ve ormanda kaçamak bir şekilde gezinmek ne kadar sinir bozucu olsa da

birkaç gün daha beklemektense bir gecede halledebilirdim. Yatak takımlarımla tek bir yolculuk yapabilir, giysilerim ve kalan kişisel eşyalarım için geri dönebilir, sonra da odunların sonuncusunu alıp işimi bitirebilirdim. Odunlar için birden fazla yolculuk gerekebilirdi ama o köprüyü geçmem gerektiğinde geçecektim.

Bunun için iyi bir geceydi. Dolunayda saklanacak gölgeler bulmak daha zor olduğu için ayın evrelerine dikkat etmeye başlamıştım. O gece Yeni ay ve hava etrafımda karanlık görünüyordu. Uyku tulumumu ve köpük matımı bir araya getirdim ve ipe bağladım. Daha uzun bir ip parçasıyla onları sırtımda taşımak için bir kayış yaptım. Güneş doğana kadar bekledim. Karanlığın en yoğun olduğu zamanlardı, sonra yola çıktım.

Rutin hale geldiği üzere mağaraya doğru kıvrıla kıvrıla ilerledim. Birkaç kez geri döndüm ve bir süre çalılıkların altında saklandım. Ormanda benden başka kimseyi duymuyordum. Hayvanların çoğu hâlâ kış uykusunda olduğu için çok az ses vardı. Diğerleri et için uzun süre bekleyeceklerdi.

Sonunda mağaraya ulaştım ve rulomla uyku tulumumu ayırdım. Onları çatlaktan mağaranın içine sokmak çok oldu. Onları azar azar, birbiri ardına beslemek zorunda kaldım. İçeride yatağımı bir sol taraftaki oyuk, girişten gelen cereyanın dışında.

Mağaradan kayarak çıktım ve paneli arkamdaki yerine . Ne kadar etkili görüldüğünden memnundum; mağarayı gün ışığında geçtiğimde bile yapraklarla boğulmuş hafif bir girintiden başka bir şey gibi görünmüyordu. doğru geri döndüm, bacaklar kar erimesi çamurunda debelenmekten zaten gerilmişti.

Çadırın içinde daha önce toplanmadığım için kendime lanet ettim. Dış görünüşümü korumakla meşguldüm ve gün boyunca çadırda fazla vakit geçirmek istemiyordum. Şimdi karanlıkta etrafı kolaçan etmek, kıyafetleri toplamak ve sabun, havlu, giysilerle birlikte sırt çantama doldurmak zorundaydım

ve geri kalan günlük kullanım eşyalarım. Ani bir ses beni dondurdu, elim hala çantadaydı. Çakıllı sahilde tökezleyen biri miydi? Kendi kalp atışlarımın ötesini duymak için zorlandım. Ayak sesleri. Yakın değildi ama insanlar gevşek taşların üzerinde sürünüp tökezledikçe çakılların üzerinde gürültülü bir şekilde duyuluyordu.

Yakalanmışım, kararsızlıktan kapana kısılmışım. Eğer kalırsam, birkaç dakika içinde peşime düşeceklerdi. O zaman ne yapacaklardı? İçimden bir ses gecenin bir yarısı pazarlık yapmak için burada olmadıklarını söylüyordu. Eğer şimdi kaçarsam bu geride bir şeyler bırakacağım anlamına geliyordu; giysilerimin geri kalanını, odun depomu. Geri döndüğümde o şeyler orada olacak mıydı? Şüpheliydim.

Hiç seçeneğim yoktu ama yine de yaptım. Yarı dolu sırt çantamı sıkı sıkı tutarak çadırdan dışarı fırladım ve onu siper olarak kullanarak ağaçlara doğru bir rota çizdim. Gölgeyi çamların altına gizlendikten sonra döndüm, Ne yapacaklarını görmek için daha iyi bir karar vermeme rağmen. Kir ya da su damlacıklarını temizlemek için kamera lensini kolumla sildim; sanırım içten içe olacaklar için bir tür tanığa ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Gölgeleri büyük karanlığın içinden meşaleler taşıyarak çıktı. Bunlar pille çalışan türdendi, alevli değildi ve yabalar da .

Ama yine de tehditkâr bir hava vardı. Duncan girişte olmak üzere, sanki anlaşılmışlar gibi çadırın etrafını eşit aralıklarla sarmalarını izledim. Üç destekten birini ve salladı.

'Maddy, dışarı çık. Şimdi.'

Birkaç dakika sessizlik içinde beklediler. Sonra Duncan plastik kapı kanadını kenara itti ve el fenerini içeriye tuttu.

"O burada değil!"

Figürler şaşkınlık içinde yer değiştirip birbirlerine döndüler. Meşale ışınlarının etrafta dönerek beni arayışını izledim. Çadırın konumu için minnettardım; kaçışımı kumun değil, dolu toprağın üzerinde yapmıştım. Bana ihanet edecek hiçbir iz yoktu. Duncan çadırdan bir şeyler atmaya başladı, giysilerim mürekkep gibi yere sıçradı.

"Yatağı gitmiş. Kaçmış. Son giysi parçasını tiksintiyle yere fırlattı. "Lanet olsun! Onu izlediğini sanıyordum?"

İçlerinden birine döndü - yüksekliğinden Shaun olduğu anlaşılıyordu ve onun şeklini aldı. Shaun başını öne eğmiş gibi göründü, belli ki kendini savunmak için bir şeyler söylüyordu çünkü bir sonraki an Duncan patladı.

Soğuk muydu? Lanet olsun! Bu kadar korkak olduğunu bilmiyordum. Şimdi nerede olduğunu , değil mi? O ya da kitap ya da Tanrı bilir bizden başka ne saklıyor.'

'Geri dönecek' - bu Gill'den geldi, sesi bir martı çığlığı kadar net ve keskindi. "O zaman onu yakalayacağız, değil mi Duncan?

Eğer yatağını buradan aldıysa bu gece geri gelmeyecek, değil mi? Duncan tersledi. 'Shaun o sinsi kaltağı yakalama şansımız yok. Gill, giysilerini ve kullanabileceğimiz başka bir şey .

Gill bunu yapmak için acele etti, eşyalarını kucağına alıp bir bohça yaptı. Başka bir figürün Duncan'a yaklaşmasını izledim. Meşale ışığı bir an için onun üzerinde durdu ve Andrew'u tanıdım. Ayrıca Duncan'ın yüzünde siyah çizgiler olduğunu gördüm, sanki bir gerilla görevine çıkmış gibi kömürle boyanmış . Bu kadar korkmamış olsaydım komik olurdu.

Belli ki beni şaşırtmak için gelmişlerdi. Ne yapmak için emin değildim ama iyi bir şey değildi. Donup kalmıştım, beni duyarlar ya da görürler diye hareket etmekten korkuyordum. Sadece gitmelerini istiyordum ki kaçabileyim. Yine de aceleleri varmış gibi görünmüyordu.

Duncan ve Andrew'un kafalarını birleştirmelerini izledim. Sonra Andrew çadırın içine girdi ve ateşimden yanan bir dalla çıktı. Duncan'a uzattı ve bir tane daha almak için geri döndü. Duncan çubuğu salladı, kuru odun yanana kadar közleri havalandırdı, pürüzlü Yüzündeki gölgeler.

"Ne yapıyorsun? Zoe'nin sorduğunu duydum, sesi endişeyle katmanlanmıştı.

Duncan elindeki yakma çubuğunu çadırın üzerine atarak ona cevap verdi. Çam dallarından oluşan sazın dış tabakası günün yağmuru yüzünden ıslanmıştı ama bunun altında, plastik örtüden bahsetmeye bile gerek yok, fazlasıyla kuru çıra olduğu belliydi. Birkaç dakika sonra alevler yayılmaya başladı ve Andrew diğer tarafa kendi çubuğunu ekledi. Gill alkışladı ve tezahürat yaptı.

Maxine olduğunu tahmin ettiğim biriyle kol kola. Aylar önce yaptığım evin bir şenlik ateşi gibi yanışını izledim. Bir an için etrafındaki figürler Neredeyse havai fişek gösterisini bekleyen eğlence düşkünlerine benziyorlardı. Orada, sahilde, ateşin yanışını izliyor olmaları neredeyse normal görünüyordu. Sonra gözlerimde ışık parladı ve Gill'in sesini duydum.

"O orada!

El feneri bir ışıldak gibiydi ve bir anlığına beni kör etti. Korkudan donup kalmıştım ama bana doğru koşan insanların sesi beni kendime getirdi. Döndüm ve arkamdaki bağırış ve çığlıklardan kaçarak ağaçların arasına daldım.

Takip edilme, av olma hissi içimde dolaşırken korku beni sardı. Daha önce dikkatle çalılıkların arasından geçtim. Çamurda kayarken ayak bileklerimi burktum. Yüzüme çarpan bir dal gözüme battı ve çığlık atmama neden oldu.

Sesleri ağaçların arasından beni takip ediyordu. Başım eğik, yoluma devam ettim. Sonunda kafamı kaldırdım ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Panik tüm düşüncelerimi siliyor, tanıdık olanı tuhaf ve ürkütücü hale getiriyordu. Karanlığın içinden bana hiçbir işaret gelmiyordu. Tamamen kaybolmuştum.

Durmaya cesaret edemedim koşmaya devam ettim. Kalbim hızla atıyor, yanıma kramp giriyordu. Birden engebeli zemin elimden kayıp gitti ve düşüyordum. Bir vadinin içine düşüyordum. Yere sertçe çarptım ve rüzgâr beni dışarı attı. Ayak bileğim fena halde burkulmuştu, giysilerim sırlıklamdı ve karaya vurmuş bir balık gibi ağzımı açıp sıçrarken nefesim hırıltılı çıkıyordu. Ayakta durmaya çalışırken bileğimin acısı içime saplandı.

Sonra üzerimde ayak sesleri duydum.

Çamur ve suyun içinde hareketsiz yatarken donup kaldım. Acıya dair tüm düşüncelerim dehşetimin kara deliği tarafından yutuldu. Biri yakınımıydı, neredeyse tepemdeydi. Dalların kırıldığını ve çakıl taşlarının botların altında ezildiğini duydum.

Bir el kolumu tutup beni ters çevirdiğinde neredeyse çığlık atacaktım. İkinci bir el hemen ağzımı kapatmasaydı muhtemelen kendimi ele verecektim. Bu Zoe'ydi ve neredeyse benim kadar korkmuş görünüyordu.

"Sessiz ol!" diye tısladı. "Buradan çıkman gerek - şu taraftan. Asıl yolumun sol tarafını işaret etti. "Henüz oraya bakan kimse yok.

için mücadele ettim, sonra çömeldim. "Teşekkür ," diye fısıldadım.

"Onlara neler olduğunu bilmiyorum," dedi Zoe ve neredeyse ağlamak üzere olduğunu duyabiliyordum. "Hepsinin yüzü kapalı... Ne yapacağımı bilmiyorum.

Paniğimin altında dehşet yatıyordu. Sadece beni yakalamak için dışarıda değillerdi, aynı zamanda sinek mantarı ile kafayı bulmuşlardı, halüsinasyon görüyorlardı ve dengesizdiler. Bir yandan, motor becerilerimdeki azalma ve algılarımdaki dengesizlik kaçmama yardımcı olabilirdi. Diğer yandan, beni yakaladıklarında ne yapabileceklerini bilmeme imkan yoktu. rasyonel bir şekilde çalışmazken.

Sağ taraftan, ölü eğrelti otlarının ve devrilmiş dalların arasından geçen birinin sesi geliyordu.

"Git, şimdi! Zoe beni iterek fısıldadı.

"Dikkatli ol," diye tısladım, çevredeki karanlığa doğru eğilirken bile.

Ayak bileğim hızımı yavaşlatmam için bağıriyordu ama buna cesaret edemedim. Yarı çömelerek, ağaçların arasından hızla geçtim. Elli kadar gittikten sonra

Bir kayanın üzerine düşmüş bir kütüğü fark ettim. Mağara oranın kuzeyindeydi. Kendimi zorladım, şimdi yaralı bacağımı sürüklüyordum. Bu sırada gözlerim şişmişti ve zorlukla görebiliyordum. Alçak bir tepe beni yakaladı.

Şaşırdım ve çantam bir şeye omzumu burkarak aşağı düştüm. Ağaçlarda bir hareketlilik vardı; sanki tüm orman canlıydı ve beni çağırıyordu.

Sonunda mağara girişinin saklı olduğu küçük açıklığa ulaştım. Artık bitkin düşmüştüm ve soğuktan titriyordum, adrenalinim de tükenmişti. Karnımın üstüne düştüm ve paneli geriye itip içeri süründüm. Uğraştıktan sonra Kamufleji arkamdaki yerine geri koydum, çantamı silktim ve boşluktan iç odaya düştüm. Nefes nefese ve acı içinde duvara yaslandım. Uyuşmuş parmaklarımla baltamın sapını buldum ve sıkıca tuttum. Bayılana kadar orada saldırıya hazır bir şekilde bekledim.

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Balta bacağımdan kayıp bileğimi sarstığında irkilerek uyandım. Acı keskin ve ani oldu, kısa süre sonra yerini donuk bir ağrıya bıraktı. Kıpırdandım, duvara yaslanmış uyumaktan kaskatı kesilmiştim. Mağaranın içi neredeyse tamamen karanlıktı. Sadece bariyerden ve dış odadan içeri biraz güneş ışığı süzülüyordu. Gün olduğunu anlayabiliyordum ama ne zamanı ne de içinde bulunduğum durumu anlayabiliyordum. Gecenin olayları gözümün önünden geçerken, beni takip edenleri dinledim. Hiçbir şey yoktu. Kendi nefes alışım ve ormanın iç çekişi ses yoktu.

Kaskatı kesilmiş bedenimi yavaşça çözdüm ve el fenerimi almak için çantama uzandım. Onunla kendimi yaralarım açısından inceledim. Ellerim kirliydi, tırnaklarımın altı ve hâlâ ıslak olan montumun kolları ve gövdesi çamur içindeydi. Omuz silktim ve taytımın dizinde büyük bir yırtık olduğunu fark ettim. Altında büyük bir kurumuş kan lekesi ve düştüğüm yerde birkaç sıyrık vardı. Botumu çıkarmaya çalıştım ve acı yüzeye çıkarken dudağımı ısırdım. Ayak bileğim çok şişmişti ve sıkı bağcıklı yürüyüş botum tarafından sıkıştırılmıştı. Bağcıkları azar azar açtım ve botu yavaşça çıkardım, bu sırada yüzüm buruşuyordu. Sırılsıklam çorabımın altında derim parçalanmış çilek moru rengindeydi. Botumun izleri derideki yara izleri gibiydi, kızgın çizgiler mosmor ete bastırılmıştı.

Ancak ayak bileğimdeki ağrı hafifleyip dayanılabilir bir ağrıya dönüştüğünde havanın ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. Zonklayan gözümü yoklamak için saçlarımın uçlarının buz tuttuğunu hissettim. Çoğunlukla iyi hissediyordum ve bu inanılmaz derecede endişe vericiydi. Bu kadar soğuk olup da titremiyor olmak bile hipotermi başlangıcı. Hemen ateş yakmam gerekiyordu.

Sessizce kendimi mağaranın zeminine doğru sürükledim. Çukura henüz ateş yakmamıştım ve ellerim yarılmış odun ve kurumuş otlarla uğraşırken bir mankeninkiler gibiydi. bir ateşleyici vardı ve onu malzemelere sertçe sapladım. Sarı alevleri görünce minnettarlıktan gözlerim yaşardı.

Ateş yanarken ıslak giysilerimi . Sırt çantamdan rastgele bir şeyler çıkardım ve onları . Daha temiz ve kuru giysiler içinde, kirli tişörtümle saçlarımı kuruttum ve ısınmak için uyku tulumumu etrafıma çektim, kirli ellerimi ateşe doğru uzattım.

Ateş beni büyüledi ve kısa süre sonra uyuklamaya başladım. Bu bir çabaydı durumumu ve acil kaynaklarımı değerlendirmek için kendimi yeterince uyandırdım. Birçok açıdan şanslıyım. Yangında herhangi bir yiyecek ya da önemli bir alet kaybetmemiştim. Ancak termal iç çamaşırlarım, en kalın süveterlerim, çeşitli tişörtlerim ve pantolonlarım da dahil olmak üzere kıyafetlerimin çoğunu kaybetmiştim.

tozluk. , çok az işe yarayan ya da hiç işe yaramayan bazı ekstra eşyalarla birlikte üç tam takım kıyafet vardı. Bunlar iki çift polar astarlı spor taytı, bir normal tayt, iki tişört, bir süveter, iç çamaşırı (bir takım termal) ve bir çift şorttan oluşuyordu. Bunların dışında tek tük çoraplarım, atletlerim ve tek bir eldivenim vardı. Bir takım kıyafet şu anda pislik içindeydi.

Günlük çamaşırlarım da çadır yandığında çadırın içindeydi. Artık diş fırçam, diş macunu kalıntılarım, şampuan çubuğum ya da mikrofiber hijyenik pedim yoktu. Portakabin kutusunda biraz sabun vardı, yani en azından bu da bir şeydi.

Vücudumun ısınıp yükseltmek bir yana, su ilk endişemdi. Gün boyunca yanımda bir şişe su taşımıştım. Hala sırt çantamdaydı ve yaklaşık yarısı doluydu. İlkel su arıtma cihazım sökülüyordu ve mağarada benimle birlikte boştu. Dereye yakın bir yerde değildim ama etrafta yeterince kar vardı ve su eksikliği beni endişelendirmiyordu.

Beni endişelendiren şey ona ulaşamamamdı; mağara zemininde kendimi zar zor sürükleyebiliyordum.

Yaralı bileğimle dışarı çıkmak yakalanmak için yalvarmak olurdu. Ve yakalanmak ne demektir? Mağaraya ulaşmak için hayatım pahasına koşmuştum. Görülmek, yakalanmak ölüm demekmiş gibi hissetmişim. Bu sadece benim paranoyam mıydı, kovalanmaktan duyduğum korku damarlarımda çılgılık atıyor muydu? Dışarı çıkarsam diğerleri beni gerçekten öldürecek miydi?

Zihnimin daha üst kısmı, onlara her zaman şüpheyle yaklaşmak isteyen kısmı ikna olmadı. İki haftadan biraz daha az bir süredir adadaydık. İki hafta akli başında, normal insanları cinayete sürüklemek için yeterli değildi. Geri kalan yanımda, beni adaya getiren yanımda

Beni ormandan geçirip kurtardığında, farklı olduğunu biliyordum. İki hafta normal bir hayatta çok fazla bir şey değildi. Biz bundan çok uzaktık. Durumumuz ne kadar çabuk değiştiyse, hepimiz de o kadar çabuk değişmiştik. Nefrete dönüşen hoşnutsuzluk. Pasif saldırganlık

fiziksel saldırı. Bunun üzerine bir de ev yapımı içkiler, halüsinojenler ve açlık tehdidi eklenince... Diğerlerinin bana ne yapacağından emin olamıyordum. Bunları planladıklarından ya da öylesine olup bittiğinden bile emin değildim. Çete zihniyeti. Bir sürü beni ormanda kovalıyordu çünkü doğası buydu.

Yani dışarı çıkmak şimdilik imkansızdı. Sadece ayakta durup yürüyene kadar değil, koşana kadar da beklemek zorundaydım. Bu ne kadar sürerdi? Hiçbir fikrim yoktu.

Malzemelerimi gözden geçirdim ve portakabinden bir paket ibuprofen buldum. İki tablet çıkardım ve bir yudumla birlikte içtim. değerli su. Önceden paketlenmiş ilaçların acı kuruluşunu tatmak tuhaftı. Tek umudum ayak bileğimdeki şişliği indirmeleriydi.

Küçük aynam ateşin içinde kaybolunca gözüme bakmak için bir kaşık kullandım. Baş aşağı duran küçük yansımada yanlış bir şey göremiyordum. Göz kapağımdaki kesik dışında. Ne kadar şişmiş olduğunu hissedebiliyordum. Bir çorabın köşesini ıslatıp kesğin etrafını temizledim ve biraz antiseptik krem sürdüm. Aynı şeyi dizim için de yaptım.

Bu küçük çaba beni bitkin düşürdü ama bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum. Vücudumun iyileşmek, kendini ısıtmak için enerjiye ihtiyacı vardı. Bir kutu şeftali dilimi açtım ve şurubunu bir bardağa döktüm. Meyvenin yarısını yedikten sonra açık tenekeyi kapatmadan önce hastalıklı suyunu yudumladım.

Beslendikten sonra ateşin yanına uzandım ve zihnimin dans eden alevlerde dolaşmasına izin verdim.

Yine uyumuş olmalıyım çünkü bir sonraki an sarsılarak uyandım. Gözlerim hızla açıldı ve kalbim göğsümde gümbürdedi. Beni neyin uyandırdığını anlamam birkaç saniye sürdü: çalılıkların arasından gelen ayak sesleri.

Kulaklarımı zorladım ve çılgınca ayak seslerinin ne kadar yakın olduğunu, yaklaşıp uzaklaştıklarını ölçmeye çalıştım. Anlayamadım. Donmuş, yarı yatar, yarı dik bir haldeyken, Duncan'ın sesini korkutucu bir şekilde yakınımından duydum.

"Orada, çalılıkların altında arama yaptınız mı?

Frank daha uzaktan cevap verdi. 'Orada değil. Belki de mürettebat kabinine gitmiştir?'

'O zaman diğerleri onu bulur. Aramaya devam edin.'

Kesik kesik sesler duydum, bir sopa çalıları dövüyordu. Mağaranın girişine yakın mıydı? Dış odaya bakmak için hareket etmeye cesaret edemedim. Uyku tulumumun hışırtısı inanılmaz derecede yüksek görünüyordu.

Bir süre sonra kesik kesik sesler . Duncan, "Şu şişeyi bana ver," dedi.

Ayak sesleri yaklaştı ve metal üzerindeki plastiğin tıkırtısını, birinin derin bir iç çekişini duydum.

Frank onaylayarak, 'Üşümeyi ,' dedi.

"Tadı bok gibi ," dedi Duncan öksürüğünü bastırarak. "Hiç yoktan iyidir.

"Evet... hiç yoktan iyidir.

Daha fazla çarpan ayak sesi. Daha fazla insan açıklığa giriyor. "Bir şey var mı? Duncan talep etti.

"İşaret yok. Arayan Andrew'du. "Bir ara oraya girmiş," diye devam etti. 'Battaniyelerin yeri değiştirilmiş ve boş bir kutu var. Yatağın altından bir şey çıkarmış.

Duncan yemin etti. 'Demek ki bir yerlerde zulası var. Muhtemelen orada oturup bize gülüyordur, tüm yiyecekleri mideye indiriyordur.

Yarısı boş şeftali kutusuna ve kendi pislik içindeki ellerime bakarken neredeyse gülecektim. Evet, gerçekten yaşıyordum.

"Shaun ve Zoe'den bir haber var mı? Gill söyledi. Belli ki Andrew ile ortaktı.

Frank, "Onları görmedim," dedi.

Andrew, "Muhtemelen ona bir karyola falan yaptırmıştır," dedi.

"Çocuğun amcığı kırbaçlanmış.

'Yine de onu suçlayabilir misin? Çok seksi kız,' dedi Duncan. "Elinden gelse sen de yapardın.

Gill oflamış ya da onlara belli bir şekilde bakmış olmalı, çünkü müstehcen bir kahkaha koptu.

'Sen de fena değilsin, endişelenme. Memelerin de güzelmiş zaten,' dedi Andrew. 'Maxine'den daha iyi. O biraz fazla Maddy'ye benziyor - dar kalçalı.

"Sıkı bir kıcı sevmiyor musun, Andy? Duncan söyledi ve Gill kıkırdadı. 'Frank Maxine'i alır ve Gill, Andrew'dan hoşlanıyorsun, değil mi? İkiniz birlikte yaşayabilirsiniz,' dedi Duncan.

"Eğer bana ayak uydurabilirse," dedi Gill ve muhtemelen Duncan'dan bir ılık sesi yükseldi.

"Maxine'i istediğimi kim söyledi? Frank şikayet etti. "Sadece yaşlı olduğum için mi?" "Peki ya sen Duncan? Andrew dedi ki. 'Shaun'u umuyorsun

kız arkadaşını paylaşmaya karar verir?'

"Hayır, kendimi Maddy'ye saklıyorum," dedi Duncan ve esprili tonunun altında kötü bir kenar duydum. 'Onu bir şey ver.

Güldüler. Tüm vücudumun sıkıldığını ve aşağılanma ile öfkenin karışımıyla ısındığını hissettim. Ama bunun altında korku vardı, soğuk, kalıcı bir korku. Onların uzaklaştığını duyduğumda bile bu korku dağılmadı. Aksine büyüdü.

Sessizlikten başka bir şey duyulmadığında uyku tulumumdan çıktım ve sönmekte olan ateşin yanına oturup kendime sarıldım. Titrek ışığında nihayet fotoğraf makinemde hasar olup olmadığını kontrol ettim. Objektifte bir çizik vardı ama sert kılıf bunun dışında onu korumuştur. Arkasındaki küçük ışık hâlâ parlıyordu. Diğer güç paketi yanımdaydı ama onu mağarada kullanamazdım.

Ama elimdeydi, ne olsun.

güvendedim. Yine de benim hakkımda konuştuklarını duymak kendimi daha kötü hissetmemi neden oldu. Sanki bir insandan bahsetmiyorlardı, gerçekten. Adımı bir şeye aitmiş gibi söylüyorlardı, insandan daha az bir şeye. Kullanabilecekleri ve kolayca kırabilecekleri bir şey, sanki boşaltılıp ezilecek bir tenekeymişim gibi. Plajda aşırı tepki vermiş olabileceğim düşüncesi beni terk etti. Eğer beni yakalarlarsa, güvende olmayacaktım.

Bu süreçte kendini tehlikeye atarak beni kurtaran Zoe'yi düşündüm. Her ne kadar adada tek bir dostum olduğuna inanmak istesem de, Zoe vefasız olduğunu kanıtlamıştı. Onun için endişeleniyordum; hamileliği ilerledikçe komplikasyonlar yüzünden tehlikeye girebilirdi. Sadece bu da değil, diğerlerine daha bağımlı hale gelecekti. Eğer sinek mantarı ilacını gerçekten gördüğü kadar kötüye kullanıyorlarsa, o zaman o kadar da güvenilir olamazlardı. Umarım Maxine mantıklı davranırdı, gerçi arası açılmış gibi görünüyordu ve benim eski kamp günah keçisi rolümü dolduruyordu. Artık başka bir şeydim - bir düşman. Av. Her halükarda de yardım edemezdim. Tek odak noktam kendimi hayatta tutmak olmalıydı.

Adada hayatta kalabilmemin tek yolunun saklanmak, diğerlerinden uzak durmak ve kurtarılmayı beklemek olduğunu biliyordum. Eninde sonunda, bir şekilde, gerçek dünya bize ulaşmak zorunda kalacaktı. Yapım şirketi olmasa bile, mutlaka bir tekne geçecekti. Bir balıkçı bizi görecekti, bir sahil güvenlik helikopteri aramaya çıkacaktı. Diğerlerinin hepsinin ailesi vardı ve bu aileler onları terk etmeyecekti. Tek umudum, kurtarma geldiğinde ve bu lanet adadan kurtulma şansım vardı. Bu arada diğerlerinden daha zeki gerekiyordu. İzlerimi örtmeli, mümkün olduğunca beslenmeli ve sağlıklı kalmalıydım. Bir fırsat gelecekti. Sadece sabırlı olmalıydım.

*

Sonraki birkaç gün yavaş geçti.

Yürüyemiyor ya da yere uzanıp bileğimi dinlendirmek ve şişemdeki su seviyesinin düşmesini izlemek dışında pek bir şey yapamıyordum. Sürekli susuyormuşum gibi hissediyordum, ama bunun sadece zihnimin beni uyutmasından kaynaklandığını düşündüm. su durumu hakkında. Zihnimi meşgul etmeye çalıştım ama ne okumaya ne de yırtık taytımı onarmaya odaklanabildim.

Ara sıra bir arama ekibi mağaranın yakınına kadar geliyordu, ancak bu ilk uzun süre kalmadılar. başka bir yere bakıyorlarmış gibi görünüyordu. Hava karardıktan sonra hiç hareketlilik olmazdı ve acaba onlar da benim gibi korkunç bir zaman mı geçirdiler diye merak ederdim.

O ilk gece ormanda. Beni yakında bulamazlarsa bunu ne kadar sürdüreceklerini merak ettim. Yiyecek rezervleri konusunda endişeli olmalılar, dayanmaları için karne yapıyorlardı. Beni avlamak için ne kadar enerji harcayabilirlerdi? Gözlerini içlerine ve kendi hayatta kalmalarına ne kadar sürer? Benim için yeterince yakın değil.

Sonunda çürüklerim sarıya dönüştü ve ayak bileğim artık ayağa kalktığımda ya da çömeldiğimde ağrıyordu. Mağaradan çıkana kadar zorlanma altında nasıl olacağını bilmeme imkân yoktu.

Tekrar dışarı çıkmak hazırlıksız olduğum bir deneyimdi. Sessizce açıklığa çıkmadan önce akşam karanlığının çökmesini bekledim. Son birkaç gündür yeraltında kaldıktan sonra kendimi çok açık, çok korunmasız hissettim. Tehlikenin gelebileceği çok sayıda yön beni felç etti. Yere düşen her sallanan dal ve takırdayan sopa gözlerimin etrafımda dönmesine neden oldu. Kendimi nefes almaya ve kontrolümü yeniden kazanmaya zorladım.

İki ana amacım su bulmak ve atıklarımı bertaraf etmektir. Tuvaletim için bir kova kullanıyordum ve içindekilerin üzerine soğuk küller serilse bile koku sorun olmaya başlamıştı. Kovayı mağaranın girişinde bıraktım ve epeyce uzağa süründüm. Orada bir çukur kazdım ve sonra kovayı almak için geri döndüm. Boşalttıktan sonra yarı erimiş karla duruladım. Üzerindeki yapraklarla birlikte hiç dokunulmamış gibi görünüyordu.

Su farklı bir mücadeleyleydi. Bol miktarda kar vardı ama kazınan her bir kar parçasını kamufle etmek zaman alıyordu. Bu sırada sinirlerim yıpranıyordu ve işim bitmeden tamamen bozulacaklarından endişelenmeye başlamıştım. Yaptığım son şey, ölü kameram için biraz şarj elde etmeyi umarak güneş paketini saklamak oldu.

Mağaranın güvenliğine dönmeden önce açıklığın her yerinde ayak izlerimin olduğunu fark ettim. Kovalamaca gecesi mağaraya sürünerek girmiştik ve muhtemelen tek başına bu bile beni kurtarmıştı. Şimdi ise ayak izlerimi görebiliyordum.

Diğerlerinininkine karışan parmak izleri. Bu kadar aptal olduğum için kendime lanet ettim. Geri gelseler fark ederler miydi? Olmayabilir. Ama eğer devam edersem mağaradan çıktığımda izler hızla ve beni verirdi. Dikkatli olmak zorundaydım. Tekrar girmek için mağaranın kenarına gittim ve rotamı çalıların altına gizledim. Nefesimi tuttuğumu ancak paneli yerine yerleştirdiğimde fark ettim ve bir iç çekiş beni telaş içinde bıraktı.

Artık bir süre yetecek kadar suyum vardı ama karların eriyip gitmesi ve yağmur yağmaması ihtimaline karşı plan yapmam gerektiğini biliyordum. O zaman dereye ulaşmak için adayı geçmeden nasıl su bulacaktım?

Soğuk da bir sorun haline gelmeye başlamıştı. Çadırımda ateşi neşeyle yakabiliyordum ve bu çoğunlukla soğuğu uzak tutuyordu. Şimdi ise dumanın panelden kaçarak yerimi belli etme ihtimaline karşı ateşimi küçük tutmak zorundaydım. Ayrıca termal iç çamaşırlarım ve ağır kışlık kazağım da yanımda yoktu. Yine de mağara üstümde iyi yalıtılmıştı, küçük ateşin ısını hızla tüketen bir hava vardı. Daha fazla kat giysiye ve dış mağaraya açılan çatlağı kapatacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bu şekilde devam etmek soğuktan kalori kaybetmek anlamına geliyordu.

Alev almadan ateşe yaklaşabildiğim kadar yaklaşarak titreyerek günlerin ardından cevap geldi: portakabin.

Diğerleri gibi ben de çoktan aramıştım, doğru, ama herhangi birimiz giysilerini bulabilmiş miydi? İçeriye dair hatırladıklarımı gözden geçirdim. Banyodaki dolapları, küçük mutfak, konsolu aramıştım; diğerleri gibi benim de asıl endişem yiyecekti. Yine de herhangi bir giysi, yedek yatak takımı ya da havlu bile bulamamıştım. Ya diğerleri ben oraya varmadan önce onları bulmuşlardı ya da hemen belli olmayan bir yerde saklanıyorlardı.

Kitabı istemek için sahile geldiklerinde diğerlerini yeni kıyafetler giyerken görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Bir yıl sonra muhtemelen sahip oldukları her eşyayı hafızamdan listeleyebilirdim. Kimsenin yeni bir şey giydiğini . Aradığım depoları düşündüm. Hiçbiri yatak takımlarının saklanacağı yerler gibi görünmüyordu. Kulübenin bir yerinde bir gardırop ya da dolap olmalıydı.

Bela arıyordum ama başka seçeneğim yoktu. Uyanık olduğum her saati ısınmaya çalışarak geçiriyor ve başarısız oluyordum; bunu bir an önce düzeltmem gerekiyordu. Hastalanmayı ya da titreyerek kalori harcamayı göze alamazdım - hayatta kalmak için enerjimin her zerresine ihtiyacım vardı. Suyumu filtrelemek, bandaj yapmak, yiyecekleri muhafaza etmek ve daha pek çok şey için beze ihtiyacım vardı.

şeyler. Sadece bu da değil, elime geçirebileceğim her kaynak diğerlerinin sahip olamayacağı bir şeydi. Onları dezavantajlı duruma düşürürken kendi önbellemi zenginleştirebilirim, şansımı artırabilirdim.

Eğer en güçlü hayatta kalacak olsaydı, kazanmak için oynardım.

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Günlüğümde Şubat ayının ilk gününün üstünü çizdiğim gün, içimden bir parça öldü. Gün gün eski yıla geri dönüyor, günlüğü yeniden kullanıyordum. Bir ay. Kurtarılmak için bir ay beklemiştik. Yine de tek başımızaydık.

İki haftadır mağaramdaydım, iyileşiyordum ve sonra portakabine gitmek için doğru zamanı bekliyordum. Yeni bir ayın ilk gününü işaretlemek beni sınırın ötesine itti. Bunu yapmak zorundaydım. Kendimi asla hazır hissetmeyecektim. Mağaranın dışında dururken bu kadar açıkta, bu kadar korkmuş olma hissine hazır olmak mümkün değildi. Ben beklerken, diğerleri umutsuzca ihtiyacım olan eşyaların tadını çıkarıyor olabilirdi.

Hava karardıktan sonra mağaradan çıktım ve arkamdaki paneli yerine yerleştirdim. Ateşin sönmesine izin verdim ve diğerlerinin beni aramak için gelmeyi seçtikleri gecenin bu olmamasını umdum. İçeri geri döndüğümde sadece bir tanesiyle karşılaşabileceğim fikri

Beni bekleyenler, geçen hafta birçok kâbusun sebebi olmuştu. Sadece ihtiyacım olan şeyleri taşıyordum: bir bıçak, boş bir çanta ve el fenerim. Fotoğraf makinemi neredeyse bir tılsım gibi takıyordum. Beni onların öfke ve şiddetinden koruyacak, her şeyi gören bir göz.

İçimdeki her şey bir an önce koşup bu işi bitirmek istese de yolculuğumu yavaşça sürdürdüm. Her birkaç adımda bir durup ayak seslerini, sesleri dinledim. Hiç ses yoktu. Kar neredeyse tamamen olmuştu ama yerini demir gibi sert bir ayaz almıştı. Bu benim için iyi oldu çünkü hiç ayak izi bırakmadım. Umarım yoğun soğuk aynı zamanda

Diğerleri ateşlerinin yanında, ormanda değil.

Portakabin görüldüğünde durakladım ve nöbet tutmak görevlendirilmiş biri olup olmadığını anlamaya çalıştım. Hiçbirinin geceyi ateşi olmayan ve iki cesedin eşlik ettiği bir binada geçirmeye gönüllü olduğunu hayal edemiyordum.

Yine de acele etmedim ve dikkatlice yaklaştım. Ancak birkaç metre yaklaştığımda neden etrafı kollamaya gerek olmadığını .

Açık duran ve nemden şişmiş olan kapı sıkıştırılarak kapatılmıştı. Karşısında, bir paletten alınmış iki kalas çivilenmişti. I

yaklaştım ve kömürleşmiş kenarları gördüm. Bu tahtalar benim kalmaydı. Harap olmuş evimin, erzak almamı engellemek için parça olarak kullanılmasının acımasız ironisi kaçmamıştı. O kalasları söküp kapıyı büyük bir gürültü çıkarmadan açmamın hiçbir yolu yoktu. Birilerinin duyabilecek kadar yakında kamp kurmuş olma ihtimalini de göz ardı edemezdim. Şansımı bile, kulübeye gittiğimi anlardı. Aldığım şeyleri aramaya başlarlar ve muhtemelen geride bırakmak zorunda olduğum her şeyi alıp götürürlerdi. Hayır, varlığıma dair hiçbir iz bırakmadan içeri girmeliydim.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kulübenin etrafında döndüm. Pencereler işe yaramıyordu; hepsi kapalı ve içeriden kilitliydi. Birini kırmak, kapıdan içeri girmek kadar bariz olurdu. Çalılıkların arasına çömeldim, Sinirden titriyordum. Battaniye ve sıcak tutan giysiler olmadan gidemezdim. Onlar olmadan bahara kadar dayanamazdım. Tam kapıya geri dönmek üzereydim ki aklıma bir fikir geldi.

Bir ömür önce iki portakabin sınıfı olan bir ilkokula gitmiştim. Sınıfın ortasında bir kare naylon halıyla düzgünce doldurulmuş küçük bir kapak olduğunu hatırlıyorum.

Kulübenin alt kısmına bakarak, tabandaki ahşap kafeste bir panel bulana kadar tekrar daire çizdim. Onu çıkardım ve sürünerek zeminin altındaki boşluğa girdim. El fenerimi etrafa tuttum ve içinde bulunduğum geçidin sonunda bir kapak gibi görünen bir şey gördüm. Sürünme boşluğunda çürüme ve mantar kokusu vardı. Nefesimi tutabildiğim kadar tuttum, mecbur kaldığımda bir yudum hava aldım.

Kapakta, onu yerinde tutan alüminyum klipslerle boğuştum. Kapak kahverengimsi ve kalın bir şeyle kayganlaşmıştı. koyu renkli ahşap bir çember sızıyordu, sırlıslıklamdı. Öğürdüm ve meşaleyi düşürdüm. Hem o hem de ellerim kahverengi yağa ; yukarıdaki cesedin sızan kalıntıları. Cesaretimi kaybettim, ellerimi toprağa sürterek yağın parmaklarımın arasında ezildiğini hissettim. Öksürdüm ve .

Büyük bir çaba harcadım ama kendimi hareket etmeyi, ses çıkarmayı bırakmaya zorladım. Bunu yapmak zorundaydım. Kafamı bir arada tutmalıydim. Sonunda kapıyı kaldırıp açtığımda ve kendimi ranzaların hemen yanında, konsolun yanındaki köşede bulduğumda bu durum irkilmemi engellemedi. Kendimi delikten yukarı çektim, yapışkan, doymuş halının verdiği hisle geri çekilmemeye çalıştım. Çömeldim ve kendimi cesetten uzağa bakmaya ve bulmayı umduğum kıyafetleri aramaya zorladım.

Ellerimi halının temiz bölgelerinde ovuşturduktan sonra, duvarları daha fazla dolap ve saklama alanı için taramaya başladım. Banyoyu zaten kontrol etmiştim ve kapıdan içeri hızlıca baktığımda fazladan bir dolabın saklanabileceği hiçbir yer olmadığını gördüm. Konsolun altında geçen sefer bıraktığım kablolar ve eşyalar boştu. Belli ki diğerleri onları almıştı. Bilgisayar ekranlarının üstünde uzun, sıg bir vardı ama orada bir şey varsa bile o da artık yoktu.

Yenilgi hissi acı vericiydi. Buraya kadar boşuna gelmiştim. Son bir çaba olarak yatakların diğer tarafında, kapağın karşısındaki köşeyi kontrol ettim. Orada yarısı dolu plastik bir çöp kutusu buldum. Tekmelemek istedim ama cesaret edemedim. Zaten yeterince risk almıştım.

Sonra duvara tırmanan bir krom şeridin parlaklığını fark ettim. attım, çektim ve tavandan tabana bir dolap açılarak çöp kutusunu yan yatırdı. Sesi duyunca irkildim. Dar kapının arkasında küçük ama dolu bir gardırop vardı.

Rahatlayarak bağırmamak için kendimi zor tuttum. İçeride Gardıropta katlanmış giysilerle dolu birkaç raf vardı; kot pantolonlar, tişörtler, kapüşonlular. En altta bez bir sepet yıpranmış giysilerle doluydu. Yumuşatıcı kokusu başka bir zamanın anısı gibi yayılıyordu. Öne doğru eğildim ve alnımı katlanmış giysi yığınının üzerine koyarak içime çektim.

Gözleri görmeyen yolcusuyla ranzaya baktım ve . Kendime bunun önemli olmadığını söyledim, şu anda değil. Bu şeylere ihtiyacım vardı ve hepsi kadardı. Oraya nasıl geldikleri, neden orada oldukları beni ilgilendirmiyordu.

kadar çok şey vardı. Ayrıca diğerlerinin daha geri gelip gardırobu bulmayacağını da garantisi yoktu. Yapmak zorundaydım fırsattan en iyi şekilde yararlandım. Çantama birkaç kalın kazak, yün çorap ve mağaranın cereyanını engellemek için ucuz bir polar battaniye koydum. Sırt çantam kapaktan geçmeyi reddettiğinde neredeyse hayal kırıklığı içinde ağlayacaktım. Eşyaların yarısını çıkartmak zorunda kaldım ve biraz düşündükten sonra onları mağara boşluğuna bıraktım. Dışarı çıktığımda hepsini tekrar toplayacaktım. Bu sırada içine neler girebileceğini düşünmemeye çalıştım.

Gardırobu kapatmak ve o kadar çok eşyayı geride bırakmak kalbimi kırdı. Kendime için geri dönebileceğimi söyledim, ancak bunu yapma olasılığım düşüktü. Sıcak havalar geldiğinde, ne kadar çaresiz olayım, kulübenin altındaki karmaşanın içinden geçemeyecektim. Belki de

diğerleri geri kalanı bulacaktı, belki de . Umarım o zamana adadan ayrılmış oluruz.

Düşüncelere dalmış geri geri giderken ayağım bir şeye çarptı. Fenerimi aşağı doğru tuttum ve bunun bir kâğıt topu olduğunu gördüm. Düşünmeden , daha normal bir zamandan kalma bir refleksti; bir dağınıklık gör, . Elime aldıktan sonra cebime tıktırdım. Çıra da kalsın bari.

Yer altındaki boşluktan kaçtıktan sonra çantamı yeniden doldurdum. Ancak o zaman üzerime sinen kokunun gerçekten farkına vardım. Ellerim ölüm ve çürüme kokusuyla kaplanmıştı. Cesetlerin dehşetinden uzakta bu kokuyu daha fazla bastıramadım. Umutsuzca temizlenmeye ihtiyacım vardı.

Küçük cesaret depom şimdilik tükenmişti, aceleyle mağaraya geri . Su dolu bir dereye rastlar rastlamaz dizlerimi ve ellerimi pis suda ovdum. Bir avuç çamur aldım ve derim acıyana kadar tırnaklarımın altını ovdum. Damlayan parmaklarımla çantamı kaptım ve kısa bir yolculukla mağaraya geri döndüm. İçeride su bidonumun altında ateş yaktım. Ellerimi üç kez kaynar suyla ve bolca kendi suyumla ovmadan rahatlamadım.

değerli sabun. Ateş ışığında kıpkırmızı görünüyordlardı ama en azından temizlerdi.

Yeni edindiğim kıyafetlerimi kullanmak için hiç vakit kaybetmedim. Kalın bir çift çorap ve dış mağaranın girişine sıkıştırılmış bir battaniye ile sıcaklığın tadını çıkardım. Ateşimi yeniden yakarken çıra kovası neredeyse boş kalmıştı. Mağaranın içinde kalan birkaç kuru yaprağı kazıdım ve cebimden kâğıdı çıkardım.

Neden bilmiyorum. Belki de basit bir meraktı. Ne de olsa adaya geldiğimden beri aynı birkaç kitabı okuyordum. Belki de gözlerimi gezdirmek için yeni kelimelere açtım. Belki de içgüdüsel. Belki de. Her iki durumda da sayfayı düzelttim ve tanıdık *bir amanita muscaria* görüntüsüyle karşılaştım. Tanıdıktı, çünkü yiyecek arama kitabımdan gelmişti.

Ona baktım ve görüntünün anlam kazanmasını bekledim. Kitabımın kayıp sayfasının kameramanların portakabininde ne işi vardı? Kamptan biri fark etmeden kamera birinin kitabımı almış olmasına imkân yoktu. Neden almak istesinler ki? Hayır, sayfayı kamptan biri almış olmalıydı. Sonra, bir şekilde, porta kabine düşmüştü. Kameramanlara göstermek için mi oraya götürmüşlerdi? Neden?

Sihirli bir göz resmi gibiydi. Bir an işe yaramaz bir çöp parçasına bakıyordum, sonra bambaşka bir şeye bakıyordum. Cevap. İki canı sıkılmış adamla takas etmek için sihirli resimden daha iyi ne olabilirdi?

Mantar mı? Adalılardan biri sayfayı almış ve fazladan yiyecek ya da içki karşılığında takas etmek üzere sinek mantarını tanımlamak için kullanmıştı. Her ne sebeple olursa olsun, belki de yaptıklarını gizlemek için sayfayı portakabinde atmışlardı.

Sayfa ne zaman çekilmişti? Kayıp olduğunu ancak sahile taşındıktan sonra fark ettim ama önce de koparılmış olabilir.

Herhangi biri herhangi bir zamanda almış olabilir. Ama o zaman... neden hepsi sinek mantarı yemişti? En azından Zoe dışında hepsi. Sayfayı kim aldıysa mantarların ne olduğunu biliyor olmalıydı. Bunu henüz bilmiyorlar mıydı, yoksa biraz çorbadan zarar gelmeyeceğini düşünecek kadar aptal mıydılar? Onlar mı?

Belki de sayfayı alan kişiye çok fazla kredi veriyordum. Belli ki sinek mantarını doğru teşhis edecek kadar bilgi sahibi değillerdi. Kameramanları bu kadar çabuk, bu kadar şiddetli bir şekilde öldürdüğüne göre, başka bir şey olmalıydı. Sinek mantarı sayfasının tersinde *amanita virosa*: yok edici melek hakkında bir uyarı vardı. Bunlardan bir tanesi bile bir yetişkini öldürmeye yeterdi ve ortaya çıkan karaciğer ve böbrek hasarı muhtemelen dayanılmaz olurdu. Aynı derecede ölümcül olan başka türler de vardı.

Ölümlerinden adadaki biri sorumluydu. Belki kazara, ama de onları zehirlemişlerdi. Her kimse, kameramanlara mantar vermenin ölümleriyle bağlantılı olabileceğine dair bir fikri olmalıydı. İki sağlıklı adam yardım almadan öylece ölüvermezdi. Yine de, sorumlu her kimse hiçbir şey söylememişti. Çok mu korkmuşlardı, yaptıklarını saklamaya mı çalışıyorlardı?

Belki de sayfa tembellikten ya da yakalanma korkusundan değil, bulunacağını garanti etmek için geride bırakılmıştı. Benim sayfam, kitabımdan.

Ölü adamların yanında. Beni ima ediyor. Gill'i ve onun deliliğini hatırladım. İki adamı zehirlediğime dair suçlamalarda bulundu. Benden nefret ettiği için miydi, yoksa kendini korumak için mi benden şüphelenmeye çalışıyordu? Yoksa çorbayı yemeyen Zoe miydi? Mantarları âdetini getirecek bir şeyle takas etmeye mi çalışmıştı? Frank miydi?

Biraz içki? Birden hatırladım, o da çorbadan hiç içmemişti. Kendinden , sarhoştı. Herhangi biri yapmış olabilir. Kendilerini misilleme riskine atmaktansa beni suçlamak daha kolaydı.

Artık sadece birinin kamera ekibini öldürdüğünü bilmekle kalmıyor, aynı zamanda son anlarını da hayal edebiliyordum. Belki ilki uykusunda ölmüştü ama ikincisi... Arkadaşının öldüğünü fark etmesi, toksinler organlarına saldırırken çektiği yakıcı acı. Yardım çağırmış mıydı? Güçleri vardı. Belki de o zamana kadar çok fazla hayal görmüştü. Çok fazla acı çekiyordu. Aradıysa da kimse gelmemişti. Görünüşe göre kimse duymamıştı bile. Çok geç kalmış olsalar bile, sadece cesetleri toplamak için bile olsa yine de denerlerdi. Biri bize söylerdi. Ama kimse yoktu.

Kimse bir tekne göndermemişti. Kimse kameramanların aylardır haber alamamasından endişe etmemişti. Neden? Bir şeyler dönüyor olmalıydı. Şirket batmış mıydı? Ya herkes yeni şirketlere geçtiği için projeden vazgeçilmişse? Şu anki durumumuz, başarısız bir fikir için kimsenin sorumluluk almaması kadar basit olabilir miydi? Kimse bizi kurtarmaktan sorumlu değildi ve hepsi bir sonraki adımın, bir sonraki işin peşinden mi gidiyordu? Sasha ve Adrian'ın röportajlarını düşündüm. Gerçek bir sunucunun olmayışı, küçük tekne, baştan savma görüntülü görüşme mülakatları. Ya kısıtlı bütçeleri sonunda bozul? Ya adanın dört bir yanındaki ağaçlarda asılı duran ekipmanlar gibi biz de zarar olarak yazılıydık?

Adrian ya da Sasha değilse, diğer ada sakinlerinin aileleri ne olacak? Zoe'nin ailesi, Maxine'in kocası ve kızları? Frank'in bile tüm balıkçılık hikayelerinde yer alan bir kardeşi vardı. Diğer herkesin onları özleyecek birileri vardı. Şimdiye kadar evde olmamız gerekiyordu. Tren istasyonunda bekleyenler, otobüs saatlerini arayanlar, kuzeye gidenler gibi ayarlamalar yapılacaktı. Peki, tepkiler neredeydi? Kurtarılmamız nerede oldu?

Ayrıca, eğer diğer herkes durumumuzdan habersizse, İskoçya açıklarındaydık. Neden kimse bize rastlamamıştı? Uzaktan bile hiç tekne görmemiştik. Neden dünya biz yokmuşuz gibi davranıyordu?

O anda aklıma bir fikir geldi, o kadar korkutucuydu ki bir an nefes almayı unuttum. Ani farkındalığın derin, karanlık çukuruna bakıyor çok korkmuştum. Tüm umudumun ölümcül bir yaradan sızan kan gibi içimden akıp gittiğini hissettim.

kimse yoktu.

Bu fikir o kadar paranoyakça, o kadar mantıksız geldi ki neredeyse gülecektim. Beni durduran tek şey, bir kez başladığımda duramayacağım hissiydi. Nefes alamayana kadar gülebilir ve sonra çılgın atabilirdim.

Bizi tanıyan ya da bizimle karşılaşabilecek onca insan arasında, o zamandan beri bir yapımcıyı, bir aile üyesini ya da bir yabancıyı görmemiş ya da ondan haber almamıştık.

vardık. Kimse telsize cevap vermemişti. Kimse yakıt ya da kurtarma ekibi göndermemişti. Kimse balık aramak için yelken açmamıştı.

kimse yoktu. Dünyaya bir şey olmuştu.

Korkunç bir şey.

Çığlık atmak, kaçmak ya da kusmak ve gördüğüm her şeyi yumruklamak ve tekmelemek istedim. Tam da bunu yapmak için uzandım ama sessiz ve görünmez kalma ihtiyacı beni engelledi. Bunun yerine, kendimi toprak zemine attım ve

Parmaklarımı pençe gibi içine soktum. Alnımı toprağa vurduğum ve ağladım olabildiğince sessizce içine . Yüzümü yana çevirdiğimde, benimle alay eden giysi ve battaniye dolu çantayı gördüm. Hayatta kalabileceğimi düşünmüştüm ama

Ne zamana kadar? Sonsuza kadar mı? Burada kapana mı kısıldım? Sadece benim duyabileceğim bir soruya cevap vermek için başımı toprağa doğru salladım. Bunu yapamazdım. Kurtarılmaya umudu olmadan bu şekilde yaşayamazdım. Kafamda filizlenen bu yeni ve korkunç fikre katlanamazdım.

"Yapamam," diye fısıldadım tozun içine.

Mağara ve tüm gölgeleri, sarı alevler ve ufalanan toprakta kıvrılan kökler iç çeker gibiydi. Gece rüzgârı soğukluğunu

Islak yanaklarımı serinletmek için parmaklarını kulübeme soktu. "Yapmalısın," der gibiydi. "Yapmalısın."

Bölüm 29

'Beni bulurlarsa öldüreceklerini biliyordum,' diyorum.

Stüdyonun ışıkları altında, ağızındaki rujun tadına bakarken ve altımdaki kanepenin tereyağı yumuşaklığındaki derisini hissederken bile o mağaraya dönmek çok kolay. Kabuslarımda oraya yeterince sık gidiyorum. Karanlık ve ıslak, böcekler ve duman.

"Bu şekilde yaşamayı nasıl başardınız? Rosie soruyor.

Bilmiyorum. Eğer birisi bunu teklif etseydi - o küçük mağarada "Haftalarca, diyebilirim ki, kimse delirmeden buna dayanamaz. Yanlış anlaşılan küçük bir kahkaha attım. 'Bir hayvan gibi, bir hayvandan daha az yaşamak... Dayanabileceğimi düşündüğüm her şeyin ötesinde. Ama alternatifi ölümdü. En kötü zamanlarımda bile bundan kaçınmak için neler yapabileceğime şaşırmıştım.

'Ama o noktada kimse sizi kovalamaktan ya da itmekten fazlasını yapmamıştı. Öldürme niyetleri olduğunu düşündürecek hiçbir şey yok,' diye belirtiyor görüşmecim, muhtemelen diplomatik olduğunu düşündüğü bir şekilde. 'Sen yapmadın

O zaman ne yapacaklarını mutlaka biliyordunuz, değil mi?

"İronik şekilde, beni neredeyse öldüren buydu," diyorum, gözlerinin içine bakarak ve sözlerinden anında pişmanlık duymasını izleyerek. "İçimize işlemiş bir zorlama var. Kibar olmak, medeni olmak, sanki bir şeyi görmezden gelerek

Her kim ya da her ne bizi ele geçirmeye çalışıyorsa ondan bir şekilde güvende olduğumuz tehdidi. Sessiz kaldığımız sürece, kimse hissettiğimiz korkuyu ya da olabilecekleri kabul etmediği sürece... bu olmayacak.

Yanaklarımda yanan öfkeyi hissederek kendime küçük bir yudum su veriyorum. Bardağı yere bırakıyorum. "Bu saçmalık.

Bazı yapımcıların öfkeli ciyaklamalarını duyar gibiyim. Sonuçta bu canlı yayın. Çektiğim çilenin dehşeti bir . Açlık, yoksunluk, cinayet ve delilik tamam, ama lütfen bizi dilden uzak tutun.

"güvende kalmam konusunda öğretilen her şey ile gerçeklik arasında seçim yapmam gereken bir an vardı. Ya gerçekleri oynayacaktım yatıştırma oyunu, ne kadar incineceğimi müzakere etmek ya da

*içgüdülerime inandım ve ne olursa olsun kendimi kurtarmaya çalıştım.
Ve eğer içimdeki o parçaya güvenmeseydim... burada olamazdım.*

OceanofPDF.com

Bölüm 30

Annem ve babam öldüğünde, bu beni değiştirdi. Bir anda, sevdiğim, beni en iyi tanıyan insanlar gitmişti. Beni önemseyen iki insanı kaybetmiş gibi hissettim. Zaten küçük olan dünyam, sadece ben kalana kadar küçüldü, tek başıma. Bu kaybın korkunç acısını yanımda taşıdım. Yine de konuda hiç konuşmadım. Doğrudan o yokluğa bakmadım çünkü cesaret edemedim. Eğer bakarsam, beni tüketeceğini biliyordum.

Asla kurtarılamayacağımıza neredeyse kesin gözüyle bakıyordum. Aynı şekilde; bunu kabul etmeyi reddettim. Her geçen gün güneş gibi kör edici ve yakıcı bir şekilde üzerimde asılı duruyordu ama ben ona doğrudan bakmadım. Bunun yerine her zaman yaptığım şeyi yaptım; dikkatimi dağıtacak şeyler buldum. Eski hayatımda bu, uyanık kalamayacak kadar yorulana kadar sadece bir ses duymak için anlamsız YouTube videoları izlemek anlamına geliyordu. Adada ise kendimi hayatta tutmaya yetecek kadar yiyecek ve yakıt bulmaya çalışıyordum. Dikkat dağıtıcı şeyler olarak, diğer her şeyden daha çok işe yarıyordu. Garip bir şekilde, diğerlerinden birinin iki kişinin ölümüne neden olduğu bilgisi bana o kadar ağır gelmiyordu; zaten bencillikleri, dikkatsizlikleri konusunda hiçbir yanılsama içinde değildim. Beni kötü adam yapmak için birçok konuda yalan söylemiş ve gerçeği gizlemişlerdi. İki adamın ölümü neden grup nefretlerinin ateşini körüklemekten başka bir işe yarasan ki?

Gündüzleri hiç dışarı çıkmazdım. Ancak gündüz saatlerinde de uyuyamıyordum. Uykuda ve savunmasızken keşfedilme fikri sürekli bir korkuydu. Yaklaşan ayak seslerini dinlemek için uyanık olmak zorundaydım. Aynı şekilde geceleri de uyuyamıyordum çünkü karanlıkta dışarı çıkmam gerekiyordu. Bu nedenle gün batımından sonra ama gecenin en karanlık kısmından önceki dönemde alabildiğim az miktarda uykuyla çalışıyordum. Sonra gün doğumuna yakın saatlerde tekrar uyudum. Buna rağmen hiçbir zaman derin bir uyku uyumadım. çoğunlukla tükenmişti.

Gece ihtiyaçlarımı karşılamak için dışarı çıktım. İlk olarak çamur kovamı boşalttım ve içindekileri gömdüm. Yağmur suyunu toplamak için çalılıkların gizlenmiş başka bir kova vardı ve filtreleme sistemimi periyodik olarak yeniden dolduruyordum.

aparatu. Kameramı da bu şekilde şarj ettim, güneş enerjisi paketlerini geldiğinde gizli bir şekilde dışarıda bıraktım. bir şeye sahip olmak pek bir anlamı yoktu, bu ve iş o noktaya gelirse kaydedilme fikrinin beni kurtarabileceği umudu. Umudumla birlikte neredeyse yıpranmış bir fikir.

Işık ya da kıyı şeridine erişim olmadan elimden geldiğinde yiyecek aradım. Yılın bu zamanı ve fazla uzağa gidemediğim gerçeği göz önüne alındığında toplayabildiklerim çok azdı. Ortalama olarak birkaç mantar ya da bir avuç yeşillik toplayıp istihkak yığınma ekliyordum. Bu tayınlar bittiğinde ne olacağını düşünmemek için elimden geleni yaptım. Zaten onları mümkün olduğunca tüketiyordum. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Mağaradan çıkabileceğim birkaç uzun saat olmasına rağmen o kadar yavaş çalışmak zorunda kaldım ki erzak avında çok az ilerleme kaydettim. Karanlıkta ne yaptığımı görmek zordu ve ayrıca gürültü yapma korkusuyla yavaş hareket etmem gerekiyordu. Örneğin odun toplamak gerekiyordu. yere düşmüş olanlardan parça parça. İçeri girebilmem için her bir parçayı mağara girişine ve yana doğru itmeme gerekiyordu. Kendimi temizlemek için çıra, yosun ve yapraklar, su, yiyecek - hepsini bulmak ve sonra mağaraya sokmak çok zaman aldı.

Artık kat kat giysilerim ve cereyanı dışarıda tutmak için bir battaniyem olmasına rağmen, mağara geceleri hala çok soğuk oluyordu. Şişmiş, kaşınan Dondurucu soğuktan şömine başına geçtiğim için ellerimde ve ayaklarımda sivilceler oluşmuştu. Manikür makasımı çadırla birlikte kaybetmişim ve şimdi tırnaklarım pürüzlü, çignenmiş ya da çakımla kesilmişti. Ayrıca değerli suyu israf etmekten korktuğum için yıkanamıyordum. Toprak bir mağarada yaşamak zaten temiz kalma çabalarını tartışmalı hale getiriyordu. Saçlarımda böcekler ve örümcekler, giysilerimde kırkayaklar bulmaya alışmışım. Uyurken üzerime sürünüyorlardı ve onları uzaklaştıramayacak kadar bitkin düşüyordum. İçinde sürekli karanlıkta muhtemelen kazara birkaç taneden fazlasını yedim.

İçeride mahsur kaldığım uzun uyanık saatler boyunca okumaya çalıştım. Bu noktada bir romanımın her sayfasını neredeyse ezberden okuyabiliyordum. Çoğu zaman kendimi bir tür trans halinden çıkmış, sadece ateşe bakarken buluyordum. Bazen orada olması mümkün olmayan sesler duyuyordum: bir bilgisayar , bir telefon çalışıyor, bir araba geçiyor. Muhtemelen kuşların diğer sesleri taklit ettiğine karar verdim. Gerçi bu gecenin köründe bile oluyordu.

Dışarı çıkmanın verdiği bir rahatlama vardı. Keşfedilme korkusu ve mümkün olduğunca sessiz kalma gerilimi hala sinir bozucuydu, ancak temiz hava hissi ve yıldızlı gökyüzünün açıklığı benim tek zevkimdi. Adada kapana kısılmış olmaktan ne kadar korksam da bunun için bir yer. Ne de olsa Buidseach benim tek müttefikim, koruyucumdu. Onun içinde barındım, ateşimi ve kendimi onun sağladıklarıyla besledim.

Bazen, küçük saatlerde uyumaya çalıştığımda, sanki mağara duvarları beni duyabiliyormuş gibi kendimi yüksek sesle konuşurken buldum. İçimdeki düşünceleri köklere, örümcek ağlarına ve iç çeken rüzgâra fısıldadım.

Bazen duvarların, daha önce yaptıklarını düşündüğüm gibi, rüzgârla gelen kelimelerle konuşabilmesini diliyordum. Eğer Buidseach'te kapana kısılacaksam konuşacak birini bulabilirdim. Dost yüzü olan herhangi biri. Diğerlerinden sadece biri benimle birlikte dışarı atılmış olsaydı, her şey çok farklı olurdu. Çok daha az yalnız olurdum. Bazen efsanevi cadiya bile olabilirdim. Herhangi birine. Herhangi biri.

*

Bir gece şans eseri kamptan biraz daha uzağa gittim. Bu kaçınılmazdı; oduna ihtiyacım vardı ve mağaramın etrafında artık sadece birkaç dakika yanan küçük çubuklar dışında hiç odun yoktu. Ayrıca çay yapmak için daha fazla ladine ihtiyacım vardı. İğneler çok önemli bir C vitamini sağlıyordu ve buna çok ihtiyacım vardı.

Yanıma sadece temel ihtiyaçlarımı aldım: ip kordonlu çakım, bir Kanvas çantamı ve sırt çantamı eve odun taşımak için aldım. Gecenin içinde sürünerek dışarı çıktım ve temiz, soğuk havadan birkaç nefes aldım. Zemin demir gibi donmuştu ve soğuk cam gibi kesiyordu. Ağaçları kırağı kaplamış ve dökülen yapraklar. Nefesim yoğun beyaz bulutlar halinde yükseliyordu ve orman durgun ve sessizdi. Zorlu olduğu kadar güzeldi de.

Mağarayı arkama alarak yokuş yukarı yürümeye başladım. Sessizce ilerledim ama başımı eğme zahmetine girmedim. Geceleri kimsenin beni aramadığı oldukça açık hale gelmişti. Aslında bir süredir yakınımdaki ormanda kimsenin sesini duymamıştım. Belki onlar da soğuk rüzgârın dişlerini hissetmişlerdi. Ateşlerine ve yiyecek stoklarına bakıyorlardı.

Tepenin zirvesine ulaştığımda etrafta düşen dal ve kütük parçalarını aradım. Çoğu çürümüş ve tahta kurdu ile delik deşik olmuştu ama biraz kuruduktan sonra iyi yanacaktı. Sırt çantamı doldurmaya başladım.

bir görevdi. Bunu mümkün olan en kısa sürede halletmek mağaramın güvenliğine geri dönmek anlamına geliyordu.

Mümkün olduğunca çok odun topladıktan sonra ladin toplamaya . Çakımı telli dallar üzerinde kullanarak iğne dallarını kestim ve onları kanvas çantama attım. çok güzeldi, tazeydi, tozlu mağaradan ve yıkanmamış benliğimden sonra. Torba keskin kokulu iğnelerle dolana kadar kesebildiğim kadar kestim.

Ağaçların arasındaki bir boşluktan ayı gördüm. Dolunay değildi ama gökyüzünde kemik beyazının en ince şeridiydi. Etrafındaki yıldızlar gerçekten de parıltıyor gibiydi. Aklıma tatile gidişimiz, sabahın köründe altı saatlik yola çıkışımızla ilgili canlı bir anı geldi. Babam bavulları arabaya sürüklerken ve annem kısık bir sesle bitmek bilmeyen sorular , sokakta durup yukarı bakmıştım. Yıldızlar sadece benim için bir gösteri gibiydi, dünya uyurken uyanık olanlar için bir sırı. Annem beni arabaya götürene kadar dönüp dönüp yukarı bakmıştım. İçeride bile yüzümü soğuk cama dayar ve her yıldız şafak tarafından yutulana kadar yukarı bakardım.

Yıldızlar bulanıklaştı ve ağladığımı fark ettim. Yıllar öncesine, sıcak, güvenli ve sevdiğim zamanlara döndüğümde gözlerim doldu. Kaybolmuştum. Öyle ki çok geç olana kadar ayak seslerini duymamıştım.

Yalnız olmadığımı ancak biri adımı endişe verici bir yakınlıkla söylediğinde fark ettim.

"Maddy?

Sesinden Shaun olduğunu anlayarak etrafımda döndüm. Shaun'du. Açıklığın karşısında, belki yirmi adım . Gölgeler arasında onun dış hatlarından fazlasını seçmekte zorlanıyordum. Sanki bunu biliyormuş gibi açıklığa doğru bir adım attı.

Ayın soluk ışığında bile görünüyordu. Yanaklarında gölgelerin abarttığı koyu renkli çukurlar vardı. Sakalı hâlâ ama daha uzun ve dağınıktı ve turuncu ceketinde mavi naylon kordonla kabaca dikilmiş bir yırtık vardı. Omzunun üzerinde, iki ucunda birer tavşan olan ve ayaklarından sarkan bir ip vardı. Bir elinde katlanabilir bir kürek taşıyordu.

"?" diye sordu, sesi kısıktı, sanki sihirli bir numara gibi birden ortaya çıkmışım gibi.

Donup kalmıştım, bakıyordum. Haftalardır bu an için ve işte karşımda başka biri vardı. , ama o bir adım attığında

İleri doğru bir adım attığımda bedenim benim müdahalem olmadan geri sarsıldı. Sanki iki ayrı şeymişim gibi hissediyordum, zihnim ve bedenim. Beynim bocalarken geri kalan kısmım içgüdülerimle hareket ediyordu.

Shaun bir elini kaldırarak 'Maddy... Dur,' dedi. Ama benim gözlerim diğerindeydi, elinde keskin kenarlı kürek olan.

Başımı salladım, bir adım daha geri çekildim. Elinin küreği kaldırarak sapını sıkıştığını gördüm.

"Maddy!

Koştum. Arkamı dönmeden bir saniye önce Shaun'un koşmaya başladığını gördüm. Bana doğru. Sonra bir kovalamaca başladı. gürleyerek, buz tutmuş bitkilerin arasından geçerek ve yağmurun bıraktığı çukurlara ve çukurlara tökezleyerek geldi. Bağırıyordu, ne olduğunu bilmiyordum. Adımı duydum ama gerisini anlayamadım. Kanım beni sağır ediyor, kulaklarımda çınılıyordu.

Mağaraya dönüş yolunun yarısında nereye gittiğimi fark ettim. Beynimi zorlayarak sola döndüm. Shaun çok yakınımıdaydı. Onu doğrudan götüremezdim. Onun yerine yokuş aşağı hızla indim. Ağaç sınırına yaklaştığımda hatamı anladım. Ötesinde kayalık sahil ve gelgit havuzları vardı, sonra denizden başka bir şey yoktu. Bir çıkmaz sokak.

Shaun hâlâ arkamdaydı ama ne kadar yakınımdaymış olduğundan emin değildim. Onun bağırması diğerlerini de koşturmuş muydu? Şu anda bile etrafımı sarmışlar mıydı? Hiçbir fikrim yoktu. Kaçamıyordum. Göğsüme çarparak seken çakımı tuttum ve ipini başımın üzerine çektim. Elimdeyken fiskeyle açtım ve dövüşmeye hazırlandım. Neredeyse hiç şansım yoktu ama başka seçenek yoktu.

Neredeyse ağaç sınırındaydım ve dik bir inişin kenarından aşağıya doğru kayıyordum. Aklıma açık alana çıkıp Shaun'a saldıрма fikri geldi. Belki de bir şey yapamayacak kadar şaşırmıştı. Etrafından dolaşıp ormana geri dönebilir ve bir yere saklanabilirdim.

Sonra arkamdan bir bağırış, bir dizi gümbürtü ve sessizlik geldi.

Onları durmaya ikna edene kadar bacaklarım beni birkaç adım daha taşıdı. Durduğumda bacaklarımda titrediğini ve nefesimin ciğerlerime girip çıktığını fark ettim. Göğsüm yanıyordu ve kendi yorgunluğumun farkında olarak sendeledim.

Yaklaşık yüz metre , neredeyse bir çukurun içine gizlenmiş olan Shaun vardı. Yere yığılmıştı, hareket etmiyordu. Bir an için kaçmayı düşündüm. Nefes nefese kaldıysa, . Ama hiç hareket etmiyordu ve bu bana yanlış geldi. Çok yanlış. Ona doğru süründüm.

Herhangi bir hareket belirtisine karşı tetikteydim ama Shaun'da en ufak bir kıpırdanma bile yoktu. Birkaç metre yaklaştığımda nedenini anladım. Tepenin o kısmında, bir ağacın kökünden söküldüğü kratere doğru dik bir iniş vardı. Yamaçtan aşağıya, ağacın yanına inmiştim ama Shaun görünüşe göre onu görmemişti ve doğruca aşağıya düşmüştü. Devrilen ağacın bıraktığı çukurda yatıyordu, Sadece başı ve kolu kenarın üzerine düşmüştü. Düştüğünde bayılmış görünüyordu, çenesini uçurumun yükseltilmiş kenarına çarpmıştı. delik.

"Shaun? Fısıldadım. Onu bu dondurucu gecede baygın halde bırakamazdım. Diz çöktüm ve omzuna dokunmak için uzandım, onu ittim. Başı boynunun üzerinde yuvarlandı. Hareketinde bir sorun vardı, çok gevşekti, çok fazla sallanıyordu. İrkilerek geri çekildim.

Dikkatli parmaklarımla palto ve atkı katmanlarının altında boğazını buldum. Teni sıcaktı ve kovalamacadan dolayı terliyordu ama nabızı atmıyordu. Buz gibi bir nefes çıkardım, Shaun'un ayrılmış dudaklarından cevap veren bir bulut yükselmedi. Ölmüştü. Dokunduğumda başının hareket edişinden boynunun kırılmış olabileceğini düşündüm.

Shaun'un ölümünün aniliği, kovalamacanın kendisinden bahsetmiyorum bile, beni sersemletti. Gerçek gibi görünmüyordu. Cevap vermesini umarak onu sarstım. Başı sadece mide bulandırıcı bir şekilde dönüyordu. Çaresizce sağa sola bakındım. Sonra parmaklarım taşıdığı tavşanların tüylerine dokundu. Hâlâ biraz sıcaktılar, yeni öldürülmüşlerdi. Shaun'un kıpırdamayan formuna baktım ve zihnimde bir bölümün aşağı inmesine izin verdim. Shaun ölmüştü. Ben hâlâ hayattaydım. Eğer hayatta kalmak istiyorsam, onun artık kullanmadığı ihtiyacım vardı.

Tavşanları ondan kurtardım ve ipi omzuma attım. Katlanır küreği düşürmüştü ama ben yerde buldum ve saplarını bileğime dolayarak bilinçsizce tuttuğum ladin torbama doldurdum. Paltosunun ceplerini kontrol edip eldivenlerini almak üzereydim ki sesler duydum. Sesler ormandan değil, sol tarafımdan, sahilden geliyordu. Krater ile sık ağaçlar arasındaki açık araziye baktım. Sıkışmıştım.

Andrew'un sessiz çığlığı denizin üzerinde yankılanarak, "Bu benziyordu!" dedi.

Ağaçların gölgesinde çömelmiş üçünün - Duncan, Andrew ve Gill - bana doğru koştuklarını gördüm. Koşarken el fenerleri titriyor, kumsal boyunca çılgın ışınlar gönderiyorlardı. Onlar yaklaştıkça Andrew ve Duncan'ın da kürekleri olduğunu ve Gill'in elinde iki tavşan daha olduğunu gördüm.

omzunun üzerinden. Geceleri avlanıyorlardı, kış uykusundaki hayvanlara ulaşmak için inleri kazıyorlardı. Tüm bunları bir düşündüm. Yorgun bedenime bir adrenalin dalgasının daha çarptığını hissettim. Buradan nasıl canlı çıkabilirdim?

İşte o anda vücudum aptalca bir şey yaptı. Zihnim hâlâ dönüp dururken, donup kalıp kimsenin beni görmemesini mi umayım, yoksa Shaun'u görmelerini bekleyip o karmaşada kaçayım mı diye düşünürken, çözüldüğümü, ayağa fırladığımı ve açık arazide koşmaya başladığımı hissettim. Arkamda ürkmüş bağırışlar ve ardından koşuşmalar duydum. Birkaç dakika sonra, kendimi yokuş yukarı zorlarken, Gill'in çığlığını duydum. Shaun'un cesedini bulmuşlardı.

Duncan ve Andrew beni tepeden yukarı, daha sık ormana doğru takip ederken arkamda küfürler, bağırışlar duydum. Gill'in çığlıkları giderek . Hâlâ sahildeydi. Yokuş yukarı tırmandım, ağaçlara yaslandım ve dik kısımlarda kendimi yukarı çekmek için buzlu bitkileri avuçladım. Onları mağaramdan uzak tutma düşüncesi aklımdan uçup gitmişti. Yere inmek ve saklanmak için av içgüdüleriyle dolup taşıyordum.

Açıklığa ulaştım. Önümde mağaraya açılan bir kapı vardı. I Kendimi yere attım ve paneli içeri doğru ittim, ardından sürünerek içeri girdim. Camın çatırdadığını duydum ve kameramın işinin bittiğini anladım. Oduyla dolu sırt çantam, onu yerleştirmek için yana doğru döndüğümde tünel duvarına sürtündü. Tavşanlardan biri ezilmişti. Koşarken ladin dolu çantamı kaybetmiştim.

Dış mağarada sırt çantamı çıkardım ve paneli değiştirmek için dönüyordum ki bir el bileğimi kavradı. Çığlık attım.

Bir an için benden değil de mağaranın kendisinden geliyormuş gibi görünen kan dondurucu bir ses. Sonra bir tekme attım ve yürüyüş botumun ete değdiğini hissettim. Bir çığlık duydum ve dönerek çakımı kaptım ve sırtım mağara duvarına çarpma kadar geriye doğru süründüm.

Girişte gölgemsi bir şekil gördüm ve sonra sürünmeye başladı. bana doğru. Çakıyı bir hışımla yere indirdim ve toprak zeminde beliren ellere sapladım. Şekil bir çığlıkla geri çekildi ve ben bıçağı tutarak oturdum ve bıçağın ağzından elime kan damladığını hissettim.

Kulaklarım kanımın akışına karşı dikilmiş, dinliyordum. Dışarıdan ayak sesleri geliyordu; beni yakalayan kişiye diğer takipçi de katılıyordu. Sonra Andrew'un küfrettiğini duydum.

"O kaltak beni bıçakladı!"

"Nerede? Duncan söyledi.

"Bak!

"Lanet olsun! mi?"

"Evet. Aşağıda bir delik, bir tür yuva var. Yine de içeri giremiyorum, o bıçakla lanet bir hayvan gibi."

"Ve Shaun'u çoktan öldürdü."

"Ben yapmadım! Kelimeler düşünmeden ağzımdan döküldü. "O düştü! Yemin ederim düştü!"

Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra, 'Git diğerlerini getir. Onun ne yaptığını bilmeleri gerekiyor,' dedi Duncan.

Umutsuzluk kaplarken dudaklarımdan bir inilti döküldü. Zoe'ye erkek arkadaşını, bebeğinin babasını öldürdüğümü söyleyeceklerdi. Acaba Ona bunun bir kaza olduğunu söylesem bana inanır mıydı? Diğerleri oradayken değil, Gill ve diğerleri kamptan buraya kadar yol boyunca kulağına zehirlerini akıttıktan sonra .

"Peki ya o? Andrew söyledi."

"Onu köşeye sıkıştırdık," dedi Duncan acımasızca. "Hiçbir yere gitmiyor."

OceanofPDF.com

Bölüm 31

"Kendinizi sorumlu hissediyor musunuz?

İlk defa ses tonunun altında bir yargı seziyorum. Şu ana kadar Rosie tatlı ve uzlaştırıcıydı. 'Oh, senin için ne kadar kötü' ve 'Bu yıkıcı olmalı' gibi yatıştırıcı basmakalıp sözlerle doluydu. Ama şimdi tüm bu kaplamanın altındaki jilete geliyoruz. Sorumlusu ben miyim?

"Sanırım yaşananlar arasında en çok Shaun için kötü hissediyorum," diyorum dürüstçe. "O anda hayatım için kaçıyordum, o an için rasyonel düşünce lüksü. Bu bir içgüdüydü ve içgüdü akıllıca değildir. Akılcı ya da mantıklı değildir. Bu sadece vücudunuzun onu güvende tutmak için yapmanızı söylediği şeydir. Bazen hayatta kalmak size ya da bir başkasına acı vermek pahasına olur.

'Sence Shaun seni yakalamaya mı çalışıyordu? Zoe için senin yardımını değil de seni Duncan'a götürmeyi mi istiyordu? Rosie sordu.

"Bilmiyorum. Kendini savunamayacak durumdayken onun yerine bu seçimi yapmak istemiyorum," diyorum, gözlerinin yüzümde gezindiğini hissediyorum, mükemmel dişlerini geçirecek bir şey arıyor. Ona karşı sağlam duruyorum, cevap veriyorum

sadece birlikte yaşayabileceğim şeyleri. Dürüstçe inanabileceğim şeyler.

"Geriye dönüp baktığımda, Shaun'un ne yapacağını kendisinin de bildiğinden emin değilim. Belki yardımına ihtiyacı vardı ya da Duncan'ı memnun etmek istiyordu. Belki de henüz bilmiyordu ve sadece içgüdüleri ona beni yakalamasını, çalışmasını söylüyordu.

Gerisini sonra hallederiz. İş o noktaya geldiğinde, asla değil mi? "Ben buradayım, o değil.

Bölüm 32

Andrew'un gittiğini duydum. Ayak sesleri , Duncan iç çekti ve yere otururken bir hışırtı duyuldu. Konuştuğunda sesi korkutucu derecede yakındı. Aramızda sadece birkaç metre vardı. Sesi çok normaldi, tıpkı aylar önce ilk tanıştığımızda olduğu gibi; arkadaş canlısı, kibar.

'Evet, Maddy... bak şimdi neredeyiz. Bizi neşeli bir kovalamacaya sürükledin, değil mi?'

Ağzım kurumuştı. Hiçbir şey söylemedim ama çakıyı daha sıkı tuttum. Gülünç derecede küçük ve zararsız görünüyordu. Yedisi küreklerle gelip beni dışarı çıkardıklarında bunun bana ne faydası olacaktı? Hem de hiç.

"Artık o kadar konuşkan değilsin, değil mi? Duncan düşüncelerimi yarıda keserek konuştu. "Gerçekten şaşırtıcı, her zaman kendin için söyleyecek çok şeyin vardı.

"Bana ne yapacaksın? Sesim törpülenmişti. Sesim yaşlı bir kocakarıya benziyordu.

'Bilmiyorum Maddy, bize ne yapacaktın? Yani bizi zehirledin, hatta belki kameramanları da. Yiyecek çaldın, istifledin Umutsuzca ihtiyacımız olan malzemeler... ve şimdi Shaun'u öldürdün. Bundan paçayı sıyırmayı mı bekliyordun?'

"Düştü.

Ya da onu sen ittin, ha? Öylece düşüp öldüğüne inanmamızı mı bekliyorsunuz? Peki ya jeneratör? Acil durum telefonu? Onları da mı sabote ettiniz?'

"Ben hiçbir şey yapmadım! Sesim çizme altında kalmış ölü yaprak gibi çatladı. 'Sizden biriydi - onları zehirlediniz!

"Ne yaptığınızı bildiğinizi sanmıyorum. Yani, seni sadece bir saniyeliğine gördüm, ama deli gibi görünüyorsun. Bu delikte yaşıyorsun. Neden? Seni öldüreceğimizi düşündüğün için mi?' Güldü, sanki

Bir çocuğun aptalca maskaralıklarıyla eğleniyordu. "Gerçekten mi? Gerçekten seni öldüreceğimizi mi düşündün - ne için? Bir kitap için mi? Aman Tanrım.'

"Çadırımı yaktın.

'İçinde , değil mi? Biz de stres atıyorduk. Bizi gerçekten kızdırdın. Ne bekliyordunuz ki? Bu kadar zor olmanı. Çok bencilce.'

Sesi çok emin, çok rahat bir şekilde eğleniyor gibiydi. Haklı mıydı? Hareketlerinden çok fazla şey mi anlamıştım, sadece öfke olan yerde öldürme niyeti mi görmüştüm, kendi paranoyamla kendimi mi korkutmuştum? Yalnızken duyduğum sesleri düşündüm, anakaranın seslerini. O sesi düşündüm.

mağarada bana geldi. Aklımı mı kaçıırıyordum? Anakaradaki ilgili teorim, üretim ekibimizi ve bizi önemseyen herkesi yok eden ve bizi mahsur bırakan bir tür olay ya da felaketler dizisi. Bu gerçekten başında bir insanın aklına gelebilecek bir şey miydi? Başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Kovalamacanın verdiği yorgunluk üzerime çöküyordu. İlk defa kararlarımdan, hareket tarzımdan emin değildim.

"Neden dışarı çıkıp benimle doğru dürüst konuşmuyorsun? Duncan yumuşak bir sesle, sanki bir koltuğun altından çıkarılması gereken korkmuş bir kediymişim gibi konuştu. 'Bu çok aptalca, değil mi? Kampa geri dönüp çay içebilir ve bunu yetişkinler gibi konuşabiliriz.

İleri doğru uzandım, ağırlığımı değiştirdim ve mağara girişine doğru yaklaştım. Bu neredeyse istemsizdi. Haftalar, aylar sonra ilk kez hipnotize olmuş, sakinleşmiş hissettim. Kafamda Duncan'ı o ilk günkü gibi görüyordum; temiz, sıradan, macera ve heyecanla ısıldayan biri.

O zamanlar her şey yolundaydı. Belki şimdi de her şey yolundaydı.

Diğerlerinin gelişi büyüü bozdu. Bir an sadece ben, Duncan ve onun sesi varken, ardından bağırışlar, küfürler ve Zoe'nin hıçkırarak çığlık atan sesi geldi.

Maddy! Neredesin sen? Buraya gel ve ne yaptığına bak, ona ne yaptığına bak! Gürültülü feryatlara karıştı.

O anda Duncan'ın eli karanlığın içinde belirdi ve bileğimi yakaladı. Çığlık attım ve bıçağı ona doğru savurdum, bıçağın etle buluştuğunu hissettim. Küfretti ve elini çekti.

'Lanet olası deli sürük! Gill haklıydı - seni bayıltıp denize atmalıydık!'

Geri çekildim ve bıçağı hazır tuttum. Gill'in Shaun'u görür görmez diğerleri için geri koştuğunu ve dönüş yolunda Andrew'la karşılaştıklarını tahmin ettim. Kampa kadar gidecek kadar uzun süre gitmemişti. Eğer

daha uzun sürseydi, Duncan'ı dinleyebilirdim. Mağaradan ayrılabilirdim.

"Git buradan! Çılgık attım.

"Onu sen öldürdün! Zoe feryat etti, gözyaşları ve sümüşüyle boğuluyor ve sıçırıyordu. "Onu öldürdün. Aman Tanrım, aman Tanrım, o öldü ..."

Maxine'in bir şeyler mırıldandığını duydum, muhtemelen onu rahatlatmaya çalışıyordu. Sonra Gill gece gibi keskin ve soğuk bir sesle konuştu.

'Onu oradan nasıl çıkaracağız, Duncan? Bunun bedelini ödemesi gerekiyor." Frank'in sesi çok yüksek ve bulanık bir şekilde, "Onu kazıp çıkarabilirim," dedi. "Kazıp bir kütük gibi dışarı." Güldü.

"O zaman onunla ne yapacağız? Bu Maxine'di. Bu sözler mantıklı bir ses duymayı ummama neden olabilirdi ama sesi spekülatif ve heyecanlıydı. "Eğer Shaun'u öldürdüyse öylece serbestçe dolaşmasına izin veremeyiz.

Korkudan yaşardı ve elimi ağzıma götürerek çıkabilecek sesleri bastırmaya çalıştım. Bana ne yapacaklardı? Ben mi? Bir ağacın dalına asılmış bir ip, onlar aşağıda tezahürat yapıp içerken vücudumun sallanıp seğirdiği bir görüntü geldi aklıma. Kontrolsüzce titremeye başladım.

Duncan, 'Oraya git, dinliyor,' dedi.

Geri çekilen ayak seslerini ve ardından belli belirsiz bir tartışma mırıltısını duydum. Eğer onları duymak korkutucuysa, ne planladıklarını bilmemek beni dehşete düşürdü. Gözlerim kör olmuştu.

Kendimi savunmak için bir yol ararken sırt çantamı boşluktan mağaranın içine doğru itmeye başladım. Yemek pişirmek için kullandığım büyük bıçağın yanı sıra baltam da . Açıklık daha küçüktü. Duvar taştan yapılmıştı. Onları orada uzak tutabilirdim. O kadar titriyordum ki el yordamıyla içeri girerken başımı duvara çarptım. Mağaranın içine girince mutfak bıçağımı kaptım ve baltayı kendime yaklaştırdım. Eğer beni köşeye sıkışmış bir hayvan gibi avlamak istiyorlarsa, ben de öyle savaşıacaktım.

Döndüklerini duydum. Yerde sürüklenen bir şey gibi bir ses vardı. Ağır bir şey. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek için sadece birkaç saniyem vardı ki, yanan otlardan oluşan bir balya mağaranın içine fırlatıldı ve mağarayı dumanla doldurdu.

Gözlerim sulanırken ve öksürmeye başlarken panik beni parçaladı. Beni dumanla dışarı atmaya mı çalışıyorlardı? Otlar neşeyle yanmaya ve çatırdamaya başladı. Onları söndürmeliydim ya da yangının bana ve odun depoma ulaşması riskini göze almalıyım. El yordamıyla bir battaniye buldum. Dış mağaraya geri döndüğümde, kaya ayağımı sıyırdı.

Yüzüm ve kolum, dikkatlice gidemeyecek kadar korkuyordum. Battaniyeyi fırlattım ve alevleri boğmak için ona vurmaya başladım. Dışarıdan sesler geliyordu, bağırان sesler. Karanlıkta bıçağımı düşürmüştüm. Ateş sönerken korku alevlendi. Savunmasızdım.

Sonra girişin hemen dışında bir darbe geldi. Sıçradım, geriye sıçradım. Ellerim kör örümcekler gibiydi, etrafta silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyordum. Hiçbir şey bulamadım.

Dışarıdan daha fazla ses geliyordu, gümbürtü ve kazıma. İçeriye doğru mu kazıyorlardı? Duvara doğru geri çekildim, donup kalmıştım. Bıçağımı bulma ya da saklanma düşünceleri uçup gitmişti. Zifiri karanlığa baktım ve yıldızların üstümdeki toprağın yerini almasını bekledim.

Sonra bir anda sesler kesildi. Dışarıda tuhaf bir şekilde boğuklaşan sesler vardı. Zoe hâlâ ağlıyordu ama bağırışlar ve tezahüratlar da vardı. Bir şeye sevinmişlerdi. Duncan'ın sesi aniden karanlığın içinden geldi. O da diğerleri gibi boğuktu.

"Maddy, umarım artık kendini güvende hissediyorsundur.

Zoe keder içinde feryat ederken bile kahkahalar vardı.

"Herkes kampa dönsün," dedi Duncan. "Frank, gel de Shaun konusunda bana yardım et.

"Peki ya o? Gill söyledi.

"Andrew mu? Duncan sordu.

"Peki. Biri bana ilk iş olarak kahvaltı ve matara getirirse. "Maxine, hava aydınlanınca Andrew'a kahvaltısını getir. Duncan esnedi.

"Hadi yatağa gidelim.

Ayak sesleri uzaklaştı. Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz ileri atıldım ve mağaranın girişini aramaya başladım. Ne yaptıklarını öğrenmeliydim. Ellerim sadece hava olması gereken yerde çürümüş tahta ve toprakla karşılaştı. , bir boşluk aradım ama yoktu. Korku beni boğarken kendimi tıkanıklığın etrafını hissetmeye zorladım. Bariyerin çoğu ahşaptı. Sanki Sürüklenerek giriş yoluna itilmiş bir kütük ya da kütük gibi. Etrafında toprak vardı. Bariyeri yerinde tutmak ve beni içeri hapsetmek için üzerine toprak yılmış olmalılar.

Kapana kısılmıştım.

Nefesim hızlı ve sığ geliyordu. Nefes nefese kaldığımı fark ettim ve kendimi bariyere atarak onu yırttım. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Ellerimle kazmaya başlayalı birkaç saniye olmuştu ki Andrew'un kahkahasını duydum ve durdum.

'Çık dışarı o zaman. Kafanı kırmak için bana bir bahane ver.'

Büzüldüm, iki elimle ağzımı kapattım ve ağlamaya başladım. Sırtım duvara dönük bir şekilde uzandım, aniden kemiksiz kaldım. Nemli, canlı toprağın tadı, gözyaşlarımın tuzuyla birlikte ağzıma girdi.

Beni canlı canlı gömmüşlerdi. Mağarada kapana kısılmıştım, keskin duman hâlâ ve ulaşamadığım iç mağaralara doğru çatlaktan yavaşça sızarken boğazımı yakıyordu. Kazarak çıkabilsem bile Andrew oradaydı ve beni bekliyordu. Kaçış yoktu.

Gecenin olayları üzerime taş ve toprak gibi çöktü. Yıldızlar, kovalamaca ve Shaun, zavallı Shaun. O gerçekten ölmüştü. Ölmüştü. Benim yüzümden. Aklımı başımda tutsaydım beni asla göremezdi. Beni o çıkıntıdan asla kovalamazdı.

Zoe'nin kalbi kırık feryatları zihnimde yankılandı. O sırada o kadar korkmuştum ki, kendi hayatta kalma mücadelemın ötesine bakamıyordum ama karanlıkta o feryatlar tekrar tekrar aklıma geliyordu. Onu kaybetmesinin sebebi bendim. I ortağını ve koruyucusunu almıştı. Artık yalnızdı. Benim dikkatsiz aptallığım yüzünden tehlikedeydi.

Yerde yatarken kendimi bir solucandan daha alçak hissediyordum. Neredeyse teslim olup Duncan'a gitmeyecek miydim? Bunca zaman kendimi yetenekli ve güçlü sanmıştım ama , daha zayıftım. Onlar hayatta kalanlardı. Erzakları, barınakları ve sayıca güçleri vardı. Pis bir inin içinde kirli yüzümden sümükler damlayarak yatan bendim. Beni dövmüşlerdi, bir yere kapatmışlardı ve şimdi çaresizdim.

Hıçkırmaya başladım ve kirli ellerimi yüzümden indirdim. Çaresizliğimin sesleri mağarayı doldurdu ama merhamet umduysam da bu gelmedi. Andrew bir daha konuşmadı ve ben yorgunluktan uyuyana kadar ağladım.

Bölüm 33

"Kriz anlarında ne kadar iyisin? Sasha sormuştu. "Nasıl idare ediyorsun?"

"Anladığımdan emin değilim," demiştim, ilk kez bir kriz karşısında afallamıştım.

Sasha'nın bitmek bilmeyen soruları. 'Yani.. acil bir durum mu? Ne tür bir acil durum?

'Şey... diyelim ki gruptan biri yaralandı. Yanlarında sadece sen varsın. Ne yapardınız?'

"Sanırım acil bir tehlike altında olmadıklarından emin olur ve gidip yardım getirirdim," dedim, yıllar önce katıldığım ve çoktan yitirmiş bir ilk yardım kursunu hatırlayarak. Sasha beni göndereceklerini söylemişti. ama bazı kısımları hala . "Ya da onları bırakamıyorsam, diğerlerinden biri aramaya gelene kadar bağırabilirim.

Sasha belli belirsiz başını salladı. 'Tamam, şimdi, ya yaralanan ? Ve tek başınasın. Ne yapardın?

Bunu düşünmüştüm. Zaten yalnız yaşıyordum, gerçi ihtiyacım olduğunda telefonun diğer ucunda her zaman bir ambulans vardı. Fakat Peki ya yaralanmadığım ama yine de acı çektiğim o geceler? İşten geldiğimde kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, kendimden o kadar nefret ediyordum ki, sadece yatağa girip ağlayabiliyordum. Yaralandığımda bana yardım edecek kim vardı, kendimden başka?

'Kendime güvenmek zorundayım,' demiştim. 'Nasıl yapılacağını bildiğim şeylere, sahip olduğum becerilere. Kendimi sakın tutardım, belki yardımı olacaksa kendi kendime konuşurdum - ve üstesinden gelirdim.

Sasha, "Ölüm kalım durumlarıyla ilgili biraz deneyiminiz var gibi görünüyor," dedi.

"Pek sayılmaz," demiştim, isimsiz bir adamın yapmacık sesini hatırlayarak Polis memuru bana çok üzgün olduğunu söyledi. Kötü bir yoldu, buzluymdu. Kırsal kesimde o kadar uzaktayken hiç asfaltlama yapmamışlar, tamir etmemişler. Araba eskiydi. Annem ve babam muhtemelen çarpma anında ölmüşlerdi, acı çekmemişlerdi. Başka biriyle irtibata geçmesini isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim, sonra kendimi tuttum ve bir daha asla göremeyeceğim annem için ağladım.

"Sadece iyi bir hayal gücüm var.

*

Ağzımda çamur ve duman tadıyla uyandım. Başımı kaldırmadan nerede olduğumu biliyordum. Bir an bile gerçek dışılıkla kutsanmamıştım. Bu artık benim gerçekliğimdi.

Doğrulduğumda her yerimin itiraz ettiğini hissettim. Yokuş aşağı ve yukarı kovalamaca, ardından itiş kakış ve soğukta yerde geçirdiğim bir gece beni kaskatı kesmişti. Kendimi tahta bir kukla gibi hissediyordum. Parmaklarım yokuşları tırmanmaktan ve dolu toprağı kazmaktan acımişti. Tırnaklarımdan biri kopmuş ve sarkmıştı, yapış yapış olmuş gözlerimi silerken yanağımda iz bıraktığını hissettim. Yüzüm sert ve ağrılıydı, kurumuş gözyaşları, kir ve mukusla sıvanmıştı. Kendimi acınacak halde hissediyordum.

Ancak uyanıklıkla birlikte açlığın ve soğuğun farkına vardım. Bedenim beni zamana odaklanmaya zorladı. Durumum artık yeni ve korkunç değildi, sadece korkunçtu. Yine de kendimi ısıtmak için yemek yemem gerekiyordu.

Panelin içeri aldığı az miktarda gün ışığı olmadan, her iki mağara da şimdi eşit derecede karanlıktı. En azından hava geçirmez değildi; hem duman deliğinden hem de kapıdaki topraktan hafif bir esinti geliyordu. Daha önce ateşimin sönmesine izin vermiştim.

Önceki gece dışarı çıkmaya cesaret edemedim. Şimdi zifiri karanlıkta onu çalıştırmak için mücadele ediyordum. El fenerim bir yerlerdeydi ama yaptığım kaostun içinde onu bulmak

Silahları ve battaniyeleri toplamak ise üstesinden gelemeyeceğim bir görevdi. Yarısı yanmış ot balyasını ateş çukuruma sürükledim ve yeniden yaktım, neşeli bir alev yükselene kadar odun parçaları ekledim. Onun ışığıyla yaşam alanımı soktum, meşalemi buldum ve alevlerin içinde ısınan, yarısı dolu bir teneke erik domatesiyle kahvaltı ettim.

İçimde biraz yiyecek varken kamera kayışını çıkardım ve mağaraya sürünerek girdiğimde lensin gerçekten de çökmüş olduğunu gördüm. Ağırlığım yüzünden bir taş ya da başka bir şey içeri girmeye zorlanmıştı. Artık işe yaramazdı ama

Sahildeki o günden beri hiçbir işe yaramamıştı. Sadece o zaman bilmiyordum; eğer hiç bulunamazsak bir kaydın ne kadar az önemi olduğunu.

Yedek bir çorap ve biraz suyla elimden geldiğince yüzümü ve ellerimi temizlemeye çalıştım. Kıyafetlerim kirliydi ama üzerimi değiştirecek enerjim yoktu. Haftalardır saç fırçası kullanmadığım için zaten karmakarışık olan saçlarım dallar ve yapraklarla keçeleşmişti. Kütleyi kazıyarak bir topuz haline getirdim, elastik bir bantla sabitledim ve en kötü döküntüleri ayıkladım.

Dikkatimi dağıtacak bir şey kalmamıştı. Su ile başlayarak durumumla yüzleşmenin zamanı gelmişti. Odun ve yiyecek gibi suyun da dışarıdan getirilmesi gerekiyordu. Odun ve yemden farklı olarak, suyum biterse birkaç gün içinde ölebilirdim. Katlanabilir su kabımda yaklaşık iki litre filtrelenmiş ve kaynatılmış su vardı. Dün akşam getirdiğim toplama kovasının dibinde de yaklaşık iki santim yağmur suyu vardı. Hemen tükenme tehlikesiyle karşı karşıya değildim. Yine de endişeliydim. İçeride mahsur kaldığıma göre şimdi nasıl su bulacaktım? Yeraltı suyuna ulaşmak için yeterince derine inebilmemin imkânı yoktu.

Odun daha az sorun oldu. Her gece odun topluyordum ve dün gece topladıklarım hesaba katılırsa, bir süre yetecek kadar odunum vardı. Umarım hava ısınır ve ateşi bu kadar yükseltmememe gerek kalmazdı. Güldüm ve kendimi ; artık giriş kapalı olduğuna göre mağarayı ısıtmak daha kolay olacaktı.

Yiyecek sorunu sudan sonra ikinci sıradaydı. Portakabinde biraz yiyecek vardı ama kurutulmuş ve tütsülenmiş yem stoklarım çoktan . Dışarıya erişimim olmadığı için elimde ne varsa onu yemek zorunda kaldım. Ladin torbamı düşürmek bir hataydı. Başka bir C vitamini kaynağım yoktu. O zamana kadar idare etmeyi ummak zorundaydım.

Kısa kestim, zihinsel hesaplamalarım . Neye kadar? Kurtarma mı? Kurtarma geliyor muydu ki? Gelse bile beni yeraltındaki bir delikte nasıl bulacaklardı? Sonunda teknenin geldiğini, Adrian'ın gülünç ayakkabılarıyla sahilde patinaj yaptığını hayal etmeye çalıştım. Görüntü doğru gelmedi. Hayır, bunun göremiyordum. İçten içe bir şeylerin çok yanlış gittiğini biliyordum. Eğer kurtarılacaksak bu yabancılar tarafından olacaktı.

Adalılardan biri olduğumu bilmeyen . Yardım gelirse diğerleri onlara benden bahseder mi? Hayır, elbette . Bu, beni açlıktan ölmem için bir yere kapattıklarını itiraf etmek anlamına gelirdi.

Göğsümde panik oluşmaya başladı. Mağarada kalırsam kimse beni bulamayacaktı. Yine de bir şekilde kaçabilirsem diğerleri beni yakalayabilirdi. Andrew'u nöbet tutması için bırakmışlardı, belki de o zamandan beri başka biri tarafından görevden alınmıştı. Saatin kaç olduğu ya da dışarıda gece mi gündüz mü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer kazarak dışarı çıkarsam hemen fark edilirdim. Mağaradayken kurtarılamazdım ama aynı şekilde dövülemez ya da öldürülemezdim de. Dün geceden sonra yakalanmanın ne anlama geldiği konusunda hiçbir şüphem kalmamıştı. Eğer beni mühürleyip açlıktan ölmeye terk edebiliyorlarsa, doğrudan öldürebilirlerdi de.

O zaman mağara tek seçeneğimdi ama yiyeceğim ve suyum sınırlıydı. O bittiğinde ne olacaktı? Belli ki ölecektim. Yükselen paniğimi kontrol etmek için kendimi derin nefesler almaya zorladım. İlerlemenin, içinde bulunduğum karmaşadan çıkmanın hiçbir yolu yok gibiydi. İzleniyordum, kaçmak imkânsızdı ama mağarada sonsuza dek kalmak da mümkün değildi. Kendi akıl sağlığım için olduğu kadar başka her şey için de bir plana ihtiyacım vardı. İzleyebileceğim, bana umut verecek bir hareket tarzım olmalıydı.

Beni aramaktan daha önce vazgeçmişlerdi. Mağaraya taşındıktan sonra bir hafta kadar aradıklarını duymuştum. Ondan sonra neredeyse hiçbir şey olmadı. Birileri geçerken ormanda ara sıra bir hareket oluyordu ama bir süre hiçbir şey olmadı. İlgilerini kaybetmişlerdi. Açlık ve soğuk gibi endişeler, kurtarma arayışından bahsetmiyorum bile, öncelik kazanmıştı.

Belki de aynı şey yine olacaktı. Kimsenin günlerini ormanda geçirmeye, soğukta ve bahar yağmurlarında toprak bir tepede nöbet tutmaya gönüllü olacağını düşünemezdim. Yalnız, sıkıcı ve rahatsız edici olurdu.

Er ya da geç korumaya değer olmadığıma karar verip beni ölüme terk . Sadece dikkatlerini üzerime çekmem gerekiyordu.

Panik halindeki kalp atışlarım yavaşladı. Bunu yapabilirdim. Tek yapmam gereken, elimdeki yiyecekleri dayanır hale getirmek ve biraz su içmenin bir yolunu bulmaktı. Birkaç hafta, hepsi bu kadar. Sonra mağaradan yeni bir çıkış yolu kazabilir ve

eskisi gibi gelip gidecek. O zamana kadar bahar tüm hızıyla devam edecek ve yemler hazır olacaktı. Sadece birkaç hafta daha dayanmam gerekiyordu.

Mağaradan çıkmanın ötesini düşünmeme izin vermedim. Kurtarılmayı ya da anakarayla ilgili teorilerimi düşünmenin bir anlamı yoktu. Sadece bir sonraki eylemime kadar baktım. Daha fazla bakmaya dayanamıyordum.

Acil iki endişem vardı; su ve tavşanlarla ne yapacağım. Kendimi temizledikten kısa bir süre sonra üçüncü bir sorun keşfettim: pislik kovası. Bir gece önce boşaltmışım ama şimdi kova tuvaletimin içindekileri yerim yoktu.

En azından birkaç gün yetecek kadar suyum vardı, bu yüzden önce tuvalet meselesine başladım. Onu içeriye gömmek zorundaydım. İç mağarada yaşıyordum, bu yüzden

Dış mağara benim tuvalet alanım olmalıydı. Katlanabilir küreğimle zemindeki keçeleşmiş köklere bir çukur kazdım. Kürek daha çok hobi amaçlı metal dedektörlüğüne uygundu ve çok sağlam değildi. Aylarca arazide ve tuvalet kazarken kullanmak köreltmmişti. Yine de kör bıçakla toprağı oydum. Çok uzun sürdü ama sonunda çukur yaklaşık bir metreye ulaştı.

derin. Toprak, kullanımdan sonra deliğin üstüne boşaltılmak üzere tuvalet kovaasına konuyordu. İğrenç ama etkili.

Mağaradan yolumu kazmanın ne kadar süreceğini düşünmemeye çalıştım.

Sırada tavşanlar vardı. Shaun'dan aldıklarımın ikisini de bir şekilde tutmayı başarmıştım. Biri ben sürünürken altımda kaldığı için hafifçe yassılaştı. İkisi de kirliydi. Onları aldığımda hala sıcaktılar, bu yüzden hızlıca yaparsam yiyebilecek kadar taze olduklarını tahmin ettim.

Dinamo fenerimi yukarı kaldırarak ateşe yaklaştım, böylece daha net görebiliyordum. Tavşanları pişirmeye hazırlayanlar her zaman Maxine ve Shaun olmuştu. Deri yüzme konusundaki tek deneyimim tavuk butlarını kesmektir. Daha önce sadece bir balığın içini boşaltmıştım. Bir kere.

Sonunda elimde oldukça ezilmiş bir et yığını kaldı. Tenekemin içine yığılmıştı ve alevlerin içinde parlıyordu. Bazıları hâlâ kemiklerinin üzerindeydi; hayvanları birleştirmek kolay olmamıştı. Sonunda et serbest bırakmakla yetindim. Bağırsakları, organları ve derileri tuvalet deliğime yığdım ve üzerini toprakla kapattım. Ellerimdeki kanı nemli çorapla sildim ve deliğe attım.

Eti nasıl pişireceğime karar vermek bir sonraki adımdı. Belli belirsiz bir zamanlar okuduğum bir kitabı hatırlıyordum. Rehber değil, sadece bir romandı. Açlıktan ölmek üzere olan insanlar vardı ve bir yerlerden kaçak bir geyik avlamışlardı. Uzun süre doğru düzgün beslenemedikleri için zengin et onları hasta etmiş. Onun yerine çorba yapmak ve yavaş yavaş yemek zorunda kalmışlar. Ben de çorba yaptım, eti biraz suda tuz ve konserve domateslerin suyuyla haşladım. Yavaş yavaş yedim. Zar zor tadına baktım.

Sonraki birkaç gün boyunca o çorbayı içtim. O günlerden birinde şiddetli yağmur yağdı. Bunu çünkü mağaranın çatısından damlalar gelmeye başlamıştı. Meşaleyi kullanarak suyun geldiği yeri buldum ve küreğimle kazdım. Kısa süre sonra ince bir çamurlu su akıntısı toprak zemini çukurlaştırıyordu. Su kovamı altına koydum ve toprağın en kötüsünü filtrelemek için üstüne bir bez örttüm. Yeter ki yağmur olsaydı, suyum olurdu.

Yeni varlığımla ilgili bu küçük ayarlamalar arasında, kapalı girişin yanında oturup dinledim. Dışarıda neler olup bittiğini bilmek istiyordum. Sadece diğer adalıları değil, kendi düşüncelerim, kendi nefes alışım dışında her şeyi. Sadece en şiddetli yağmuru duyabiliyordum ve hiçbir kuş sesi ya da çamların gıcirtısı yoğun toprağı delip geçemiyordu.

Birkaç gün sonra muhafızlarımın düzenini çözdüğümü düşündüm. Nöbetteki insanlar düzenli olarak değişiyor gibiydi, gündüz ve gece olduğunu . Gündüzleri hep bir çift oluyordu. Konuştuklarını duyabiliyordum. Gündüzün ne zaman olduğunu tahmin ediyordum, çünkü o dönemde başka biri düzenli olarak ziyarete geliyordu, muhtemelen yiyecek getirmek için. Sesler değişiyordu; Andrew ve Duncan, Andrew ve Frank. Maxine. Onları yemek dağıtırken göremediğim için gardiyan olduklarını ve Maxine'in onlara yemek getirdiğini düşündüm.

Geceler daha sessizdi. Yemek geldiğinde günde birkaç kez konuşulmasına rağmen geceleri hiç ses çıkmazdı. Birinin orada olduğunu sadece ara sıra hapşırmasından ya da ateş için odun kesilirken çıkan balta sesinden anlıyordum. Geceleri mağarayı kimin izlediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Konuşma olmadığından tek bir kişi varmış gibi görünüyordu ama sırayla uyuyan iki kişi de olabilirdi.

Günleri ve geceleri bu ses döngüsüne göre değerlendirdim. Her döngü tamamlandığında, eski günlüğümde bir günü daha işaretledim ve adadaki günlerimizi yeniden geçtim.

Onları dinlemek benim asıl işimdi. Beni ne kadar yakından izlediklerini takip etmek zorundaydım. Sonunda şey duymamayı umuyordum. Bu gerçekleştiğinde, mağaradan çıkış yolumu kazmaya başlayabilirdim.

Andrew'un beni abluka yoluyla tehdit ettiği ilk gecedan sonra kimse benimle doğrudan konuşmadı. Bazen benim hakkımda konuşuyorlardı ama sanki onları anlayamayan bir hayvanmışım gibi. Çoğunlukla ne kadar erzağım olduğu ve ne kadar dayanacakları konusunda spekülasyon yaptılar. Diğer zamanlarda fısıldaşıyorlardı ve ben de kamptan ve kendi sorunlarından bahsettiklerini sanıyordum. Ya da mağaraya nasıl gireceklerini planlıyorlardı. Benim duymamı istemedikleri şeyler. Bazen fısıldamayı unutuyorlardı ya da edemeyecek kadar sarhoş oluyorlardı. Ne kadar sinek mantarı bulup kuruttukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama seslerinin yükseldiği ve neşelendikleri zamanlara bakılırsa, nöbet tutarken bile düzenli olarak kullanıyorlardı.

Bir gece, eve kapatıldıktan beş gün sonra, Duncan'ın şöyle dediğini duydum: 'Zoe konusunda ne yapacağız? Beni çıkarıyor.

Tuvaleti dolduruyordum ama dinlemek için durdum. Gece konuşmak alışılmadık bir şeydi. Nöbetçi kısa bir süre önce değişmişti. Karanlık olduğunu ama uyumak için yeterince geç olmadığını tahmin ettim.

"Biliyorum. Tanrım, kendini toparlamak istiyor.' Arayan Andrew'du. 'Yani, evet, Shaun'un ölmesi üzücü ama şu anda endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var. Nerede bu lanet tekne?'

"Hiçbir fikrim yok. Ama şekilde devam ederek kendine iyilik yapmıyor. Yani, her şeyi bir arada tutmaya çalışan bizleriz. Yiyecek, odun ve su olduğundan emin olan bizleriz. O ne yapıyor?

Hiçbir şey. Sadece uyuyor ve ağlıyor. Lanet bir bebek gibi.'

'Peki ya o bebek? Büyüyor gibi görünmüyor.'

"Shaun'un onunla ilgilenmeye devam etmesini sağlamak için bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?" "Belki.

Dudağımı ısırdım. Eğer haklılarsa ve Zoe ilerleyen durumunun belirtilerini göstermiyorsa, bu üç şeyden biri anlamına geliyordu: , düşük yapmıştı - ister kasıtlı ister tesadüfen olsun - ya da o kadar yetersiz beslenmişti ki her şey olması gerektiği gibi gelişmiyordu. İlki pek olası görünmüyordu. Son konuştuğumuzda çok emindi. Eğer hâlâ hamileyse ve yeterince beslenemiyorsa, kendisi ve bebeği için yeterli besin alamama tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Hiçbir şeyi kalmayana kadar gücünü kaybedecekti ve ikisi de yok olup gidecekti.

Bir süre sessizlik oldu ve neredeyse işlerinin bittiğini düşünerek onları kendi hallerine bırakacaktım. Sonra Duncan tekrar konuştu, sessizce. "Sence Gill haklı mı?

"Kameramanları mı ?" "Evet.

Kısa bir sessizlik oldu. "Belki mi? Gill'in bazı şeyler hakkında oldukça komik fikirleri var. Pek parlak bir ampul sayılmaz, değil mi?'

Duncan, "Çok kalın kafalı bir inek ama bu değil," dedi. "Maddy'nin bir şey yaptığını, onları zehirlediğini düşünüyor.

"Belki.

'... Bizden biri olduğunu

söyledi.' "Maddy mi söyledi?

"Evet... Siz gelmeden önce, bizden olduğunu, o heriflere zehirli mantarları bizim verdiğimizizi söyleyip duruyordu," dedi Duncan yavaşça, sanki söylediklerimi gerçekten düşünüyormuş gibi. Nefesimi tuttum, sonra ne geleceğini duymak için zorlandım.

"Bunu neden yaptık? Andrew söyledi. "Hiç mantıklı değil.

"Bilmiyorum. Muhtemelen onu yalnız bırakıp kendi aramızda kavga edelim diye bir şeyler uyduruyordu. Yani, eğer birimiz onlara mantar vermiş olsaydı şimdiye kadar söylerdik, değil mi? Yani, hepimiz oturup neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Birisi söylerdi.'

Muhtemelen . Ve şimdi de Shaun var... Dışarı çıktığımızda Burada kimse söylediği tek kelimeye bile inanmayacak. Muhtemelen onu tutuklayacaklardır. "Evet... buradan çıktığımızı varsayarsak.

Bunu takip eden sessizlikte kulaklarımı zorladım, neredeyse konuşmayı yarıda bıraktıklarını düşünecektim. Sonra Andrew tekrar konuştu.

'Hava koşulları ya da maliyet gecikmelerinden başka bir şey olmalı. Şimdiye kadar bizi almak için yeterince para toplamışlardır ya da yetkilileri devreye sokmuşlardır. Ya...' Andrew devam etti, sonra durdu.

Öyle mi?

'Ya ... yetkililer yoksa? Ya ... orada bir şey olduysa?

"Ne gibi? Duncan düşünceli bir ifadeyle sordu. "Savaş mı?"

"Belki.

"Kiminle?

"Seçimini yap. Bir yılı aşkın süredir buradayız. Memlekette ne olmuş olabileceğini bilmiyoruz. Ya bir tür rejim değişikliği olduysa ya da hükümet çöktüyse? Petrol bitmiş olabilir ya da bir tür süper böcek-'

"Çatlak.

"Öyle ? dedi Andrew. 'Dünya çok kırılgan bir yer. Şehir çiftliğinde çalışırken fabrika hakkında kampanyalar yapardık. O kafeslerde canlı canlı çürümesinler diye hayvanlara pompaladıkları tüm o kimyasallar ve antibiyotikler. O boku yiyoruz. Hava kirlendi, su zehirlendi. Deniz seviyesi yükseliyor, seller, fırtınalar. GDO'lar ve deli dana. Bizi ilk neyin yakalayacağını görmek için bir yarış bu. Ya bir şey olduysa?'

Uzun bir sessizlik oldu. Andrew'a katılmak zorundaydım, en azından kısmen. Bizim yokluğumuzda olabilecek pek çok şey vardı. Yine de bazılarında hedeften çok uzak görünüyordu. Biyolojik silahları, nükleer serpintiyi, kimyasal gazı düşündüm ve ürperdim. Bunlar hayal ettiğimden daha mı iyi yoksa daha mı kötüydü? Herhangi biri daha mı iyiydi?

"Ve ne olduğunu bildiğini , değil mi? Duncan söyledi. "Nasıl biliyor?

'Bizim bir şeyi bildiğinden emin değilim ama.. aptal değil. Belki da bizimle aynı şeylere bakıyor ve orada bir şeylerin boktan olduğunu düşünüyor... Dışarı çıkmaya çalışmadı.

"Onu koruyoruz.

", " diye karşı çıktı Andrew, "ama ondan önce bile. Kaçmaya çalışmadı, yüzmedi ya da...'

Bu resmen intihar. Buraya tekneyle gelmemizin ne kadar sürdüğünü hatırlamıyor musun? Lanet olası bir sal yapsak bile asla kıyıya ulaşamayız. Andrew sinirli bir ses çıkardı. "Biliyorum! istediğim, kaçmaya çalışmadı, yardım için işaret vermedi ya da o delikte oturmaktan başka bir şey yapmadı.

"Yani?

'Yani... belki de hiçbir anlamı olmadığını düşünüyordur. Onu kurtarmaya gelecek kimse yok, gidecek hiçbir yer çünkü hiçbir şey yok.

Duncan'ın buna söyleyecek bir şeyi yok gibiydi. Başka konuşma olmadı ve bir süre sonra ateşi yakmak için iç mağaraya gittim ve yatağımın yuvasına girdim. Uyku her zamankinden daha da zordu.

Duncan'ın söylediği şeyi düşünmeye devam ettim. bir şeyler söyleyebilirdi. Aynı fikirde değildim, çünkü tüm grubun size düşman olmasından korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ama bunu yapan her kimse bir tür takas yapmış olsaydı, diğerleri birdenbire daha fazla yiyeceğe ya da kaçak içkiye sahip olduklarını fark ederlerdi. Çoğu zuladan birlikte çalışıyor, haksız kazançlarını paylaşıyordu. Eğer Gill olsaydı, elinde ödülüyle sadık bir köpek gibi Duncan'ın yanına giderdi.

Beni rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Sinek mantarı çok farklıydı, beyaz pullu kırmızı, klasik masal mantarı. Sinek mantarı olarak kabul edilebilecek kadar ona benzeyen bir şey yoktu. Hele hele çoğunlukla beyaz olan yok edici meleğe hiç benzemiyordu. İkisini karıştırmak sadece bir aptallık meselesi olmazdı - bunu kazara yapmak neredeyse imkânsızdı.

Bir de kamptaki herkesin kazara zehirlenmesi vardı. Sayfayı kim aldıysa sinek mantarının neye benzediğini ve neler yapabileceğini biliyor olmalıydı ama Frank ve Zoe dışında hepsi yine de onu yemişti. Bunu yapan her kimse saklayacak bir yoksa, mantarlar hakkında bir şey bildiğini açıklamayı çok tehlikeli kılacak bir şey yoksa neden bunun olmasına izin versin ki? İki kişinin öldürülmesi gibi. Zoe ya da Frank mi sorumluydu? Shaun sadece biraz kafayı bulacak kadar yemişti; fazla yememesi gerektiğini biliyor muydu? Gill ilk kusan kişiydi.

Toksinleri metabolize olmadan önce temizlemek için mi? Zihnim açıklamalar ve suçlamalarla dolup taşıyordu. Paranoyaklaşıyor muydum, yoksa bir şeyler yolunda gitmiyor muydu?

Ya bu, doğru mantarları seçemeyecek kadar açgözlü ya da aptal birinin yaptığı bir kaza değilse? Ya her şey tamamen kasıtlı olsaydı? Öldürücü mantarları halüsinojenik yutturmak. Sonuçta doğranıp kurutulduklarında hemen hemen aynı görünüyorlardı. Sayfanın bir tarafını yok edici meleği bulmak için, diğer tarafını da kameramanları bunun sinek mantarı olduğuna ikna etmek için kullanmak kolaydı.

Ama bir nedeni olmalıydı. Biz daha geminin gelmeyeceğini bile bilmeden kameramanlar öldürülmüştü. Onları neden öldürdüler? Ne oldu? Başarmak mı? Birinin iki yabancıyı zehirleyip ölüme terk etmesine ne sebep olabilirdi? Daha da önemlisi, bunu kim yapmıştı ve şimdi kapana kısılmış, hayatta kalmak için savaşıırken ne yapacaklardı? Görünüşte rastgele öldürmeye istekliyseler, son yiyecek parçası için ne yaparlardı? Hayatta kalmak için küçük bir umut?

Andrew'un sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Gidecek bir yer yok.

hiçbir şey yok. Bizi

ilk yakalayan şey.

İntihar.

Bir keresinde birinin 'intihar geçici bir soruna kalıcı bir çözümdür' dediğini duymuştum. Bahse girerim o kişi bir katille ve kaçış umudu olmayan bir adada mahsur kalmamıştı. Kendimi öldürmek aklıma ilk kez gelmiyordu. Çakıma bakıp bırakmayı, hayatta kalma mücadelesinden vazgeçmeyi düşündüğüm anlar, saniyelerin kesirleri olmuştu. Ama bu kesin bir şey değildi. Kendimi yaralı ama ölmemiş, zayıflamış, kolay bir av olarak hayal etmeden bu işi bitirmeyi düşünemiyordum. Kendimi zaten olduğumdan daha savunmasız hale getirmek istemiyordum.

Andrew ne düşünürse düşünsün, ben ne hayal edersem edeyim, dışarıda hâlâ bir dünya vardı. Tek umudum onun bizi bir an önce bulmasıydı.

Bölüm 34

Zaman hiç olmadığı kadar yavaş geçti. Gardiyanlarım bana olan ilgilerini kaybetmiş gibi görünmüyorlardı. Her gün gelip gittiklerini duydum ve her değişim döngüsünün sonunda o günü günlüğümden sildim.

Bazı günler yağmur yağdı. Çoğunda yağmadı. Su bittiğinde ağzımın önlemek için bir taş emerdim. Yağmur tekrar yağdığında, suyun dışarıdan değil de toprağın içinden geldiğine dair garip bir fikre kapıldım. Oturdum ve sanki bir mucizeymiş gibi suyun çıkışını izledim.

Odun stoğum her geçen gün azalıyordu. Kör küreğimle toprağı duvarlardan uzaklaştırıyor ve baltamla kalın ağaç köklerini kesiyordum. Sadece çok fazla vardı ama onları yığdım ve kurumalarını umdum.

Yiyecek konusunda sıkı bir tayinlama dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

Bitmek bilmeyen saatlerimi girişte uzanıp dinleyerek geçirdim. O mağaranın havası çürüyen et ve kendi atığımdan dolayı iğrençti ama onları duymak zorundaydım. Bir şeyler duymak zorundaydım. Bazen sonunda beni yalnız bıraktıklarını düşünüyordum, ama sonra biri konuşuyordu ve hala orada olduklarını anlıyordum. Hava olurdu, dışarıda oturup beni izlememeleri için bir neden yoktu. Başka ne yapmaları gerekiyordu ki?

Güneş ışığı, temiz hava ya da yıldızların görüntüsü olmadan kendimi kapatmaya başladığımı hissettim. Bedenimi beslemeye ve sıcak tutmaya odaklanırken, zihnim takip edemediğim yerlerde dolaşmaya başladı. Daha önce duyduğum sesler - araba kornaları, süpermarket kasaları, köpek havlamaları - hepsi hala oradaydı. Ve sesler. Şarkılar duydum, radyodan gelen müzik gibi. Mağaranın arka tarafındaki çatlakta konuşan insanlar. Bir ses bana biraz dinlenmemi, sabah her şeyin daha iyi görüneceğini söylüyordu. Bazen annemin sesine benziyordu.

Bazen başka biri, daha önceki ses bana devam etmem gerektiğini söylüyordu.

Ben de bir şeyler görmeye başladım. Mağaranın çatısı yıldızlarla parıltıyor ya da bir göldeki balıklar gibi ışıklarla yüzüyordu. Çoğunlukla mağara tamamen kapalıyken bir şeyler görüyordum.

karanlık. Mümkün olduğunca ateği yanık tutmaya alığtım. Sonra bir gece, küçük alev kümesinin yanında yatarken, alevlerin arasında Shaun'un yüzünü gördüm.

Geri ekildim. Mağaranın duvarı arkamdayken donmuğ bir Şekilde oturdum, gözlerim onunkilere sabitlenmiğti. Shaun parlayan kütüklerin ve kök lif parçaların arasında bana baktı. Sonra ksrd ve duman yukarı doğru yükseldi.

"Maddy...

"Shaun," diye fısıldadım, sesim kullanılmamaktan atlıyordu. "Ne...

"Seni görmeye geldim," dedi Shaun. "Bunu bana neden yaptığını sormak istedim.

"Ben yapmadım...

"Sen kaçtın. Eğer olduğun yerde kalsaydın, seni takip etmezdim ve lmezdim.

"Korkmuğtum.

"Ne istediğimi bile bilmiyordun. Nasıl korkabilirsin?' 'Ama-'

"Zoe için yardımını istedim. Yardıma ihtiyacım vardı ve sen beni ldrdn.

Gözlerimi kapattım ve bağım dönene kadar bağımı salladım. Gözlerimi tekrar açtığımda Shaun'un burnu benimkinden bir santim uzaktaydı, gözleri kömür gibi kırmızı parlıyordu.

"Beni ldrdn!" diye bağırarak kulaklarımı ınlattı.

ığlık attım ve kendimi ondan uzağa attım, mağaranın diğer tarafına süründüm ve bir topun içine kıvrıldım. Ellerim kulaklarımda ve gözlerim sımsıkı kapalı bir Şekilde orada yatıyordum. Uzun, çok uzun bir süre sonra, izlendiğime dair içimi kemiren his beni tekrar arkama bakmaya itti. Bir saniyeliğine, o kadar da değil, ateğimin yanında bağka birini gördüm. Bir saniyeden fazla değil.

Gölge, titreyen ateğin bir numarası. Shaun değildi, o kadarını görebiliyordum. Sonra ateğin ığığı değiğti ve kayboldu.

Çok saçmaydı ama ne ya da kim gördüğümü biliyordum. cadı, benim hikyemdeki. Buidseach'in cadısı. O gece benimle konuğan oydu, devam etmem gerektiğini söyleyen oydu.

Ellerimi gözlerimin üzerine bastırdım ve kendime bunun gerçek olmadığını söyledim. Bunların gerçek değildi.

Ama tabii ki en kötü .

Dığarıdaki seslerin mağaradakilerden daha gerçek olmayabileceği aklıma geldi. Belki de diğerleri günler önce beni izlemeyi bırakmığtı. Gnlerimi sonraki birkaç gün kendimi rahatlatmak için dikkatle dinledim. Onlar gerçekti. Olmak zorundaydılar.

Bir tür belirsizlik içindeydim. Mağarada olduğum sürece beni yakalayamazlardı ama sonunda şansımı denemek zorunda kalacaktım. Kalmak eninde sonunda açlıktan ölmek demekti. Beklemek zorundaydım. Bir şans gelecekti, emindim. Neye benzeyeceği ya da ne zaman geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek umudum yakında olması ve bunu başarabilecek kadar güçlü olmamdı.

Yiyecek stoklarım gittikçe azaldı. Her zaman yorgun ve aç olmaya neredeyse alışmıştım. Aylardır bu norm haline gelmişti. Mümkün olduğunca çok uyudum ve uyanırken bile zihnim uzun süreler boyunca dalgındı. Karnımın kemirilmesini, boğazımın düğümlenmesini neredeyse görmezden gelebiliyordum. su bitti.

Sonunda elimde sadece şeker, tuz ve zeytinyağı kaldı. Beyaz şekerin tam kalori miktarını öğrendiğimde, bir ofisi paylaşmanın ürünü olarak diyet takıntılı iş arkadaşlarımla. Kahveme tatlandırıcı tabletler atarak, yağsız yoğurt yiyerek, çörekleri ikiye bölerek ve 'Ah, gerçekten yapmamalıyım...' diyerek onlarla aynı hizaya düştüm. Şimdi bu fikir, sesi küçük mağarayı doldurana ve gözyaşlarım çukurlaşmış yanaklarımdan aşağı yuvarlanana kadar yüksek sesle gülmeme neden oldu.

Durduğumda duvarlar da güldü, alçak bir kıkırdama. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve göreceklelerinden korkarak gözlerini kapattım.

Ertesi gün dinamo fenerimin ampulü . Ampulü ittim. Bir köşede işe yaramaz bir plastik parçası buldum ve izini kaybettim. Mağaranın duvarları köklerden arınmıştı ve kapıyı kapatan kütükten parçalar koparmaya başlamıştım. Ne de odundu. Ateşi devam ettirmem gerekiyordu. Karanlıkta gözler belirdi ve beni izledi. Shaun benimle konuştu. Karanlıktan hoşlanmıyordum. Kitaplarımı yavaş yavaş çıra niyetine yaktım. Yem rehberini de, artık bir önemi yoktu. Olası bir suçun kanıtı değersizdi. Kimse bizi bulamayacaktı.

Yağmur yağdığında solucanlar mağaranın toprak damında kıvrılırdı. Onları topladım ve yağda kızarttım. Düzgün bir yemek için yeterli değildi. Şekerli su içtim. Dinledim ve uyudum. Başımı kaldırıncı başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Sesler gelip gidiyor ama onlarla birlikte gelen isimler bana gelmiyordu. Artık düşüncelerimi yönlendiremiyordum, örümcekler gibi benden kaçıyorlardı.

Kısık sesle ölmekte olduğumu fark ettim. Bu fikir bir gün tavandaki ışıkların dönüşünü izlerken aklıma geldi. Bu beni korkutmalıydı ama bunun yerine

bir tür rahatlama hissettim. Karar artık benim elimde değildi. Hayatıma son vermeyi denemek ve başarısız olmak zorunda değildim, doğa bunu benim için yapacaktı.

"Peki zaman Maddy, görünüşe göre ben kazandım - değil mi? Tabii ki kazandın.

Başımı yavaşça yana çevirdim. Ateş sönmüş olmalıydı ya da günlerdir sönüktü. En son ne zaman kalkıp onunla ilgilenecek gücü kendimde bulduğumu hatırlayamıyordum. temiz ve iyi beslenmiş Duncan oturuyordu. Elinde yiyecek arama kitabı vardı ve sanki bekleme salonundaki bir dergiymiş gibi sayfaları çeviriyordu.

Ne yaptığının farkına varmadan kitabı kapmaya çalıştım. O sadece güldü ve kitabı benim zayıf çırpınışlarımdan uzak tuttu.

'Söylemeliyim ki, sende bundan daha fazlası olduğunu düşünmüştüm' - elini salladı - 'bundan'.

"Sen gerçek değilsin," diye fısıldadım, kısmen toprağın içine.

Evet, . Şu anda dışarıdayım, yiyip içiyorum ve kontrolü ele alıyorum. Ama aynı zamanda burada seninleyim. Çünkü tüm bunların benim hatam olduğunu düşünüyorsun.

"Öyle.

değil. Pek sayılmaz. Yani, bizi buraya bırakmadım, değil mi? Ve diğerlerinin senden nefret etmesini, seni suçlamasını ben sağlamadım. Hayır, bunu boktan tavrınla ve bu kadar esnek olmamanla sen yaptın. Bu yüzden burada yalnızsın. Bu yüzden dışarıda, gerçek dünyada yalnızdın.

"Hayır..." diye mırıldandım.

'Evet. Buraya gelmenin seni daha iyi bir insan yapacağını düşündün. Daha az öfkeli, daha az depresif. Ama hepsi senin yüzünden. Ailesinden nefret eden sensin. Eminim ayrıldıklarına sevinmişsindir. Ama bunu itiraf edemiyorsun, değil mi? Böyle olduğun için onları suçluyorsun. Ve haklıydı, değil mi? Her şeyden korunmalısın. Zayıf küçük Maddy. Okul için fazla kırılgan, gerçek hayat için fazla korunaklı. Bu senin kafanda ve onu buraya sen getirdin. Ne kadar uğraşırsan uğraş, kendinden Maddy.'

Hiçbir şey söylemedim, gözyaşlarımı kırıştırdım.

Dediğim gibi, ben kazandım. Çünkü ben iyi adam oluyorum - lider, baş patron ve sen, sen buradasın, senin gibi yalnız ölüyorsun. hep olmasından korktum.' Yine toprak olan tavana baktı, gölgeler içinde saklanmıştı. 'hak etmiyorsun, ne kadar güzel olabileceğini. Ve bunu bir daha asla göremeyeceksin.

"Hayır!" Zayıf bir inkâr olarak başladı ve bir haykırıyla son buldu. Kendimi yarı oturur pozisyona sürükledim ve Duncan'a dik dik baktım. O sadece eğlenmiş görünüyordu.

"Pes etmeyeceğim," diye homurdandım, sesim kıymıklanmış odun gibi çıkıyordu. "Kazanmana izin vermeyeceğim.

"Çoktan aldım.

"Beni bu adadan zorla çıkaramazsınız," diye tısladım, aylar önce kendime aynı şeyi nasıl söz verdiğimi hatırladım, yalnızdım ve toplumdan . "Ve beni burada bir hayvan gibi ölmeye zorlayamazsınız.

"Öyle mi?" Cheshire kedisi gibi kaybolmaya başladı, sadece elleri kalana kadar, kitabı uzak durma oyunu oynayan bir çocuk gibi sallıyordu. "Kanıtlarla.

Kelimeler kafamın içinde yankılandı, ta ki bir karganinki kadar hırıltılı, bir sese dönüşene kadar. Dudaklarımda tatlarını aldım.

Ellerim pençe gibi toprak duvarı buldu ve kazmaya başladım. Kendimi hasta hissediyordum, başım şiddetli bir ağrıyla çarpıyor ve uzuvlarım titriyordu ama tek bildiğim buymuş gibi kazıyordum. Çukur büyüdükçe yağmur sesi duydum. Çamur kayganlığım Parmaklarım yırtık pırtık kütüğün üzerinden kaydı ve devam ettim. Açlıktan kıvranan bedenimi sokabileceğim bir delik açılana kadar çamuru avuç avuç içeriye sürükledim.

Sanki yeniden doğmuş gibi dışarıda yere süründüm. Yağmur üzerime yağıyordu, temiz, soğuk ve şok edici. Sırt üstü yuvarlandım ve yüzüme düşmesine izin verdim. Bir süre sadece orada uzanıp yağmuru içime çekebildim.

Suyun şırıltısı ve yaprakların pırtırtısı dışında her şey sessizdi.

Kendimi yaşlı bir kadın gibi hissederek yavaşça ayağa kalktım. Bacaklarım titriyordu ve haftalardır ayağa kalkmamıştım. Mağarada hiç yer yoktu. Adım atmak başımı döndürüyordu ve elimi bir ağaca dayayarak kendimi destekledim. Ağaçların altında olmama ve gökyüzünün bulutlu olmasına rağmen, var olan azıcık ışık gözlerimi acıtıyordu. İçinde ne kadar pis olduğumu görebiliyordum. Derim kirden grileşmiş ve çamurla yeni boyanmıştı. Tırnaklarım simsiyahtı ve saçlarım omuzlarımin etrafına dağınık bir şekilde dökülmüştü.

Küçük açıklıkta bir kampın kalıntılarını görebiliyordum. Orada bir içinde kömürleşmiş odunların bir çukur, ıslak küllerin arasından yeşil ot filizleri görünüyordu. Sopalardan oluşan üç ayaklı bir sehpanın üzerinde bir çömlek asılıydı ama bir tanesi devrilmişti ve şimdi hepsi sarhoş bir şekilde asılı duruyordu. Çömlekte sadece yağmur suyu ve Yukarıdaki ağaçlardan yapraklar.

Soğuk yağmur kafamı biraz dağıttı. Görebilmek, duyabilmek, koklayabilmek ve hissedebilmek hayalleri kovdu. Her şey gerçek gibiydi.

Haftalardır hissetmediğim bir şeydi. Düşünebiliyordum ve düşündüklerim boğazımda safra birikmesine neden oluyordu.

Sendeleyerek ağaçların arasına daldım. Çalılıkların aşınmış bir patika vardı. Muhafızlarım bu yoldan iz bırakacak kadar sık geçmişlerdi. Ormanda dengesiz bir şekilde ilerlerken kayıp düştüm.

Çakmak taşlı bir yamaçtan aşağıya doğru bir eğim vardı ve önce tökezledim sonra düştüm. Dipte dağılan aklımı toplamak için mücadele ettim. Ayağa kalkmam birkaç dakika sürdü. Orman zemininden aldığım bir sopanın yardımıyla yoluma devam ettim. Bu son düşüşüm değildi. Bacaklarım bana ait değilmiş gibi görünüyordu ve kaygan zeminde ayağımı sık sık kaybediyordum. Her adımda enerjimin beni terk ettiğini hissedebiliyordum. Mağaradan çıkmak için topladığım azıcık cesaret de tükenmişti. Çok geçmeden düşeceğimi ve ayağa kalkamayacağımı biliyordum. Ama duramazdım. Kendi gözlerimle görmeliydim.

Sonunda, gece başladığında kampa vardım. Ne kadar zamandır yürüdüğümü hesaplayamıyordum. Bir yıl gibi geldi. Benim detaylarım Etrafımdaki her şey gözümün önünden geçti. Gözlerim sadece sessiz olan kulübeyi ve olan duman deliğini görüyordu. Kulübenin yan boşluklar vardı, kömürleşmiş çubuklar kemik gibi yukarı çıkmıştı.

Duvarların içi yanmış, küller ve kömürleşmiş yere saçılmıştı. Etrafta atılmış giysiler, küflenmiş tavalar, küflenmiş uyku tulumları vardı.

Gitmişlerdi.

İşte o zaman bacaklarım oldu. Atılmış çöpleriyle birlikte yere yığıldım, gülünceye kadar çığlık attım ve hıçkırıklara dönüşünceye kadar güldüm. Görüşüm dans eden iğne uçlarına dönüştüğünde neredeyse rahatlamıştım. Kendimden geçtiğimi hissettim ve bunun olmasına izin verdim.

Sadece uyanamayabileceğim düşüncesi beni teselli etti.

Bölüm 35

Korkunç bir mucize eseri uykumda ölmedim. Ya da o zaman öyle görmüştüm. Kurtarılmaya ne kadar yakın olduğumu bilseydim, daha fazla mücadele edebilir, hayata tutunabilirdim. Hal böyleyken, ölüme mahkum olduğumu düşünmek için hiçbir nedenim yoktu.

Tüm gücümü kampa ulaşmak için harcadım. Hiç ayağa kalkamadığımı fark ettim. Diğerlerinin gittiği bilgisi beni tekrar vurdu. Bunun adaletsizliği içimi öylesine öldürücü bir öfke dalgasıyla doldurdu ki beni korkuttu. Ben aklımı yitirirken, onlar kurtulmuştu. Ben açlıktan ölürken, onlar adadan kurtulmuşlardı. İçimden umutsuzluk ve öfke akıyordu. Duygularım da geri kalan her gibi dengesizdi, bir uçtan diğerine .

Sürünerek kulübeyi elimden geldiğince aradım. Bu kadar uzun süre sonra etrafta yiyecek olacağına dair gerçek bir beklentim yoktu ama yapabileceğim tek şey buydu. Terk edilmiş giysiler, yatak takımları ve aletler arasında sonunda

Maxine'in reçel kavanozuna rastladım. Dörtte üçü doluydu ve kenarları yeşil küfle kaplıydı. Parmağım ile kazıyarak çıkardım ve altındaki dut reçelinden biraz yedim. Kısa bir dinlenmeden sonra sürünerek açıklığa çıktım. Ateşin yanında bir teneke tabakta yapraklı yağmur suyu birikmişti. Yuttum ve başımı çimlere yasladım.

Tekrar uyandığımda hava kararmış ve çok soğuktu. Kendimi kulübeye sokmayı başardım ve ateş başlatıcımı hala bıçağımla birlikte boynumdaki bir ipe taktığımı fark ettim. Onu kaybetmekten çok korkuyordum. mağaranın karanlığında. Yanmış duvardan düşen çubukları kullanarak küçük ateş yaktım. Bir yığın küflenmiş yatağı yuva olarak bir araya getirip ateş çukurunun yanında uyuyakaldım.

Ertesi sabah reçeli bitirdim, kendimi bir gün öncesine göre bir gram daha güçlü hissediyordum. Sanki uzun bir hastalıktan çıkmış ve yeniden yürümeye alışmış gibiydim. Açıklık alanda topallayarak yemek için yabani yeşillikler topladım ve etrafı seyre daldım.

Diğerlerinin gittiği açıktı. Kurtarıldıklarını düşündüm.

Sonuçta, başka bir kampa taşınmış olsalardı, ki bunu yapmak için hiçbir sebepleri yoktu, eşyalarını da yanlarında götürürlerdi. Hayır, sanki tekne falan görmüşler, her şeyi bırakmışlar ve arkalarına bile bakmadan kampı terk etmişler gibiydi. Dışarıdaki ateş çukurunun etrafında tabaklar ve bardaklar vardı.

sanki bir yemek içinmiş gibi, ve odun deposunun yanındaki bir ipten çürüyen çamaşırlar.

Kulübenin kısmen yanmış duvarının kasıtlı bir sabotaj olduğunu tahmin ettim. Bu daha çok Duncan ve Andrew'un nasıl insanlar olduğunu bilmeme dayanıyordu: kindar, bencil. Tıpkı benim çadırımı yaktıkları gibi, kulübeyi ve de yok etmeye çalışmışlardı. Her şeyi geride bırakmış da, bunlardan herhangi birini kullanma fikri bana ağır gelmiş olmalıydı. Her şey bahar yağmuruyla bu kadar nemli olmasaydı, tüm kulübe havaya uçacaktı.

Ateşin başında diğerlerinin ne zaman ortadan kaybolduğunu anlamaya çalışarak beynimi yordum. Mağarada yaşadığım kafa karışıklığı bunu neredeyse imkânsız hale getirmişti. Gerçek ya da hayali sesler birbirine karışmış, kimin gerçekten orada olduğunu kimin olmadığını bilemez hale gelmiştim. Kamptaki ateş çukurunda büyüyen otlardan bunun uzun zaman önce olduğunu düşündüm. Belki de bir
Bir hafta mı? İki hafta mı? Gerçekten, hiçbir fikrim yoktu. Hangi ? Yıllar önce izini kaybetmişim.

Gerçek şu ki yalnızdım. Ada artık gerçekten ıssızdı ve diğerlerinin kendilerini kurtaranlara gömdükleri ve ölüme terk ettikleri kadından bahsetmeleri pek olası değildi. Zoe bile, artık Shaun'u öldürdüğümü düşünüyordu. Kimse benim için geri gelmeyecekti. Eninde sonunda başka bir gemi gelebilirdi. Gerçi ilki aylar sürdüğü için bir süre daha gelmesini beklemiyordum. Bu konuda bir şey yapamazdım. Diğerleri için de endişelenmeme gerek yoktu. Kendimi özgür ve güvende hissediyordum. Aylar süren belirsizlik ve korkudan sonra bu his bana ilaç gibi gelmişti.

Tabii ki hâlâ güçsüzdüm. Bir seferde on dakikadan fazla ayakta kalmak beni zorluyordu. Kampa yakın bir yerde toplayabildiğim kadarını topladım ve kulübede kalarak iyileşmeye çalıştım. Adaya geldiğimden beri olasılıklarımı değerlendirmeye alışmıştım. Mağaradan çıkınca durumum düzelmiş olsa da, işler hâlâ oldukça vahim görünüyordu. Yiyecek depom, yardımım ve kurtarılma umudum yoktu. I

Yarı yıkık bir kulübede hiçbir kaynağım ve bir şey yapacak gücüm olmadan çömelmişim. Daha az belirgin olsa da hâlâ tehlikedeydim. Adanın kendisi benim düşmanım değildi ama gücümü yeterince hızlı toparlayamazsam beni yine de öldürebilirdi.

yeşillikler bana asla yaşamak için yeterli kalori vermezdi ama bana biraz enerji verebilir ve açlığımı yavaşlatabilirdi. Birkaç gün açıklığa yakın bir yerde otladım ve sonra daha uzağa gittim. Mantarlar benim ödülümdü; kurbağa eyeri ve güvenilir jöle kulak mantarı. Güneş ışığı ve temiz hava bana en az besleyici yiyeceklerin geri dönüşü kadar iyi geldi. Gücüm yavaş yavaş geri geldi.

Kampı keşfettikçe, terk edilmeden önce işlerin kötüye gittiği açıkça ortaya çıktı. Tuvalet hâlâ en son ziyaret ettiğim yerde duruyordu. Yeni bir çukur ve barınak da taşınmamıştı. Oradan pis bir koku yükseliyordu ve ormanda küçük deliklerde ve çalılarının arkasında insan atığına benzeyen şeyler buldum.

Açıklığın kendisi kemiklerle doluydu. Tavşana benziyorlardı ama bazıları çok daha küçüktü - sıçan ya da benzeri bir şey. Diğerleri yemiş ve işleri bitince kemikleri atmış gibi görünüyordu. Daha önce sebze artıkları ve diğer çöpler için bir tür kompost yığınınız vardı. Düzenli olarak çeviriyorduk, böylece . Öyle görünüyordu ki taşmış ve bakımsız kalmıştı. Şimdi bağırsakların ve tavşan derilerinin üstüne atıldığı, kurtçuklarla delik deşik olmuş, yayılan bir höyüktü.

Duş kulübesi yıkılıyordu ve odunları ateş yakmak için kullanıyorlarmış gibi görünüyordu. Yarı bitmiş kulübe de öyle. Açlıktan öldüklerini tahmin ettim. Ağaç kesmek ve kütük taşımak için çok zayıflardı. bakılırsa kulübede yuva kurmuşlar, tüm işleri bir kenara bırakmışlardı.

Bir yanım anlıyordu. Ne de olsa ben de aynı durumdaydım: zayıf, yiyecek ve dinlenmeden yoksundum. Yine de onlar benden daha fazlasına sahipti. Onlar mükemmel bir tuvaletin çürüyüp yok olmasına izin verirken, benim bir kovaya sıçtığım ve onu yaşadığım yere gömmek zorunda kaldığım düşüncesi beni çileden çıkarıyordu.

Birkaç gün boyunca mantar yüklü yemekler yedikten sonra sahile inmeyi başardım. Kıyafetlerim ve uyku tulumumla birlikte bir sırt çantası aldım. Oraya bir günde gidip dönmek de istediğim bir şey değildi. Buldum yanmış çadırımın kalıntılarını ve tekneyi beklerken ısınmak için ateşleri buldum. Eski barınağımın yıkıntıları arasında manikür makasını buldum. Arkeolojik bir buluntuya benziyorlardı, yüzyıllık. Oraya geri dönmek garip hissettirdi. O ilk günden bu yana çok şey değişmişti. sonuçsuz bir bekleyiş. Her şey çok hızlı gelişmişti.

Yürüyüş beni bitkin düşürdü ve o geceyi uyku tulumumda küçük bir ateşin yanında geçirdim. Her gün mavi-siyah midye toplayıp buharda pişirdim ve aylardır ilk kez iyi beslendim. Midyelerdeki büyümeye bakılırsa

İlkbaharın sonlarıydı. Nisan ya da Mayıs olabilir. Yılın çok geç bir zamanı olsaydı midyeler kötü olurdu ama ben hastalanmadım. Bu da bir şeydi.

Normalden daha sıcak bir günde deniz kenarında soyundum. Uzun zamandır giydiğim ve değiştirdiğimi hatırlamadığım gömleğim kol altlarından çürümeye başlamıştı. Taytım neredeyse yer yer üzerime yapışmıştı. Kıyafetlerimin altında şok edici derecede solgundum. Açıkta kalan kısımlarım derinlemesine bronzlaşmış ve yerleşik kirle daha da koyulaşmıştı ama geri kalanı yarı saydam, grimsi ve kırmızı yaralar ve kızarıklıklarla işaretliydi. Uzun zamandır kendime bakmamıştım ve vücudum sanki başkasına aitmiş gibi hissediyordum. Kaburgalar, kalça Kemiklerim ve dizlerim sopa gibi dışarı çıkmıştı. Göğüslerim neredeyse yok olmuş, vücudumun içine doğru büzülmüş ve geriye kese gibi bir deri kalmıştı. Ayak parmaklarımı kumda oynattığımda tendonlar ve kemikler piyanodaki çekiçler gibi yer değiştiriyordu.

Avuç avuç kaba kumla kendimi ovduktan sonra, kararmış tırnak makasımı aldım ve saçlarımı parça parça kestim. Dalgaların üzerinde benden uzaklaşırken saçlarımı tanımakta güçlük çekiyordum. Kahverengimsi sarı renk gitmiş, yerine yağ ve kirden oluşan grimsi bir renk gelmişti. İçine sopalar, ölü böcekler ve ağlar dolanmıştı. Karıncalanana kadar kumu kesilmiş kafa derime sürdüm.

Kollarımı iki yana açarak denizde döndüm, güneşi çığ ve temiz tenimde hissettim. Kalçama bir şey sürtündü. Deniz yosunu olabileceğini düşünerek Ne tür olduğunu kontrol etmek için aşıya baktım.

Suda yüzen şey uzun ve inceydi, beyazdı ve bir ot gibi sürükleniyordu. Neye baktığımı anlamam bir anımı aldı: bir bandaj. Denizin taşıdığı çözülmüş bir bandaj. Bocaladım ve elim başka bir şeye dokundu. Kanlı gazlı bez. Döndüm ve suda yüzen, gelgitle gelen başka şeyler olduğunu gördüm. Sarı bir uçak içi oksijen maskesi bana doğru sürükleniyordu. Parçalanmış plastik, yanmış bir seyahat yastığı ve bir parça emniyet kemeri süzülüyordu. Daha uzakta bir Turuncu can yeleği bir dalganın üzerinde sallanıyordu.

Kumsala geri döndüm ve ıslak vücuduma uzun bir tişört geçirdim. Isınmak için ellerimi koltuk altlarıma sıkıştırarak orada durdum ve denizi seyrettim. İçimden soğukla ilgisi olmayan bir ürperti geçti. Aylar önce, bir denizcinin Ankarada bir felaket. Ne tür bir felaket hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ülkeyi felce uğratmış, bizi bulup yardım edebilecek tüm hizmetlerin tamamen çökmesine yol açmıştı. Şimdi bu şeyler vuruyordu. Bir kaza mı olmuştu? Eğer öyleyse, arama botları ve helikopterler neredeydi? Bir motorun fısıltısını bile ne görmüş ne de duymuştum. Bu tıbbi malzeme neredeydi?

geliyordu? Bir tür kaza ya da saldırı mı olmuştu? Ben Buidseach'te sıkışıp kalmışken dışarıda neler oluyordu?

İlk defa adada, adadan daha mı güvende olduğumu merak ettim. Dışarıda her ne oluyorsa, Buidseach'te hiçbir şey olmadan, medeniyet olmadan kapana kısılmak kadar korkunç olamayacağını varsaymıştım. Ama ya yanılıyorsam? Ya daha kötüyse?

Ve eğer , diğerleri son sığınakları olan adaya geri dönecekler miydi?

Bu fikir içimi korkuyla doldurdu. Kapana kısıldıkları yere geri dönmek isteyebileceklerini düşünmemiştim bile. Ama eğer anakarada işler düşündüğüm kadar kötü olsalardı... başka ne seçenekleri olabilirdi ki?

Ufka bakarak kendime bunun mümkün olmadığını söylemeye çalıştım. Orta Çağ'da değildik; hiçbir şey bütün ülkeleri aylar içinde yok edemezdi. Sanitasyon ve elektriğimiz, küresel yardım ve anlaşmalarımız vardı. Aylar önce Sasha'ya verdiğim üstünkörü cevabı düşündüm. Zombiler. Tıpkı Anakaranın tamamen yok olduğu düşüncesi kadar saçmaydı. Yine de gri denizde yüzen enkaz başka bir hikâye anlatıyordu. Ona bakmak .

Arkamı dönerek aceleyle doğaçlama kampıma gittim ve toparlanmaya başladım. Yorgundum ve umutsuzca ateşin yanında oturup akşam yemeği yemek istiyordum. Midye dolu kovama baktım ve yutkundum. Tüm o şeylerin yüzdüğü denizden bir şeyler yeme fikri midemi bulandırdı.

Ya orada cesetler varsa? Bir yanım hepsini suya geri atmak istiyordu. Geri kalan yanım ise o çok ihtiyacım olan protein olmadan açlıktan öleceğimi biliyordu. Günlerdir Buidseach'in sularından kabuklu deniz ürünleri yiyordum ve hiçbir kötü etki hissetmiyordum.

Kaptığım şeyleri yere bıraktım ve ateşimi yaktım. Eğer seçenekler aç kalmak ya da sorunlu anakaraya dokunan denizden yiyecek yemekse, bu seçenek değildi. Gerçek açlığı ilk kez etmiş biri olarak, şimdi en çok korktuğum şey buydu.

Yine de yıldızların altına uzandığımda uykunun beni ziyaret etmekte isteksiz olduğunu gördüm. Deniz kumsala doğru yuvarlanırken iç çekiyor ve tıslıyordu.

dış dünya daha yakın. Karanlıkta seslerin geri döndüğünü duydum, ağaçların arasında gülüyor ve çılgık atıyorlardı. Kulaklarımı kapatmam sesleri engellemek için hiçbir işe yaramadı.

ama yine de denedim. Kabuslarım beklemekten yorulup beni bulmaya gelene kadar yarı unutulmuş bir şarkıyı mırıldandım.

Havalar ısınmaya başladığında açıklığa geri zamanının geldiğini biliyordum. Yaz geliyordu. Kabuklu deniz hayvanları havalar soğuyana kadar tekrar yemek için güvenli olmayacaktı. Yine de şimdilik bana çok iyi gelmişlerdi. Daha güçlüydüm, nefes nefese kalmadan daha uzun süre yürüyebiliyordum. En önemlisi, zihnim daha keskinleşmişti. Daha kolay odaklanabiliyor ve dikkatim dağılmadan düşünebiliyordum.

Temizlenmiş ve içimi kemiren açlık bastırılmıştı, kendimi sakin hissediyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendimi geleceğe doğrudan bakarken buldum. Artık yakın zamanda kurtulacakmışım gibi davranamazdım. Başka bir tekne şans eseri beni bulabilirdi ama bu ne kadar sürerdi? Dört ay mı? Altı mı? A yıl mı? Plan yapmak zorundaydım yoksa o kadar uzun süre hayatta kalamazdım. Kendimi hayatta tutmak zorundaydım.

Açıklığa döndüğümde ortasında durdum. Sadece bir hafta kadar yarı çılgın ve açlıktan ölmek üzereyken sürünerek girmiştim. Şimdi etrafıma bakıyor ve çalışmak için kendimi hazırlıyordum. İnşa ettiğimiz her şey harap olmuş, ormana geri dönüyordu. Kış için gün saymaya başlamışken işe koyuldum.

OceanofPDF.com

Bölüm 36

"Hadi dünyanın sonu hakkında konuşalım," demişti Sasha umursamazca. 'Yarın gerçekleştiğini farz et. Nasıl başa çıkardınız, kiminle birlikte olmak isterdiniz?

Çok az şeyin değişeceğini hayal ediyordum. Günlerim oldukça tekdüzeydi. Pazartesi'den cumaya erken kalkıyor, ofise gidiyor ve eve gidene kadar insanlardan uzak duruyordum. Hafta sonlarını ya yiyecek arayarak ya da dairemi temizleyerek yalnız geçirdim. Çoğunlukla pazartesi'yi beklerdim. Eğer çok yalnız kalırsam şehre iner ve sırf diğer insanlarla birlikte olmak için vitrinlere bakardım. Eğer dünyanın sonu gelseydi, alışveriş yapma ya da yürüyüşe çıkma imkanı olmayan kalıcı bir Cumartesi öğleden sonrası olurdu. Dairemde sıkışıp kalırdım, dikkatimi dağıtmak için her yolu denerdim.

Yanımda kimi istediğime gelince, cevabı yeterince iyi biliyordum. Annem ve babam. Ama bu artık imkansızdı. Benim yüzümden.

Onları aradığım geceyi acı verici bir netlikle hatırladım. İşyerinde berbat bir gün geçirmiştım, düzey biri tarafından azarlanmışım. Eve dönerken ağlamamak için kendimi zor tutmuş, alışveriş yapan kalabalığın arasından geçmeye çalışmışım. Biraz yalnız için çaresizce kestirmeden gitmiş ve sarhoş bir adam tarafından bir ara sokakta köşeye sıkıştırılmışım. Aslında hiçbir şey olmamıştı. Beni takip etti, umutsuzca duymazdan geldiğim isimler taktı. Sonra at kuyruğumu yakaladı ve beni şok etti. Çığlık attım ve bir yerden bir tür Öfkeli bir güven kabarmıştı. Kaçana kadar ona aklıma gelen her türlü küfrü savurmuştım. Sonra yıkılmış, hıçkıra hıçkıra ağlayarak eve koşmuş ve kendimi daireme kilitlemişim.

İşte o zaman ışıkları açtım ve sayacın bittiğini fark ettim. O adamın pusuya yatmış olabileceği karanlıkta köşedeki dükkana gitmeyi göze alamayarak saatlerce kanepede oturdum. Isıtma yok, ışık yok, yiyecek ya da seyredecek bir şey yok. Tüm bu yalnızlık, korku ve aşağılanma iç kısımları buza.

O zayıf anımda kendimi . Telefonda annemin sesi duyulur duyulmaz ağlamaya başladım.

Gel ve beni al, değildi. Evet dedim. Yabancılarla dolu gürültülü, kirli şehirden uzakta, sıcak, iyi aydınlatılmış bir evde, beni seven iki insanla birlikte olmayı her şeyden çok istiyordum.

Birkaç saat içinde orada olacaklarına söz verdiler. Toparlandım, hâlâ ağlıyordum, kendimi hiç olmadığım kadar kötü hissediyordum. Hissedebileceğimi düşündüğüm en düşük seviyedeydim. Sonra kanepede, paltomun altında uyuyakalmıştım. Bekliyordum.

Hiç gelmediler.

O gece kaza geçirdiler. Onlarla konuştuğum son geceydi. Uyandığımda polis bana ailemi bir daha asla göremeyeceğimi söyledi.

*

Arazide çalışmaya başlayana kadar mezarları bulamadım.

Kulübe büyük ölçüde onarılmış ve yeni barınağın altına yeni bir tuvalet kazılmışken, bu benim en acil endişemdi. Sadece yemle hayatta kalamazdım. Her ne kadar taşan kompost yığını bir durumda olsa da, uygun Bakım, kurumuş olan atılmış sebze maddelerinin çoğunu muhafaza etmişti. Bunlardan toprak dolu paslı tenekelere ektiğim tohumları kurtarabildim. Her biri çok değerliydi. Geceleri ısınmaları için onları kulübeye taşıdım ve her gün güneşte oturmaları için dışarı çıkardım. Çok geçmeden ekilecek kadar büyüdüler.

Arazi neredeyse tamamen büyümüştü. Sanki başlangıçta hiç temizlememişiz gibiydi. Birçoğunu yediğim yabancı otlardan oluşan bir okyanusta nerede olduğunu sadece köhne çit gösteriyordu. Kör bir kürek koleksiyonu ve sınırlı bir güçle onu temizlemeye çalışıyordum ki arka taraftaki toprak yığınına fark ettim. Tam olarak iki yığın, her biri Biri yaklaşık bir ayak genişliğinde ve altı ayak uzunluğundaydı. Eğrelti otları ve çimenlerle kaplıydı.

Birinin yanında, soluk keçeli kalemle 'Frank' yazan, kabaca çivilenmiş tahtalardan bir haç buldum. Diğerinin üzerinde haç yoktu. Belki yeşillikler arasında kaybolmuştu, belki de hiç işaretlenmemiştir. Her iki durumda da o tümseğin altında Shaun'un cesedi olduğunu biliyordum.

Frank'in öldüğünü bilmek şok ediciydi. Nasıl olduğunu merak ettim. Belki de zorlu koşullar onun için çok fazlaydı? Shaun gibi bir kaza mı geçirmişti, yoksa daha kötü bir şey mi? Ona olan sevgisini hatırladım.

ev yapımı bira ve agaric çayı. Diğerleriyle nadiren karşılaştığımda onu her gördüğümde sarhoş gibi görünüyordu. Belki de biriken toksinler sonunda onu yakalamıştı. Belki de içlerinden biri , onu da öldürmüşlerdi. Asla bilemezdim.

Mezarları temizlemek sınırlı enerjimi verimli bir şekilde kullanmak değildi ama yine de yaptım. Yapılması gereken doğru şey buymuş gibi hissettim. Bunu daha çok kendim için yaptım; yaptıklarına rağmen onları önemsemekten vazgeçemediğime dair kendimi rahatlatmak için. Frank'in haçını düzelttim ve Shaun için de bir tane yaptım. Onun da bir işarete sahip olması doğru görünüyordu.

Üçüncü mezarı fark ettiğimde sökülmüş otları yığıyor ve yenilebilir olanları ayırıyordum. Çok küçük olduğu için gözden kaçırmak kolaydı. Üzerine fazla toprak yığılmamıştı ama birisi dereden aldığı çakıl taşlarıyla kenarlarını çizmişti ve etrafındaki yabani otlar olmasa iki buçuk metrelik çıplak bir parçası görebiliyordum. Orada durdum ve küçük noktaya baktım. Zoe'nin bebeğinden başkası için olamayacak kadar küçüktü. Diz çöktüm ve daha büyük bir taşın etrafındaki otları temizliyordu. Eğer oraya bir şey yazılmışsa bile çoktan silinmişti. Sadece siyah kalemle yazılmış bir 'B' harfi , çoğunlukla silinmiş ve güneşte solmuştu. Parmak ucumla harfin izini sürdürdüm.

Zoe'nin bebeği nefes almış mıydı yoksa bu ölü doğum için bir anma töreni miydi? Bilmiyordum. Neredeyse bilmek istemiyordum. Toprak yığınının büyüklüğüne bakarak bebeğin miadını doldurduğunu ya da ona yakın olduğunu tahmin ettim. Dördüncü bir mezar yoktu. Her ne , Zoe hayatta kalmıştı. Buna sevinmiştim. Diğerleriyle birlikte gitmiş olsa bile, bir kez olsun hayatımı kurtarmıştı. Shaun'un mezarına bakarken içimde asit yüzüyordu. Ondan alınmasının sebebi bendim. Zoe'nin yardımı için uygun bir geri ödeme değildi. Yanağımın içini ısırdım ve başka tarafa baktım.

B'nin mezarını düzenledim ve üzerine bir dal düğün çiçeği bıraktım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Suçluluk duygusu günün geri kalanında beni takip etti. Kendimi araziye temizlemeye verdim ve kaslarım yanana ve dönmüş toprağın üzerine kusacak gibi olana kadar kazmayı bırakmadım.

Ben derede üzerimdeki kiri yıkarken güneş battı. Kulübenin içinde yırtık pırtık bir havluyla kurulandım ve birinin boxer şortunun üzerine Andrew'un eski bir tişörtünü giydim.

Kulübenin içinde çok çalışmışım. Bir süre mağarada yaşadıktan sonra haftalar boyunca pislik içinde değil, rahat bir şekilde uyumak istedim. Sekiz kişinin yatağı ve eşyaları için yer açmak zorunda kalmadan bolca yer vardı. Çürüyen yatak takımlarını derede sonra güzel, yumuşak bir yatak hazırladım.

çam dalları ve köpük rulolardan oluşan bir yığının üzerinde yatıyordum. Toprak zemin taze eğrelti otlarıyla kaplıydı ve tüm kap kacağı temizleyip duvardaki mandallara yerleştirmiştım.

Bir kütük parçasına birkaç palet tahtası çiviledim ve tabure olarak kullanmak için bir kütüğü sürükledim. Karanlıkta çömelmek yerine bir masada oturup yemek yemek düpedüz lüks hissettiriyordu. Ayrıca diğerlerinin geride bıraktığı kitapları okuyor ve her yeni hikayenin tadını çıkarıyordum.

Ama o gece rahatıma sığınamadım. Zoe'nin bebeğinin Shaun ve Frank ile birlikte açıklığın hemen karşısında gömülü olduğunu artık biliyordum. Bu, adanın insanlara neler yapabileceğinin çok gerçek bir hatırlatıcısıydı. Hazırlıklı olmalıydım. Masalar ve kitaplar beni besleyemezdi. Yaptığım hiçbir şey dikkatsizliğim yüzünden Zoe'nin başına gelenleri telafi edemezdi ama hayatta kalabilirdim. Bu yeterli olmalıydı.

Yapılacak çok iş vardı ve günleri toplama, ayıklama, su taşıma, odun kesme ve tavşan yakalamakla doldurdum. Arazinin çitini dikenli çalıların dalları ve sopalarla güçlendirdim ve fidelerimin büyümesini izledim. Kolay değildi. Genç bitkileri korumak için plastik örtü bulmak için birden fazla kez sağanak yağmurda dışarı koşmak zorunda kaldım.

Kuşlar fideleri yemeye başladığında, onları korkutmak için teneke kapakları ve tavşan kemiklerini birbirine bağlayarak askılar yaptım. Ağaçlarda asılı duruyorlardı ve ürkütücü çınlamaları en azından sessizliği kesiyor, kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Onları tılsım ya da muska gibi düşünmeye başladım.

Geceleri fısıldayan sesler.

Mağaradan çıkmak ve yarı iyi beslenmek halüsinasyonların çoğunu, en azından gündüzleri, yok etmişti. Ne olduklarını biliyordum. Bu onları daha az korkutucu yapmıyordu. Bazıları kalmıştı ama neyse ki artık gerçekten bir şeyler görmüyordum. Sadece sesler duydum, rüzgarla birlikte iç çekip fısıldayan. Bazen mağaradan gelen ses, cadı, karanlıkta bana geldi. Çamların gıcirtısı eşliğinde şarkı söylüyor ya da saçma sapan sözler fısıldıyordu. Yaptığım hiçbir şey bu sesleri duymamı etkilemiyor gibiydi. Tek yapabildiğim onları görmezden gelmek ve hava kararmadan önce içeride olmaya çalışmaktı.

Sonunda diğerlerinin kış boyunca dışarıda bıraktığı körelmiş ve paslanmış aletlerle çalışmak beni hayal kırıklığına uğratmaya başladı. Daha az pratik bir düzeyde, bana Duncan'ı ya da hatırlatmayan kıyafetler de istiyordum. Bu Gitmek istediğim son yerdi ama mağaraya gidip eşyalarımı almam gerekiyordu.

Açıklığa giderken izlediğim belirsiz yolu takip ettim. Ne zaman ki Mağaraya yaklaştığımda hatırladığım korkuyla tüylerimin diken diken olmaya başladığını hissettim. Bir koku mağaranın tam karşısından bana ulaştı. Orada yaşarken bu kokuya çoğunlukla duyarsız kalmış olmalıydım ama şimdi bu koku gözlerimi yaşartıyordu. Kaçtığım delik inanılmaz derecede küçük görünüyordu. Kayda değer miktarda kilo almamıştım ama içeri girmek için deliği genişletmem gerektiğini fark ettim. Etrafında toprakta pençelediğim parmaklarımın izleriydi. Bir hayvanın ini gibi görünüyor ve kokuyordu; ölü bir hayvanın.

Karanlıkta eşyalarımı bir araya topladım. Her şey hafif nemli gibiydi ve acaba orası hep nemli miydi yoksa ateşlerim onu kovalamadan içeri mi girmişti diye merak ettim. Aletlerim ve kurtarılabılır giysilerimle birlikte sürünerek dışarı çıktım ve ciğerlerimdeki pis kokuyu öksürerek dışarı attım.

Boşluğu doldurmak cazip ama bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Aklımın bir köşesinde oraya geri dönmem gerekebileceği korkusu vardı. Tüylerim ürpermeden açıklığı ziyaret edebilecek kadar güvende hissedip hissetmeyeceğimi merak . Belki bir gün. Ne de olsa denemek için zamandan başka bir şeyim yoktu.

Dönüş yolunda ağaçların arasından kestirme bir yoldan gitmeye karar verdim. Ağaçların arasından.

Paketi taşımak zordu ve odun kesmeden önce her şeyi geri alıp biraz dinlenmek istedim. Bazılarını tekmeliyordum

Bir dalı için elimi kaldırdığımda eğrelti otları. Parmaklarım ıslak beze değdi ve şaşkınlıkla elimi geri çektim.

Rahatsız edici dala bağlanmış, yağmur ve güneşten griye dönmüş bir kumaş şeridi vardı. Bohçamı bıraktım ve titreyen parmaklarımla kumaş şeridi çözdüm. Düğümün içinde, kumaşın korunduğu yerde parlak mavi bir dikiş vardı. Bir ön bellek işareti. Bir an aptalca orada durdum, sonra küreğimi kaptım ve kazmaya başladım.

Küreğin ucu plastiğe çarptığında bir çığlık attım. Dizlerimin üzerinde debelenerek birinin ağır hizmet tipi bantla kapattığı bir kutuyu çıkardım. Diğer ön bellek kutularından daha küçüktü. Onlar büyük saklama kasalarıydı ama bu ancak bir ayakkabı kutusundan daha büyüktü. Kapağını kaldırdım ve altına sıkıştırılmış bir kağıt parçası buldum. Üzerinde bir zamanlar Noel Baba olan kişinin basılı bir resmi vardı. Kutunun içine nem olmalıydı çünkü kırmızı elbisesi sayfanın üzerine akmıştı. Mesajda sadece 'Mutlu Noeller' yazıyordu. Noel Adalıları!' Notun altında plastik ambalajlı bir Noel pudingi, bir şişe konyak, birkaç mini Noel krakeri ve sekiz parti patlangıcı vardı. Her birimiz için bir tane.

Gözlerim bulanıklaştıktan ve onlar renklere ve şekillere dönüştükten sonra oturup uzun süre o şeylere baktım. Noel'i düşünüyordum, hepimizin doğru düzgün bir araya geldiği son zamanı. Ondan sonra uzun bir süre geçti, Hiç gelmeyen gemi için sonuçsuz bir bekleyiş. Pekâlâ, o Noel harika geçmemişti. Yaralı ve kızgın ayrılmıştım ama hepimiz bir aradaydık, güvendedik ve karnımız doyuyordu. Hâlâ bir televizyon programı için bir adada yaşayan insanlardık. Gerçek mücadele, bunun gerçek olduğu bilgisi henüz bize ulaşmamıştı.

Bir kolumun altında kutu, diğerinde açıklığa döndüm. Ne yapacağımı bilemediğimden kutuyu masamın üzerine bıraktım. Ona bakmak bana kendimi garip hissettirdi. Sanki tamamen başka bir zamana ait bir şeymiş gibi hissediyordum. Bakmak istemediğim anılardan oluşan bir kapsül. Dinlenmek yerine doğruca odun kesmeye ve dükkâna yığmaya gittim.

Kutuyla tekrar yüzleşmek için kendimi toplayabildiğimde hava kararıyordu. Açtım ve notu karıştırdım. En azından çıra olarak işe yarayabilirdi. Parlak kırmızı selofanının içindeki pudingi rafa koydum. Acil durum erzağı olabilir - yüksek yağ, şeker ve kuru meyve. Mükemmel. Elime aldım konyak şişesi. Büyük bir şişe değildi, annemin puding yakmak ve sıcak içki yapmak için yanında bulundurduğu türden bir şişeydi. Bir şeyi muhafaza etmek için yeterli değildi. Elimde tartaım, ters çevirdim. Belki ondan tentür yapabilirdim, ne zaman bir tür ilaca ihtiyacım olacağı belli olmazdı.

"Yararlı," dedim, sesim kullanılmamaktan çatlıyordu. Bir an için ses beni tedirgin etti, sanki başka biri konuşmuş gibiydi.

Şişeyi masanın üzerine koyarken, "Pratikten uzaklaşıyorum," diye mırıldandım. 'Belki de bir şeyin üzerine bir yüz çizmeliyim, kendime birini bulmalıyım.

Güvecimi ısıtmak için ateşi yaktım ve orada oturup baktım. Bir süre sonra Alevler hipnotize ediciydi, savaşıan figürler ve hayvanlar ya da denizdeki dalgalar gibi. "Eğer çok zahmet olmayacaksa, belki bir tekne getirebilirsiniz," dedim,

Ateşin ötesindeki gölgelere sesleniyordu. 'Senin olayın bu, değil mi? Gemi enkazları, karaya vurmuş denizciler. Elime bir çubuk aldım ve ateş çukurunun etrafındaki küllerde çizgiler ve girdaplar çizmeye başladım. "Ya da belki sadece karşılık verebilirsin. Gerçi hayali arkadaşımın bile benimle konuşmak istememesi mantıklı. Sorun değil. En azından sen iyi bir dinleyicisin.

Bir kahkaha geldi, kuru, alevler içinde patlayan dallar gibi. "Komik olduğunu düşünmene sevindim.

Yemeğimi yedim ve bitirdiğimde soğuk bastırımış, ateş sönmeye yüz tutmuştu. Kendimi yatağa attım. Dallardan oluşan yatağımdan çam kokusu yükseliyor ve ateşin közlerinin teker teker sönmesini izliyordum.

Uykuya daldığımda yine o kuru, gıcırılı sesi duydum, bir ninni mırıldanıyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 37

Yaz ortalarında, günler uzun ve sıcak olduğunda, sahile kaçtım.

Taşınma geçici bir durumdu. Konserve için tuz ihtiyacım vardı. Tuz için de deniz suyuna ihtiyacım vardı, hem de çok miktarda. Açıklığa kadar taşımak zaman ve emek kaybıydı. İş zaman alıcıydı ama zor değildi. Kumu çıkarmak için kovalarca tuzlu suyu bezlerle süzdüm. Bundan sonra geriye kalan tek şey kaynıyor.

Bir hafta kadar süren hasattan sonra, hafif renksiz tuz kristallerinden oluşan hatırı sayılır bir kavanoz elde ettim. Çok daha fazlasına ihtiyacım vardı ama iyi bir başlangıçtı. Ayrıca kırık saksılar, plastik şişeler, tek kullanımlık çatal bıçak takımı ve ipten oluşan geniş bir koleksiyon biriktirmiştım. Umduğum şey su depolamak için daha fazla kova ve kaptı.

Araştırmalarım beni adanın kuzey tarafına götürdü. Portakabin orada olduğu için oradan kaçınıyordum. Aynı zamanda sarp kayaların büyük kısmının bulunduğu yerdı ve çok sayıda deniz canlısı kayaların arasında sıkışıp kalmıştı. Denize inmek zordu çünkü çoğu yerde toprak aşınmış ve geriye dik bir düşüş kalmıştı. Acele etmedim ve yukarı ve aşağı tırmanmama yardımcı olması için bir ağaca dolanmış düğümlü bir ip kullandım.

Kısa kayalıklardan kumsallara inme konusunda kendime oldukça güvenmeye başladım. Bir süre sonra adanın en kuzey noktasındaki en dik tırmanışa çıkmaya karar verdim. Zirvede durup aşağıya baktığımda şüphelerim vardı. En az yirmi metre aşağıdaydım, belki de daha fazla. Uçurumun tepesinden düşmek beni tamamen öldürmese bile ağır yaralayabilirdi. Neredeyse geri dönüyordum. Aşağıdaki dalgaların savurduğu ilginç bir şey görmeseydim dönecektim. Bir çöp kutusuna benziyordu; oldukça büyüktü ve plastikten yapılmıştı. Küçük dairemin mutfağında kullandığım kapaklı çöp kutusu gibi bir şeydi. O büyüklükte bir şey çok su alırdı.

Tırmanma ipimi bağladım. Çöp kutusu işe yarar bir eşyaydı ve onu kayalıklarda parçalanmaya bırakmak aptallık olurdu. Dikkatli olurdum. Oldukça

Tırmanma konusunda tecrübeliydim ve o kadar da uzak değildi. Çöp kutusunu yukarı çekmek için aşağıya sarkan ikinci bir halatla tırmanmaya başladım.

Yolun yarısına geldiğimde bir hata yaptığımı fark ettim. Düşüş yukarıdan görüldüğünden daha fazlaydı. Uçurumun kendisi de tırmandığım diğerleri kadar sağlam değildi. Çoğunlukla ufalanan topraktı, kayalar ve sert tebeşir değil. Ayrıca, belki de bir tür kuşun küçük delikler ve yuvalarla doluydu. Sert bir rüzgâr vardı ve ipin sallanmasına neden oluyordu. Ayaklarımı duvara koyduğumda parçalar kopuyordu. Birden fazla kez ayağımı kaybettim ve havada mide bulandırıcı bir şekilde sallandığımı hissettim.

Yere ulaştığımda bacaklarım titriyordu. Birkaç adım attıktan sonra Nefesimi toplamak için saniyeler boyunca çöp kutusunu aradım. Bu kesinlikle tek seferlik bir yolculuk olacaktı. Buna değse iyi olurdu.

Neyse ki çöp kutusu tek parçaydı. Plastik biraz ağarmıştı ve kenarları biraz tırtıklıydı ama su tutabiliyordu. Küçük bir denemeden sonra kemerimi etrafına dolamayı ve ipi bağlamayı başardım. Zayıftı ama yer seviyesine çıkarana kadar dayanacağını düşündüm. Bu tırmanışı sadece bir kez yapacağımın bilincinde olarak, etrafta işe yarar başka bir şey var mı diye baktım.

Hayal kırıklığı yaratacak kadar az şey vardı. Görebildiğim tek büyük eşya çöp kutusuydu. Her zamanki şişe kapakları ve lolipop çubukları koleksiyonu suda sallanıyordu ama hiçbirisi yaramadı. Uzun başlamak üzereydim ki neredeyse deniz yosunlarına gömülmüş bir renk parıltısı gördüm. Birkaç yosun kümesini kaldırdıktan sonra yuvarlak bir kayanın altına tutturulmuş pembe ve mor bir kumaş parçası buldum. Merak edip kayayı kaldırdım. Boyutuna göre beklediğimden hafifti. Bir an dengemi kaybettim, aşağı baktım ve ısırılmış gibi yere düşürdüm.

Kafatası bir çatırtıyla çakıl taşlarının üzerine düştü. İçi boşalana kadar yuvarlandı. Soketler bana baktı, karanlıkta sürünen küçük bir yengeç vardı. Etrafıma baktığımda başka şekiller fark ettim. Dalgaların sürüklediği odunlar olduğunu düşündüğüm şeyler şimdi kendilerini gösteriyordu; ıslak çakıl taşlarının üzerine serpilmiş ağarmış kemikler. Aşağı uzanarak bir kumaş parçasını aldım. Uzun bir ipekti; bir başörtüsü. Altında, yarısı ince gri kuma gömülü bir çift kırık gözlük vardı. Zoe'nin gözlüğü.

Sıçrayan yengeciyle birlikte kafatasına baktım. Bu Zoe'nin kafatasıydı, güneşte ağarmış ve denizde yuvarlanmıştı. Onun kemiklerinin ortasında duruyordum. Yukarı baktığımda uçurumun tepesinden sahile doğru olan dik düşüşü gördüm. 'Bea'nın mezarı' olarak düşünmeye başladığım küçük mezar taşını düşündüm. I

Ne kadar terk edilmiş göründüğünü hatırladı, Shaun'un Mezar aşırı büyümüştü. Bunun nedeni Zoe'nin onlara bakmak için orada olmaması mıydı? Atlamış mıydı? Ya da daha kötüsü, doğum yaparken öldükten sonra diğerlerinin onu attığı yer burası mıydı? Odun kesemeyecek kadar yorgun ve aç olduklarına göre, çukur kazmaktan vazgeçip onu uçurumdan aşağı yuvarlamışlar mıydı?

Deniz mi? Kemikler tanıdığım kişiye ait olamayacak kadar küçük görünüyordu. Zoe'de bu birkaç parçadan çok daha fazlası vardı. Onlara baktım ve Zoe'nin ölümünün tüm gücü bana çarptı. O gitmişti ve geriye sadece bunlar kalmıştı.

Onu orada bırakamazdım.

Tiştirümün altında bir vardı. Yırtık pırtıktı ama işe yarıyordu. Tiştirü yere serdim ve kemikleri toplamaya başladım. Görünüşe göre birçoğu yıkanıp gitmişti. Çoğunlukla tek tek uzun kemiklerdi. Onlara neredeyse sahte aksesuarlar olarak bakabilirdim. Yine de kafatasını ve bir ele benzeyen kalıntıları toplamakta zorlandım. Onlarla birlikte insan kalıntıları olduklarının farkındaydım. Sonunda bir demet bağladım ve dikkatlice sırt çantama koydum.

İpe geri tırmanmak aşağı inmekten daha zordu. İhtiyacım olan ve bulduklarım da üzerlerine basar basmaz parçalanıyordu. Ağırlığımı taşımaktan kollarım yanmaya başladı ve tepeye ulaşmadan pes edeceklerinden korktum. Sonunda çimlere tırmanmayı başardığımda sırtüstü uzandım ve kalbimin tekrar sakinleştiğini hissettim.

Çöp kutusunu taşıdıktan ve iplerimi topladıktan sonra açıklığa doğru yola çıktım. Zoe, bebeğinin ve Shaun'un yanına düzgün bir şekilde gömülmeden rahat edemeyeceğimi biliyordum. Shaun'un mezarının yanında Zoe'yi gömmek için yeterince yer vardı, Bea da ayaklarının dibindeydi. Ama sıra Zoe'nin kemiklerini toprağa koymaya geldiğinde, onları öylece toprağa koymak yanlış geldi. Onlara ve ilk kez yengeçlerin ve martıların onları nasıl çıplak bırakmış olabileceğini hayal ettim. Bu düşünceden irkildim. Bunu görmek istemiyordum. Güzel bir şey hatırlamak istiyordum. Onun hak ettiği şey buydu.

Kulübeye gittim ve yatağımın en uzağına eşyalara bakmaya başladım. Bunlar kullanmadığım eşyalarımı, kişisel eşyalarım Diğerleri almayı ihmal etmişlerdi. Çoğunlukla işe yaramazdı: Andrew'un artık çalışmayan saati, bir paket iskambil kağıdı, kurumuş kalemler, kırık Güneş gözlükleri ve tabii ki kameralar, hepsi olmuştu. Zoe'nin eşyalarını bulana kadar hepsini aradım.

Fazla bir şey yoktu; saç örtüleri, küçük bir kap kurumuş simli boya, kararmış siyah bir kolye, kompakt bir ayna ve birkaç kil kase Yapmıştı. Kaselerin çoğu kırılmıştı ama iki tanesi hâlâ . Ayrıca onun yaptığını hatırlayamadığım küçük bir kil figür buldum. Kıvrımlı bir karnı, dolgun göğüsleri ve boş bir yüzü olan, bacak bacak üstüne atmış oturan kilden küçük bir kadındı bu. Kil pişirildiği için simsiyah yanmıştı. İçimden bir ürperti geçti.

Delğin dışını dikenli çalılardan çiçekleriyle kapladım ve eşyaları dış kenarın etrafına yerleştirdim. Ortaya kemikleri, kafatası en üstte olacak şekilde dizdim. Zoe için her şeyi olabildiğince güzel yapmak bir şekilde doğru görünüyordu.

'Sen bundan daha iyisini hak ediyordun...' Sesimin tutuklaştığını hissettim. "Çok özür dilerim.

Özür dilerim.' Sesim bir iniltiye dönüştü ve hıçkırmaya başladım. Kollarımı kendime sardığımda yumuşak bir ses geldi, sanki rüzgâr beni yatıştırmaya çalışıyordu. Başımı kaldırdım. Hava durgundu, ağaçları kıpırdatacak bir rüzgâr yoktu.

"O daha iyisini hak ediyordu," dedim çamlara ve onların altındaki gölgelere. 'Burası... Neden bu kadar acımasız olmak zorundaydı?

Sessiz ağaçlar bir esintiyle hafifçe sallandı. Yakınlarda bir şey hissedebiliyordum. İzlendiğimi hissediyordum. Söylediklerimin doğru olmadığını biliyordum. Ada zalim değildi. Ada sadece bir adaydı.

'O zaman öldüğümde bana ne olacak? Beni gömecek kimse olmadığında? Yoksa cadı tarafından alınıp ortadan kaybolacak mıyım? Kimse bilecek mi?'

Ormanın altındaki gölgelerden bir şarkı geldi. Sanki ağaçların kendisinden geliyor gibiydi. Belki de öyleydi. Kim bilir ne tür bir Cadı neler ? Şarkı söyleyen ağaçlar, ateşin yüzler, karanlıktaki fısıltılar. Ama bunların hiçbirisi zalimce gelmiyordu. Ada gibi, o da basitçe öyleydi. İşte Onun içinde de ait olmayan hiçbir şey . Ben de dahil. Artık adanın bir parçasıydım. Belki de bu yüzden onu duyabiliyordum.

Kemikleri toprakla kapladım. Yapraklar dönecek, çürüyecekti ama ben onları yumuşak ve mükemmel olarak hatırlayacaktım. Güzel, tıpkı Zoe gibi. Bıraktım

ve ateşimi kontrol etmek için sahile doğru yola çıktım.

Ertesi gün kil kadın mezarın üzerindeydi. Onu oraya koyduğuma dair hiçbir şey hatırlamıyordum.

Bölüm 38

*'Şimdi, Maddy, muhtemelen dinleyicilerimizin çoğunun
"Bilmek için yanıp tutuşuyorum - adadan nasıl çıktınız? Rosie sanki ilginç
bir dedikoduya açmış gibi soruyor. Ne sorduğunun ya da aslında doğru
soruyu sormadığının farkında bile değildir.*

*Aslında bu bir sır değil. Ya da en azından sırrı nasıl yaptığımda değil. Bu
zaten oldukça yaygın bir bilgi. Anakaraya tekneyle geri dönmeyi başardığım
yolu çözmek o kadar da zor değil. Zaten duruşmada herkese söyledim. Yani bu
şok edici yeni bir gelişme değil. Basını durdurun, kadın su üzerinde seyahat
etmek için tekne kullanıyor!*

*Hayır, önemli olan teknenin nereden geldiği. Bana nasıl ve neden ulaştığı.
Belki en önemli soru: neden anakaraya yalnız dönmüştüm?*

*Rosie'nin beklenti dolu yüzüne bakarak düşünüyorum. O ve izleyicileri
hayal kırıklığıyla yaşamak zorunda kalacaklar.*

Bazı sırlar paylaşılamayacak kadar derindir.

OceanofPDF.com

Bölüm 39

Zoe'nin gömülmesinin ardından cadıyla daha sık konuşmaya başladım. Topladığım bitkiler, yabani otlar hakkında konuştum. Gökyüzünü, havayı ve ateşimin dumanındaki şekilleri sanki yorumlanması gereken alametlermiş gibi yorumladım. Cadı sahip olduğum tek arkadaş, konuşabildiğim tek kişiydi.

Onun gerçek olmadığını biliyordum. Yine de bazen kendimi ormanın gölgelerinde onu ararken buluyordum, sanki dışarı çıkıp odun taşımama yardım edecekmiş gibi. Beni izlediğini hissediyordum ve bu beni rahatlatıyordu. Gerçek ya da değil, etrafımda başka birinin olması kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu, sanırım beynim bu yüzden onu sürekli aklıma . Belki de deliriyordum ama kendimi sıcak tutabildiğim ve karnımı doyurabildiğim sürece hayali bir arkadaşım olmasıyla başa çıkabilirdim.

Bazen o da karşılık verse bile.

Hayatta kalma şansım oldukça yüksek görünüyordu. Kulübenin içi dolmaya başlamıştı. Kütük parçaları ve dalgaların karaya attığı odun kalaslarıyla yeni raflar yapmıştım. Biraz eğri büğrüydüler ama malzemelerimi yeterince iyi tutuyorlardı. Tuz kavanozlarım, kurutulmuş mantarlarım ve kurutulmuş deniz yosunu demetlerim vardı. Bostan iyi ürün vermişti ve ben olgun domatesleri şişeleme, doğrama, tuzlama ve her öğünde yeme telaşındaydım. Kabaklar olgunlaşmaya doğru

Yazın sonuna gelmiştik ve biraz çeşitlilik için şimdiden heyecanlıydım.

Kendime yeni bir tütsü kulübesi inşa etmiş ve az miktarda tavşan eti ile denemeler yapmaya başlamıştım. Biraz zaman almıştı ama eti en azından birkaç ay muhafaza edebilecek bir yöntem bulduğumu düşünüyordum. Ayrıca kendime biraz tavşan derisi de hazırlamıştım ve kar soğuk havayı dışarıda tutmak için bir tür kapı perdesi üzerinde çalışıyordum. İçleri sertti ve kokuyordu ama bence sıcaklık buna değdi. Ayrıca, daha kötü kokuyordum.

Tekneyi gördüğümde gelgit havuzlarında yiyecek aradıktan sonra eve dönüyordum. Parlak beyazdı ve koyu renkli, çakıllı kumun üzerinde seçilebiliyordu. Bu bizi adaya getiren tekneden çok daha küçüktü.

ve garip görünüyordu - çok yapay ve yabancı. Bir an için gerçek olduğuna inanamadım.

Tekne dışında her şey sessiz ve normaldi. Etrafta kimse . O anda bana mantıklı geldiği için masmavi gökyüzünden düşmüş olabilirdi. Ancak yaklaştığımda gördüm ki Kumdaki ayak izleri. İki set.

Uzandım ve teknenin pürüzsüz beyaz kabuğuna dokundum. Temkinli bir şekilde, sanki vahşi bir hayvanmış gibi. Kenarları kuruydu. Bir süredir karaya oturmuştu.

*

O tekne nehirdeki bir kaya gibi. Hikayem onun etrafında dönüyor ve parçalanıyor. Bu bir yöne gider, gerçeklik başka bir yöne. Bir gerçek var, bir de

Sonradan anlattığım versiyonu. Benim anlattığım versiyonda, kaçma arzusuyla çıldırmış halde tekneye tırmanıyorum. Arkama bile bakmadan uzaklaşıyorum. Ancak daha sonra teknenin birine ait olması gerektiği aklıma geliyor. Ancak daha sonra kim olduğunu merak ediyorum.

Gerçek kaygan bir şeydir, anlatırken tatlandırılabilen bir acılıktır. Balla maskelenir, yutulması kolaylaştırılır. Karışımı mükemmelleştirdim ve herkes üzerinde işe yarıyor: polis, jüri ve şimdi de Rosie.

O halde bu, kabuslar beni karanlıkta uyandırdığında yeniden ziyaret ettiğim anıdır. Gerçek hikaye. Bana güvende olduğumu hatırlatan tek şey. Bekleyebileceğim tek adaletin çoktan gerçekleştiğini.

*

"Nereye ?" diye yüksek sesle fısıldadım, sonra kendimi bir cevap beklerken yakaladım, sanki rüzgâr ya da ağaçlar bana onun ne gördüğünü söyleyebilirmiş gibi. Bu yabancılar hakkında ne bildiğini.

"Eğer gerçekten yabancılar sa.

Huzursuzluk bir yılan balığı gibi karnıma sarıldı. Kelimeleri yüksek sesle söylediğim anda kendimi tuhaf hissettim. Ben mi konuşmuştum yoksa o mu? Dudaklarımı birbirine bastırdım. Artık ne zaman yüksek sesle konuştuğumu ya da onun ne zaman konuştuğunu bilmek zordu. Her iki durumda da adaya kimin geldiğini öğrenmeliydim.

Belli bir noktadan sonra gerekme de ayak izlerini takip ettim. Teknedeki iki kişinin açıklığa doğru gittiği belliydi,

Adayı ilk keşfettiğimizde hepimizin kullandığı yolu takip ediyorlardı. Bunlar yabancı değildi. Yolu biliyorlardı.

Kulübeye vardığımda içeriden sesler duydum. Tartışıyorlardı. Orada durup yavaşça nefes aldım. Diğer adalılardan ikisi geri dönmüştü. Benim evimdeydiler. Onlardan kaçış yoktu. Donup kalmıştım.

"Bana yardım et," diye fısıldadım. "Lütfen bunu yapmama yardım edin.

Korkumu yutarak kulübeye doğru bir adım attım. İkincisi daha kolaydı, üçüncüsünü ise zar zor . onun ayak seslerini duydum. Yalnız değildim.

Perdeyi kenara ittim ve içeri girdim.

Onları tekrar yakından görmek çok garipti. Belki onlar da aynı şeyi hissediyordu. Orada öylece durup bir dakika kadar birbirimize baktık, sonra Duncan güldü. Keskin bir kahkahaydı ve ani oluşu beni .

"Sana söylemiştim," dedi Andrew'a. 'O olmalı. Hamamböcekleri ve bu kaltak. Öldürülemez.

Andrew tabureme oturmuş, Duncan ise yatağımın ortasına yerleşmişti. İkisinin de saçları yeni kesilmiş ve sakalları düzeltilmişti. Kıyafetleri yeni ve kaliteliydi; kalın paltolar ve sağlam yürüyüş botları. Masayı sürükleyerek oturmuşlardı, fincanlar Noel konyasının tadını çıkardıklarının kanıtıydı. Bakışlarımı takip eden Duncan neredeyse boş olan şişeyi kaldırdı.

"Eve hoş geldin - şerefe.

"Şerefe," diye yankılandı Andrew, av tüfeğini sahte bir selamla kaldırarak. Midem bulandı; silahlı olabileceklerini düşünmemiştim.

"Bu sefer hazırlıklı geldik," dedi Duncan bakışlarımın yönünü görerek ve Andrew'un homurdanmasına neden olarak. 'Elbette burada yalnız olmayacağımızı bilmiyorduk ama öğrendiğim bir şey varsa o da beklenmeyeni beklemektir.

'Öldüğümü sandınız,' dedim. Sesim gergin çıkmıştı. Güçlü olmasını istemişim.

Kesin gibi görünüyordu. O şerefsizler kuyruklarını kovalamayı bırakıp bir tekne gönderdiğinde, gittiğimizi fark edip kendini çıkarabileceğini düşündüm, ama adada senin için hiçbir şey yoktu, bu yüzden ... evet, öleceğini düşündük.

"Peki ya diğerleri? Ben sordum. "?

Duncan, 'Eve dönüyoruz,' dedi. 'Shaun değil ama, onu sen öldürdün.

Reddetmek üzereydim ki onu duydum. Kulağımda yumuşak bir nefes. Beni susturuyordu. Haklıydı, onları kışkırtmanın bir anlamı yoktu. Yanağımı ısırdım ve sessiz kalıp bekledim.

Duncan benden sıkılmış gibi gözlerini devirdi. 'Frank de öldü - ama bunu biliyorsun. Bahçedeki mezarı görmüş olmalısın. Sonra bir kez İskoçya'ya geri döndü. Maxine kocasının yanına gitti. Gill kız kardeşine gitti. İyi kurtulduk.'

"Dışarısı nasıl bir yer?" diye sordum, sorduğum için kendime kızarak.

Duncan'ın kaşları havaya kalktı, sonra da güldü. 'Tanrım, hiçbir fikrin yok, Ya sen? Ne yani, zombilerin herkesi öldürmek için geldiğini mi düşündün? bombalar düşerken? Küçük fanteziler kurmak için çok zamanınız oldu, değil mi?

Kendimi vermek istemediğim için dişlerimi sıktım. İçimde kendimi küçük ve çok çok aptal hissediyordum. Ne de olsa bir tekne gönderdiklerini söylemişti. Başından beri çok mu yanılmıştım?

Duncan homurdandı. 'Bu lanet bir numaraydı. Bizi hep Şubat ayına kadar bırakmayı planlamışlardı. Görüntü için, heyecan için. Ailelerimize çekimlerin uzatıldığını söylediler. Fazladan bir ay, ne var bunda? Sanki buranın nasıl bir yer olduğunu anlayabilirlermiş gibi.

"Ama ," dedim. "Şubat ayında gemi yoktu.

"Evet, şey," diye tükürdü Duncan. 'Uçak Şubat ortasında sahile indi. Adrian ve Sasha -' isimleri küfür gibi söyledi '- kurtarma botlarından hiçbirinin buralara bakıp şova müdahale etmediğini kontrol etmek için kameramanlara telsizle ulaşmaya çalıştılar. Uçak kazası ve o adamların neden telsizle geri dönmedikleri konusunda paniğe kapılmayı bırakıp gerçekten bir tekne gönderdiklerinde artık çok geçti. Önce Shaun'u öldürdünüz, sonra Frank felç geçirdi. Şimdi bize borçlular, hem de büyük bir borç ve bunu gizli tutmaya çalışarak ödüyorlar. Tazminat Shaun'un ailesine "kaza". Sessiz kalmamız için para. Mayorka'ya taşınmayı düşünüyorum.

"Peki ya Zoe?

"Ah, o," diye iç geçirdi. Aklını kaçırdı. Shaun'dan sonra onunla başa çıkmak zordu ama sonra doğuma girdi ve bu bir Kabus gibi saatler sürdü. Çılgınlık . Sonra her şey... yanlış çıktı. Onunla konuşmak yoktu. Orada öylece oturuyor ve hiçbir şey söylemiyor, hatta yüzünüze bile bakmıyordu. Herkes kendi işini yaparken bunu istemezsiniz. Sonra gitti ve kendini aştı.'

Gözlerim acıdı ve yüzeye çıkmaya çalışan gözyaşlarımı kırıştırarak uzaklaştırdım. Başımı dik tutmak zorundaydım.

Duncan, 'Bu bizim hatamız değil,' diyordu. 'Onu her saniye izleyemezdik. Kendini öldürmesini engellemek bizim işimiz değildi. Artı, şimdi ailesi onun "influencer" olmaktan vazgeçmesini beklemek yerine güzel bir ödeme alıyor,' dedi, küçümsemeyi kalınlaştırarak. "Yani daha iyi durumdalar.

"Ve şimdi buradasın," dedim, zihnim çalışıyordu, nedenini anlamaya çalışıyordum. "Sunucu için," dedi Duncan sırtarak.

'Ama jeneratör-'

Kabindeki her şey için. Telsiz işe yaramazdı ama sunucunun güneş enerjisi yedeği vardı. Her şeyi depolamaya devam etti. İndirdiler ve bizim için geldiklerinde aldılar. Ama o sunucular hala orada.

'Sunucuları yok etmek için geri döndün,' dedim, birdenbire anlamıştım. 'Her şeyi örtbas ediyorlar ama sen her şeyin gerçekten silindiğinden emin olmak istiyorsun. Böylece yaptığın şey asla ortaya çıkmayacak. Bana.

Tekne sonra geçen onca zaman boyunca kameramı çalışır halde tuttum. Shaun'un öldüğü geceye kadar, mezara girdiğim geceye kadar. kaydedilmişti. Bunun beni kurtaracağını düşünmüştüm ama şimdi işkencecilerimin geri dönmesinin tek nedeni bu gibi görünüyordu. Dünyanın beni aç bıraktıklarını, bana saldırdıklarını, ormanda beni avladıklarını görmesini engellemek için.

Bunu takip eden sessizlikte ateş kıs kıs güldü ve Duncan bana baktı. Kendimi hareket etmemeye ya da göz kırpmamaya zorladım, öylece durdum ve bekledim.

'Bakın, her iki tarafta da kötü hisler olduğunu biliyorum,' dedi. 'Ama gerçekte ne olduğunu bilmeniz gerekiyor. Demek istediğim, orada işler bir süreliğine zordu. Herkes çaresizdi ve üstlenmemi ve bize liderlik etmemi bekliyordu. Ama kafalarında bir fikir oluştuğunda onları durduramadım. Ve Gill, nasıl yiyecek çaldığından, kameramanları öldürdüğünden bahsedip durdu... İş çıkırından çıktı.

Başımı salladım, kendimi bir oyuncak bebek gibi kaskatı ve uyuşmuş hissediyordum. Gerginlik her tel gibi sarmış, eklemlerimi ağrıyordu.

'Ama şimdi her şey gerçeğe döndü. Ömür boyu hazırız ve hiçbir şey diğerlerini geri getirmeyecek. Yapımcılar ne olduğu konusunda ağızlarını kapalı tutuyorlar. Geriye kalan tek şey, bir gazetecinin gelip tüm o "kayıp" görüntüleri araması ihtimaline karşı sunucuları yok etmek. Adrian ve o kaltak Sasha'ya güvenmekten bıktım. Denizde parçalanana kadar gerçekten gittiğinden emin olamayız. Kimsenin ne olduğunu bilmesini , değil mi? Çünkü

Shaun'a ne yaptığını öğrenmek için mi? O yüzden neden bir kürek almıyorsun ve belki de gittiğimizde senin de gelmene izin veririm.

Tüfeğin toprak zemine düşmesiyle çıkan takırtıyla konuşması kesildi.

İkimiz de baktık, sonra Duncan Andrew'a ters ters

baktı. "Bunu neden yaptın?"

"Ben..." Andrew gözlerini kırpıştırarak eline baktı. Ayağa kalkmaya başladı ama onun yerine yüzüstü düştü. Hareket etmedi ama ani sessizlikte nefesi hırıltılı çıkıyordu. Birkaç nefes nefese kaldı, sonra hiçbir şey olmadı.

Duncan'ın gözleri Andrew'un bedeni üzerinde benimkilerle buluştu. 'Görünüşe göre artık sadece sen ve ben varız,' dedim.

OceanofPDF.com

Bölüm 40

İşler azalıyordu, bunu hissedebiliyordum. Sasha buzlu kahvesini bitirmişti ve onun arkasında, kör edici ışığın gölgesinde, ekipmanların parçalanıp duyabiliyordum. Dış dünyaya açılan kapı açılıp kapanıyor, trafik ve kuş sesleri içeri giriyordu.

"Eve döndüğünde ne yapacaksın? Sasha sormuştu. "Gösteriden sonra ne yapacağına dair bir planın var mı?

Görüşmeler bittikten sonrası için planım bile yoktu. Eve gidip beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Her şey bittiğinde, bekleyecek bir şeyim olmadığında ne yapacaktım?

Yalan uyduramayacak kadar yorgun ve stresli bir halde, "Bilmiyorum, dürüstçe cevap vereyim," dedim. 'Umarım bundan bir şekilde farklı çıkarım. Belki kendim hakkında bir şeyler öğrenirim. Belki yeni arkadaşlar edinirim. Sanırım en çok istediğim şey daha nazik olmayı öğrenmek - kendimi bu kadar sert yargılamamak, en kötüsünü düşünmemek. En çok da kendimi bulmak istiyorum.

Kameraya baktığımda Sasha'nın telefonunu kontrol ettiğini ve beni dinlemediğini gördüm.

Bitmişti.

*

Uçak enkazının ve tıbbi malzemelerin sahile vurduğunu gördüğüm gün, diğerlerinin adaya dönme ihtimali olduğunu fark etmiştim. Eğer Dış dünya, kaza enkazının ve kanlı gazlı bezlerin denizde sallanmasına neden olacak kadar hasar görmüşse, diğerleri son sığınakları olan adayı özlemeye başlayabilirdi. Bu fikir kök saldıkça, bunun ne anlama gelebileceğini hayal etmeye başladım.

Bunun benim için getireceği tehlike.

Onlarla savaşamazdım, bunu kanıtlamıştım. Sayıları daha fazlaydı ve benden daha güçlüydüler. Hayır. Ruth Teyze'nin tavsiyesini hatırlamak zorundaydım: Onlara, sana yaptıklarından daha iyi ve daha akıllıca karşılık ver. Olmak zorundaydım

Zekice. Kendimi kurtarmanın tek yolu buydu. Bana zarar vermeden önce onları durdurmalıydım.

Fikir hangimizin aklına geldi bilmiyorum. Masada oturmuş, akşam yemeğimi yiyordum. Ateşin ışığı konyak şişesini parlatıyordu. Onunla hiçbir şey yapmamıştım. Tentür yapma fikri aklımdan uçup gitmişti. Ama sonra ona bakarken, gölgelerden bir fısıltı, bir iç çekiş duyduğumu sandım.

"İşte," dedim ve şişeyi tuttuğumu fark ettim. "Bunun işe yarayacağını söylemiştim.

Ne de olsa diğerlerini bir kez yanlışlıkla zehirlemiştim. Tekrar yapabilirim. Bilerek.

Ertesi gün alışkanlıkla görmezden geldiğim bitkileri avlamak için ormana gittim. Her gün yediğim şeylerin zehirli kuzenleri ve kız kardeşleri. Her birini bir taşla ezdim ve bir tencere konyağın içinde demledim. A gerçek bir cadı karışımı: adder's root, avenging angel, deadly nightshade, devil's bread.

Birkaç gün sonra solmuş bitkileri süzdüm ve sıvıyı tekrar şişeye boşalttım. Bunu yaptıktan sonra onu masanın üzerinde tuttum. Kulübeye giren herkes bunu fark etmekte başarısız olamazdı. Gerisini açgözlülük, şans ve cadının halledeceğine güvenmiştim.

Düşen tüfeği aldım ve kucağıma koyarak Andrew'un koltuğuna oturdum. Tüm bu süre boyunca Duncan'ın gözlerini üzerimde hissettim. Kafamı kaldırdığımda terlediğini ve gözlerinin şiştiğini gördüm. Hareket etmeye çalışıyor gibi görünüyordu ama bacakları ona itaat etmiyordu. Zor nefes alıyordu, korkmuştu.

Nasıl hissetmeyi beklediğimden emin değildim. Belki de onun benden korktuğunu görmenin bana güç vereceğini düşünmüştüm. Tehlike biraz azaldığı için daha çok yorgundum. Yorgun ve garip bir şekilde üzgün. Sakinleştirici bir nefes aldım.

'Konuşmak için biraz zamanımız olmalı,' dedim. "Ne kadar zamanın olduğuna bağlı.

"Ne yaptın sen?

Fazla bir şey değil. Sadece bir şişe konyağı zehirledim. Bekledim.

"Neyle zehirledin?" diye sordu, sesi bir oktav kadar yükselmişti.

"Birkaç şey. Açılan gözlerini görünce yumuşadım. "Başlıca baldıran otu. Diğer şeylerin yanı sıra artan felce neden olur. Şu anda bacaklarınızı hareket ettiremiyorsunuz; yakında kollarınız ve ardından solunum sisteminiz

kapanacak ve boğulacaksın... Andrew gibi. İçeride başka şeyler de var, oldukça hızlı olmalı.'

"Tamir edebilir misin?

'... Hayır. İstesem bile burada senin için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Neden?

"*Neden?*" Daha ne olduğunu ayağa kalkmış, tüfeği ellerimi acıtacak kadar sıkı tutuyordum. 'Neden? Cidden mi? Çünkü beni öldürmeye çalıştın. Çünkü beni canlı canlı gömdün. Peki ya her şeyden sonra, yaptıklarını örtbas etmene yardım etmem için beni kandırabileceğini için? Sonra ne oldu? Beni de kafamın arkasından vurur ve gömerdin. *Neden,*' diye alay ettim. 'Tanrım, gerçekten hiçbir fikrin yok mu?

'Shaun'u öldürdün, bu yüzden seni uzaklaştırdık. Seni çılgın sürtüğ.'"

'Onu benim öldürdüğüme gerçekten inanıyor musun? Duncan'ın bunu kasten yaptığımı ciddi ciddi inanabileceği daha önce aklıma gelmemişti. 'Sadece ikimiz varız ve sen de birkaç dakika içinde ölmüş olacaksın. ... yalan söylemenin bir anlamı yok. Şimdi olmaz,' dedim mümkün olduğunca nazik bir şekilde.

Yüzü buruştu ve gözlerinin korku dolu yaşlarla dolmasını izledim. Bir şey söylemedi ama başını salladı. Hayır, Shaun'u öldürdüğümü düşünmüyordu.

Peki neden? Neden onlara benim yaptığımı söyledin? Bunu neden yaptın? Herhangi birini?'

Başını daha sert salladı ama hiçbir şey söylemedi. Konuşup konuşamadığını bilmiyordum. Hıçkırarak ağlıyor, dudaklarının arasından tükürük kabarcıkları fışkırıyordu.

"Pek konuşmazdık, arkadaş olarak değil, eşit olarak. Mesele şu ki, buraya, bu adaya geldim çünkü hayatımı sevmiyordum. Kendimi sevmiyordum. Kendimi affedemedim. Daha iyi, daha nazik... mutlu olmak istedim.

Duncan sıçradı ve yatağın bir tarafına düşerek devrildi. Başı yere doğru eğildi.

"Bir süre hiçbir şeyin yardımcı olmayacağını düşündüm. Korkunç, zalim bir kaza yüzünden kendimi suçlu hissettim. Ama... mesele şu ki, olan tüm o korkunç şeyler, senin yaptığın her şey, başıma gelenler - şimdi biliyorum ki benim hatam değildi, benim kontrolüm dışındaydı. Ve "mutlu", tam olarak nedir? Memnuniyet, güvenlik, rahatlık var. Ama mutluluk? Sanmıyorum. Bu gerçek, diğer şeyler gibi değil. Ya da belki onlar daha önemlidir. İyiliğe gelince.. Şey. O şişeye koyabileceğim pek çok şey vardı. Birinizin kameramanlara verdiği gibi şeyler. Öyle şeyler ki

seni içten dışa doğru sıvılaştırdı. Ama yaptığın her şeye rağmen
... Bunu acısız, acısız bir şekilde yaptım.

Nefesi toprak zeminde takırdıyor, kuru eğrelti otlarını karıştırıyordu.
Bekledim ve sonunda tamamen durdu. Sonra her şey hareketsiz ve sessizdi.
Gözlerimi kapattım ve ciğerlerimde durgunlaşan nefesimi dışarı verdim.
Tüfeği bir kenara bıraktıktan sonra ayağa kalktım ve bacaklarımın titrediğini
fark ettim. Kendimi konyak şişesinden birkaç yudum almış gibi hissediyordum.

Su şişemi aldım ve derin derin içtim, birden ağızımdaki kuruluğun farkına
vardım. İki kişiyi öldürdüğüm yavaş yavaş kafama dank etmeye başladı.
Kendime onlara konyak içirmediğimi söylesem de pek bir şey fark etmemişti.
Andrew ve Duncan'ı zehirlemiş, sonra da ölümlerini izlemiştim. Bunu taşımak
zorundaydım. Yapıp yapamayacağımı, çözülüp çözülmeceğimi merak
ediyordum. Bunu sadece zaman gösterecekti. Belki de çoktan çözülmüştüm.

"Belki de.

Hemen döndüm. Ses bana ait değildi ama net, yakın ve çok gerçkti.

Arkamda cadı duruyordu, tamamen ve ete kemiğe bürünmüş olarak. Bu
durum için siyah giymişti. Yanında porsuk ve sarmaşığın acı, mezarlık kokusu
vardı. Onu gördüğümde hissettiğim ilk şey korku ya da endişe değildi.
Rahatlamaydı. Diğerleri ölmüştü ama ben yalnız değildim. O benimleydi.

"Ve böylece sona eriyor," dedi karga gibi sesiyle.

"Onları gömmeliyim.

"Diğerleriyle değil.

'Hayır... Başka bir yerde... gizli bir yerde,' dedim, tam olarak nerede
olduğunu zaten biliyordum.

Niyetimi anladığından onaylarcasına başını salladı. İlk kez bir kolye taktığını
fark ettim: gri bir yün üzerinde delikli bir taş.

Aylar önce adayı hatırlamak için yaptığım kolye. Nerede
şimdi hiçbir fikrim yoktu. Belki de sahilden kaçarken kaybetmişim ya da
mağarada çürümüştü. Her nerede olursa olsun, ona ihtiyacım yoktu. Adayı ya
da orada olanları asla unutmayacaktım.

Ama ben .

İki cesedi de dışarı sürükledim. Uzağa götürmek için çok ağırdılar ama
aklımdaki yer uygulanabilirdi. Dışarı çoktan kararmıştı.
Görebilmek için küçük bir ateş yaktıktan sonra bir çukur kazmaya başladım.
Kompost yığınının hemen altında bir çukur.

Güneş tamamen yükseldiğinde çürümüş bitki örtüsü ve kurtlanmış derilerden oluşan son kürekleri de yerlerine yerleştiriyordum. Açıklığa rastlayan herhangi biri için mezarları görünmez olacaktı. Arkalarında bıraktıkları atık yığınının herhangi bir koku ya da sinek yükselmiyordu. Onları arayan biri uzun, çok uzun bir süre avlanmak zorunda kalacaktı. Hikâyemdeki ikinci balıkçı gibi, onlar da cadıyla yemek yemiş ve iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı.

"Şimdi gidecek misin?" diye sordu arkamdan.

"Yapmak zorundayım. Gerçeğin ortaya çıkması gerekiyor ve bunu söyleyebilecek tek kişi benim.

Pelerini yapraklar gibi yeşildi, kukuletası geriye itilmişti. Pelerinin altındaki yüzü rahatlatıcı bir şekilde tanıdıktı ve ağzı onaylayan bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Bana aitti.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Sudan bir yudum almak için duraklıyorum. Boru ve ölü, soğuk çelik tadı var. Suyun bir tadı olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Akarsulardan ve yağmurdan, damlayan köklerden ve ıslak kayalardan içmiş biri olarak, artık suyu başkalarının kahve ya da şarabı tanımladığı gibi tanımlayabiliyorum.

Rosie hiçbir şey söylemiyor. Stüdyo boyunca hiç ses yok. At bir noktada tüm freze figürleri durakladı ve sonra sabit kaldı. Ben koydum camı indirip koltuğumda kayıyorum. Rosie sanki bir büyüden kurtulmuş gibi gözlerini kırıştırıyor ve kameralara ve onların sessiz, hareketsiz operatörlerine doğru bakıyor.

Hikayemi ilk kez bir ambulansın arkasında bir kadın polise anlattığımda da aynı şekilde hissetmiştim. Aynı sessizlik, nasıl tepki vereceğini ya da ne söyleyeceğini bilemeyenlerin şoku ve doğal olmayan durgunluğu. Sonra bir avukatla toplantılar, daha fazla soru, daha fazla görüşme geldi.

Andrew ve Duncan konusunu belirsiz tuttum. Yine de yalan söylemedim. Gerçeği cehaletle yumuşattım ve masumiyetle tatlandırıdım. Sadece adaya döndüklerini, teknelerini bulduğumu ve kaçtığımı söyledim. Kimse bu iki olay arasında ne olduğunu sormadı; tekneyi bulmak ve onunla ayrılmak. Kimse onları birbirinden ayrı düşünmedi. hiç bir şey.

Belli ki onları aramışlar. Onları için Buidseach'e bir gemi dolusu polis ve köpek gönderdiler. Bir ara biraz endişelendim ama cadı kontrol altında tutuyor. Sırlarını saklamanın bir yolu. Onlardan hiçbir iz bulamadılar. Sonunda yüzerek kaçmaya çalıştıklarını düşündüler. boğuldu. Ne de buna kalkışmak intihardı.

Soruşturma sırasında adadaki diğer cesetler de mezardan çıkarıldı. Polis ceset kalıntılarına ulaştığında, gözlerini suçlayacak birine dikti. Dava bittiğine göre başka bir yere gömülecekler. Buna sevindim. Düzgün bir anıtı hak ediyorlar. En azından Zoe ve bebeği. Belki Shaun da. Frank beni pek rahatsız etmiyor.

Programı yürütenler sunuculardan alınan tüm kayıtların kopyalarına sahipti, ancak bunları inceledikten sonra silindiklerinden emin oldular. Biri hariç hepsi. Sigorta olarak sakladıkları kayıt. Sonunda bunun bir önemi kalmadı elbette; yarı vahşi adalıları tekneye bindirmekle meşgul oldukları için sunucuları kendileri yok etmeyi ihmal etmişlerdi. Sonunda tüm kayıtlar kurtarıldı. Örtbas, tıpkı yaptıkları diğerk her şey gibi, baştan savmaydı.

Yine de mahkemedeki kayıtlarını gördüm; bulmacanın son parçası. Gill, Duncan, Andrew ve Shaun ile alıntı viskiyi içerken. Adadan gitmemi dilediklerini duydum. Duncan bana onun ne söylediğini anlatmıştı, neredeyse. Beni mağaradan çıkarmaya çalıştığında. Gill onlara beni bayılıp denizde boğulmaya terk etmeleri gerektiğini söylemiş, aka yapmıştı. Atladığı kısım, kadının daha sonra syledikleriydi; "Daha önce ie yaramıtı.

Gill'in ne söylediğini fark ettiğı anı gördüm. En azından kendi zihninde, annesini öldürdüğünü itiraf etmitı; o  kelime Sözde bir felç ve kazara boğulma hikayesinin tamamı. Bunu neden yapmıştı? zgrlk, sanırım; ona bakmaktan, ailesi ve kocası olmayan bir kız çocuğı olduğı için bir TV programını kaçırmaktan. Hiçbir şey annesine bakmaktan daha iyi bir şey yapamazdı.

Ne yaptığını garip bir şekilde anlıyordum. Kendimi kaybetmemi olsaydım Gill gibi olabilirdim. Onlara ihtiyaç duyduğum gibi bana ihtiyaç duydukları için onlardan nefret eder ve onlara kızardım. Yine de, ölümcül mantarları yasal bir uyuşturucu olarak kamera ekibine yutturarak hatasını örtbas etmeye çalışıp başarısız olmasaydı, yardım ağıрма imkanımız olabilirdi. Görüntüleri silmeye çalışmak için geri döndüğünde ekipmanı açık bırakmamış olsaydı itirafı olmasaydı, jeneratör boalmazdı. Daha fazla yakıt isteyecek mürettebat olmayınca, anakaraya giden bir hat olmadan sıkııp kaldık. Bu tek hareket bizi aylarca sürecek çaresiz bir açlığa ve şiddete mahkum etti.

Hakkında suç duyurusunda bulunulduğunda ve ifade vermeye çağırıldığında Maxine kendi canına kıydı. Onu suçluluk duygusundan çok utancın yönlendirdiğini düşünüyorum.

Suçluluk pişmanlık gerektirir ve onun bunu hissettiğini hiç sanmıyorum. Bence ona göre, Zoe ve ben baımıza gelen her şeyi hak ettik. Katlanamadığı şey, diğerk insanların onun yaptıklarını bilmesiydi.

Adadan ve sonrasında olanlardan sağı kurtulan iki kişiden biriydim. Gill ile konuamadım. Ryan ve Eric'in ölümünden hüküm giydi; isimleri nihayet mahkeme tarafından bana geri getirildi Davalar. "İtirafına" rağımen, dava için yeterli kanıt yoktu.

annesinin cinayetiyle suçlanıyor. İki adamı öldürmüş ve hepimizi bir hiç uğruna lanetlemişti. Rihtımda durup ağlarken bu bilginin eve çarptığını gördüm.

Mahkemede onu zor tanıdım. Gill, adadan benden önce kaçtığı benim kadar iskelet gibi değildi, ama perili, kafatasına benzer bir görünümü vardı. Kızıl saçları uzamış ve köklerine kadar kesilmiş, geriye gri tutamlar kalmıştı. Soğuk ve modern mahkeme salonundaki floresanların altında bir ceset gibi görünüyordu. İfademi verirken ona baktım; bir kez bile gözlerime bakmadı.

Adada kalış süremizin uzatılmasından sorumlu olanlar da suçlu bulundu; sahte hapis, tehlikeye atma, adam öldürme ve dizi başka şeyden. Hiçbirinin bizi neye mahkum ettiklerine dair gerçek bir fikri olduğunu sanmıyorum.

Onlara göre bu sadece bir gösteriydi, yaygara koparırsak daha sonra bize ödeyebilecekleri fazladan bir ya da iki aydı. Ben

Onları suçlamadığıma şaşırdım. O yerin dışındaki hiç kimse orada bırakılmanın bize ne yapacağını bilemezdi. Hayal gücünün ötesindeydi.

Mahkemede bazı ilginç şeyler duydum. Sasha ve Adrian arasındaki mesaj zincirleri e-postalar, görüşmelerimizi ayrıştırıp kimi adada bir yıla mahkûm edeceklerine karar veriyorlardı. Zoe'yi 'uçarı ve asılsız', Duncan'ı 'boğa kafalı rekabetçi' ve

Frank'i 'Brexit demografisi için mükemmel ırkçı, cinsiyetçi ve yaşlı dengesi' olarak tanımladı. Bana ulaştıklarında bunu bir tokat gibi hissettim.

'Madeline Holinstead - ürkek, kendini beğenmiş ve beceriksiz. Açıkça uyum sağlamaya çalışan uyumsuz yalnız kurt. Nefret etmek için mükemmel bir karakter.

Onlara uygun olduğuma ikna etmek için onca çaba sarf etmiştim ama onlar başından beri biliyordu. İçimdeki cevheri görmüşlerdi. Beni o adaya dışlanmam, bana kızmak için seçilmiş insanlara karşı kendimin en büyük düşmanı olmam için koymuşlardı. Neredeyse gülüyordum, tam da galeride, bunun şoku histeriye yakın bir şeye dönüşüyordu. Perdenin arkasındaki son bakıştı bu.

Hayatımın en kötü yılını geride bırakan mekanizmalar.

Stüdyonun etrafındaki insanlar tekrar hareketlenmeye başladı. Mikrofonumu çıkardılar ve

Bekleyen bir taksiye yönlendirildim. Oradaki herkesle benim aramdaki boşluk esniyor gibi görünüyor, cevap veremeyecekleri şeylerle dolu, basmakalıp örtün. Aldırmıyorum. Sessizliğe alıştım.

Sırrımı sakladım ve kimseye cadıdan bahsetmedim. Yüzümdeki hayaletten. Adadan uzakta onun hayal gücümün bir ürünü olduğundan emindim. O yerin dehşetinin bir belirtisi. Yine de bazen düşünüyorum da

Onu görüyorum, kısaca, gözümün köşesinde bir gölge. Yabancılarla dolu bir kalabalığın içinde dost bir yüz.

Tren istasyonunda biniyorum ve kalabalıktan etkilenmeden oturuyorum. Bakıyorum Buğulu pencerenin karanlık aynasından. Tam da annemin istediği gibi, sonunda eve dönüyorum. Kalmak için değil, satmak için. Çoktan güzel bir arazi parçası ve deniz manzaralı bir kulübe buldum.

Sanırım Buidseach faciasına karışan onca kişi arasında Özgürlüğümle kaçtım. Eğer dünyada adalet olsaydı. muhtemelen cinayetten yargılanırdı. Bunun böyle olduğunu inkar etmiyorum. Nefsi müdafaa yapmış olmama rağmen yine de iki kişiyi öldürdüm. Örtbas etmemiş olsaydım, mahkum bile olabilirdim. Akranlarımdan oluşan hiçbir jüri adada neler olduğunu anlayamazdı.

Neyse ki kendimiz için yarattıklarımız dışında adalet olmadığını öğrendim. Sadece hayatta kalmak vardır ve hikayeyi kazanan anlatır.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Vander'ın sürekli desteği olmasaydı bu kitap var olamazdı, Bir yazarın en iyi arkadaşı. "Acaba çok fazla karakteri öldürüyor olabilir miyim?" gibi soruları yanıtlamaktan, kendi yayınladığım çalışmalarım için editoryal girdi, kapak resmi ve övgü sağlamanın yanı sıra çay, sempati, terapi, tarot okumaları ve dizginlenmemiş iyimserlik. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar iyisin. Bana olan inancınız olmasaydı muhtemelen uzun zaman önceydi. Okulun ilk gününde sana o sırayla vurduğum için çok mutluyum. Bu gerçekten özel bir şeyin başlangıcıydı.

Aynı şekilde, ailemin bitmek bilmeyen desteği olmasaydı, bu kitap asla yazılamazdı. Bana okuma sevgisini aşıladığınız ve beni hayal gücümü besleyen pek çok yere götürdüğünüz için teşekkür ederim. Ne yaptığımı her zaman anlamasanız bile, her zaman devam etmeme izin verdiniz ve yolun her adımında bana yardımcı oldunuz. Senin yardımın ve rehberlik etseydim asla üniversiteye geri dönemez, bu romanı yazamaz ya da pek çok berbat işi bırakıp gidemezdin.

Uzun süredir acı çeken kardeşim Jack'e, hikayelerimi her zaman dinlediğin ve 'cadı' saçmalıklarına ve çok keskin kokulu mumlarıma katlandığın için teşekkür ederim. Tüm bu süreç boyunca yaptığın tüm kahve fincanları için özel bir teşekkür. bir hayat düşünemiyorum.

İlk romanımı alıp bana bir şans verdiği için menajerim Laura Williams'a büyük bir minnet borçluyum. Zorlu bir yolculuk olsa da, bu yolculukta seninle birlikte olduğum için mutluyum. Ne zaman bir sahnede neyin yanlış olduğunu tam olarak çözemesem, her zaman neyin değiştirilmesi gerektiğini bulmayı başarıyor ve en aşılabilir sorunları bile kolay düzeltmelere dönüştürüyorsunuz. Bazı çılgın fikirlerimden beni vazgeçirdiğin için teşekkür ederim! Senin katkılarının ve hevesinin olmasaydı *Stranded*'in kitabın yarısı kadar bile olacağını sanmıyorum.

Rachel Faulkner-Willcocks'a nezaketi, kararlılığı ve içgörüsü için ayrıca teşekkür ederim, o olmasaydı bu roman

Daha fakir. Avon ekibindeki herkese bu kitabın hayata geçirilmesinde gösterdikleri yoğun çaba için minnettarım.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Sarah Goodwin, lisans ve yüksek lisans eğitimini Bath Spa'da Yaratıcı Yazarlık. Ayrıca Witchfix adında bir kitap inceleme podcast'i yönetiyor. Hertfordshire kırsalında yaşıyor.

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com
OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.